ပုဏ္ဏားသကျွန်း

မင်းသိင်္ခ

WHISPER OF WORDS

https://t.me/TheBookR

About Author

မင်းသိခ်

မင်းသိခ် (၁၉၃၉–၂၀၀၈) သည် ဗမာလူမျိုး စာရေးဆရာနှင့် ဗေဒင်ပညာရှင်ဖြစ်သည်။ မင်းသိခ်သည် တီထွင်ကြံဆမှုရှိသော ဝတ္ထုတိုရှည်များကို နိုင်နင်းစွာဖွဲ့နိုင်သော စာအရေးအသားကောင်းသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးအထင်အမြင်ပြောင်းလဲခြင်းမှ စပြီး အတတ်ပညာများ၊ လက်တွေ့ရုပ်ဝတ္ထုများ နှင့် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှုများ ရရှိနိုင်ပုံကဲ့သို့ စိတ်ပညာသဘောတရားများကို ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မောင်ဘချစ်နှင့် ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်မြကြီးစသော ဝတ္ထုများတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၅၄ ခု၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် မေ့ပင်အောက်က ထွက်ခဲ့ပါ ဝတ္ထုကို အောင်စိုး (အညတရ) အမည်နှင့် ရေးကာ စာပေနယ်သို့ ရောက်သည်။ ၁၉၇၄ ခု၊ ဇူလိုင်လထုတ် ပြစ်မှု မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဂျူးမျက်လှည့်ဆရာ သတ်မှု ကို အောင်သင်း ကလောင်နှင့် ရေးသည်။ မနုစာရီ လုံးချင်းကို စရေးမှသာ မင်းသိခ် အမည်ကို ခံယူသည်။

မကွယ်လွန်မီနောက်ဆုံးထွက်ခဲ့သည့်စာအုပ်များမှာမကွယ်လွန်မီတစ်လခန့်ကလာ
လုံးချင်းဝတ္ထု၊ မရမ်းတလင်းစာအုပ်တိုက်မှ ယတြာချေနည်းစာအုပ်၊ ပြုံးပန်းတရာစာအုပ်တိုက်မှ ထီထိုးနည်း စာအုပ်များ ဖြန့်ဝေခဲ့ပြီး ဆက်လက်ထုတ်ဝေရန် စာပေစိစစ်ရေးမှ ခွင့်ပြုသည့်စာအုပ်များ ကျန်ခဲ့သေးသည်။

၁၉၇၆ မှ ၂၀၀၈ ခုနှစ်အတွင်း လုံးချင်းစာအုပ် စုစုပေါင်း အုပ်ရေ (၁၀၀) ကျော်ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ပထမတွဲ

အပိုင်း-၁

တစ်နေ့သ၌ ထမ်းပိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးရသော ဈေးကူလီ တစ်ယောက်သည် တောင်းကြီးတစ်လုံးအား မနိုင့်တနိုင်ထမ်းကာ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလျက်ရှိသော ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ဖိနပ်မပါ ဗလာသက်သက်သော ခြေဖဝါးတို့ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ကူလီများသည် များသောအားဖြင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြလေ၏။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကူလီအလုပ်ကို လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိကြပေ။ သို့ရာတွင် အထက်၌ဆိုခဲ့သော ကူလီမှာ မြန်မာအမျိုးသား ဖြစ်လေ၏။ ထိုကူလီမှာ ကျောက်မြောင်းဈေးရှိ အခြားသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ကူလီများနှင့် ရောနှော၍ ကူလီထမ်းခြင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရရှာသော်လည်း ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကဲ့သို့ နေ့တွက်မစီသဖြင့် မကြာခဏ ထမင်းငတ်ရလေ၏။

ထိုကူလီ၏အကြောင်းကိုသိသော ဈေးဝယ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဈေးရောင်းသူတို့သည် လည်းကောင်း ထမ်းပိုးရန် ကိစ္စရှိသောအခါ၌ ၎င်းကူလီအားချန်လှပ်၍ ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားတို့ကိုသာလျှင် ခေါ်ယူလေ့ရှိကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သနည်းဆိုသော် ထိုကူလီသည် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်မျှလောက် လှမ်းပြီးသည်နှင့် ပခုံးပေါ်မှ ပစ္စည်းအား အောက်သို့ချ၍ ပုံ’ ပြီးလျှင် နား’ လေ၏။ ဤသို့လျှင် အနည်းငယ်မျှသွားလိုက်၊ ပစ္စည်းကို ‘ချပုံ’၍ ‘နား’ လိုက် လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့အား ‘ပုံနား” ဟူ၍ပင် တစ်ဈေးလုံးက နောက်ပြောင်ရသည်အထိ ဇွဲလုံ့လအရာ၌ ညံ့ဖျင်းသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သူ၏အမည်မှာ ဘကွန်း ဖြစ်ပြီး၊ ကျောက်မြောင်းဈေး၌ သူနှင့်နာမည်တူ အခြားဘကွန်းတစ်ယောက်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းသမားဖြစ်၍ ဈေးသူဈေးသားတို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ခွဲခြားပြီးသိစေရန်အတွက် ‘တံမြက်စည်းဘကွန်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကူလီဘကွန်းအား"ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဟူ၍လည်းကောင်း ခွဲခြား၍ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘက္ကွန်းသည် အထက၌ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လွန်စွာကြီးမားသော တောင်းကြီးတစ်တောင်းကို မနိုင့်တနိုင်ထမ်းလျက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာထမ်းပိုး၍ သွားလေ၏။ အနည်းငယ်သွားလိုက်၊ ပခုံးပေါ်မှတောင်းကိုချလျက် နားလိုက်လုပ်သကဲ့သို့ ခါးကြား၌လိမ်၍ ညှပ်ထားသော လိပ်စာကိုလည်း နားသည့်အခါတိုင်း၌ ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။

သူ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်မှ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဈေး၌ ချက်ပြုတ်ဖွယ်ရာတို့ကိုဝယ်ယူပြီးလျှင် သူ၏ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းနှင့် မကြာခဏနား၍ နေခြင်းကို သည်းခံခြင်းမပြုနိုင်သည့်အလျောက် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ လိပ်စာကိုရေးပေးပြီးလျှင် ထိုသူက ရှေ့မှနေ၍ သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘက္ကွန်းကား တရွေ့ ရွေ့ နှင့်လာခဲ့ရာ ကန်တော်ကြီး (ယခုလုပ်သားဆေးရုံ) နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ပခုံးပေါ်မှ တောင်းကိုချလျက် ခါးကြားမှလိပ်စာကို ထုတ်၍ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ သွားပြန်လေ၏။

လွန်စွာကြီးကျယ်သော ခြံဝိုင်းကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောကာလ၌ ပုဏ္ဏားဘက္ကွန်းသည် တောင်းကြီးကို ချလျက် မျက်နှာမှ ချွေးသီးများအား ပခုံးတွင်သိုင်း၍ထားသည့် အပိုလုံချည်ဖြင့် သုတ်ကာ ခြံဝမှ ဒရဝမ်အား ဝင်ခွင့်တောင်းရန် မော့၍ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် အံ့အားသင့်ရခြင်း ဖြစ်ရသနည်းဆိုမူ-ခြံဝရှိ ဝင်းတံခါးအုတ်တိုင်၌ ကြွေရည်သုတ် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသောကြောင့်တည်း။

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို သေသေချာချာကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးများကို သူကိုယ်တိုင် မယုံသည့်အလား ပွတ်သပ်၍ ကြည့်ပြန်၏။ သူနှင့် နာမည်ချင်းတူနေသောကြောင့် ရင်၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီးလျှင် မျက်လုံးအကြောင်သားဖြစ်ကာ ပါးစပ်ဟ၍ သွားလေသည်။

"ကိုယ့်လူ-ဘာငေးနေတာလဲ" ဟု ဒရဝမ်က ငေါက်လိုက်ရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လန့်ဖျပ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍သွားကာ ကျွန်တော်-ကျွန်တော်ဟု ထစ်၍ နေပြန်ရာ ဒရဝမ်က-

"ဘာ ကျွန်တော်လဲ" ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်၏။

"ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ" ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

"ဘယ်သူလဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်း"

ထိုအသံမှာ ဒရဝမ်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ ခြံဝသို့ လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ဆီမှ အသံဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ထိုသူအား ကြောက်ရွံ့ရိုသေစွာဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်လျက်-

"ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ သူ၏နားကို သူကိုယ်တိုင် သံသယဖြစ်သွားသည့်အလား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် ပြီးလျှင်...

"ဘာပြောတယ်-ပြန်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလို့ ပြောတာပါ"

"ဩော်-မင်းနာမည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းတဲ့လား"

"ဟုတ်-ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ"

"ဆန်းသကွာ-တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါနဲ့များ လာပြီး နာမည်တူနေသကိုး ၊ ဟား-ဟား-ဟား"

ထိုသူသည် အော်၍ရယ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ ထည်ဝါခံ့ညားသော အဝတ်အစားများနှင့် ထိုသူ၏ ရဲတင်းတည်ကြည်သော ပမိရုပ်ကိုကြည့်၍ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မျက်နှာညှိုး၍ အားငယ်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်းကကော"

“ကျွန်တော်က ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါခင်ဗျာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နာမည်ချင်းတူတာကိုသာ ပြောတာပါ”

“မဆိုးပါဘူး-မဆိုးပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး-မင်းက ဒီကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သူဌေးကြီးအိမ်က ဘဏ္ဍာစိုးက ပစ္စည်းထမ်းဖို့ ခေါ်လာလို့ပါ"

“ဩော်-ဒီလိုကိုး၊ ဟေ့-ဒရဝမ်၊ အဲဒီတောင်းကို မီးဖိုဆောင်ပို့လိုက် ။ ကဲ-ကဲ ကိုယ့်လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က အဆင့်အတန်းချင်း ခြားနားပေမယ့် နာမည်ချင်း တထေရာတည်း တူနေလေတော့ ကျုပ် အလွန်ပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါဦး" ဟုဆိုကာ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းခြံကြီးဆီသို့ ရှေးရှုပြီး ဦးဆောင်လျက်သွားရာ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် နောက်မှ ခပ်ယို့ယို့ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

ပန်းခြံတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ကြီးများ ချထားသည့်နေရာသို့ရောက်လျှင် သူဌေးကြီးက ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ထိုင်သော်လည်း ကူလီမှာမူ မထိုင်ဝံ့၍ အနီး၌သာ ခပ်ယို့ယို့ကလေး မတ်တတ်ရပ်၍ နေလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဟိုမှာ ထိုင်စမ်းပါ” ဟု သူဌေးကြီးက အတင်းထိုင်၍ ခိုင်းသည့်တိုင်အောင် ကူလီသည် မထိုင်ဝံ့သဖြင့် မြေကြီးပေါ်၌ ဖင်ချ၍ ထိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကြီးက အတင်းဆွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တင်ပေး၊ ကူလီက ပြန်၍ ရုန်းသဖြင့်အလုပ်ရှုပ်၍နေကြစဉ်...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟ” ဟူသော အသံကြား၍ ကူလီက အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကတ္တရာစေးကဲ့သို့ နက်မှောင်သော အသားရောင်ရှိသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ မြင်ရလေ၏။ ကူလီသည် ဤမျှအသားမည်းသောသူကို မမြင်ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မည်းလွန်းသောအသားနှင့် ဝါလွန်းသော သင်္ကန်းတို့၏ မလိုက်ဖက်ပုံကို မြင်ရလျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်၍ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့-ဒကာဘာကြည့်တာလဲ”

“အသား-အသား-" ဟု ကူလီက ယောင်ယမ်း၍ ပြောလျှင် ထိုဘုန်းကြီးက-

“ဘာအသားလဲ ဒကာရဲ့၊ ကျုပ်က အသားဖြူလို့လား” ဟုတည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကူလီသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်"မှန်ပါ့ဘုရား” ဟုဖြေလိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

ဘုန်းကြီးသာမက သူဌေးကြီးကလည်း ရယ်မောလေ၏။

ယင်းတို့ရယ်မောသံနှင့်အတူ-ကုလီကလည်း အူထဲအသည်းထဲမှ ရယ်ချင်စိတ်များ ယိုဖိတ်၍လာပေရာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ယင်းတို့နှင့်အတူ တဟားဟားဖြင့် ဝင်ရောက်ရယ်မောလေ၏။

အကယ်၍များ အပြင်လူတစ်စုံတစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့ ရပါမူ လွန်စွာခံ့ညားသော သူဌေးကြီး လွန်စွာစုတ်နုပ်သောကုလီသူဆင်းရဲနှင့် လွန်စွာအသားမည်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် မည်သို့မည်ပုံ ဆုံစည်း၍ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ရယ်မောနေကြသည်ကို အံ့သြမိကြပေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ရယ်မော၍ ကျေနပ်သွားသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီးက ဘုန်းကြီးအား…

“ဟောဒီကုလီရဲ့နာမည်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုပဲ ကိုရင်ကြီး” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အသားမည်းသလောက် အရယ်သန်သော ဘုန်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ကိုရင်ကြီးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ကုလီက သိရလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ပဉ္စင်းမတက်ဘဲ ကိုရင်ကြီးလုပ်နေတာပါလိမ့်ဟူ၍လည်း ကုလီသည် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

အသားအလွန်မည်းလို၊ ဒါမှမဟုတ် အရယ်သန်လို့များ ပဉ္စင်းတက်ခွင့် မရတာလားဟု စဉ်းစားကြည့်ပြန်၏။

ကိုရင်ကြီးမှာလည်း သူဌေးကြီးက ကုလီအမည်ကို ပြောလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကုလီအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ကိုရင်ကြီးက ..

“ဒကာကြီး၊ နာမည်တူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဘယ်နှခုနှစ်မှာ မွေးသလဲ”

“၁၂၇၆ ခုနှစ်ပါ ဘုရား"

“လ ကောကွာ”

" ဝါဆိုပါ ဘုရား"

“လဆန်းလား၊ လဆုတ်လား”

“လဆန်း ၅ ရက်၊ ကြာသပတေးပါဘုရား”

“နာရီကောကွာ”

“မွန်းတည့်ပါဘုရား”

“အလို”

ယင်း"အလို” မှာ ကိုရင်ကြီးသာမဟုတ်၊ သူဌေးကြီးကပါ ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်သော အလို ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကူလီအား ပြူးဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကူလီပြောသော နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့မှာ သူဌေးကြီး၏ နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့နှင့် တထပ်တည်း တူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“သိပ်ဆန်းတာပဲ” ဟု သူဌေးကြီးကပြောလိုက်ရာ ကူလီက-

“ဘယ်လိုဆန်းတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ နာမည်ချင်းလဲတူတယ်၊ ၁၂၇၆-ခု ဆိုတာလဲ တူတယ်။ ဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့ ဆိုတာလဲ တူတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ မွေးတယ်ဆိုတာလဲ တူတယ်”

“ဟိုက်-အောင်မလေးဗျာ၊ ဒါလောက်တူပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားမှာတော့ စည်းစိမ်တွေခံစားလို့၊ အေးချမ်းလို့၊ သူဌေးကြီးဖြစ်လို့၊ ကျုပ်မှာတော့ထမင်းတစ်နပ်စားရဖို့ ထမ်းရ ပိုးရ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဈေးသည်တွေ ငါးစိမ်းသည်တွေကဆိုရင် ဟဲ့-ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ လာစမ်း-ဆိုပြီး ခိုင်းလိုက်စေလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ ခေါက်လိုက်နဲ့ ဒုက္ခကို ပင်လယ်ဝေနေတာပဲ ဟီး-ဟီး"

ကူလီသည် သူနှင့် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားပုံကိုပြော၍ သူ ဘာသာ ဝမ်းနည်းကာ တဟီးဟီးနှင့် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား"

ကူလီက ချုံးပွဲချ၍ငိုသော်လည်း သူဌေးကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့၏ ရယ်သံသည် ကူလီ၏ငိုသံကို အုပ်၍သွားသည့်တိုင်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကိုယ့်လူက ကျုပ်က အခုလို သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းရယ်လို့ ဖြစ်နေတာကို အားကျသလား၊ ကိုယ့်လူမှာ ဆင်းရဲလို့ လူအစော်ကားခံရ၊ ထမင်းကလေး တစ်လုပ်စားရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတာကို ဝမ်းနည်းနေတာလားကိုယ့်လူဒုက္ခက ကျုပ်ရဲ့ဒုက္ခကို မမီသေးပါဘူး” ဟု သူဌေးကြီးက ကူလီအားပြောလျှင် ကူလီက သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာအား

သေသေချာချာ ကြည့်၍…

“သူဌေးကြီးက ကျုပ်လိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလား”

“ဟား-ရောက်ပုံကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ အခုလို သူဌေးကြီးဖြစ်လာအောင် ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူသိရင်၊ ပြီးတော့ သူဌေးကြီး မဖြစ်ခင် ဆင်းရဲခဲ့ပုံတွေ ကိုယ့်လူသိရင် အခုငိုတာထက်တောင် မျက်ရည်တွေကျလာဖို့ ရှိတယ်"

"ပြောပြပါလား သူဌေးကြီးရယ်” ဟု ကူလီက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မြေကြီး၌ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ပြောပြသင့်မသင့်ကို ကိုရင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ဆန္ဒတောင်းလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် ခေါင်းကိုအနည်းငယ်ဆတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းအား သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေတော့၏။

ဤသည်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ အားကျဖွယ် ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ သံဝေဂရဖွယ်တို့နှင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုကြီး ပေါ်ပေါက်လာရာ အကြောင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အပိုင်း-၂

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကုလီပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ပြောပြသော ပုဏ္ဏားဘကွန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကျွန်ုပ် အဆိပ်သောက်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက လွန်စွာ စိတ်ညစ်လွန်းသဖြင့် အဆိပ်သောက်၍ သေကြောင်း ကြံခဲ့ဖူးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သောက်သော အဆိပ်မှာ ပရဆေးဆိုင်၌"စိန်” ဟူ၍ ခေါ်လေ့ရှိသော အာဆင်နစ် (Arsenic) ခေါ် ဓာတ်သတ္တုတစ်မျိုးနှင့် သံပုရာရည်ကို ဖျော်စပ်ထားသော လွန်စွာ ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်မျိုးဖြစ်သည်။

“သေချင်ရင် စိန်မစားနဲ့” ဟူ၍ အများသူငါတို့ ပြောလေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သေချင်လွန်း၍ စိန်ကိုချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ သံပုရာရည်နှင့် ဖျော်စပ်ကာ သောက်ချခဲ့လေ၏။ စိန်ဆိုသည်မှာ အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း"အာဆင်နစ်” ဟူ၍ဖြစ်၏။ သံပုရာရည်နှင့် ဖျော်စပ်လိုက်သည့်အခါ၌"အာဆင်နစ်အက်စစ်” ဟူသော ငရဲမီးတစ်မျိုးဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ထိုငရဲမီး၏ အစွမ်းကား သောက်ချပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် အူများအပိုင်းပိုင်းပြတ်၍ မချိမဆံ့ဝေဒနာခံစားပြီးလျှင် ဇီဝန်ချုပ်စေတတ်၏။

တစ်ခု ထူးဆန်းသည်မှာ သေကြောင်းကြံစည်သူများသည် လူရှေ့သူရှေ့တွင် ကြံစည်လေ့မရှိဘဲ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌သာလျှင် ကိစ္စတုံးအောင် စီရင်လေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သောက်ရန်အတွက် စိန်နှင့် သံပရာကို ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖျော်စပ်၍ ပေးလေသည်။ အလုံးစုံ ဖျော်စပ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ရှေ့မှောက်၌ပင် အဆိပ်ခွက်ကိုယူ၍ မော့ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ အဆိပ်သောက်၍ သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု မှတ်တိုင်ကြီးဖြစ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အဆိပ်သောက်ခဲ့ရသည်ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ ဘကွန်းဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်မှစ၍ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၏ ခိုင်းဖတ်၊ တနည်းဆိုရပါမူ ဘုံကျွန် ကလေး

အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ခေတ်မီးကို ဆက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ကျွန်ုပ် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ပင် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ပလိပ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ကုန်ကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ်ဖြင့် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်က ကျွေးမွေးသော ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်များဖြင့် မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘ ဟုဆိုအပ်သော ရတောင့်ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝကြီးအား စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သားချင်းသမီးချင်း စာနာတတ်သောသူတို့က ကလေးနှင့်တန်သင့်ရုံလောက် အလုပ်များကိုသာ စေခိုင်း၍ ထမင်းကျွေးတတ်သော်လည်း အချို့ သောသူများမှာမူ ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်စသော ကလေးနှင့်မတန်သည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုသာမက အချို့ သော မိန်းမများဆိုလျှင် ထဘီများကိုပင် လျှို့ ဝှက်စွာ လျှော်ဖွတ်ခိုင်းတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသေးသည်-လွန်စွာကပ်စေးနှဲသော ဘီအိုစီစာရေးကြီးတစ်ဦးသည် အိမ်သာပျက်သည်ကို ပြင်ရာ၌ကျွန်ုပ်အား အိမ်သာအောက်သို့ဝင်စေ၍ အိမ်သာအောက် အခင်းပုဉ်များကို ခင်းခိုင်းရာ ကျွန်ုပ်သည် ချေးဇလားကြီးအား မနိုင့်တနိုင်နှင့်တွန်းဖယ်၍ ပျဉ်များကို ကာရံရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ပျို့ ၍ပျို့၍ တက်လာပြီးလျှင်"ဝေါခနဲ ထိုး၍ အန်ချလိုက်မိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူ ယင်းစာရေးကြီး၏သားငယ်သည် ကျွန်ုပ်အား ကူညီရန်အတွက်"ဟေ့-ဘကွန်း၊ ငါလာခဲ့မယ်ဟေ့” ဟုဆိုကာ အိမ်သာအောက်သို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာရေးကြီးကတော်သည် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့သော အသံဖြင့်"အောင်မလေးတော်၊ မရွံမရှာ ဘုန်းတွေကံတွေနိမ့်ကုန်တော့မှာပဲ” ဟုအော်ဟစ်ကာ

သူ၏သားအား နောက်မှနေ၍ ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းအား ဒေါင်' ခနဲနေအောင်ခေါက်၍"သွားစမ်း၊ အခုရေချိုးပစ်ချေ” ဟုတွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အန်ပြီးနောက် ပျဉ်များကိုဆက်လက်၍ ခင်းပြီးလျှင် ချေးဇလားကြီးအား မနိုင့်တနိုင်နှင့်ပင် မူလနေရာသို့ တွန်း၍ပြန်ရွှေ့ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထပ်၍အန်မည်စိုး၍ ဇလားကြီးအားမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ၍ တွန်းရလေသည်။ ထိုသို့မျက်နှာလွှဲ၍ တွန်းခါမှပင် ပို၍ဒုက္ခဖြစ်လေတော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်ရိုက်ခဲ့သော အခင်းပျဉ်သံချက်မှာ ကျွန်ုပ်ကလေးအားလေးဖြင့် ရိုက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ သံချက်မသေသဖြင့် အနည်းငယ်အစကျန်၍ နေသောကြောင့်

အားဖြင့်တွန်းလိုက်သော ဇလားသည် ထိုသံချက်နှင့် တိုက်၍သွားကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်များပေါ်သို့ ချေးများ ဖိတ်စင်၍ ကျကုန်တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏အူများသည် အလိပ်လိုက်တက်၍ တဝေါဝေါ အန်လေ၏။ စာရေးကြီးသည် အိမ်ကပြင်အဆင့်ပေါ်သို့တက်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ပေါ်သို့ ရေများ လောင်းချပေးလေ၏။ ထိုသို့ လောင်းချပေးခါမှပင် လက်ပေါ်၌ ပေကျန်နေသော မစင်တို့သည် အမြင့်မှကျလာသော ရေအရှိန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပြန်၍စင်လေတော့၏။ အနည်းငယ် ပြောင်စင်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုင်ကီအတွင်းမှရေကိုခပ်၍ ချိုးမည်ပြုရာ စာရေးကြီးကတော်က"ဟဲ့-ကောင်လေး၊ ဒီမှာမချိုးနဲ့၊ မြစ်ထဲမှာ သွားချိုး” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နေပူကျဲကျဲ၌ မြစ်ဆိပ်သို့ အရောက်ပြေးခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စာရေးကြီးကတော်သည် ယင်း၏သားအား နံ့သာဖြူ၊ ကရမက် စသော အမွှေးနံ့သာများ တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်လိမ်းကျံပေးနေရင်း"ဘာနားလည်လို့လဲ၊ သနကုန်မှာစိုးလို့ နင့်ကိုလိမ်းပေးနေတာ၊ ငြိမ်ငြိမ်မခံဘူး” ဟု ငေါက်ငန်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုန်းနိမ့်သည်ဆိုသော စကားကိုလည်းကောင်း၊ သနသည်ဟူသော စကားကိုလည်းကောင်း စတင်၍ ကြားဖူးလေ၏။

“ဟုတ်မှာပဲလေ၊ ငါ့မှာတော့ ဘုန်းရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟူ၍လည်း စိတ်၌ထင်မိလေ၏။ ကျန်သောသူများမှာမူကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းရှိသူများဟူ၍ မှတ်ယူမိသည်အထိ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အညွန့်တုံးခဲ့လေသည်။ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှိ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှစေခိုင်းသည့် ယုတ်ညံ့သောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးရင်းဖြင့်သာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလေ၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိချက်ကြွေဖြစ်သော ချောက်မြို့အကြောင်းကို ဖော်ပြရန်လို၏။ ချောက်မြို့သည် ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ၏အချက်အချာ ရုံးစိုက်ရာမြို့ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာဖြူတို့ အပေါက်အရောက်များသည်ဖြစ်ရာ ချောက်မြို့သူမြို့သားတို့သည် မျက်နှာဖြူစကားကို ထမင်းစားရေသောက် အဖြစ်တော့ တတ်ကျွမ်းကြသည်က များ၏။ ထိုအထဲ၌ ကရာနီဟုခေါ်သော ရုံးစာရေးများမှာ-များသောအားဖြင့် မျက်နှာဖြူ တို့၏ အနေအထိုင်ကို အတုခိုးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တမာအိုင် ဟူသော ရပ်ကွက်သားဖြစ်သော်လည်း ဘီအိုစီစာရေးများ နေထိုင်သည့် တောင်ရပ် စာရေးတန်းအိမ်များကလည်း ကျွန်ုပ်အားခေါ်ယူ၍ ခိုင်းစေတတ်လေ၏။

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ရပ်စာရေးတန်းရှိ စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းအိမ်သွားရောက်၍ အဝတ်လျှော်ဖွတ်၍ ပေးနေစဉ် ချောက်မြို့ ပုဂံကျောင်းတိုက်မှ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးသည် ဦးလှထွန်းအား အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူလာ၍ ဘာသာပြန်ခိုင်းသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ထိုကိုရင်ကြီးကို တွေ့ လျှင်တွေ့ ချင်း ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ စိတ်ဝင်စားမိသည့် အကြောင်းမှာ ယင်းကိုရင်ကြီး၏ အသားရောင်သည် လွန်စွာနက်မှောင်သည်ဖြစ်ရာ"ဒီကိုရင်ကြီးရဲ့ အသားရောင်ဟာ သူကိုင်တဲ့ သပိတ်ထက်တောင်ပို၍နက်မှောင်နေမည်လား”ဟူ၍ပင်တွေးတောမိသည်အထိမည်းမှောင်တောက်ပြောင်လွန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းသည် ကိုရင်ကြီးယူလာသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကိုဖတ်၍ ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ရပ်၍ နားထောင်မိသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဘက်ထရီအိုး လုပ်နည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘက်ထရီအိုး လုပ်နည်းနှင့် ထိုကိုရင်ကြီး မည်သို့မည်ပုံပတ်သက်သည်ကို စဉ်းစားရင်း နက်မှောင်လှသော ယင်း၏ အသားအရောင်အား ငေးစိုက်၍ကြည့်နေမိရာ..

“ပေ့ကောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ” ဟု ကိုရင်ကြီးက မေးလိုက်မှ ကျွန်ုပ်သည် လန့်ဖျပ်ကာ"အသား…အသား” ဟုဖြေလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးက"ဘာလဲ၊ အသားဖြူလို့လား” ဟုရွှတ်နောက်နောက်မေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်"မှန်ပါ့” ဟုဖြေလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကိုရင်ကြီးနှင့် စတင်သိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့ရလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောလျှင် ထိုကိုရင်ကြီး၏ အကြောင်းကို ချန်လှပ်ထား၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့သ၌ ဦးလှထွန်းအိမ်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ထပ်မံဆုံတွေ့ ကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့ တွေ့ ဆုံရာတွင် ကိုရင်ကြီးက ဘိလပ်ရည်ပုလင်းအလွတ်များ ထည့်ထားသော တောင်းကို ကျွန်ုပ်အားထမ်းစေ၍ ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရမည်အမှတ်နှင့် ကျွန်ုပ်က လှေကားရှိရာသို့ သွားရာ ကိုရင်ကြီးက"ဟဲ့ကောင် အပေါ်မတက်နဲ့ကွ၊ ငါက ကျောင်းပေါ်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိုလာ' ဟုဆိုသဖြင့် သူ၏နောက်သို့လိုက်သွားရာ မီးဖိုဆောင် အနီးရှိ တဲကလေးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုတဲအတွင်း၌ ဘက်ထရီအိုးများ၊ အပ်ချုပ်စက်ကဲ့သို့ ခြေဖြင့်နင်း၍ ဖြတ်ရသော လွှစက်များအပြင် တဲတစ်လုံး၌ နီကယ်စိမ်နည်းဆပ်ပြာချက်နည်း၊ သတ္တုကျိုနည်း ပုံစံစာရွက်များ ကပ်ထား၏ ။

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဘုရားစင်ရှိ၍ ဘုရားစင်၌ ဘတ်သီးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုဘတ်သီးများ မီးလင်းခြင်းရှိမရှိ မေးမြန်းရာ ကိုရင်ကြီးက မီးဖွင့်၍ ပြလေ၏။

တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်က ထိုမီးကို ကိုရင်ကြီး လုပ်တာလားဟုမေးရာ ကိုရင်ကြီးက"ဒါပေါ့ကွ” ဟု ပြတ်တောင်းတောင်း ဖြေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဘိလပ်ရည်တစ်ပုလင်းကို တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး ဘိလပ်ရည်သောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ပုလင်းအတွင်းသို့အမှုန့်တစ်မျိုးနှင့် ရေကိုချိန်ဆ၍ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းကို လှုပ်လိုက်ရာ အမြှုပ်များ ဝေတက်၍လာလျှင် ကျွန်ုပ်အားသောက်ရန်ပေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည်ကိုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဘိလပ်ရည်လုပ်တတ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။ နောင်တွင်သိရသည်မှာ ကိုရင်ကြီး၏အမည်မှာ ပဏ္ဍိတဟူ၍ ဖြစ်၏။ လောကဓာတ်ပညာများကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည် ဆို၏။ ဆရာတော်ကြီးက ထိုကိုရင်ကြီးအား ကျောင်းပေါ်တွင်မထားဘဲ ဤကဲ့သို့ တဲကျောင်းကလေးဖြင့် သီးသန့်နေစေ၍ ဘေးမဲ့ပေးထားသည် ဆို၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အားကိုးရာမဲ့ပုံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပုံကို သိရှိပြီးသားဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ချောက်မြို့ ဈေးအနီးရှိ"အကျောက်” ဟူသော တရုတ်ကြီး၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးအဖြစ် ပို့၍ပေးလေ၏။ အကျောက်သည် လွန်စွာဒေါသကြီးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လေ၏။ အကျောက်၏မိန်းမမှာ မကြည်ဆိုသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ယင်းမကြည်မှာလည်း စိတ်လိုသည့်အခါ၌"ဟဲ့ကလေး” ဆိုခါ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးလေ့ရှိသော်လည်း စိတ်မလိုသည့်အခါ၌ ကျိန်ဆဲတတ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌တစ်လှည့် အရပ်ထဲ၌ တစ်လှည့် ကျွန်ခံရင်း အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့်သို့ပင် ရောက်၍လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ခန့်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး တိုးလာပြန်၏။ ထိုမိတ်ဆွေကား ငါးဘာသာကျောင်းအနီးမှ တင်တင်ဆိုသော ဖြူဖြူနွဲ့ နွဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်သို့အိမ်သို့လည်း သွားရောက်ကာ မကြာခဏ ရေထမ်းပေးခြင်း၊

ထင်းခွဲပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးရလေ၏။ တင်တင်တို့အိမ်၌ တင်တင်၏ အမေ ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ညွန့်၏ ညီမများဖြစ်သော မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့လည်း နေထိုင်ကြလေ၏။ မတင်ရီသည် လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ဝမ်းဆွဲဆရာမဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ရသူထက်ပင် ဂိုက်ဆိုက်ထုတ်လေ၏။

မတင်ရီသည် ကိုစိန်လှဆိုသည့် လမ်းဖိုလ်လေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျလေ၏။ မခင်ရီမှာမူကား လွန်စွာအပေါက်ဆိုးသော မောင်တင်ဝင်း ဆိုသည့် ရုံးပြာတာကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျလေ၏။ မခင်ရီမှာလည်း ပြာတာလောက်မျှသောသူ နှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ရသည်ကိုပင် မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးကို ရသူထက်ပင် ဘဝင်မြင့်လေ၏။

တင်တင်တို့သားအမိမှာမူကား ကျွန်ုပ် သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်ပေးသည့်အခါ၌ အလုပ်လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးလိပ်၊ ရေနွေးကြမ်း စသည်များကို တိုက်ကျွေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း တင်တင်တို့သားအမိအား ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးရင်းချာများကဲ့သို့ပင် သဘောထားကာ ခင်မင်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတ ရှိသည့် ပုဂံကျောင်းတိုက်၌ အလှူတစ်ခုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအလှူသို့သွားရောက်လေ၏။ ထိုအလှူမှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က အဝတ်လျှော်ပေးခဲ့ရသော ဘီအိုစီစာရေးကြီးဦးလှထွန်း၏ အလှူဖြစ်လေ၏။

အလှူ၌ကျွန်ုပ်သည် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးစရာ ရှိသည်များကို လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုအလှူသို့ တင်တင်လည်း အခြားမိန်းမဖော်ကလေးများနှင့်အတူ ရောက်၍နေလေ၏။ တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ လျှင်"အစ်ကိုဘကွန်းက ဒီလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့လဲ အလာကြီးပဲ” ဟုချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ရှိုးတိုးရှန်းတန့်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

တင်တင်သည် သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေးသော မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အလျောက် အများတကာက ‘ဘကွန်း” ဟုရင့်ရင့်သီးသီး ခေါ်ကြသည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး"အစ်ကို ဘကွန်း” ဟူ၍ခေါ်ဖော်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က စာရေးကြီး ဦးလှထွန်း၏သား ကိုသိန်းအောင် ဆိုသည့်သူက ပေးထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီဟောင်းကလေးကို ထုတ်၍ ဝတ်လာပြီးလျှင် ခါး၌လည်း ဆိတ်ခွန်လုံချည် တစ်ပတ်ရစ် လတ်လတ်ကလေး ဝတ်ဆင် ထားသည်ဖြစ်ရာ အစဉ်သဖြင့် အဝတ်စုတ်များကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်လေ့ရှိသော တင်တင်အဖို့ ကျွန်ုပ်အား

ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ တိုက်ပုံအင်္ကျီကလေးအား အလှူသို့ရောက်၍ ပန်းကန်ဆေးနေရသဖြင့် ချွတ်ကာ တိုင်၌ချိတ်ထားခဲ့ရာ တင်တင်နှင့် မတွေ့မီကလေး၌ပင် ပန်းကန်ဆေးခြင်းအလုပ်ပြီးသဖြင့် ပြန်၍ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

"အစ်ကို ဘကွန်းကြီးကလဲ ဒီလိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့ အလာကြီးပဲ” ဟူသော တင်တင်၏စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝင်သို့ စိမ့်၍ဝင်သွားသော စကားလုံးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး လူချီးမွမ်းခံရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဘာလဲ၊ ညည်းက ကိုဘကွန်းကို ဒီလိုညာပြီး ချိုးရေ ခပ်ခိုင်းနေတယ်ပေါ့” ဟု ခပ်စွာစွာမိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝင်၍နှောက်သလိုလို အတည်လိုလို စကားမျိုးပြောလိုက်ရာ တင်တင်သည် မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးလျှင်...

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ မူမူရယ်၊ တင်တင်လေ အစ်ကိုဘကွန်း ခပ်တဲ့ရေကို ဘယ်တော့မှ မချိုးပါဘူးအေ၊ ယောကျ်ားဆိုတာ ဘုန်းနဲ့ကံနဲ့ မဟုတ်လား၊ ငရဲကြီးမှာပေါ့အေ့” ဟု အလောတကြီး ပြန်၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏စကား၌ပါသော ဘုန်းနှင့်ကံနှင့် ဟူသောစကားကို ကြားရလျှင် အိမ်သာအောက်တွင် ဝင်၍ ချေးဇလားနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရပုံများကို လည်းကောင်း ပြန်၍စဉ်းစားမိကာ ငါ့မှာ ဘုန်းမရှိပါဘူး ဟူသော အသိတရားသည် ဝင်၍လာသဖြင့်...

"ချိုးသာချိုးပါဟယ်၊ ငါ့မှာ ဘုန်းမရှိပါဘူး” ဟု တင်တင်အား ပြောလိုက်ရာ- တင်တင်သည် ပါးစပ်ကလေး ပွင့်၍သွားသည်အထိ အံ့အားသင့်၍ ကျွန်ုပ်အားကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်အားသနား၍ သွားသည် ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ ယောကျာ်းဆိုတာ ဘုန်းရှိတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။ သူ၏အသံ၌ ငိုသံကဲ့သို့ ကွဲအက်သော အသံတစ်မျိုး ပါရှိရုံမျှမက သူ၏မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ၌လည်း မျက်ရည်များလည်၍ နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ မြင်ရတော့၏။

“သူပဲ”

အထက်ပါအသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တင်တင့်ဒေါ် မတင်ရီ၊ မခင်ရီနှင့် သူတို့ယောကျ်ားများအပြင် ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာလေ၏။"သူပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြသူမှာ မတင်ရီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ်၌ပင် ပုလိပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုကိုင်ကာ"ဟေ့ကောင် လိုက်ခဲ့" ဟူ၍ ဆွဲခေါ်လေ၏။ အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်းမှ လူများကလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ကြလေ၏။

"ဟယ်-ဘာကွန်းပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး" ဟူသောအသံများ ထွက်၍လာလေ၏။

ထိုအခါ မတင်ရီက"လက်စွပ်ခိုးလို့တော့" ဟု ပရိသတ်အား အော်၍ပြောလေ၏။

ပရိသတ်အတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက...

"လက်စွပ်ခိုးတယ်ဆိုတာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့လား" ဟုမေးလိုက်ရာ မတင်ရီက-..

"လက်ပူးလက်ကြပ်မိစရာမလိုဘူး၊ မနေ့ညနေက အထိ အဲဒီလက်စွပ်ဟာ ကျွန်မရဲ့သားရေအိတ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်၊ အပြင်လူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲလာတာ၊ သူ မခိုးရင် ဘယ်သူခိုးမလဲ" ဟု ခပ်မာမာ ပြန်၍ပြောလေ၏။

"အို-အရီရယ်၊ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး" ဟု တင်တင်က ငိုယိုလျက် ဝင်ရောက် ပြောဆို၏။ တင်တင်သည် အဒေါ်ဖြစ်သူ မတင်ရီအား အရီဟုပင် ခေါ်လေ့ရှိ၏။

"အောင်မာ-ညည်းကပါ သူခိုး ခေါ်ရိုးကမ်းစကား လာပြောပြန်ပြီ" ဟု မတင်ရီက တင်တင်အား ငေါက်လိုက်သည့် အချိန်၌ မခင်ရီသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးနှစ်ဘက်အား ဖိနပ်ဖြင့် ဝင်ရောက်၍ရိုက်နက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဆွဲသူကဆွဲ၊ ဘေးမှမခံမရပ်နိုင်သူများက ပြောသူကပြောနှင့် ဆူညံကာ အလှူသည် ပျက်လုမတတ် ဖြစ်သွားသဖြင့် ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုဆွဲကာ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားကိုးရာမဲ့နေသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတအား မျက်လုံးဝင့်၍ ရှာဖွေလေသော် ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတသည် သူ၏တဲကျောင်းကလေးအနီးမှ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်၍နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ သူသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးအား တွေ့ မြင်နေရသည်ဖြစ်လျက် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုသည်ကို တွေ့ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အားအငယ်ကြီး ငယ်၍သွားလေ၏။

"ဟား.. ., ဟား ဟား"

ကိုရင်ကြီးသည်ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းမပြုသည့်အပြင်-အထက်ပါအတိုင်း-အသံနက်ကြီးဖြင့်..ဟားတိုက်၍ပင်ရယ်မောလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ပုလိပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုဆွဲကိုင်၍ ဂါတ်တဲသို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလေတော့၏။ညို့သကျည်းအား မျဉ်းတံဖြင့် လှိမ့်ခြင်း၊ အပ်ချည်ကြိုးကို မျိုခိုင်း၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆွဲထုတ်ခြင်း စသော ငရဲခံရသလောက် ဆိုးရွားလှသည့် နည်းများဖြင့် နှိပ်စက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အမှန်တကယ် ခိုးယူခြင်းမပြုသည့်အလျောက် မည်မျှပင် နာသည်ဖြစ်စေ"မခိုးဘူး” ဟုသာဖြေဆိုခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ အနှိပ်စက်ခံနေရစဉ်၌ အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက်ရှိသော ပုလိပ်အား"ခိုးမှုကို ဒါလောက်တောင်ပဲ နှိပ်စက်ရသလား၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ လွှတ်လိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက်ရှိသော ပုလိပ်သားနှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်က..

“လွှတ်လိုက်လို့ ပြောရအောင် ကိုယ့်လူက ဘာမို့တုံး”

“ကျုပ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပါ၊ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရင် တကယ်ခိုးတဲ့သူခိုးကို ကျုပ်ဖမ်းပေးပါ့မယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ယင်းဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုသူသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် သူရသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိပါသည်။

ထိုသူ၏ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငရဲတမျှ ရက်စက်လှသော အချုပ်ခန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။

(ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ချောက်မြို့ သို့ လွန်စွာလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုကို သွားရောက်၍ စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအမှုကြီးသည် နောင်တစ်ချိန်၌ မြန်မာပြည်ပုလိပ်လောက၌ လွန်စွာကျော်ကြားသော"ဥသြအော် ထီတော်ထိုး” ဆိုသည့် အမှုကြီး ဖြစ်လေ၏။ ၄င်းကိုလည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဥသြအော် ထီတော်ထိုး” ဟူသော အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားလျက် ရှိပေသည်။ စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်း ကိုရင်ကြီး ပဏ္ဍိတ ဆီသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးအား သူ၏ တဲကျောင်းလေးအတွင်း၌ တွေ့ ရလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ လျှင်တွေ့ ချင်း ပြုံး၍ပြလေ၏။ သူ၏ နက်မှောင်သော

အသားရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက် သွားများမှာ ပွတ်သစ်စခရုသင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးဝင်းလက်လျက် ရှိလေသည်။

သူ၏အပြုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ထားသော အပြုံးမျိုးဟု ကျွန်ုပ်နားလည် သဘောပေါက်မိ၏။ သူသည် သင်္ကန်းကိုပြန်၍ ရုံလိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူအား ကုန်း၍ဦးချလိုက်လျှင်-.

"ဟေ့ကောင်-ဘကွန်း၊ မင်း ဘာလုပ်မယ်ကြံသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က အဖြေမပေးနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“မင်းဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခရောက်လာလိုက်တာ မိဘဆိုလို့လဲမရှိ၊ ဆွေမျိုးဆိုလို့လဲမရှိ၊ ထမင်းကလေး စားရဖို့လုပ်လိုက်ရတဲ့အလုပ်၊ ခုတစ်ခါ ကြည့်စမ်း၊ ရေလည်းထမ်းပေးရသေးတယ်၊ သူခိုးလဲ အစွပ်စွဲခံရသေးတယ်၊ ပုလိပ်ကလည်း တော်တော်ကလေး နှိပ်စက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘကွန်း-ဘကွန်း ခွေးဝင်စားတစ်ကောင်လောက်တောင် ဟန်မကျပါလားကွာ၊ ခွေးဝင်စားက မင်းလိုမခိုးဘဲနဲ့ ခိုးတယ်ဆိုပြီး အရိုက်မခံရဘူးကွ”

ကိုရင်ကြီးသည် ထိုနေရာ၌ စကားကို အနည်းငယ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ငိုမြဲ ငိုလျက် ရှိလေ၏

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် သတ်ပြီး သေမိမှာပဲ"

“တပည့်တော်လဲ သေချင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ကိုယ်သေလို့မှ ငိုမဲ့သူမရှိတဲ့ အဖြစ်ပဲ-မင်းတကယ် သတ်သေသင့်တယ်ကွ”

“တကယ် သေမယ် ဘုရား”

ကျွန်ုပ်သည် ရခဲလှသည် ဆိုသော လူဘဝကြီးအား လုံးဝ စိတ်ကုန်လျက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သတ်သေရန်အတွက် ဝန်လေးခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိတော့။ ထိုအချိန်၌ ကြောက်စိတ်ဟူ၍လည်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်က သေချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသည့်အထဲ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်းသော အားထားကိုးကွယ်ရာ ကိုရင်ကြီးကပါ သတ်သေရန် အကြံပေးလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ"ငါ၏ အဖြစ်ကား ကိုရင်ကြီးပြောသကဲ့သို့ပင် သေရတာကမှ ကောင်းပါသေး၏” ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်၍ သွားလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကုတင်အောက်မှ ကြိုးတစ်ခွေကို ဆွဲ၍ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ပစ်ချပေး၍"ငါကိုယ်တိုင် ကျစ်ထားတာ၊ သုံးလွန်းတင်ကြိုး၊ အစတစ်ဖက်မှာ ကွင်းလျှောလေး လုပ်ထားတယ်၊ မင်းလည်ပင်းမှာစွပ်ဖို့၊ ကျောင်းနောက်က မကျည်းပင်မှာ တက်ပြီး ငါချည်ပေးမယ်၊ သေသွားတဲ့ အခါလည်း သပိတ်သွတ်ပေးမယ် ကြားလား” ဟု ပြောလေသည်။

သေသွားသည့်အခါ၌ သပိတ်သွတ်ပေးမည် ဟူသောကိုရင်ကြီး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများထ၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နတ်ပူးသကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ လှုပ်ယမ်း၍သွားသည့်အပြင် စေးထန်းထန်း နိုင်လှသော ချွေးများလည်း ကိုယ်အနှံ့အပြားမှယိုစိမ့်၍ ထွက်လာကုန်၏။

“ငါ သေရတော့မှာပါလား” ဟူသော အသိသည်လည်း ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဝင်၍လာလေ၏။ သို့ရာတွင်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကတော့ မဖြစ်ပါ။

“ကြိုးနဲ့ သေရမှာက လူမြင်ကွင်းမှာဆိုတော့ ကိုယ်သေတာသူများကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ကွ၊ ဒီတော့ ဟောဒီဓားနဲ့ ရင်ဝမှာတေ့ပြီးထိုးလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဆိုကာ အသွား ခြောက်လက်မခန့်ရှိသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ပစ်ချ၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးချပေးသော ဓားမြှောင်အား စိုက်၍ကြည့်နေစဉ်၌ ကိုရင်ကြီးသည် ဓားမြှောင်ကို ပြန်၍ကောက်ယူပြီးလျှင်...

“မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ ဓားနဲ့ထိုးရင် သွေးတွေပန်းပြီး ထွက်လာမယ်၊ ငါ့မှာ စိန်ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီစိန်ကို သံပရာရည်နဲ့ ဖျော်ပေးမယ်၊ စိန်နဲ့သံပရာဟာ အကောင်းဆုံးသေဆေးပေါ့ကွ” ဟုဆိုကာ ခွက်တစ်လုံးအတွင်းသို့ စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ်အတွင်းမှ ဖြူဖြူအမှုန့်များကို သွန်၍ချပြီးလျှင် သံပုရာသီးတစ်လုံးကို လှီး၍အရည်ညှစ်၍ထည့်လေသည်။ ထို့နောက် ပုလင်းတစ်လုံး အတွင်းမှ အရည်တစ်ချို့ကို သွန်ထည့်၍ ဇွန်းဖြင့်မွှေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ယောက်သေစေဖို့ အဆိပ်ခွက်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖျော်စပ်လျက်ရှိသော ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတ၏ သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်တတ်သော စိတ်ထားအား လွန်စွာ အံ့ဩမိလေ၏။

“ဟော့ကောင်-ဘကွန်း၊ ရော့-ဟော့ဒီမှာ စိန်နဲ့ သံပရာ တစ်ခါတည်းသောက်ချလိုက်၊ ငုံမထားနဲ့၊ သေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငုံထားရင် ခါးသက်သက်ကြီးကွ” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား အဆိပ်ခွက်ကို လှမ်း၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အားအကိုးရဆုံးဟု ယူဆထားရသည့် ကိုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ကမန်ုပ်အား အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ရန်အတွက်လှမ်း၍ ပေးနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ

အဆိပ်ခွက်ကို ဆတ်ကနဲယူ၍ မော့ချလိုက်တော့၏။

လည်ချောင်းအတွင်း၌ မီးစဖြင့် ထိုးချလိုက်သကဲ့သို့ ပူလောင်သောဝေဒနာကို ခံစားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် မူးဝေနောက်ကို၍ လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ငါကား မကြာမီသေရတော့မှာပါကလားဟူသော အသိသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား လုံးဝထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ 'သေခြင်းကား ကောင်းလေစွ” ဟု သဘောထားကာ မရယ်စဖူး နှစ်ခြိုက်စွာရယ်လိုက်မိတော့၏။

“ဟား…ဟား..ဟား…"

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ဤကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရသည်ဟူ၍ မရှိဖူးသည့်အလျောက် ဤကဲ့သို့ ရင်ပွင့်မတတ် ရယ်မောလိုက် ရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအရသာတွေ့ လျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်ဆိုသည့်အရာကား လွန်စွာသောက်၍ ကောင်းသော အဖျော်ယမကာတစ်မျိုးပါကလား ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သေရမည်ကိုလည်း လုံးဝစိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ် ရယ်သည်ကို ကြည့်ရင်း ကိုရင်ကြီးကပါ လိုက်၍ ရယ်မောလေတော့၏။

“ကိုရင်ကြီး-တပည့်တော် ဘယ်တော့သေမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေသည်။

“နောင် ခုနစ်နှစ်နေမှ သေမှာ"

“အခု မသေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း-မသေသေးဘူး”

“အခု တပည့်တော်သောက်တာ စိန်နဲ့သံပရာ မဟုတ်ဖူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခြေသလုံးကိုက်ရင် လိမ်းဖို့ဆောင်ထားတဲ့ တောအရက်ကို သကြားရယ်၊ သံပရာသီးရယ် ဖျော်ပေးလိုက်တာ

“ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်ကို မထည့်တာလဲ ဘုရား”

“မင်းကို မသေစေချင်သေးလို့ဘဲကွ"

“တပည့်တော် မသေဘဲ ဘာလုပ်ရမှာတုံးဘုရား”

“သူဌေးကြီးလုပ်ရမယ်ကွသိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးဦးဘကွန်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့-မင်းအပေါ်မှာ စေတနာထားတဲ့ တင်တင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“သူဌေးကြီးလုပ်လို့ကော ရမလားဘုရား"

“ရတာပေါ့ကွ၊ မင်းကို ငါ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မင်းဟာ သေဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီး အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ဝံ့သေးတာပဲ၊ သတ္တဝါဆိုတာ သေဖို့အလုပ်ကို မလုပ်ဝံ့ဆုံးအလုပ်ပဲကွ၊ အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဝံ့တဲ့လူဟာ ကျန်တဲ့ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ဝံ့တာ ဘယ်ရှိတော့မလဲကွ၊ သူဌေးလုပ်ရတာက ကူလီလုပ်ရတာထက် ဘာများပိုပြီး ခက်လို့လဲကွ”

ကိုရင်ကြီး၏"သူဌေးကြီး လုပ်ရမယ်ကွ”"သူဌေးကြီး လုပ်ရတာက ကူလီလုပ်ရတာထက် ဘာများပိုပြီး ခက်လို့လဲ” ဟူသောစကားများသည် ကျွန်ုပ်၏နား၌ အကြိမ်တစ်ရာမျှ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌လည်း ဟုတ်ပေသားဘဲ၊ ကူလီလုပ်ရတာက ထမ်းရပိုးရနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရသေးတယ်၊ သူဌေးဆိုတာက လူများကိုခိုင်းရုံပဲ၊ မည်သို့မျှ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများသည် ပွဲထဲ ဇာတ်ထဲတွင် သူဌေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူနှင့် ကူလီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူတို့၏ ခြားနားခြင်းမျှလောက်သာ တကယ့်သူဌေးအစစ်နှင့် ကူလီအစစ်တို့၏ဘဝကို နားလည်၍ သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် လူတို့သည် လွယ်ကူ၍ ဇိမ်ကျသော သူဌေးအဖြစ်ကို မရယူကြဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ခက်ခဲပင်ပန်းသော ကူလီအဖြစ်ကို ရယူကြသနည်း ဆိုသည့် ရှုပ်ထွေးသောအဖြေအား ကျွန်ုပ်၏ အသိတရားများက တောင်းဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း ကိုရင်ကြီး၏ တောအရက်၏ တန်ခိုးကြောင့် ရီဝေလျက် ရှိပေသည်။

“ကိုရင်ကြီး-လူတွေဟာ သူဌေးဖြစ်ချင်တာချည်းပဲပေါ့-ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှမဖြစ်ဘဲ”

“တခြားလူမဖြစ်ပေမဲ့-ဘကွန်း မင်းကတော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ လူတွေဟာ သူဌေးဖြစ်ချင်ကြတယ်ဆိုတာ

ဖြစ်ချင်တာမတ္တမျှသာဖြစ်တယ်ကွ၊ တကယ့်ကို အူထဲ အသည်းထဲ ကျောက်ကပ်ထဲကပါမကျန် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် မပေါ်ကြလို့ မဖြစ်တာ...

ကိုရင်ကြီးသည် အနည်းငယ် ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ...

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ လက်စွပ်မခိုးရဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီး မင်းကို နှိပ်စက်ကြတယ်မဟုတ်လားဒီတော့-ဘကွန်း ဆင်းရဲရင် မင်းကို ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ မင်းချမ်းသာပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ဒီဒုက္ခမျိုးက လွတ်မှာ”

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်"

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်”

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်"

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်"

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်"

ကျွန်ုပ်သည် မူး၍နေသည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြင့် ထိုအသံများကို ကြားလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံများကို လုံးဝကြားချင်းမရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်၍သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတို့မှာလည်း လွန်စွာတောက်ပြောင်ထည်ဝါသော အဝတ်အစားတို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ ကျွန်ုပ်၏ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း လူဆယ်ဦးထက်မနည်းက ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာပျော့အိသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီး၌ ထိုင်လျက် အေးချမ်းစွာဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသောအရသာကို ဖိမ်ခံလျက်ရှိစဉ် တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့လာပြီးလျှင်"အစ်ကို ဘကွန်း ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလေ” ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲလျက် ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တင်တင်၏ခါးကိုဖက်၍ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဣန္ဒြေရရ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ လျှောက်သွားစဉ်၌

“ဟေ့ ဘကွန်း-ထ” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အားကိုရင်ကြီးသည် ဆွဲ၍ထူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရေများလောင်းချလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် အရက်မူး၍ အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် အိမ်မက်မက်၍ နေကြောင်းသိရလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားရေမိုးချိုးစေပြီးနောက် အနီးသို့ခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။"ဟေ့ကောင်-ဘကွန်း၊ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ခုနစ်နှစ်အတွင်း သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ သူဌေးဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့နည်းကိုလဲ ပေးလိုက်မယ်"

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အိပ်မက်အတွင်း၌ သူဌေးဖြစ်သော အရသာကိုလည်း နှစ်ခြိုက်နေသည့်အပြင် ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ ဒုက္ခရောက်ပုံ၊ အနှိပ်စက်ခံရပုံကို စပ်ဆုပ်၍နေပြီဖြစ်ရာ ကိုရင်ကြီးက သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ် ဟူသော စကားအား ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအားရခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

“ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ နည်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကြိုးစားရင် တကယ်သူဌေးဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ လပေါင်း ၈၄ လ၊ ရက်နဲ့ဆိုရင် ရက်ပေါင်း ၂၅၂၀၊ နာရီပေါင်းဆိုရင်တော့ ခုနစ်သောင်းကျော် ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအချိန်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းမှာ တကယ်ကြိုးစားရင် တကယ်ဖြစ်ပါတယ်ကွ၊ ကဲ-ဘယ်လိုလဲမင်းသူဌေး

မဖြစ်ချင်ဘူးလား” ကိုရင်ကြီး၏ အသံသည် အမိန့်ပေးနေသည့် အသံလည်း မဟုတ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ထမင်းစားရေသောက် ပြောနေသည့် အသံမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေခြင်းဖြစ်လေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း နဂိုအနေအထားမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆေးခြောက်မူးသော၊ ဘိန်းမူးသောသူ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မှေး၍ ခပ်ထွေထွေလေးဖြစ်၍ နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ ရလေ၏။

ရွှံ့ပျော့ပျော့အတွင်းသို့ ခဲလုံးများ တစ်လုံးချင်းပစ်၍ သွင်းသည့်အခါ၌ ခဲတို့သည် တစ်လုံးချင်းတစ်လုံးချင်း နစ်၍နစ်၍ ဝင်သွားသကဲ့သို့ ကိုရင်ကြီး၏ စကားများသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ တစ်လုံးချင်းတစ်လုံးချင်း နစ်၍နစ်၍ ဝင်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငါကားမုချဆက်ဆက် သူဌေးကြီးဖြစ်မှသာလျှင် ယခုကဲ့သို့ လူတို့၏ နှိပ်စက် ညှင်းပန်းမှုဒဏ်မှ လွတ်မြောက်တော့မှာပါလား ဟူ၍ သတိရလေ၏။

နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ-ကိုရင်ကြီးသည် ဆိုင်ကိုလိုဂျီခေါ် သူတစ်ထူး၏စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးစေနိုင်သော အတတ်ပညာများကို အနောက်နိုင်ငံမှ စာအုပ်စာတမ်းများ မှာယူကာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နိုင်သော

ဘီအိုစီစာရေးကြီးများ၊ အထူးသဖြင့် စာရေးကြီးဦးလှထွန်းအား ဘာသာပြန်စေပြီးလျှင် လေ့ကျင့်ထားသည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်အား သေချင်လောက်အောင် စေ့ဆော်ပြီးလျှင် အရက်ခွက်ကို အဆိပ်ခွက်ဟုဆိုကာ သောက်စေခဲ့၏။ အရက်မူးတစ်ဝက် မမူးတစ်ဝက် ဖြစ်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်ခေါ် ဘဝင်စိတ်တို့ ဆက်စပ်၍နေစဉ် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်သို့တိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားစေမည့် စကားများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သူဌေးကြီးဖြစ်လိုစိတ်ကို မွေး၍ ပေးလိုက်သည်ဟု ဆို၏။

“ဟေ့ကောင် ဘကွန်း-ခုနစ်နှစ် အတွင်း သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်ပါ့မယ် ဘုရား”

“အလွန်ကျယ်တဲ့ ခြံကြီးရယ်၊ တိုက်ကြီးရယ်၊ မော်တော်ကားရယ်ငွေတွေက ဆယ်သိန်းရအောင် လုပ်ရမယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လုပ်ပါ့မယ်”

“ခုနစ်နှစ်ပြည့်လို့မှ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်မလာရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်းသတ်ပြီး သေပေတော့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ သေပါ့မယ် ဘုရား”

“အဲဒီလို သူဌေးကြီး ဖြစ်လာရင် တင်တင့်ကို ယူရမယ်ယူမယ်မဟုတ်လား”

“ယူပါ့မယ် ဘုရား”

“ကဲ-ဒီလိုဆိုရင် ရှေ့ကိုတိုးခဲ့၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ဆေးကို ထိုးပေးလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ-ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသော ရှစ်ခွစုတ်ခေါ် ကြေးစုတ်တံကြီးနှင့် မင်ခွက်ကို ယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့တိုး၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ဘုရားစင်၌ ဘုရားရှိခိုးစေ၍ ငါးပါးသီလ ခံခိုင်းပြီးလျှင်...

“သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ဆေးကိုထိုးပေးလိုက်မယ်..ဒါပေမဲ့လို့..ဒီဆေးက..သစ္စာဆိုပြီး..သစ္စာ စွမ်းတယ်သစ္စာ.ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

"ဆိုနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ ဒီလိုဆို လိုက်ပြီးတော့ဆိုပေတော့-နေဦး နေဦး၊ မင်းရဲ့မွေးသက္ကရာဇ်ကော မှတ်မိရဲ့လား”

"မှတ်မိပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ကိုသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးချိန်ကိုပါ မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းရဲ့ မိဘတွေက မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက သေကုန်ကြတယ်ဆို-"

“မှန်ပါတယ်၊ ဈေးနားက ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ကိုထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးက ပြောပါတယ်သူသားနဲ့ တပည့်တော်ဟာ တစ်နာရီတည်းလို့ ပြောပါတယ်၊ ကွာရင် မိနစ်လောက်ပဲ ဆိုပါတယ်"

“အေး-ပြောစမ်းကွာ”

“၁၂၇၆-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၅) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့်ပါဘုရား”

“အင်း-၁၈ နှစ် ရှိပြီပေါ့၊ ကဲလိုက်ဆိုပေတော့” ဟု ဆိုကာအောက်ပါအတိုင်း ကိုရင်ကြီးက တိုင်ပေးလေ၏။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘုရားတရား၊ သံဃာ တည်းဟူသော ရတနာသုံးပါးကို အမှူးထား၍ လောကကို စောင့်ရှောက်သော လောကပါလနတ်တို့အား တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည် ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဤနေ့ ဤရက်မှစ၍ တပည့်တော်အသက် ၂၅ နှစ် ပြည့်မြောက်သည့် ၁၃၀၁ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ငွေဆယ်သိန်း၊ ခြံတစ်ခြံ၊ တိုက်တစ်လုံး၊ မော်တော်ကား တစ်စီးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါမည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ရာ၌ မအောင်မြင်ခဲ့သော် တပည့်တော်၏ အသက်ကို အဆုံးစီရင်ပါမည်ဘုရား” ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်၍ ဆို၏။ လိုက်၍ဆိုရာ၌လည်း ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ဆိုသည်မဟုတ်၊ တကယ်ဖြစ်မြောက်အောင်ကြိုးစားမည်၊ မဖြစ်မြောက်၍ သေရလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ သေဝံ့၏ ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကို စက္ကန့်မလပ် မွေးမြူကာလိုက်၍ဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟောဒီကြုတ်ထဲမှာ ဟောဒီအဆိပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထား” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ငွေကြုတ်ကလေးအတွင်းသို့ ဖြူဖြူအမှုန့်ကလေးများထည့်၍ ပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ယင်းငွေကြုတ်အား ကျွန်ုပ်၏လည်တိုင်သို့ သူကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ပေးလေ၏။

“ကဲ-လက်ပေးစမ်း” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖျံအားဆွဲ၍ သူ၏ဒူးပေါ်တွင် တင်ပြီးလျှင် စုတ်ဖြင့်ပေါက်လေ၏။

[၁၃၀၁ ခုနှစ် ၊ သူဌေးကြီး ဘကွန်း]

ကျွန်ုပ်၏ ဖြူဝါသော လက်ဖျံပေါ်၌ အထက်ပါစာတန်းကြီးသည်

နက်မှောင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍နေလေတော့သည်။

“ရာဇဝင်မှာ ဘုရင့်နောင်ဟာ စစ်အင်အားချင်းမမျှတတဲ့ ရန်သူကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဖောင်ဖျက်ပြီးတိုက်တဲ့နည်းပဲ၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တကယ်တော့ ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်က များတယ်။ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ် တက်သာဆုတ်သာဆိုတဲ့ နည်းနဲ့ မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီနည်းနဲ့လုပ်ရင် ‘တက်သာဘက်ကို မရောက်ဘဲ ဆုတ်သာဘက်ချည်းရောက်တတ်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလည်းသူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မယ်၊ သူဌေးမဖြစ်ရင် သေရတော့မယ်၊ ဘကွန်း ကြားလား...

ကိုရင်ကြီးသည် ကြေးစုတ်တံနှင့် မင်ခွက်အား သိမ်းဆည်းရင်း-ကျွန်ုပ်အား ပြောလျက်ရှိ၏။

“စာတော့ဖတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာနေရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်တဲ့ ကိုပေါက်ဆီက စာသင်ပေးလို့ ဖတ်တတ်ပါတယ်ဘုရား”

“အေး..ဒီတော့ မင်းကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ ဖုန်များ ဒုတက်လျက်ရှိသည့် မှန်အိမ်အစုတ်ကြီးတစ်လုံးကို ပစ္စည်းဟောင်းများထည့်သော တောင်းကြီးတစ်လုံးအတွင်းမှ ထုတ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ဖုန်များကိုခါ၍ မီးစာတင်သော မောင်းတက်အား နှိမ့်ချည်မြှင့်ချည် လုပ်ကြည့်ပြီးနောက်-

“ရေနံဆီတစ်ပြားဖိုး ထည့်ရင် လေးည ထွန်းလို့ရတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပန်း ညရောက်ရင် ဒီမီးခွက်ကြီးကိုထွန်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အမြဲဖတ်ရမယ်၊ မီးခွက်ကြီးကိုလဲ သူဌေးဖြစ်တဲ့အထိ မပျောက်ပျက်ရအောင် ထိန်းသိမ်းထားရမယ်၊ ဒီမီးခွက်ကြီးကို သံချေးတက်နေတဲ့ မီးခွက်စုတ်ကြီးလို့ သဘောမထားနဲ့ ၊ မင်းကိုပညာမဲ့အဖြစ်ကနေ ပညာရှိကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်အောင် ပညာအရောင် ထွန်းလင်းပေးမယ့် ရွှေမီးခွက်ကြီးလို့ သဘောထားရမယ်။ တစ်နေ့ကို စာတစ်အုပ်ပြီးအောင် ကြိုးစားပြီးဖတ်၊ တစ်နှစ်ဆိုရင် စာအုပ် ၃၆၀၊ ခုနစ်နှစ်ဆိုရင် စာအုပ်ပေါင်း ၂၅၂၀ ဖတ်ပြီးနေပြီ၊ အတော်အတန်ကြီးတဲ့ ပိဋကတ်တစ်တိုက်စာ ဖတ်မှတ်ပြီးတဲ့လူဟာ တော်တော့လူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပညာရှိလေးတစ်ဆူပဲ၊ တစ်ချို့များ တစ်အုပ်ကောင်း နှစ်အုပ်ကောင်းဖတ်ပြီး ပညာရှိအမည်ခံနေတဲ့သူတွေ အပုံပဲ

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ငါကား သူဌေးကြီးဖြစ်ရုံမျှမက ပညာရှိတောင် ဖြစ်ရဦးတော့မှာပါလား-ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။

“ပြီးတော့ အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် ဘာမှမထားရဘူး၊ ဥပမာကွာ- အင်္ကျီဟာ အပူအအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ အသုံးဝင်တယ်ဒီတော့-အကျီ ဟာ ကိုယ်မှာရှိသင့်တယ်၊ လက်စွပ်ဆိုပါတော့ကွာ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူးဒီတော့မထားသင့်ဘူးအဲဒီလို ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်မှာမရှိစေရဘူး၊ အသုံးဝင်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေ အမြဲဆောင်ထားရမယ်အဲဒီလိုဆောင်ထားဖို့ ဟောဒီအိတ်ကြီးလဲယူသွား” ဟုဆိုကာ ရွက်ဖျင်ကိုချုပ်ထားသည့် အိတ်ကြီးတစ်လုံးအား ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ ချ၍ ပေးလေ၏။

“ဟော့ကောင်-ဘကွန်း၊ မင်းဆာနေပြီ မဟုတ်လား၊ ရော့-စားလိုက်ဦး” ဟုဆိုကာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို ချ၍ပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရင်ကြီးပြောသည့်အတိုင်းပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ နေပြီဖြစ်ရာ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်၍စားလေသည်။

“သူဌေးဖြစ်ချင်ရင်-ဟောဒီ အချက်ကြီးလေးချက်ကို လိုက်နာရမယ်”

(၁) ဘယ်လုပ်ငန်းကိုပဲလုပ်လုပ် အဲဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ပညာရပ်တွေကို စေ့စေ့စုံစုံ တတ်သိနားလည်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာထားရမယ်၊ အထူးကြိုးစားရမယ်။

(၂) အဲဒီလိုကြိုးစားပြီး ရှာဖွေလုပ်ကိုင်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်။

ရှာတော့ရှာပါရဲ့၊ ရှာသမျှကို ဖြုန်းတီးပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှာဖွေသမျှတွေကို သူခိုးခိုးခံနေရမယ်၊ ဓားပြတိုက် ခံနေရမယ်၊ ဗိုလ်ကျပြီး လုယူသွားတာကို ခံနေရမယ် ဆိုရင်လဲ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ဟောဒီတုတ်ကြီးကိုလဲ ဆောင်ထားဦး” ဟု ဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် နှစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ ပစ်ချ၍ ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရင်ကြီးပစ်ချပေးသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကောက်ယူ၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ငါ သူဌေးဖြစ်ဖို့ နှောင့်နှေးအောင်လုပ်တဲ့ လူတွေကို ဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ကာကွယ်ရမှာပါလား ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်မိလေ၏။

ကိုရင်ကြီးချပေးသောဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းအားကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ကိုယ်ရံတော်တပ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ အင်အားများတက်၍ စိတ်များကြွလာလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အနည်ထိုင်သည်အထိ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးနောက်တွင် ပြောပြသည်မှာ (၃) သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ တတိယနည်းကတော့ မိတ်ဆွေကောင်းရှိရမယ်။

“ဒီတော့ မိတ်ဆွေကောင်းရဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ မိတ်ဆွေကောင်းရဖို့ ပညာကိုလဲ သင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ ဟော့ကောင် ပက်လက်လှန်စမ်း” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ပက်လက်လှန်ခိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ခြေဖျားခြေဖဝါးမှစ၍ နှိပ်ပေးလေတော့သည်။

“နေပါစေဘုရား တပည့်တော် ငရဲကြီးပါ့မယ် ဘုရား”

“မင်းကို ငရဲကြီးအောင် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေများများရတဲ့ နည်းကို ပေးနေတာ-လူလူချင်းတွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အခုလို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပေးရမယ်နှိပ်တတ်သလားလို့ မေးရင်..နှိပ်တတ်တယ်လို့ ပြော၊ လောကမှာ နှိပ်တတ်တဲ့လူထက် အနှိပ်ခံချင်တဲ့ လူဦးရေက ပိုပြီးများတယ်”

“တပည့်တော်က နှိပ်မှမနှိပ်တတ်ဘဲ ဘုရား”

“မင်းက သိပ်အတဲ့ကောင်ပဲနှိပ်တာများ ခက်လွန်းလို့ကွာ၊ တစ်ခါလောက် အနှိပ်ခံကြည့်ရင် နှိပ်တတ်တာပေါ့ ကွ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလားဘယ်အနှိပ်သည်ဖြစ်ဖြစ် နာတဲ့အကြောကိုနှိပ်လိုက်လို့ အောက်ကခံတဲ့လူက နာတယ်လို့ပြောတယ်၊ ပထဝီကြောဆိုတော့ နာတာပေါ့ဗျာလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရှိတဲ့ အထဲမှာ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်လာလဲ ပထဝီကြော၊ တစ်ယောက်လာလဲ ပထဝီကြော၊ ဝါယောကြောတို့၊ တေဇောကြောတို့၊ အာပေါကြောတို့ ပြောတဲ့အနှိပ်သည် ငါတော့ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဒီတော့ အနှိပ်တတ်တယ်လို့ ပြောပြီးသာနှိပ်ပေး၊ ဘယ်သူကမှ မတတ်ဘူးလို့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး”

ကိုရင်ကြီးသည် ပါးစပ်မှလည်းပြော၍ လက်များမှာလည်း ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှိပ်၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူတကာခိုင်းဖတ် ဘုကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသည်ဖြစ်ရာ အခုအသက်အရွယ်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ နှိပ်နယ်ပေးဖူးခြင်းမရှိသည့် အလျောက် ယခုအကြိမ် အနှိပ်ခံရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာ၌ ပထမဦးဆုံး အနှိပ်ခံရခြင်း ဖြစ်ပေရာ လွန်စွာ အရသာတွေ လျက် ရှိလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ညို့သကျည်းဘေးရှိ အရိုးနှင့်ကပ်နေသော အကြောကလေးအား ဒူးခေါင်းဖြင့် ကြိတ်၍ပေးလေ၏။

“အဲဒါ ဒူလာကြောပေါ့ကွ”

တဖန် ပေါင်တွင်းရှိ အကြောအား လက်မဖြင့် ကုတ်၍ကုတ်၍နှိပ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာခံ၍ ကောင်းသည်ဖြစ်၍ မျက်တောင်များပင် စင်းလာလေ၏။

နှိပ်နယ်ခြင်းဟာ ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံနှင့်ဆိုင်တယ်ကွ၊ သဘောမကျတဲ့လူလို့ ရှိခဲတယ်၊ ဒီတော့လူချင်းတွေ ရင် ကိုယ်ကစပြီးခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေး၊ မိတ်ဆွေတွေအများကြီး ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးထဲကမှ မိတ်ကောင်းတွေကောင်းကို ရှာပေတော့”

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နှိပ်နယ်ပေးပြီးနောက် ခေတ္တမျှ အနားယူကာ ချွေးများသုတ်ပြီးလျှင်…

(၄) ဒါကတော့ သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ရှာဖွေလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဝေဖန် ပိုင်းခြားပြီး သုံးစွဲ

ထို့နောက် ကိုရင်ကြီးက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

တတ်ရမယ် .ဒီတော့ ရတဲ့ငွေကို လေးပုံပုံပြီး တစ်ပုံကိုစား၊ တစ်ပုံကို ပြန်ပြီးရင်းနှီး၊ တစ်ပုံကိုစုကျန်တဲ့တစ်ပုံကို လိုအပ်တဲ့ အခါမှာ ပေးကမ်းလှူဒါန်းရမယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“အခု ငါပေးလိုက်တဲ့နည်းဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ ကောလိယတိုင်းမှာ နေတဲ့ 'ဗျဂ္ဃပဇ္ဇ' ဆိုတဲ့ မင်းလိုလူငယ်တစ်ယောက်ကို ငါတို့ ဘုရားက ပေးလိုက်တဲ့နည်းကွ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကနိပါတ် ဒီဃဇာဏုသုတ်မှာ ပါတယ်။ အလွယ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ သမ္ပဒါတရားလေးပါး လို့ခေါ်တယ်"

ကိုရင်ကြီးသည် သမ္ပဒါတရားလေးပါးကိုသာမက ဉာဏသမ္ပတ္တိ၊ ဂတိသမ္ပတ္တိ စသည့် သမ္ပတ္တိတရားငါးပါးကိုလည်း အသေးစိတ် သင်ကြားပေးလေသည်။ ညအချိန်ရောက်သည့် အခါ၌လည်း ဆွမ်းချက်ရုံမှ ထမင်းဟင်းများကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ကျွေးမွေးလေသည်။

တစ်ညလုံးလည်း ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြု၍ လေးလအတွင်း၌ အသပြာနှစ်သိန်း ကြွယ်ဝသော စူဠန္တေဝါသိက သူဌေးကြီး အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သာမန်အလုပ်သမားကလေး ဘဝမှ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်သွားသော အင်ဒရူးကာနယ်ဂျီ” ၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့် အခါ၌-ကျွန်ုပ်အား အိပ်စေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့၌တွေ့ ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်စောလျက် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်သွားပြီး

အိပ်ရေးဝလောက်သော အခါ၌"ဟော့ကောင် ထတော့" ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ်နိုင်လှသည့် အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း လူးလဲ၍ ထရလေသည်။ ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ရေချိုးစေ၍ ရေချိုးပြီးသောအခါ၌ ဘုရားဝတ်တက်ခိုင်းပြန်၏။

ကိုရင်ကြီး၏ ဘုရားစင်မှာလည်း ရောင်စုံခဲတတ်မီးများဖြင့် လွန်စွာ သပ္ပါယ်၍ နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြည်နူးသပ္ပါယ်ဖွယ်ရာကောင်းသော ကိုရင်ကြီး၏ ဘုရားစင်အား နှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်လျက် ဘုရားဝတ်တက်လေသည်။

ဘုရားဝတ်တက်၍ ပြီးသည့်အခါ၌ ကိုရင်ကြီးက

“ကဲ-ဘကွန်း၊ နှစ်ချက်ထိုးပြီ၊ ဒီအချိန်ဟာ သိပ်ပြီးအခါ မင်္ဂလာပြည့်စုံတယ်၊ ထွက်ပေတော့၊ ကေန်မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဟေ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုရင်ကြီး၏ ကေန်မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဟေ့ ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထောင်၍ထလာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ထိုင်၍ ဦးချပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးအား လွယ်လျက် လက်ယာဘက်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို တော်ဝှေးသဖွယ် မြေကြီး၌ထောက်၍ ကျန်သောလက်တစ်ဖက်၌ မီးအိမ်ကြီးကို ဆွဲ၍ ကိုရင်ကြီး၏ ဝါးကျောင်းကလေး အတွင်းမှ ရှုပ်ထွေးပွေလ၍ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များလှသော လောကကြီးအား အန်တုဖက်ပြိုင်၍ သူဌေးကြီးအဖြစ်ကို ရယူရန်အတွက် ရင်ကိုကော့လျက် ထွက်လာလေတော့သတည်း။

အပိုင်း-၃

ကျွန်ုပ်နှင့် မူးစေ့ အပဲကလေး

The Beginnings Of All Things Are Small.

Cicero

[မည်သည့်အရာမဆို အစပထမ၌ သေးကွေးမြဲ ဓမ္မတာရှိ၏။]

ကျွန်ုပ်သည် ချောက်မြို့အပြင်သို့ ထွက်၍လာခဲ့ရာ ချောက်နှင့် သာစည်သို့ ပြေးဆွဲသော မော်တော်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမော်တော်ကားမှာလည်း ပျက်၍နေသဖြင့် ဒရိုင်ဘာရော စပယ်ယာပါ လမ်းပေါ်၌ ဆင်း၍ထိုင်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူသို့ အနီးသို့ သွားရောက်၍...

“ဆရာတို့ တော်တော်ပဲညောင်းနေကြပြီလား” ဟု မေးရာ စိတ်တိုလျက်ရှိသော ဒရိုင်ဘာက-.

“ညောင်းတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးလေသည်။

“ဆရာတို့ ညောင်းရင် ကျုပ်က နှိပ်ပေးမလို့ပါ၊ နှိပ်ခပိုက်ဆံလဲ မယူပါဘူး၊ ကူညီတာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မီးအိမ်နှင့် တုတ်ကြီးအား ချ၍ ဒရိုင်ဘာဟု ယူဆရသူ၏ ခြေသလုံးအား ဆုပ်နယ်၍ ပေးလေသည်။ ထိုဒရိုင်ဘာကလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ဖိမ်ယူလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေသလုံးဘေးရှိအကြောအား လက်မဖြင့် တစ်အားဖိ၍နှိပ်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် စုတ်သပ်လေ၏။

“ဆရာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ၊ အဲဒါ ဒူလာကြော ခင်ဗျ"

ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာအား နာရီဝက်ခန့် နှိပ်ပေးပြီးလျှင် စပယ်ယာအား နှိပ်ပေးရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအား တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် နှိပ်နယ်ပေးပြီးနောက်

လူတစ်ယောက်သည် မော်တော်ကားဘီး တစ်ဘီးကို လှိမ့်လျက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ၌ သူတို့သုံးဦးသည် ဘီးအဖြုတ်အတပ်များ ပြုလုပ်၍ အလုပ်ရှုပ်ကြလေသည်။ ထိုသူတို့ သုံးဦးအလုပ်ရှုပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာလည်း နားရသည် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မီးအိမ်ကြီးကို မြှောက်၍ ပြရလေသည်။

အလုံးစုံပြင်ဆင်၍ ပြီးသွားသည့်အခါ၌ ဒရိုင်ဘာက ..

"ကဲ-ကိုယ့်လူ၊ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ" ဟူ၍ မေးဖော်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း"ဆရာတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ” ဟုမေးရာ သာစည်ကို သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နှင့်အတူ သာစည်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး၌လည်း သူတို့ရပ်၍ တင်သမျှသော ခရီးသည်တို့၏ အထုပ်အပိုးများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများမှ အစ ထင်းစည်းပါမကျန် ကျွန်ုပ်သည် ကူညီ၍ အတင်အချ ပြုလုပ်ပေးခဲ့လေ၏။ စပယ်ယာမှာမူ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် တစ်လမ်းလုံး၌ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ရွှေဖလား ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးအားဖွာလျက် ဆာဖိုးသာဂိုက်ဖမ်း၍ လိုက်လာလေ၏။

ထိုဒေသတွင် မော်တော်ကား စပယ်ယာလုပ်သူတို့အဖို့ လိုအပ်သော အရည်အချင်းမှာ ဂျမ်းတုံး’ ခေါ် သစ်သားခုတုံးကြီးကို ကိုင်၍ ကားရပ်သည့်အခါတိုင်း ဘီးအောက်သို့ ပြေး၍ ခုတတ်ရန် လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကားရပ်သည့် အခါတိုင်း၌ ဂျမ်းတုံးကြီးကိုကိုင်၍ ပြေးဆင်းပြီးလျှင် ဘီးအောက်၌ ခုပေးရလေ၏။

ကျောက်ပုံဟူသောအရပ်၌ ထမင်းစားရန်အတွက် ကားရပ်လေလျှင် ခရီးသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ စပယ်ယာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့သည် လည်းကောင်း ထမင်းဆိုင်များသို့ ဝင်ရောက်ကာ ထမင်းစားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ပိုက်ဆံဟူ၍ ကြေးနီပြားတစ်ပြားပင် ပါရှိခြင်းမရှိသည့် အတွက် ကားဂိတ်အနီး ထနောင်းပင်အောက်တွင် ရှိသော ရေအိုးစင်မှ ရေကိုသာလျှင် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဖိ၍သောက်နေရလေ၏။

အားလုံး ထမင်းစားပြီးသည့် အချိန်၌ ဒရိုင်ဘာသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်-“ဟေ့ကောင်-ထမင်းစားတာလဲ မတွေ့ပါလား” ဟုမေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံမရှိ၍ မစားရကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍သွားလေ၏။

“ပြောရောပေါ့ကွာ-မင်းမှာ ပိုက်ဆံမပါလဲ တို့ကျွေးမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ

စပယ်ယာအား ကျွန်ုပ်အတွက် ထမင်းတစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့ရန် အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဆာဖိုးသာ ဂိုက်ဖမ်း၍ လိုက်ပါခဲ့သော စပယ်ယာလည်း ခရီးသည်စုံ၍ မော်တော်ကားထွက်ခါနီးမှပင် ရောက်၍လာလေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင်လည်း အသုဘခေါင်းပေါ်တွင် တင်လေ့ရှိသော စားမြိန်စာထုပ်ကဲ့သို့ ထမင်းထုပ်ပေါ်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ် ပူး၍ချည်လျက်သား ပါလာလေ၏။

“ဟော့ကောင် ရော့-ရိက္ခာယူပေတော့” ဟု ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထည့်၍ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကားပေါ်၌ ထမင်းစားရင်း လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ မသထာသော အစားအစာဖြစ်၍လား မပြောတတ်ပေလွန်စွာမြိန်ရှက်လှပေသည်။ မော်တော်ကားမှာလည်း ကျောက်ပုံကျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏အကျင့်ကို ဖော်ပြတော့သည်။ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်လောက်သွားလိုက်၊ ပျက်လိုက်နှင့်ပင် သာစည်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သာစည်သို့ရောက်သည့် အခါ၌ မီးရထားသံလမ်းအနီး၌ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘူတာရုံဘက်သို လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားသံလမ်းအား လည်းကောင်း၊ မီးရထားအားလည်းကောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘူတာရုံမှာ လွန်စွာလူစည်ကားလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ် စိတ်၌ ပျော်သလိုလို ဖြစ်မိသေး၏။ ဘူတာရုံအတွင်း၌ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသော သူတို့မှာ ဂါတ်ဗိုလ်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က ဂါတ်ဗိုလ်များ ဟူ၍ပင် မသိသေးပါ။

ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားမိသည့် အကြောင်းမှာ ဂါတ်ဗိုလ်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မှန်အိမ်များကို လက်တစ်ဖက်မှဆွဲ၍ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။"ဒီလူတွေလဲ ငါ့လိုပဲ မီးခွက်တစ်လုံးနဲ့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ခရီးထွက်လာကြတဲ့ လူတွေများပေလော” ဟု မှတ်ထင် စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညအချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဘူတာရုံလှေကားအောက်၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌ ရန်ကုန်ဘက်သို့ထွက်မည့် မီးရထားသည် ဘူတာရုံ၌ ဆိုက်လျက်ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကူလီတစ်ယောက်အား"မီးရထား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဗျ” ဟု မေးရာ ကူလီက"နတ်ပြည်ကို သွားမှာ” ဟု နောက်ရွှတ်ရွှတ်ပြန်၍ ပြောသဖြင့် ဈေးသည်တစ်ဦးထံ သွားရောက်၍ မေးရပြန်၏။ ဈေးသည်ကလည်း မပြောချင်ပြောချင်နှင့်"ရန်ကုန်ကို ရန်ကုန်ကို” ဟု အော်ဟစ် ငေါက်ငန်း၍

ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုသည့် သတ္တဝါကား ပါးစပ်ကလေးဖြင့် အကူအညီပေးရသည့် အလုပ်ကိုပင် မကူညီချင်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးပါကလား ဟူ၍ သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရထားနှင့် လိုက်ပါရန်အတွက် ရထားပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်ဦးအား...

“ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ ဟောဒီရထားမှာ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲဗျ” ဟူ၍ သွားရောက်မေးမြန်းရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသတ္တဝါ တစ်ကောင်သဖွယ် စူးရဲသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်၍ ရထားနောက်မြီးသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုသူ၏ ညွှန်ပြမှုကို အယုံအကြည်မရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်မိသည်မှာ ဤရထား၌ အကြီးဆုံးရာထူးရှိသူသည် ရထား၏ရှေ့ဆုံးပိုင်း၌ နေရပေမည်ဟု ထင်မှတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရထားခေါင်းဘက်သို့သွား၍ မီးထိုးနေသော သူများအား ဒီရထားမှာ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲဟု မေးမြန်းရာ မီးထိုးရ၍ ပင်ပန်းနေသော ကုလားမီးထိုးသမားက

“ဂျောင်းနား” ဟု ကျွန်ုပ်အား မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရထားတစ်စီးလုံး၌ လှည့်လည်၍ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲ ဟူသော မေးခွန်းကို မေးမြန်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွဲ၌နေသော ဂါတ်ဗိုလ်သည် အကြီးဆုံးသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်တွဲသို့ သွားရောက်ကာ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးကို မြင်လျှင်"ဒီလူကြီးလဲ ငါ့လိုပဲ မီးခွက်တစ်လုံးနှင့် ခရီးသွားနေတဲ့လူပဲ၊ တော်တော်ကို ဗဟုသုတတွေ ပြည့်စုံနေပြီထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီရထားတွဲကြီးမှာ ဂါတ်ဗိုလ်မင်းကြီး ခန့်ထားပေတာကိုး” ဟု တွက်မိသဖြင့် ငါလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ကြီးပွားရပေမပေါ့ဟု အားတတ်မိလေတော့၏။

“ဆရာကြီး၊ ရထားစီးပြီးသွားရတာ တော်တော်ညောင်းမှာပဲနော်”

" ဝုပ်"

“ညောင်းမှာပဲ”

“ဝှပ် ညောင်းမှာ”

“ညောင်းရင် နှိပ်ပေးမယ်”

“ဝှပ် သပ္ပုဝါးဖဲလိုး”

“မဆဲပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျုပ်က အနှိပ်တတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးညောင်းရင် နှိပ်ပေးမလို့ပါ၊ ပိုက်ဆံမယူပါဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အထိ နှိပ်ပေးပါ့မယ်"

"ဂက်ဒေါက် ဒမ်းမစ်"

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့"

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆို တွဲပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီး၏ ခြေသလုံးကို ဝင်ရောက်ဆုပ်ကိုင်၍ နှိပ်နယ် ပေးလေ၏။ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရုန်းကန်၏။ ကျွန်ုပ်က အတင်းနှိပ်၍ ပေးလေသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား တွဲပြင်သို့ တွန်းထုတ်ပြီးလျှင် ခေါင်းတွဲအား မီးအိမ်မြှောက်၍ ပြလေ၏။ ထိုသို့မြှောက်၍ပြပြီး များမကြာမီ၌ပင် ညှင်းဆိုးဆိုးနိုင်လှသော ရထားကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီးနောက် တရှူးရှူးတရှားရှားအော်မြည်ကာ စတင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရထားထွက်သည်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်၍နေပြီးမှ သတိရကာ ရထားနောက်ပြေး၍လိုက်ပြီး လက်ကိုင်သံတန်းကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် ခိုလိုက်ရာ ရထားပေါ်သို့ ပါ၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် မီးရထားစီးဖူးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရထား အရှိန်ရလာသည့်အခါ၌ တွဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ပါလာကြောင်းမသိသော ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ လိုက်သည့်အခါ၌ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားမပေါက် (ပြော၍ နားမလည်) ကြသည့် အတူတူ လေကုန်ခံ၍ ပြောမနေတော့ဘဲ သူ၏ခြေသလုံးအား ပြေး၍နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် လွန်စွာယားတတ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် နှိပ်သည်ကို ငြိမ်ငြိမ်မခံဘဲ တွန့်လိမ်၍ ရုန်းကန်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားအတင်းဆောင့်၍ တွန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား

ရထားပေါ်မှ တွန်းချမည့်ပုံနှင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ တပ်ခွဲကြီးတစ်ခွဲသဖွယ် အားကိုးလောက်သော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား မြှောက်၍ ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်ရာ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရှေ့သို့မတိုးဝင့်တော့ဘဲ ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။

ထိုနောက် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုအားတွေ၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံး၍ပြလိုက်ပြီးလျှင် ဂွဒ်-ဂွဒ်နှင့် တစ်ဂွဒ်တည်း ဂွဒ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသည်မှာ"ဒီကောင်ဟာ တုတ်ကြီးနဲ့ တကယ်ရိုက်မယ့်ကောင်မျိုးပဲ၊ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနိုပ်ခံတာဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးနဲ့ အရိုက်ခံရတာထက်တော့ ပိုပြီးကောင်းသေးတယ်” ဟူ၍ သဘောပေါက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံကြောင်း အမူအရာအားဖြင့် ပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နိုပ်ရန်အတွက် သူ၏ခြေထောက်ကို ရှေ့သို့ တိုး၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းတုတ်ကြီးကို ပစ်ချ၍ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်အားမြင်တွေ့ ရပါမူ လွန်စွာရယ်ချင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးက ရထားပေါ်မှ တွန်းချရန်ကြိုးစား၏။ တစ်ဦးကတုတ်နှင့်ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိရန်မူရမည့်သူက ခြေထောက်ထိုးပေးသည်ကို ရိုက်မည့်တုတ်အား ပစ်ချ၍ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နှိပ်နယ်ပေးသည့်အဖြစ်သည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာရှားပါးသော အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ဘူတာတစ်ခုရောက်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်ရပ်စေ၍ သူ၏မှန်အိမ်ကြီးအား ရထားခေါင်းတွဲဆီသို့ မြှောက်၍ပြတတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည့်အားလျော်စွာ နောက်တစ်ဘူတာသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးအား ကူညီသည့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်ကြီးအား သူထက်အရင်ဦးအောင် ပြေး၍မြှောက်ပြလေရာ ဘူတာနား၌ရထားရပ်၍သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် စက်ခေါင်းမှ ဗိုလ်တစ်ယောက်ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြိတ်အနယ်ပြောဆိုကြလေ၏။ သို့မဟုတ် ဆဲဆိုကြလေ၏။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကျေနပ်လောက်အောင် ဆဲဆိုပြီးနောက် စက်ခေါင်းဗိုလ်က ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်ကိုဆွဲကာ"ကမ်းမွန်” ဟုပြော၍ စက်ခေါင်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သူ၏ခြေသလုံးကို နှိပ်ခိုင်း၏။ မီးထိုးသော ကုလားများနှင့်အတူ မီးထိုးခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းသည်မှာ စက်ခေါင်းဗိုလ်သည် အတော်အတန် ညှဉ့်နက်သည့်အခါ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ် ကျွေးမွေးသည့် အပြင် ပိုလိုစီးကရက် တစ်လိပ်ကို တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ‘အကျောက်” ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးလုပ်ခဲ့စဉ်က ဆိုင်ရှင်အကျောက်၏ မိန်းမ အကြည်ဆိုသူကတိုက်သဖြင့် ကော်ဖီကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း သောက်ဖူးသော်လည်း ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကိုမူ ယခုမှပင် စားဖူးပါသည်။ ပိုလိုစီးကရက်မှာလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် နောက်တနေ့၌ ကွမ်းခြံဘူတာဟုခေါ်သော ယခု ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ပုရွက်အုံကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရွစိရွစိနိုင်သော ဘူတာရုံအတွင်းမှ လူအုပ်ကြီးအားကြည့်၍ လွန်စွာ အားတက်၍သွားလေ၏။

ဤမျှများပြားသော လူများထံမှ-တစ်ယောက်လျှင် တစ်မတ်မျှ ရရှိအောင် လုပ်နိုင်လျှင်ပင် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နိုင်ပေပြီ ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘူတာရုံမှ လူများအားကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်၍ကြည့်နေပြီးနောက် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်၍ လာရာ တရုတ်များ လွန်စွာပေါများသည့်နေရာသို့ ရောက်၍လာလေ၏။ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ ထိုနေရာသည် တရုတ်တန်းဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ China Town ခေါ် တရုတ်တန်းများ ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်က မသိသေးပေ။ ကျွန်ုပ်သည် လသာလမ်းထိပ်၌ထိုင်၍ အမောဖြေရင်း များပြားလှသော တရုတ်ယောကျာ်းတရုတ်မိန်းမ၊ တရုတ်ကလေး၊ တရုတ်အဘိုးကြီးများနှင့် တည်ခင်းရောင်းချလျက်ရှိသော တရုတ်အစားအစာဆိုင်များကို ကြည့်၍ ရန်ကုန်မြို့ ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ၊ လမ်းမှား၍ တရုတ်ပြည်ကိုများ ရောက်ခဲ့လေပြီလား ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမောပြေထိုင်၍ လသာလမ်းထိပ်ရှိ တရုတ်ဘုံကျောင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ တိုက်ရိပ်ကလေးများအောက်တွင် ခွေးခြေပုကလေးများဖြင့်ထိုင်၍ အနှိပ်ခံလျက်ရှိကြသူနှင့် နှိပ်ပေးလျက်ရှိသော ကုလားအနှိပ်သည် ခြောက်ဦးခန့်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့အနီးသို့

သွားရောက်ကာ သူတို့နှိပ်ပုံကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးလျှင် အခြားသော လမ်းတစ်ဖက်မှ ဆပ်ပြာရောင်းသောဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးအလွတ်နှစ်ခုအား ခက်ခဲစွာငှားရမ်းပြီးလျှင် ထိုအနှိပ်သည်များ အနီး၌ချကာ အနှိပ်ခံမည့်သူကို စောင့်ဆိုင်းလေတော့သည်။

အနှိပ်သည်များမှာ ခေါ်တောများ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံးကို သူတို့အနီးသို့ သွားရောက်ချထား၍အနှိပ်ခံမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေသည်ကို ကြည့်ရှုကာ သူတို့အချင်းချင်း ခေါ်တောစကားဖြင့် ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေ၏။ ထိုစဉ်၌ အလွန်ဝသော တရုတ်ကြီးတစ်ဦးသည် အနှိပ်ခံရန်အတွက် ထင်းရှူးသေတ္တာအလွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် စတင် နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။ တရုတ်ကြီးမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှိပ်ပေးသည်ကို ဇိမ်ယူ၍မျက်စိမှိတ်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေသလုံးရိုးဘေးရှိ ဒူလာကြောကိုလည်းကောင်း၊ ပေါင်တွင်းကြောကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ နှိပ်ပေးရာ တရုတ်ကြီးသည် အကြိုက်တွေ့လျက် ရှိပေသည်။ အလုံးစုံသော အကြောကိုနှိပ်ပြီးသည့် အခါ၌ တရုတ်ကြီးက"အားကီးကောင်းလယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ပိုက်ဆံတစ်မူး ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးတွင်းသို့ ရောက်ရှိသော ထိုပိုက်ဆံတစ်မူးအား ကျွန်ုပ်သည် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် စိန်းစိန်းကြည့်မိလေ၏။ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည့် လာဘ်လာဘလည်း ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုတစ်မူးမျှသော ငွေကြေးသည် သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် ပထမခြေလှမ်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့စိတ်ကူးနေစဉ်အတွင်း-ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းမှ မူးစေ့ကလေးအား ခေါ်တောကုလားအနှိပ်သည် တစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲဆွဲ၍ ယူလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုကုလား၏ အင်္ကျီစအား ပြန်၍ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား ကုလားအနှိပ်သည်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးဝင်လာသော လာဘ်လာဘဖြစ်သည့် ပိုက်ဆံတစ်မူးအား ဗိုလ်ကျ၍ ကုလားအနှိပ်သည်များက လုယူကြပေပြီ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူတို့သည် သူတို့၏ စီးပွားရေးအကွက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ကန့်ကွက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် ယခုရရှိသော မူးစေ့ကလေးမှာ တာထွက်၌

ရရှိသော ဆုလာဘ်ဖြစ်ပေရာ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ။

ထိုစဉ်၌"မင်းကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလို့ ရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မင်းကိုယ်တိုင် ကာကွယ်တတ်ရမယ်၊ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိရမယ်” ဟု မှာကြားလိုက်သော ကိုရင်ကြီး၏ စကားကို အမှတ်ရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား လက်၌ဆုပ်ကိုင်မိပြီး ပိုက်ဆံလုယူသွားသော ကုလား၏ ခေါင်းကိုလွှဲ၍ ရိုက်နှက်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားတစ်ယောက်ကို ရိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းရံထားသော ကုလားများကိုပါ လိုက်လံရိုက်နှက်လေတော့၏။ ကုလားများမှာလည်း အစပထမ၌ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဗိုလ်ကျ၍ ရမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီး အချက်ကျကျ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာသည့် အခါ၌"ဘား အဘား” ဟု အော်ဟစ်ကာ ထွက်၍ပြေးကြလေ၏။ ပိုက်ဆံလုသော ကုလားမှာမူ ဦးခေါင်းကို ကျကျနန အရိုက်ခံရသည်ဖြစ်ရာ နေရာ၌ပင် ပုံ၍လဲကျသွားလေ၏။ သူ၏ ခါးပိုက်အတွင်းမှ ကျပ်တန်တစ်ရွက်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံအကြွေများ လမ်းပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲ၍ကျကုန်လေ၏။ ထိုပိုက်ဆံတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏မူးစေ့ကလေးမှာလည်း ရောနှော၍ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိုက်ဆံအကြွေများ အနက်မှ ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့ကလေးကို ရှာဖွေလျက် ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ ထိုမူးစေ့ကလေးကိုမူ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမူးစေ့ကလေး၏ထောင့်၌ အနည်းငယ်ပဲ့၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟော့ကောင်တွေ သတ္တိစမ်းချင်ရင် လာကြဦးလေကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို မြှောက်၍ ဗိုလ်တောင်းလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို တွေ့မြင်ကြရသော လမ်းတစ်ဖက်မှ တရုတ်ဈေးသည်များ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပိုက်ဆံလုသောကုလားအား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့ကလေးကိုသာ ရွေးချယ်၍ ပြန်လည်ကောက်ယူလိုက်သည်ကိုလည်း ထိုတရုတ်ဈေးသည်များ အားလုံး မြင်တွေ့ကြပေ၏။ ထိုအထဲတွင် ပါဝင်သော ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ရွှေသွားများ ပြည့်အောင်စိုက်ထားသည့် တရုတ်ကြီးတစ်ဦးက

“အားကီးစပ်စိကောင်းတယ်ဟုကျွန်ုပ်၏သတ္တိကောင်းခြင်းကိုချီးကျူးလိုက်လျှင်ကျ

ဝိုင်းဝန်းအားပေး ချီးကျူးကြလေ၏။

“ဟေ့ ကုလားတွေ မင်းတို့မှတ်ထားကြ၊ ဘကွန်း ဒီမှာအနှိပ်သည်လုပ်မယ်၊ ဒီလိုလာလုပ်ရင် ဒီဝါးရင်းတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်မယ်၊ ကြားလား”

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအနှိပ်သည်တို့ ကြီးစိုးရာ လသာလမ်းဆုံ ကျောင်းကြီး၏ အရိပ်ကျသော ပလက်ဖောင်းအား ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် အောင်မြင်စွာ အာဏာသိမ်းယူ လိုက်လေတော့၏။

“ဘကွန်း ဒီမှာ အနှိပ်သည်လုပ်မယ်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ကြွေးကြော်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး၌ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားသည့် တိုင်အောင် အားရခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ဆပ်ပြာထည့်သော ထင်းရှူးသေတ္တာ အလွတ်နှစ်လုံး ငှားလိုက်သည့် တရုတ်ဆိုင်မှ တရုတ်များကလည်း ကျွန်ုပ်၏ မဟုတ်မခံသောသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ထိုသေတ္တာနှစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အား အပိုင်စားပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ငါကား နှစ်ရက်မျှပင် ရှိသေးသည့် အချိန်၌ ပိုက်ဆံတစ်မူးနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာ နှစ်လုံးကြီးများတောင်ပိုင်ဆိုင်နေပြီကောဟူ၍လည်း တွေးမိကာ ဝမ်းမြောက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ဆက်လက်၍ ထိုင်ကာ နှိပ်မည့်သူအား စောင့်စား၍နှိပ်ခဲ့ရာ ညနေငါးနာရီ ထိုးသည့်အချိန်၌ စုစုပေါင်း ငွေတစ်ကျပ်ခွဲ ရရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံးအား တရုတ်ဆိုင်၌ပင် ပြန်လည်၍ အပ်နှံကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်၍လာခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်လွန်စွာ ဖူးမြော်ချင်လှသော ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဆီသို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေများဝင်းအိလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးကို တန့်တော်မူစေတီအနီးမှနေ၍ ဖူးမြော်ကာ မြို့ဘက်မုခ်မှနေ၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ အလုအယက် အော်ဟစ်၍ ရောင်းချလျက်ရှိသော ပန်းသည်များကို တွေ့ရာတွင် အားနာလှသဖြင့် ပန်းတစ်ပြားဖိုး ဝယ်ယူရလေ၏။ ထို့နောက်စာအုပ်များ ခင်း၍ ရောင်းသောဆိုင်၌ ခေတ္တ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ စာအုပ်အမြောက်အမြားကို တွေ့ရသော်လည်း မည်သည့်စာအုပ်ကို ဝယ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ရောင်းသောသူအား မေးရလေ၏။

“ဒီမှာဗျ၊ သူဌေးဖြစ်တဲ့နည်းကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်များ မရှိဘူးလား”

စာအုပ်သည်က ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးပြူး ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ကြည့်ပုံမှာ တောတွင်းမှ ကျားတစ်ကောင် ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးလာသည်ကို တွေ့ ရလျှင်ပင် ယခုပြူး၍ထားသော မျက်လုံးသည် ထပ်၍ပြူးစရာမကျန်အောင် ပြူးထား၍ ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုသူသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်အထိ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် …

“သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်” ဟုဆိုကာ ဆပ်ပြာလုပ်နည်းခေါင်းလိမ်းဆီလုပ်နည်းများ ပါဝင်သော စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ပစ်ချ၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် …

“ဒါမလိုချင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် အကြံရကျပ်သည့်ပမာ ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားပြီးနောက် အခြားစာအုပ် ပေးပြန်လေ၏ ။

“မင်္ဂလသုတ် အလင်းပြ ဆိုပါလားဗျ၊ ဘယ့်နှယ် သူဌေးဖြစ်နည်း ဟုတ်ရမှာတုန်း”

“ဩော်-ငါ့လူကလဲ ခက်ပါရဲ့၊ ဒီမှာကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ နားထောင် အသေဝနာစ ဗာလနံ-လူမိုက်ဆိုရင် ရှောင်သွေလွှဲလို့ မမှီဝဲနဲ့ ကင်းအောင်နေပဏ္ဍိတာနဉ္စသေဝနာ-ပညာရှိကို တူယှဉ်တွဲလို့ မှီဝဲဆည်းကပ်နည်းယူလေ၊ ကဲ…မတွေ့ဘူးလား၊ လူမိုက်နှင့် မပေါင်းနဲ့၊ ပညာရှိနှင့်ပေါင်းလို့ ဆိုထားတာ သူဌေးဖြစ်နည်း မဟုတ်လို့ ဘာတုံးဗျ”

စာအုပ်သည်သည် သူ၏ပြာနှမ်းနှမ်းနိုင်သော အသံလေးဖြင့် ကျွန်ုပ် မဝယ်ချင်ဝယ်ချင်အောင် ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဟုတ်ပေသားပဲဟု အောက်မေ့၍ ဝယ်တော့ဝယ်မည် ဘုရားတက်ပြီးမှ ဝယ်မည်ဟုဆိုကာ ဈေးဘယ်လောက်လဲဟု မေးရာ ထိုသူက ငါးမူးဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဈေးဆစ်သော်လည်း မလျှော့နိုင်ကြောင်းကို ကမ္ဘာ့စက္ကူဈေးနှုန်းများကို ရွတ်ဆိုကိုးကား၍ ခုခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အပြန်မှဝယ်မည်ဟုဆိုကာ ဘုရားပေါ်သို့ ဆက်လက်၍တက်သွားရာ စောင်းတန်းအလယ်တွင်ရှိသော အခြားစာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုမင်္ဂလသုတ်အလင်းပြဆိုသည့် စာအုပ်ကို ထပ်မံတွေ့ သဖြင့် ဈေးကိုမေးကြည့်ရာ တစ်ပဲမျှသာ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ဆစ်ရာ သုံးပြားနှင့် ထိုစာအုပ်ကို ရခဲ့လေ၏။

အကြောင်းဆိုက်၍ ထိုပထမစာအုပ်သည် အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြရပေမည်။ ထိုစာအုပ်သည်၏ အမည်မှာ မောင်အောင်မြင့် ဟူ၍ဖြစ်ပြီး၊ နောင်ကျွန်ုပ် ကြီးပွားချမ်းသာ၍သွားသည့် တိုင်အောင် လမ်းဘေး၌

စာအုပ်ဟောင်းကလေးများ ရောင်းချ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ အသက်မွေးရသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ဝယ်ပြီးနောက် ဘုရားပေါ်သို့တက်၍ ဘုရားဖူးပြီးလျှင် ရင်ပြင်တော်အနှံ့အပြား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထမင်းစားရန်အတွက် ပြန်၍ဆင်းခဲ့ရာ အဆမတန် ဈေးတင်၍ရောင်းသော စာအုပ်သည်နှင့် တွေ့ လျှင် စာအုပ်သည်က"ဟော့လူ-ဝယ်မယ်ဆိုဗျ” ဟု လှမ်း၍မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်ကို ထုတ်၍ပြကာ"သုံးပြား” သာ ပေးခဲ့ရကြောင်း ပြောရာ ထိုစာအုပ်သည်မှာ အလိမ်ပေါ်သွားသည်ကို မရှက်သည့်အပြင် စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာထားနှင့်"ခင်ဗျားကို မမိလဲ နောက်တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ” ဟူ၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ဆင်းလာပြီးနောက် ကြားတောရလမ်းပေါ်ရှိ ဦးလေးကြီး ထမင်းဆိုင်၍ ထမင်းတစ်မူးဖိုး ဝယ်ယူစားသောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုသို့ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်၏မှန်အိမ်ကြီးအား ရေနံဆီတစ်ပြားဖိုးထည့်၍ ရွှေတိဂုံစေတီပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ခဲ့ပြီးလျှင် အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခု အတွင်း၌ အိပ်စက်ရန် နေရာယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မအိပ်မီ၌ ကိုရင်ကြီးမှာကြားလိုက်သည့် အတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ကုန်သည်အထိ ဖတ်လေ၏။ စာဖတ်ပြီးသည့် အချိန်၌ အတော်ပင် ညဥ့်နက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်တော့မည်ဟု တုံးလုံးလှဲလိုက်ကာမှ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေ၍ ရရှိခဲ့သော တစ်ကျပ်ကျော်မျှသော ငွေကြေးအတွက် စိတ်ပူပန်သဖြင့် လုံချည်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချည်နှောင်ရသေး၏။

ထို့ထက် ပထမဦးဆုံးရရှိသော လာဘ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ကာ ပြန်လည်ရယူထားရသော မူးစေ့ အပဲ့ကလေးအား ကျွန်ုပ်သည် မြတ်နိုးတွယ်တာ လွန်းသဖြင့် ညတွင်းချင်းပင် အပေါက်ကလေးဖောက်ကာ အဆိပ်ထည့်၍ထားသော ကြုတ်ကလေးနှင့်အတူ ဆွဲ၍ ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏လက်စွဲတော်ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား ရင်ခွင်၌ထည့်၍ဖက်ကာ အိပ်စက်လေတော့သတည်း။

အပိုင်း-၄

ကျွန်ုပ်နှင့် ချိ၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ ဟူသော ဂါထာ

As for me, All I know is that I know nothing.

(Socrates)

ဘာမှ မသိ မတတ်သေးပါလား ဟု သိခြင်း သည်ပင်လျှင် ငါ့အား ပညာရှိဖြစ်စေ၏။

(ဆိုကရေးတီး)

ကျွန်ုပ်သည် ညအခါ၌ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ အိပ်၍ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လသာလမ်းသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် အနှိပ်သည် လုပ်လေ၏။ ခေါ်တောအနှိပ်သည်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား ကြောက်၍ ရွံ့ရှိသေကြကုန်သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အား လုံးဝ အနှောင့်အယှက်မပြုတော့ပေ။

သုံးရက်မြောက်သောညဥ့်၌ ကျွန်ုပ်အိပ်သော အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတစ်ယောက် လာရောက်အိပ်လေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်စာဖတ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဖွဲ့ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်အလင်းရောင်၌ စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်၍..ဆီမန်း မန်းသကဲ့သို့ ကျက်မှတ်လေသည်။

ချိ၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ

ချို၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ

ထိုသူကျက်သောစာမှာ အထက်ပါအတိုင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဖတ်လက်စစာအုပ်အား ပိတ်၍ သူကျက်သော စာကို နားထောင်မိလေသည်။ စာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်လုံးဝမပေါ် သဖြင့် ကျွန်ုပ်က-.

“မိတ်ဆွေ..ဘာစာတွေ ကျက်နေတာလဲ” ဟု မေးရာ သူက"ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာလေ၊ ဒီဂါထာကိုရရင် ကျုပ်တော့ ထမင်းစားရပြီ” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒီလို အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာဆိုရင် ကျုပ်လဲ ကျက်ပါရစေဗျာ”

“ကူးပြီး ကျက်ချင်ရင်တော့ ကျက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား ဂါထာစာရွက်ကို ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်"မင်္ဂလသုတ်” စာအုပ်၏ အဖုံးအတွင်း၌ ထိုဂါထာကို ကူးယူရလေ၏။ ထိုသူကပင် ဂါထာကူးရန်အတွက် ခဲတံအတိုလေး တစ်ချောင်းကိုထုတ်၍ပေးလေသည်။

ထိုဂါထာမှာ ဂါထာဟု ဆိုသော်လည်း ဂါထာနှင့်မတူဘဲ အင်းကွက်များသဖွယ် အကွက်အကွက်များအတွင်း၌ စာများနှင့် ဂဏန်းများ ရေးထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂါထာကို ကူးရေးပြီး၍ ကျက်ပုံကျက်နည်းကိုမေးရာ သူက နှစ်ခါသုံးခါမျှ ဆိုပြလေ၏။ ထိုဂါထာမှာ ဒေါင်လိုက်ကျက်ရသော ဂါထာဖြစ်လေ၏။"ချီ၊ ခိုချီ၊ ခဲ့၊ ၊ ခု၊ ခံ” ကဲ့သို့ အခြားစာတန်းများ၌"ကြွ၊ ကဲ၊ ကဲ့၊ အံ့၊ အု၊ အိအို" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆိုရခက်သော စာများကို အတန်းလိုက် ကျက်ရသည့်အပြင် အင်းကွက်များ အတွင်း၌ မပါဘဲ သတ်သတ်ထုတ်ရေးထားသော"စာပို” ဟု ဆိုသည့်"ဝီ၊ ပဲ့ကြံ၊ ကြံ့၊ ခဲ့၊ ရွေ၊ ရွှံ့” စသည့် စာများကိုလည်း ကျက်ရလေ၏။

ထိုဂါထာပိုင်ရှင်မှာ မောင်ဂေါ်လီဟု ခေါ်၏။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ သိကျွမ်းရသော ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် လသာလမ်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ခွင်သို့သွားရာတွင် အကြံတစ်ခုရလေ၏။ ညစဉ် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် စာအုပ်၌ ဖတ်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ မှတ်သားထားရန်များ ပါရှိတတ်လေ၏။ ထိုသို့ မှတ်သားထားရန် အချက်များကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့် မှတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းဝယ်ယူကာ မှတ်သင့်မှတ်ရာများကို ရေးမှတ်ထားလျှင် ကောင်းပေမည် သဘောထားရသည့်အလျောက် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အနှိပ်ခံမည့်သူ မလာသေးသည့်အခါ၌ ဖတ်စရာ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ဖတ်လျက်လည်းကောင်း၊ ကျက်စရာရှိလျှင် ကျက်လျက်လည်းကောင်း နေပြီးလျှင် အနှိပ်ခံမည့်သူ လာသည့်အခါ၌ စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ ရွက်ဖျင်လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ထားကာ နှိပ်ရလေ၏ ။

ဂါထာစာရွက်ရပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂါထာ၌ပါသော စာများအားလုံးကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် အလွတ်ရနေပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂါထာတန်ခိုးကြောင့် ထမင်းတော်ခြင်းမရှိနိုင်ဟု အပြီးအပိုင် ယုံကြည်မိလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်ခဲ့ရာ၌ အခါတိုင်းပြန်သည့် လမ်းအတိုင်းမပြန်ဘဲ ကုန်စိမ်းတန်းဘက်မှ ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် အာလူးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ အရောက်၌ အနာအဆာပါသော အာလူးများကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ဇယ်ခုတ်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှသောလက်များဖြင့် ရွေး၍ ရွေး၍ ပစ်နေရာ အာလူးအပုပ်တစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗိုက်သို့ လာရောက်၍ ထိမှန်လေ၏။ မိန်းကလေးများမှာ ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်ဖော်မျှမရကြဘဲ လှောင်ပြောင်သကဲ့သို့ ရယ်မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုမိန်းကလေးများအား စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်အား ထိမှန်သည့် အာလူးကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကောက်ယူကြည့်မိရာ ထမင်းမငတ်သော ဂါထာ၏ အစွမ်းကို သိရလေတော့၏။

ကုန်စိမ်းတန်းဆိုင်များမှ လွှင့်ပစ်သော အာလူးများမှာ အပုပ်အနာ ပါသည်ဆိုသော်လည်း ထိပ်နားလောက်တွင်သာ ပါရှိလေရာ အနာပါသောနေရာအား လှီးထုတ်ပစ်လျှင် ကျန်အပိုင်းမှာ ကောင်းစွာစားနိုင်သော အခြေအနေ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အာလူးများနှင့် အခြားသော ကြက်သွန်၊ ရေတတ်တို့ကိုသာမက လက်ဖက်ထုတ်များ၏ ထိပ်ပိုင်းများကိုလည်း ဆိုင်များမှ လှီးဖြတ်၍ ပစ်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ယူလာပြီးလျှင် ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ ရေချိုးရင်း အနာပါသော အာလူးများကို သံပတ်ပြားကို သွေးထားသောဓားဖြင့် လှီးဖြတ်ဆေးကြော၍ အိုးတစ်လုံးနှင့် ရောနှောပြုတ်ကာ စားသောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ ထမင်းဖိုး လုံးဝမကုန်တော့ဘဲ ကုန်စိမ်းတန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်လေတော့၏။

နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြံရသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေး၊ ကုန်ဈေးတန်းကမ်းနားဈေးတို့မှ အာလူးကြက်သွန်၊ ငါးခြောက်ခေါင်းပိုင်းလက်ဖက်ထုပ်၏ ထိပ်နှစ်ဘက်မှ လက်ဖက်တို့ကို နေ့စဉ်ကောက်ယူကာ နှစ်တင်းဝင်ကောင်းဖြင့် ပြည့်လုနီးပါးတိုင်အောင် ရလေ၏။ ထိုပစ္စည်းများအား ၃၈ လမ်းဈေးအနီး၌ အပုံကလေးများ ပြုလုပ်၍ ညနေတိုင်း ရောင်းချရာ မရှိဆင်းရဲသော အိမ်ထောင်ရှင်မများသည် ဈေးပေါပေါနှင့် များများရသည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ယူကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများလည်း ပါဝင်လေသည်။ ထိုရောင်းရငွေမှာ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ် အနှိပ်သည်လုပ်၍ ရသော ဝင်ငွေထက်ပင် ပိုသေးတော့၏။

ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ကြံပြန်ရာ ညနေဈေး၌လည်း ရောင်းချသည့်အပြင် ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံး ဝယ်ယူ၍ ရသမျှသော အသီးအရွက်တို့နှင့် ငါးခြောက်ရိုးတို့အား ရောနှောထည့်ပြီးလျှင် ဂေါ်ရင်ဂျီမဆလာနိုင်နိုင်နှင့် ချက်ပြုတ်လေရာ လွန်စွာမွှေးကြိုင်၍ အနံ့ကို ရှူမိရုံမျှဖြင့် ထမင်းဆာ၍ လာသည့်တိုင်အောင်

ကောင်းမွန်လှသော ကုလားဟင်းကို ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဟင်းအိုးကို ဆိုင်းထမ်းဖြင့်ထမ်းကာ လက်တစ်ဖက်၌ မှန်အိမ်၊ လက်တစ်ဖက်၌ ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်လျက် ညအခါများ၌ တာမွေ၊ ကျောက်မြောင်း၊ ကျားကွက်သစ်၊ ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင် စသော ရပ်ကွက်များအတွင်းသို့"ကုလားဟင်း ရမယ်နော်” ဟု အော်ဟစ်၍ ရောင်းချရာ ညဉ့်လယ်စာ စားသော ကာလသားများဟင်းချက်ရန် အချိန်မရသောလက်လုပ်လက်စားများနှင့် အိမ်တွင်ချက်သောဟင်းကို ခံတွင်းမတွေ့တတ်သောသူများက ကျကျနန အားပေးကြသည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ညတစ်ည ကုလားဟင်းအိုးကြီး နှစ်အိုးသည် တက်တက် ပြောင်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ အိုးကြီးများမှာ တရုတ်မှလာသော အချို့အိမ်များ၌ ငါးပိရည်ပန်းကန်အဖြစ် အသုံးပြုသော ပန်းကန်အပြားကလေးနှင့် ခွက်ရေ ငါးဆယ်ကျော်ဆံ့၏။ နှစ်အိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခွက်ရေတစ်ရာကျော်ဆံ့လေရာ ထိုခွက်ကလေးတစ်ခွက်အား နှစ်ပြားရောင်းသည် ဖြစ်ပြီး၊ အရင်းဆို၍ ဂေါ်ရင်ဂျီမဆလာ တစ်ပြားဖိုးသာကုန်ကျပေရာ ညစဉ်ညတိုင်း သုံးကျပ်ကျော်ကျော် လေးကျပ်နီးပါး မြတ်စွန်းလေတော့၏။

နေ့စဉ် အနိုပ်သည်လုပ်၍ ရရှိသောငွေမှာ နှစ်ကျပ်ကျော်ကျော်မျှ ရရှိပြီး၊ ညဈေး၌ အာလူးတစ်ခြမ်းပဲ့နှင့် ကြက်သွန်တစ်ခြမ်းပဲ့များ ရောင်းချရာ၌လည်း လေးကျပ်ခန့် ပုံမှန်ရရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်ဝင်ငွေမှာ တစ်ဆယ်ကျော်ဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဘကွန်းသည် နေ့စဉ် ဝင်ငွေ ၁၀ ကျပ် ရရှိသည် ဆိုရာ၌ ယခုခေတ်အနေဖြင့် လွန်စွာနည်း၍နေမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုခေတ်အခါက မြိတ်သုံး ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုမှ ၁၃ ကျပ်မျှသာ ပေးရ၏။ ရုံး၌စာရေးကြီး လုပ်လျှင်လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်၌ ဂျမဒါစစ်ဗိုလ် လုပ်လျှင်လည်းကောင်း လခမှာ ၃၀ မျှသာ ရသော ခေတ်ဖြစ်ရာ ဘကွန်း၏ နေ့စဉ်ဝင်ငွေကို နှိုင်းချိန်သင့်ပေသည်။ ထို့အပြင် သိမ်ကြီးဈေးနှင့် ကုန်ဈေးတန်းများမှ အနာပါ၍ လွှင့်ပစ်သော အာလူး၊ ကြက်သွန်တို့အား ယခုကဲ့သို့ ကောက်၍ ရောင်းချရန်အတွက် မြန်မာအမျိုးသားများအား ပဲရောက် ဦးဆန်နီ ဆိုသော စီးပွားရေး လမ်းပြ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စာအုပ်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ဟောပြောခြင်းဖြင့် တစ်ဖုံ နှိုးဆော်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလပြည့်သောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏အိတ်ကြီးအတွင်း၌ ငွေတစ်ထောင်စုမိလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ စာအုပ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်ကိုလည်း ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များအနက် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ တကယ့်လူ၊ လောကီလမ်းညွှန်၊ ကြီးပွားချမ်းသာ စိတ်ပညာ၊ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်၊ မြို့မမောင်၏ သူဌေးဖြစ်နည်း စာအုပ်များ အပါအဝင် လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၏ ခင်မြင့်ကြီးကဲ့သို့သော ဝတ္ထုများမှ အစ မင်းသားဆို၊ မင်းသမီးငို၊ လူပြက်ပြော စသည့် ရေးဟန်များဖြင့် ရေးသားထားသော

'ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ ဝတ္ထုမျိုးပါ ပါဝင်လေရာ စာဆိုလျှင်ပြီးရော သဘောနှင့် ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းကြောင့် စာဘက်မှ ဗဟုသုတ အတော်အတန်ရှိပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

စုမိသောငွေနှင့် စုမိသော ဗဟုသုတတို့၏ ခြားနားခြင်းမှာ ငွေမှာမူကား တစ်ထောင်ရပြီဟု လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်သော်လည်း ဗဟုသုတမှာမူကား ထိုသို့ပြနိုင်သော အရာမဟုတ်သဖြင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်သော်လည်း နောင်အခါ၌ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်အတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုကြောင်းကို တကယ်ဆင်းရဲသော အဖြစ်မှ သူဌေးကြီးဖြစ်သည်အထိ ကြိုးစားဖူးသူတိုင်း သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ကုလားဟင်းအိုးကြီး နှစ်အိုးကို ထမ်း၍ ရေကျော်ဘက်မှ စတင်၍ရောင်းချလာရာ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားအနီးသို့ရောက်လျှင် ရထားသံလမ်းပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ကုလားဒိန်နှစ်ဦးနှင့် မြန်မာနှစ်ဦးက ခေါ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဟင်းများကို အသားလွတ် (ထမင်းမပါ) မြိန်ယှက်စွာ သောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံတောင်းရာ ကုလားဒိန်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က

"ဒီဟင်းက ဘာဟင်းလဲ" ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်က...

"ကုလားဟင်း" ဟု ပြန်ဖြေလျှင်

"ကုလားဟင်းဆိုတော့..ကုလားစားတာ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုဘူး" ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတောင်းပန်၍ ပိုက်ဆံတောင်းသော်လည်း မပေးသည့် အပြင် မြန်မာနှစ်ယောက်က ..

"ဟေ့ကောင် မြန်မြန်သွား ပိုက်ဆံတော့မရဘူး၊ လက်သီးပဲ ရမယ်" ဟူ၍ပင် ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြန်မာနှစ်ယောက်အတွက် လွန်စွာ ဝမ်းနည်းမိပေသည်။ ရိုးသားစွာ ဈေးရောင်းစားသော မြန်မာတစ်ဦးအား ကုလားများက အနိုင်ကျင့်သည်ကို ဝင်ရောက်ဟန့်တားရကောင်းမှန်း မသိသည့် အပြင် ကုလားများဘက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား"လက်သီးပဲရမယ်" ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်နိုင်လောက်အောင် လူမျိုးပေါ်၌ ချစ်ခင်သော စိတ်ဓာတ်ခေါင်းပါးလှသည့် ထိုမြန်မာနှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်သည် ရွံ့လည်း ရွံ့ရှာမိလေ၏။

"ဟေ့ကောင် မင်း ကောင်းကောင်း မှတ်ထားဒီဘက်မှာ ဈေးရောင်းချင်ရင် နေ့တိုင်း ငါတို့ကို ဝင်ပြီးကျွေးရမယ်၊ မကျွေးဘူးဆိုရင် ပုဇွန်တောင် ရေကျော်မှာ မင်းကိုရောင်းခွင့် မပေးဘူး..ကြားလား"

စုတ်ချွန်းချွန်းနိုင်လှသော ကုလားဒိန် ကုလားက သူကိုယ်တိုင် ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေသော တိုင်းပြည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်လပ်စွာ ဈေးရောင်းခြင်းကို အမိန့်ထုတ်၍ ဟန့်တားလျက်ရှိ၏။ ကုလားဟင်းလေးခွက်ကို အခွန်ဘဏ္ဍာ မဆက်ပါက ဈေးမရောင်းရ ဟူသော သူ၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အား လွန်စွာပွဲကျသွားသော"မြန်မာပျက်” နှစ်ယောက်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောကြလေ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဒိန်နှစ်ဦးထက် မြန်မာပျက်နှစ်ဦးအား ပို၍ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။ ထိုအချိန်၌"မင်းသူဌေးဖြစ်ဖို့ နှောင့်နှေးအောင်လုပ်တဲ့ အကောင်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ ဟောဒီဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုလည်း ယူသွားဦး” ဟု ဆိုကာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးပေးလိုက်သော ကိုရင်ကြီးအား သွားရောက်မြင်ယောင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပျက်နှစ်ဦးနှင့် ကုလားဒိန်တို့အား ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လိုမ့်၍ တွယ်လေတော့၏။

ပျော့ညံ့သော ယောကျာ်းဖျင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ဒဏ်ကြောင့် အတုံးအရုံး လဲကျလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေဒီတုတ်ကြီးကို နမ်းထားကြဦး” ဟု ဆိုကာ သူတို့၏ နှာခေါင်းအနီးသို့ တုတ်ကြီးကို ကပ်၍ကပ်၍ပေးပြီးနောက်…

“ဘကွန်း ဒီမှာဈေးရောင်းမယ်၊ နှောင့်ယှက်ရင် သည့်ထက်နာမယ်..ကြားလား”

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဒိန်၏ အိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ရသင့်သော ဟင်းဖိုးငွေကို ယူကာ ကျန်သော ပိုက်ဆံများဖြင့် ထိုကုလား၏ မျက်နှာဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေကျော်မီးရထားလမ်း ဇလီဖားတုံးများကို နင်း၍ အောင်မြင်သော သေနာပတိကြီး၏ ခြေလှမ်းဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။ နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ ကျွန်ုပ်ရိုက်ခဲ့သောသူများမှာ နာမည်ကြီး ပုဇွန်တောင် လူမိုက်တစ်ဦး၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုည၌ စာဖတ်ပြီး မအိပ်မီ၌ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ လူတို့သည် ခေါင်းငုံ့ခံမည်ဟု ယူဆရသူများအား စော်ကားဝံ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ရခြင်းသည် လေးနက်သော ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အနိုင်ကျင့်လာသူတို့အား စကားဖြင့် ဖျောင်းဖျ၍ မရ။ ဒါးရင်းတုတ်ဖြင့်"ချ” မှ

ရကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက် သွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ခဲတံဖြင့် အောက်ပါစာကို ရေးသားထားလိုက်မိပေ၏။

ကျူးကျော်စော်ကားသူအား ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခြင်းသည် အချည်းနှီးဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား မိမိရရ ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက် ဖြစ်ပေသည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကိုရေးပြီးနောက် အိပ်မည်ပြုသည့်အခါ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေကိုကိုင်၍"မောင်ဘကွန်း” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား ထမင်းစားရသော ဂါထာကို ပေးသွားသည့် မောင်ဂေါ်လီဆိုသူ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရ၏။

မောင်ဂေါ်လီသည် အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ လာရောက်မအိပ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ ဖို့ရှိလို့ လာတာဗျ..မနက်ကျရင် မောင်ဘကွန်း အလုပ်ရမယ်၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ"

“ကျုပ်တော့ဖြင့် မောင်ဂေါ်လီပေးတဲ့ ဂါထာကြောင့် အတော်ပဲ ဟန်ကျနေဘယ်ပျို့၊ မနက်တိုင်း ညတိုင်း အဲဒီဂါထာကို ရွတ်ပါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားရလျှင် မောင်ဂေါ်လီသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကျွန်ုပ်အား အံ့သြစွာ ကြည့်လေ၏။

“မောင်ဘကွန်းက တယ်ပြီး ရိုးတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားက တကယ့်ကို ဂါထာမှတ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကနောက်ပြီး ပြောလိုက်တာ .

“အဲဒါ ဂါထာမဟုတ်ဘူးလား

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ..အဲဒါ စာပုံနှိပ်စက်မှာသုံးတဲ့ ခဲစာလုံးပုံစံခွက်ရဲ့ အမှတ်အသားတွေဗျ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာလို့ ပြောတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပုံစံခွက်ကို အလွတ်ရရင် ကျုပ်က ပုံနှိပ်စက်မှာ စာစီအလုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ထမင်းမငတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ဖြင့် မသိပေါင်ဗျာ၊ တကယ့်ဂါထာမှတ်လို့ မနက်တိုင်း ရွတ်လိုက်ရတာ၊ ချို၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခုခံ ဆိုတဲ့ အသံချင်းကို မိုးမွှန်နေတာပဲ၊ ပိုပြီးစွမ်းအောင် ကျုပ်က ရှေ့ မှာ ဥုံတွေ ဘာတွေခံပြီး ရွတ်တာဗျ၊ ဟား..ဟား”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ရွတ်ထားတာ မှားတော့မမှားပေဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ပုံနှိပ်တိုက်မှာ စာစီသမားလိုနေလို့ ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာ၊ ခင်ဗျားက အခုလို အလွတ်ရနေတော့ ပိုပြီးလွယ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် သတိတရ အလုပ်ရစေရန် လာရောက်ခေါ်ဖော်ရသော မောင်ဂေါ်လီအား နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်စားရန် အတွက် ချန်ထားသော ကုလားဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းကျွေး၍ ပြုစုညှေ့ခံလေတော့၏။

ထိုညဌ် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဂေါ်လီတို့သည် ညဥ့်နက်သည့်တိုင် စကားပြော၍ နေကြ၏။ မောင်ဂေါ်လီက သူ၏ စာစီအလုပ်၌ ကြုံတွေ့ ရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုညဌ် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဂေါ်လီတို့သည် တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦးလိုလားသော အဆွေခင်ပွန်းများ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေတော့၏။

အပိုင်း-၅

ကျွန်ုပ် ပုဏ္ဏားဖြစ်ခြင်း

It is fortune, Not wisdom that rules man's life.

CICERO

လူတို့အား စိုးမိုးနေသည့် အရာသည် အသိဉာဏ်ဆိုသည့် အရာမဟုတ်ပေ။ ကံတရားဆိုသော အရာသာလျှင် ဖြစ်၏တည်း။

(စီဇာရို)

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဂေါ်လီနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရာ ၂၉ လမ်း အတွင်းရှိ စာပုံနှိပ်တိုက် တစ်တိုက်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုပုံနှိပ်တိုက်မှာ"ရွှေနှင်းဆီ တံဆိပ်” မျက်နှာချေနှင့် ပေါင်ဒါမှုန့်များရောင်းချရာမှ ကြီးပွားချမ်းသာလာသော ရာဟင်းဆိုသည့် ကုလားသူဌေးပိုင်သော ပုံနှိပ်တိုက် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပုံနှိပ်တိုက်မှာ ငိုချင်းများပါသည့်"ဘို့မယ်တက်သား” ၊"ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်း”၊"ပဋ္ဌိက္ခရားဝတ္ထု” စသော စာအုပ်မျိုးများကို ရိုက်နှိပ်လေ့ရှိ၏။

ပုကွကွ နှုတ်ခမ်းမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ဖိုမင်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်အား"စာစီတတ်သလား” ဟု မေးလေသည်။

“မစီတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟေ့ကောင်-ဂေါ်လီ၊ မင့်လူက မစီတတ်ဘူး ဆိုပါကလား”

ဖိုမင်သည် မောင်ဂေါ်လီအား လှည့်၍ မေးလိုက်ရာ မောင်ဂေါ်လီက ပျာပျာသလဲဖြင့်-.

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တစ်ခါမှတော့ မစီဖူးတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စာခွက်ပုံစံတွေကို အလွတ်ရတယ်ခင်ဗျ”

“ရရင် ဆိုပြစမ်း”

ဖိုမင်က ကျွန်ုပ်အား ဆိုခိုင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘာကိုဆိုရမှန်း မသိသဖြင့်-ကြောင်၍ ကြည့်နေရာ မောင်ဂေါ်လီက

“မောင်ဘကွန်း၊ ဟို ဂါထာ ဆိုပြလေဗျာ၊ ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာ” ဟု အစဖော်ပေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ချို၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ အပါအဝင် စာစီခွက်ပုံစံ၌ ပါရှိသော စာများ အားလုံးကို ဒေါင်ဒေါင်ပြေးရွတ်ဆိုပြလိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ဖိုမင်က အူတက်မတက် ရယ်မောလေ၏။

“ငါလဲ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ဖိုမင်လုပ်လာတာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ပါပြီ၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ စာခွက်ပုံစံလဲ မင်းတို့လက်ထက်ကျမှပဲ ထမင်းစားတဲ့ ဂါထာရယ်လို့ကွာ” ဟု ဆိုကာ ရယ်မော၍ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးလျှင်"စတိတ်” ဟုခေါ် သည့် ခဲစာတုံးများ ကောက်၍ ထည့်ကာ ကိုင်ရသော သံပေါင်ခွက်ကလေး ကိုင်နည်းကို သင်ပေး၍ ကိုင်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အလွတ်ရသော စာများကို တစ်ခုစီဆိုစေ၍ ခဲစာလုံးတစ်ခုဆီအား"စတိတ်” အတွင်းသို့ သွင်းစေလေ၏။

သွင်းသည့်အခါ၌မမှားစေရန် ခဲစာလုံးခါး၌ ရှိသော အထစ်ကလေးအား လက်မဖြင့် စမ်းမိစေရမည်ဟုလည်း မှာထား၏။ စတိတ်၌ အတန်းတစ်တန်းပြည့်သည့် အခါ၌"ဆိုက်ကြေးပြား” ဟု ခေါ်သော ကြေးပြားကလေးဖြင့် ဖိထားစေ၏။

ကျွန်ုပ် စ,ကောက်၍ ပေးသော စာများအား ဖိုမင်သည် အတွဲလိုက်ထုတ်၍ ဘန်ချည်ကြိုးဖြင့် ပတ်လိုက်ပြီးလျှင်မင်များပေလျက်ရှိသော အဝတ်လုံးကြီးဖြင့် ရိုက်ကာ ယင်းအပေါ်၌ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်အား ရေဆွတ်လျက် တင်ပြီးအပေါ်မှဖိချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စာရွက်ကို လှန်၍ ကြည့်စေလျှင် အောက်ပါစာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

“မောင်ဘကွန်း စာစီတတ်ပြီ၊ လုပ်ခတစ်ဝက် ငါ့ကိုပေးရင် မင်းကို အလုပ်ခန့်မယ်”

ကျွန်ုပ်၏ အမည်အား ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် မြင်တွေ့ လိုက်ရခြင်းအတွက် လွန်စွာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖိုမင်က လုပ်ခတစ်ဝက်ပေးမှ အလုပ်ခန့်မည်ဆိုခြင်းအတွက် အနည်းငယ် စဉ်းစားရပေသည်။ သို့ရာတွင် လသာလမ်း၌ ဗရာနေးဝါလား ခေါ် ကုလားအနှိပ်သည်များနှင့် ရောနှော၍ အနှိပ်သည်လုပ်ရခြင်းထက် စာစီအလုပ်သမားလုပ်ရခြင်းက ပို၍များကောင်းမည်လားဟူ၍ ချိန်ဆရပြန်၏။

မောင်ဂေါ်လီသည် ကျွန်ုပ် ချိန်ဆနေမှန်း ရိပ်မိသဖြင့်...

“မောင်ဘကွန်းရယ်-လမ်းဘေးမှာ အနှိပ်သည် လုပ်ရတာထက်တော့ ပိုပြီးစီပါတယ်၊ လုပ်စမ်းပါ” ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာစီခုံရှေ့၌

ခြေသလုံးသွေးတောင့်မတတ်ရပ်လျက် စာများကို စီရလေ၏။ ကျွန်ုပ်စီပြီးသောစာများအား"ဂယ်လီ” ခေါ် သည့် သံပြားပေါ်သို့ ရွှေ့၍တင်ထားရ၏။ ထိုဂယ်လီမှ စာများအားထင်စေရန် စက္ကူကိုရေဆွတ်၍ ပြုလုပ်ပြီးနောက် စာပုံနှိပ်တိုက် ရှေ့ရှိ စာပွဲခုံ အစုတ်တစ်လုံး၌ထိုင်၍ စာပြင်လျက်ရှိသော မျက်မှန်ထူထူ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် စာပြင်ဆရာထံသို့ သွားရောက်ပေးရလေ၏။

စာပြင်ဆရာသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ"ဂယ်လီ" ပုံများကို စစ်ဆေး၍ ပြင်ဆင်ပေးရလေသည်။ ယင်းကို"ဂယ်လီပရု” ဟု ခေါ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိပါသည်။ ထိုသို့"ဂယ်လီပရု” စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် အရှည်အတိုကို ပေတံနှင့်တိုင်း၍ စာစီခပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် တစ်ကျပ်ရတိုင်း ဖိုမင်က ငါးမူးဖြတ်၍ယူပေသည်။

“ဂယ်လီပရု” ပြီးသည့်အခါ၌ ဖိုမင်သည်"ချိတ်ကွင်း” ဟုခေါ်သော သံပေါင်ကြီး အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့စီထားသောခဲစာလုံးများကို ထည့်ကာ မျက်နှာဖွဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှိပ်တိုက်၌ တစ်လခန့် အလုပ်လုပ်မိလျှင် ပုံနှိပ်ခြင်းလုပ်ငန်းအား အတော်အတန်ရိပ်စားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးစီခဲ့ရသော စာအုပ်မှာ"တစ္ဆေတတ္ထဒီပနီ” ခေါ် ပါဠိပါဌ်သားများ လွန်စွာများ၍ အစီရခက်သော တစ္ဆေစာအုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစာအုပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ထိုခေတ်က လူပြန်တော် ပညာရှိဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည့် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦးက"ဗေဒသင်္ဂဟသင်္ခေပကျမ်း” ဟုဆိုသည့် ဗေဒင်စာအုပ်တစ်အုပ် လာ၍ ရိုက်လေသည်။

ထိုစာအုပ်အတွက် စာစီပေးရင်း ကျွန်ုပ်သည်"ဂယ်လီပရု” များအား အပြန်၌ ယူ၍သွားပြီးလျှင် ညအခါ၌ အချိန်ယူ၍ ဖတ်ရှု ကြည့်ခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် စာစီစဉ်၌ ဖတ်ရှုပြီးပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ထပ်မံဖတ်ရှုရသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိလေသည်။

စာစီသမားတို့သည် မည်မျှကောင်းသော ဝတ္ထုကိုဖြစ်စေ စာစီစဉ်၌ ဖတ်ရသော်လည်း အရသာ မတွေ့လှပါ။ မှတ်မိခြင်းလည်း မရှိတတ်ပါ။ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီပေါ်၌ အာရုံရောက်နေရသဖြင့် အရသာခံ၍လည်း မရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်"ဂယ်လီပရု” စာရွက်များအား ညအခါ၌ ထပ်၍ဖတ်ပြီးလျှင် ဗေဒင်တွက်ကိန်းများကို တွက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

ဗေဒင်အချုပ် မဟာဘုတ်၊ ဖွင့်ထုတ်နည်းများစွာ

မူလကောဇာ စားသတ္တာ၊ ကြွင်းရာဘင် စ၍ချ

ဟူသော မဟာဘုတ်တိုင် ထူသည့် လင်္ကာနှင့်တကွ"အောင်လံထူ စစ်သူကြီးပွဲ” ဆိုသော စတုရန်းဂြိုလ်လင်္ကာတို့ကို အလွတ်ကျက်မှတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကံဇာတာအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်မိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မရဏဖွားဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မရဏဖွားအတွက် ဟောရန် တေးထပ်လည်း ပါရှိ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပြန်၏။

ဂြိုလ်အိမ်ခွင် မရဏ ဝင်လာကြများစွာ

ငယ်စဉ်က ဖျားနာသည့် ဝေဒနာစုံ၍

မွေးမိဘ ထိုနှစ်ပြာမှာ ပိုဗျာပါကြုံတွေ့

တစ်ဖုံမွေ့ရင်ဖြင့် ဂုဏ်အငွေ့ကင်းစင်

နှောင်ဖွဲ့ရာ အချုပ်ထဲမှာလ အဟုတ်ပဲရောက်တတ်လအင်

သပြီလို့ မြေကြီးမဝင်လျှင်

ရးေထီးပင် မိုးကြလိမ့်

မင်းရာဇာ ဖြစ်တတ်လေပါ

မရဏစခန်းသာလျှင် ရဟန်းပါ ဖြစ်ဦးမယ်ကွဲ လေး။

ကျွန်ုပ်အဖြစ်အပျက်နှင့် လွန်စွာတိုက်ဆိုင်သော အဟောဖြစ်လေသည်။ မိဘများကလည်း ဆုံးပါးတတ်သည်။ ငယ်စဉ်၌ ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ အဖမ်းခံရတတ်သည်တို့မှာ လိုက်၍ကြည့်သကဲ့သို့ မှန်၍နေ၏။ တစ်ဖန် တေးထပ်က ဆိုထားပြန်သည်မှာ ငယ်ငယ်က သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် ရွှေထီးဆောင်းပြီး အကြီးအကဲပင် ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်ဟု ဟောထားရာ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိပေသည်။ တစ်ခုသာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် လွဲချော်ရန်ရှိ၏။ ထိုတစ်ခုကား သေသည့် အခါ၌ ရဟန်းဘဝဖြင့် သေရမည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ထိုဗေဒင်စာအုပ်ကို စာစီခဲ့စဉ်၌ မဟာဘုတ်တွက်နည်း၊ ထီးတံခွန်ရမရတွက်နည်း၊ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်တွက်နည်း၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ် တွက်နည်းတို့အား ညအခါ၌ လေ့လာ၍ ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မရှင်းလင်းသော အချက်ရှိပါက ထိုဗေဒင်ဆရာကြီးလာသည့် အခါ၌ အနားသို့ ယို့ယို့ကလေး ကပ်ကာ မေးရလေ၏။

ထိုဗေဒင်ဆရာကြီးမှာ ဗေဒင်စာအုပ်ကို ရိုက်၍ရောင်းချလိုသော်လည်း သူ၏ပညာကိုပေးရာ၌ တွန့်တိုခြင်းရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အနှိပ်သည်ပီပီ ခြေသလုံးကြောကို နှိပ်နယ်ပေး၍ မေးမြန်းသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အလိုကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ မေးသမျှပြောရလေတော့၏။

ထိုဗေဒင်စာအုပ် အလုံးစုံ ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည်"ကြောင်ပုစွန်စား ကျွတ်ကျွတ်ဝါးသို့” ဟု ဆိုရလောက်အောင် ညက်ညက်ကြေ၍ နေပေပြီ။ စာအုပ်အတွင်း၌ ပါရှိသော အဟောတေးထပ်များ၊ အထိန်းသံပေါက်များကိုလည်း ထစ်ငေါ့ခြင်းမရှိဘဲ ရွတ်ဆိုနိုင်ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ စာစီသမားမလုပ်ဘဲ ဗေဒင်ဆရာ လုပ်ရလျှင် ပို၍ကောင်းလိမ့်မည်ဟူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရား စောင်းတန်းရှိ ဗေဒင်ဆရာများအနီးသို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ရာ

အချို့သောဗေဒင်ဆရာများသည် တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်အထိ ရကြသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှိပ်တိုက်ရှိကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စာစီသမားများကို သာမက စက်ဆရာဖိုမင်တို့ပါမကျန် ဗေဒင်အလကားတွက်၍ ပေးခြင်းဖြင့်လေ့ကျင့်ခန်းယူရလေသည်။ ညအခါ၌ ကုလားဟင်းထွက်ရောင်းစဉ်၌လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဖောက်သည်များကို တွက်ချက်၍ ပေးရပြန်၏။

အထက်ပါနည်းအတိုင်း တစ်လခန့် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ပိတ်ဖြူ နှစ်ကိုက်ကို ဝယ်ယူ၍"ဗေဒသင်္ဂဟ ဆရာကွန်း” ဟူသော စာကို ရေးလျက် ဘုရားစောင်းတန်းရှိ အခြားသောဗေဒင်ဆရာများ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲ၍ ဗေဒင်ဟောရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။

“ဒီမှာ မဟောရဘူး၊ အခုဖြုတ်ပစ်ပါ"

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ပြီး၍ ထိုင်မည်အလုပ်၌ ဆရာခပ်ဝဝတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါအတိုင်း လာ၍ပြောလေသည်။ ထိုဆရာကြီးနှင့် အတူ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာနှစ်ဦးကလည်း သူတို့အနားတွင် မဟောရန် ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်နှင့် အကျအန တွက်၍ပေးနေစဉ်၌ပင် ပထမဆုံးလာ၍ ကန့်ကွက်သော ဗေဒင်ဆရာ ခပ်ဝဝသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဖြုတ်ပစ်လေတော့၏။ ဗေဒင်မေးသူလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိကာ ငွေတစ်မတ် ကပျာကယာပေး၍ လစ်လေတော့သည်။

“ငါ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ဘယ်ကောင် ဖြုတ်တာလဲကွ”

"ငါ ဖြုတ်တာကွ"

"ဖြုတ်တဲ့ကောင် ရိုက်တယ်ကွ"

ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကိုဆွဲ၍ တစ်အားဝင်ရောက် ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာများမှာမူ ယင်းတို့၏ ပစ္စည်းများကို ချထား၍ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ မြန်မာဗေဒင်ဆရာမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ချက်ကြောင့် မသက်မသာနှင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးလေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖြုတ်ချ၍ ဆွဲဆုတ်ပစ်ခြင်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းများအား ရိုက်ခွဲပစ်ခြင်းစသည့် အကြမ်းဖက်မှုများအား အရက်ကိုးမောင်းတိုက်ထားသော နာဋ္ဌာဂီရိဆင်ကဲ့သို့ တရစပ်ပြုလုပ်လေတော့၏။ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာများနှင့် ပန်းသည်များပရိက္ခရာကုန်သည်များသည် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်ကာ ကြည့်၍ နေကြလေသည်။

"ဘကွန်း ဒီမှာ ဗေဒင်ဟောမယ်၊ နှောင့်ယှက်ရင် ဒီတုတ်ကြီးနဲ့တွေ့မယ်ဒါပဲ"

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားစောင်းတန်း ဗေဒင်ဆရာအုပ်စု၌ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို အသုံးပြု၍ အောင်မြင်စွာ အာဏာသိမ်းလိုက် ရုံမျှမက"ဘကွန်း ဒီမှာဟောမယ်" ဟူ၍ပင် ကြွေးကြော်နိုင်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြုတ်ကျသွားသော ပိတ်ဆိုင်းဘုတ်အား ပြန်လည်ချိတ်ဆွဲပြီးနောက် မူလအတိုင်းပြန်လည်၍ ထိုင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မော့မကြည့်ဘဲနှင့် အရိပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီး၌ချထားသော ဝါးရင်းတုတ်ပေါ်သို့လက်ကိုတင်လိုက်ပြီးနောက် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်ခြင်းအားတက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း စသော ဝေဒနာများ ဖြစ်၍ လာလေ၏။

"မင်းကလဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဖြစ်နေပြီကိုး-ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းမှာတော့ နာမည်ကြီး လူမိုက်တစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ 'ပုဏ္ဏားဘထွန်း' လို့ခေါ်တယ်၊ မင်းကတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေါ့ကွာ၊ မင်းကတောင် ပုဏ္ဏား ပိုပြီးဆန်သေးတယ်၊ ဗေဒင်ဟောတာကိုးကွ"

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုရင်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ကရားရေသွန် ပြော၍ ဝင်လာလေ၏။

"ကိုရင်ကြီးထိုင်ပါ၊ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ"

“ဟိုဘက်က ဗေဒင်ဆရာလာပြီး မင်းကို မောင်းထုတ်ကတည်းက ရောက်နေတာကွ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကဖြင့် တယ်လဲ အဖိုးတန်ပါလား” ဟု ဆိုရာ-ကိုရင်ကြီးသည် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့်အတူရောနှော၍ ရယ်မိလေတော့ရာ စောစောက ညစ်နွမ်းလျက်ရှိသော စိတ်တို့သည် ကြည်လင်လျက် လာလေ၏။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို ဆရာတပည့်နှစ်ဦး စကားပြောလျက်ရှိစဉ်၌ ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ဝင်၍ လာသဖြင့် ကိုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ကပ်၍ နေရာဖယ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုသူ၏ မွေးသက္ကရာဇ် မွေးနေ့တို့ကို မေး၍ မဟာဘုတ်တိုင် ထူခြင်း သုံးတန်ပေါ်နိစ် တိုင်ထူခြင်းတို့ ပြုလုပ်လျက် ကျက်မှတ်ထားသော စာတို့ကို ရွတ်ဆို၍ စတင်ဟောပြောလေ၏။

ရပ်ဌာနီ ဟိုအကွက်က၊ မာန်အချက်တွေအုံ၊

ကြီးမြတ်သူ သင်္ဂဟ၊ မိန်းမက ပြုံးစစ်နှင့်ကြုံ၊ ရာသီကုန်ချိန်လုမှ တရားမှုချစ်ဆွေလင် ကွာရမြင်ကိန်း လို့ ကျမ်းမှာဆိုထားတယ်။ ဒီတော့ဇာတာရှင်ဟာ မိန်းမနဲ့ကွဲဖို့ဖြစ်နေပါလား”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ စကားများပြီး ထွက်လာတာ”

“မှန်ရမယ်..မှန်ရမယ်"

“ရာဟုသက်ရောက်ဆိုတော့

“ဆရာ..ဆရာ၊ ရှေ့ဆက်မဟောပါနဲ့ဦး၊ မိန်းမနဲ့ကွဲတာက ပြန်ပြီးပေါင်းရဖို့များ ရှိပါသလား”

“မရှိဘူးဗျ၊ ကျမ်းက ကွဲရမယ်လို့ ဆိုထားတော့..ကွဲကို ကွဲရမှာ”

“မကွဲအောင် ယတြာလေးများ ချေလို့မရဘူးလား ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာလုပ်နေသော်လည်း ‘ယတြာ’ ဆိုသည့် စကားကိုမျှ မကြားဖူးပေ။ ထို့ကြောင့်...

“မရဘူးဗျ၊ ကွဲမှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား ပိုက်ဆံငါးမတ်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပေးကာနှုတ်မျှပင် မဆက်ဘဲ ထွက်၍သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ကျောကို လက်နှင့်သပ်ရင်း

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟားဟား..ဟား၊ ဒီလိုမပြောရဘူးကွ၊ ယတြာချေလို့ရပါတယ် ပြောရတယ်၊ ဒါမှ ယတြာဖိုး ပိုက်ဆံထပ်ရတော့ မပေါ့ကွာ.တခြားဗေဒင်ဆရာတွေများ ယတြာမချေရင် ချက်ချင်းပဲ မြေမျိုးတော့မလို၊ ကာလနာတိုက်ပြီး သေတော့မလို လာကြည့်တဲ့လူကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေညှစ်ကြတာကွ”

“ဟုတ်လား၊ တပည့်တော်ဖြင့် မသိပေါင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ယတြာချေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

"ဟား ဟား..ဟား၊ မင်းတော်တော်ညံ့သေးတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းကို ငါသင်ပေးမယ် ဒီညမင်းနဲ့ငါလိုက်ပြီး အိပ်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာရုံမျှမက လွန်စွာလည်း အားတက်မိလေသည်။

ထိုနေ့ညက ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ လိုက်၍ အိပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် မှန်အိမ်ကို အလယ်၌ ထွန်းညှိကာ စကားပြောကြလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် တစ်ထုပ်လျှင် ခြောက်တိုင် ပါရှိသည့်"ခြောက်တိုင်ထုပ်” ဟုဆိုသော ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထိုဖယောင်းတိုင်မှာ တစ်ထုပ်လုံးယူပါမှ သုံးပဲမျှသာ ပေးရလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်နှင့်အတူ ကိုရင်ကြီး ဝယ်၍လာသော အခြားပစ္စည်းမှာ ကျားတံဆိပ် ပရုပ်ဆီပုလင်း အလွတ်များ၌ ထည့်၍ ရောင်းသော"ရွှေမင်” အမှုန့်တစ်ပုလင်း ဖြစ်၏။ ထိုရွှေမင်တစ်ပုလင်း၏ တန်ဖိုးမှာ တစ်ပဲမျှသာ ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း တစ်မတ်ကျလေ၏။

“ကြည့်..ဒီလိုလုပ်ရတယ်” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ဖယောင်းတိုင်ပေါ်၌ သံချောင်းဖြင့်"နမောတဿ” ဟူသော စာများ၊ စ ဓ ဗ ဝ ဟူသော စာများကို ရေးခြစ်ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်အား မှန်အိမ်ဝ၌ အနည်းငယ်အပူပေးလေ၏။ ထို့နောက် ရွှေမင်မှုန့် အနည်းငယ်ကို ဂွမ်းစကလေးဖြင့် တို့၍ ဖယောင်းတိုင်အား ပွတ်၍ပေးလိုက်ရာ ဖယောင်းတိုင်သည် တကယ့်ကို ရွှေချထားသကဲ့သို့ ဝင်းလက်သွားလေ၏။

"နက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကို အင်္ကျီ ခဏ ငှားစမ်းကွာ၊ မင်းကို ဗေဒင်ဟောပုံဟောနည်း၊ ယတြာဖယောင်းတိုင် ပေးပြီး ပိုက်ဆံယူပုံယူနည်းကို လက်တွေ့ သင်ပြပေးခဲ့မယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုရင်ကြီးကား ပြောလျှင်ပြောသလို လုပ်တတ်သည့်အတိုင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဟောသည့် နေရာသို့လိုက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အကျႌကို ယူ၍ဝတ်ကာ ဗေဒင်ဆရာ ဟန်ပန်ဖြင့် ထိုင်၍ ဗေဒင်မေးမည့်သူအား စောင့်မျှော်လေ၏။

"ငါ့..ခွီး ..ဗေဒင်ကြည့်မယ့်သူကို မျှော်ရတာကလဲ ဦးပုညရဲ့ ရကန်ထဲကလို ဖြစ်နေပြီကောကွ"

"ဦးပုည ရကန်က ဘယ်လိုများဆိုထားလို့လဲ ကိုရင်ကြီး"

"ဦးပုညက အဋ္ဌလင်္ဂ ဆိုတဲ့ ရကန်မှာ 'ဂူဝမှာ တငုတ်ငုတ် ရုပ်ပုံစီစဉ်၊ သင်ပုန်းပြင် ၍ဗေဒင်ဆရာ လုပ်ကြရှာသည်၊ နှီးဖျာအစုတ်နှင့် မှိုတ်တုတ်မှိုတ်တုတ်။ ပြုံးစိစိမေးလာမည့်သူ၊ လမ်းတူရူကို၊ မျက်ဖြူဆိုက်အောင် မျှော်ရရှာသည် ရယ်လို့ ရေးထားတယ်ကွ၊ အဲဒီရကန်ဟာ မင်းတို့လို ဟန်မကျတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေကို သရော်ထားတာပဲအခုလဲကွာ ကြည့်မယ့်သူကို မျှော်လိုက်ရတာ မျက်ဖြူကို ဆိုက်နေတာပဲ"

ကိုရင်ကြီးသည် စာပေနှံ့စပ်သည့်အလျောက် ရှားပါး၍ လူသိနည်းလှသော ဦးပုည၏ ရကန်ကိုရွတ်ပြရင်း ညည်းတွားလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် သက္ကလပ်ရှင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ပိုးခေါင်းပေါင်း၊ ဆိတ်ခွန်လုံချည်တို့ကို အချိုးကျစွာ ဝတ်စားထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ အကဲခတ်ပြီးနောက် ဝင်၍လာလေ၏။

"ဗေဒင်တစ်ခါကြည့်ရင် ဘယ်လောက်လဲဗျ"

"ငါးမတ်ပါ၊ မမှန်ရင် တစ်ပြားမှ မပေးနဲ့၊ အာမခံနဲ့ ဟောတဲ့ဆရာပါ"

ကိုရင်ကြီးက မှင်ကောင်းကောင်းဖြင့် ဖြေလိုက်လျှင် ထိုသူလည်းဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ထိုသူ၏ မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်တို့ကို မေးမြန်း၍ ကျောက်သင်ပုန်း၌ တဒေါက်ဒေါက်တွက်ပြီးလျှင်-

"အဟမ်း..ဟမ်း..မြို့ဟာဇ်၊ ရာဇမတ္တန် ကျမ်းဂန်နဲ့အညီ ဟောလိုက်မယ်ဇာတာရှင်က နှယ်နှယ်ရရလူမှ မဟုတ်ပါပဲကလား၊ စ န ယုဂ်ရတဲ့ ဇာတာပဲ၊ ဧကန်မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရပေလိမ့်မယ်၊ သို့သော်လဲ အခုအခါမှာတော့ ကုန်ရှုံးလို့ ကြွေးတင်၊ သံခြေကျင်းနဲ့ လက်ထိတ်ကို မြင်နေရပါကလား၊ ကျွတ်..ကျွတ်..ကျွတ်.

ကိုရင်ကြီးသည် တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ပြီးလျှင် ဗေဒင်မေးသူအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ဗေဒင်မေးသူသည် ကိုရင်ကြီးဟောလိုက်သည့် ဟောကွက်၌ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စား၍ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်

သတိပြုမိလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“မဟုတ်နဲ့ဦး၊ မဟုတ်နဲ့ဦး၊ ရွှေကလဲ မကြာသေးခင်ကလေးကပဲ ထွက်သွားရမယ်”

“မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာကတော့ ချစ်သူကြင်စ၊ ဣတ္ထိယအတွက်လဲ ရတက်မအေး ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘက်ပါတော့မလိုနဲ့ လေယူရာတိမ်းသွားတတ်တယ်နော်၊ သတိထားဖို့၊ သတိထားဖို့”

“အောင်မလေးဗျာ၊ နတ်သိကြားကိုယ်တိုင် ဆင်းပြီးဟောရင်တောင် ဒီထက်ပိုပြီးမှန်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး”

“အနာသိရင် ဆေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဇာတာရှင်မှာ လက်ထိတ်ကြိုးချည် မြင်တယ်၊ ကုန်ရှုံးကြွေးတင်ဖို့ မြင်တယ်၊ သုံးတောင်ပတ်မိန်းမတွေ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖို့မြင်တယ်ရွှေထွက်ကိန်းမြင်တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒါတွေ သက်သာမသွားချင်ဘူးလား၊ ကောင်းမသွားချင်ဘူးလား”

ကိုရင်ကြီး၏ အသံနှင့် အမူအရာမှာ မယားငယ်ငယ်ကလေး ရထားသော အဘိုးကြီးက မယားကလေးအား မထိတထိ ကျီစယ်နေသည့် ဟန်မျိုးနှင့် လုံးဝတူညီ၍နေ၏။

“သက်သာချင်တာပေါ့ ဆရာရယ်အမှုကလဲ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ချစ်တီးဆီက အတိုးနဲ့ယူပြီး..စပါးတွေ ဝယ်လိုက်တာ စတီးဘရားသားက စပါးဈေးကစားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ရွှေတွေလဲ ပြုတ်ပါပြီ ဆရာရယ်၊ ကြွေးဆပ်ဖို့ကလဲ အခက်ပါပဲ..ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ သူကြီး တူမလားသမီးလား၊ ခယ်မလား နဲ့ကလဲ.."

“ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာရယ်..သူကြီးခယ်မပေါ့၊ သူကလဲ အစကတော့ ကျွန်တော့်ဘက် တိမ်းပါရဲ့..အခုတော့ စပါး အဝယ်တော်ကြီးဘက်ကို ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ..မိတ်ဆွေအဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ ဟောဒီ ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်၊ ရှေ့နှစ်လနတ်တော်လမှာ မုချ ပြန်ပြီး စီးပွားရေး၊ သုံးကောင်ဝတ်မိန်းမကိစ္စ အားလုံးအဆင်ပြေရမယ်၊ မပြေဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဆီပြန်လာခဲ့၊ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုး နှစ်ဆပြန်ပြီး လျှော်မယ်”

“အဲဒီ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုးက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ ဆရာ”

“မများပါဘူး၊ တြင်းကျေ၊ နဝင်းကျေ သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်ပဲ ကျပါတယ်”

ထိုသူအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားစေပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးသည် လွန်စွာရှည်လျားသော ဆုပေးတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ၌

“ကဲ မိတ်ဆွေ၊ အခုပဲ ယူသွားပြီး ထွန်းပေတော့” ဟူသော စကားဖြင့် နှင်လိုက်ရာ..ထိုသူသည် ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုး သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်နှင့် ဗေဒင်ဟောခ ငါးမတ်၊ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ခုနှစ်ကျပ် တစ်မတ်ကိုပေး၍ အရိုအသေပေးကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘကွန်းသည် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ ငွေသုံးဆယ့်ခုနှစ်ကျပ် ဆိုသည်မှာ ထိုအချိန်က ဂျမဒါခေါ်သည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏ လခထက်ပင် ပို၍နေသည် ဖြစ်ရာ အကြီးအကျယ်ရလိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကိုရင်ကြီးသည် အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီးနောက် သင်္ကန်းကို ရုံလေ၏။

“ကဲ..ဘကွန်း နမူနာတော့ လုပ်ပြပြီးပြီအဲဒီနည်းအတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်ပေတော့”

"မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်ကြီးရယ်၊ ဗေဒင်ဟောတာ မှန်လှချည်လား”

“ဘယ်လိုမှန်တာလဲကွ”

“ဟိုလူကို ဆန်စပါးလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့လူ ဖြစ်မယ်လို့ဟောခဲ့တာလေ”

"ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွ..သက္ကလပ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ၊ ပိုးခေါင်းပေါင်း၊ ဆိပ်ခွန်လုံချည် ဝတ်လာကတည်းက ဒီကောင်ကို စပါးပွဲစားမှန်းသိပါတယ်ကွ၊ အဲဒီဂိုက်က စပါးပွဲစားဂိုက်ပဲကွ၊ ပိုပြီးသေချာတာက ရင်ဖုံးအင်္ကျီ မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖောင်တိန်အညံ့စားကို တွေ့ လိုက်ရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရင်ကြီး”

“တောသားလူလည်တွေဟာ..အဝတ်အစားကို တတ်နိုင်သလောက် မြို့ဆန်အောင် လိုက်ပြီး ဝတ်တတ်ကြပေမယ့် ဖောင်တိန်ကျတော့ ဘယ်တော့မှ အကောင်းစားသုံးလေ့ မရှိဘူးကွ၊ ပြီးတော့ အပေါ်အိတ်ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပြားတန်မှတ်စု စာအုပ် ညစ်ထေးထေးလေးကလဲ ကျုပ်ဟာ စပါးပွဲစားပါဗျာလို့ ငါ့ကို အော်ဟစ်ပြောနေသလိုပဲကွ၊ ဟား..ဟား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုရင်ကြီးရယ်၊ ကုန်ရှုံးပြီး ကြွေးတင်နေတယ် ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဟကောင်ရ..စတီးဘရားသားက စပါးတစ်တင်းကို နှစ်ပြားနှုန်းလျှော့ပြီး ကောက်နေတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာမှာ ပါနေတာပဲ၊ ဒီတော့ စတီးဘရားသားကို ရောင်းမယ်ဆိုပြီး တစ်တင်းကို တစ်ပြားစွာပြီး ကောက်ထားတဲ့ ပွဲစားကလေးတွေ အားလုံးကပ်ဆိုက်ကုန်တာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ သူရဲ့ရှပ်အင်္ကျီ ဟာ စိန်ကြယ်ပေါက် လုပ်ထားတယ်ကွ..အဲဒီနေရာမှာ ရွှေကြယ်သီးမရှိဘဲ အမဲရိုးကြယ်သီးကို ပန်းစည်းကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာကို တွေ့ ရကတည်းက ရွှေတွေဖြုတ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်ရပြီလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့"

“သူကြီးခယ်မနဲ့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကော”

“ဟကောင်ရ..တောသူကြီးတွေက စပါးပွဲစားတွေလာရင် အိမ်မှာခေါ်ပြီး တည်းခိုခိုင်းလေ့ ရှိတယ်ကွ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး ဂိုက်ထုတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ မာတုဂါမကိစ္စကလေး ဘာလေး ရှုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ရှုပ်စရာရှိရင် သူကြီးအိမ်မှာရှိတဲ့ သမီးတို့၊ တူမတို့၊ ခယ်မတို့နဲ့ ရှုပ်နိုင်တာပေါ့ကွာ..ဒါပေမယ့် အခုလို နေ့ချင်းပွဲသွားတဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမက ယူဖို့စဉ်းစားမှာလဲကွ ဒီတော့ တရားမှုချစ်ဆွေ လင်ကွာရမြင်ကိန်း ဆိုတဲ့ ဟောကွက်အတိုင်း မိန်းမ ဒါမှမဟုတ် ရည်းစားနဲ့ ကွဲကွာကိန်း မြင်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့”

ဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်၍နေပြီးလျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး၍နေလေ၏။ ထို့နောက်...

“နတ်တော်လမှာ စီးပွားရေး၊ အချစ်ရေးတွေ ကောင်းလာမယ်ဆိုပြီး ဆေးဖယောင်းတိုင်ပေးလိုက်တာကရော ကိုရင်ကြီး”

"ဒါက ဒီလိုကွ..အိန္ဒိယမှာ ဆန်တွေ သိပ်လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မယ်ဇာဘင်္ဂ်မှာ ဂန္ဒီကြီး မိန့်ခွန်းပြောတာကို သတင်းစာမှာ ဖတ်ရတယ်ကွ၊ ဒီတော့ မြန်မာပြည်က ဆန်တွေပို့ရမှာဘဲ၊ စတီးဘရားသားက ဝယ်ထားတဲ့ စပါးတွေလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ၊ ပွဲစားကလေးတွေကို ပြန်ပြီးကပ်ရဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ နတ်တော်၊ ပြာသို ကောက်ဦးပေါ်ချိန်မှာ ပွဲစားကလေးတွေ ပြန်ပြီး ဟန်ကျလာမှာပေါ့ကွ”

“ဟာ..ကိုရင်ကြီး တယ်တော်ပါလား၊ ကိုရင်ကြီးသာ စီးပွားရေးလုပ်ရင်တော့ ဆာဘိုးသာနေရာကို ချက်ချင်းရမှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာပေါ့ကွ၊ နေ့တိုင်း စာဖတ်ပါလို့”

“ဖတ်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး၊ သတင်းစာတော့ မဖတ်မိဘူး၊ မနက်ဖြန်က စပြီး သတင်းစာကို ဖတ်မယ်"

“ကောင်းပြီ ဘကွန်း၊ အောင်မြင်အောင်သာလုပ်ပေတော့၊ မအောင်မြင်ရင်တော့ မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အဆိပ်ကို သောက်ပြီး သေပေတော့၊ ကဲ ငါသွားမယ်”

ကိုရင်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထ၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ငေး၍ကြည့်နေပြီးလျှင် ရင်တွင်း၌ ဟာတာတာကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ငေးမောနေစဉ်၌ပင် ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ရောက်လာသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ကောက်ယူကာ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တွက်ချက်ပြီး ကိုရင်ကြီး ပြသသွားသည့် အတိုင်း ဟောပြောခြင်း၊ ဆေးဖယောင်းတိုင် ရောင်းခြင်းများ ပြုရလေ၏။ တစ်နေကုန် ဟောပြောပြီး၍ ဆိုင်သိမ်းချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရရှိထားသော ပိုက်ဆံများကို ရေတွက်လိုက်ရာ ငွေရှစ်ဆယ်ကျော် ရရှိကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်း အလုပ်၏ ငွေရချောင်ပုံကို အံ့သြဖွယ် သိမြင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌..“ဒီအလုပ်လောက် ငွေရချောင်တာ ဒီအလုပ်ပဲ ရှိပါကလား" ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိလေတော့၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ပထမအကြိမ် ပြန်လည်၍ဆုံတွေ့ကြရသောအချိန်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် စတင်၍ အမိဋ္ဌာန်နှင့် ထွက်လာသော ရက်ပေါင်း (၁၂၀) တိတိ ပြည့်သောနေ့၌ ဆုံတွေ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ အမှတ်ရမိပါသည်။

ကိုရင်ကြီးသည် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း သကြားအတု လုပ်စမ်းကြည့်ရန်အတွက် လိုအပ်သော လောကဓာတ်ပစ္စည်း (ဓာတု ပစ္စည်း) များ ဝယ်ယူရန်အတွက် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

မည်သည့် အကြောင်းနှင့် လာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့မှုကား ကိုရင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံအားတက်၍ သွားသည့်အပြင် ရိုးရိုးဖယောင်းတိုင်အား ရွှေမင်သုတ်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဟုဆိုကာ ဗေဒင်မေးသူထံမှ ပိုက်ဆံရယူသောနည်းကိုလည်း တတ်ကျွမ်းခဲ့ရလေ၏။

(မှတ်ချက် ။အစစ် တစ်ယောက်၊ အတု တစ်ထောင် ဟူသော

စကားအတိုင်း..အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းသော ဗေဒင်ပညာရှင်တို့ကား ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်ကျွမ်းဘဲ ညာဝါးနေသော ဆရာတို့ကား များလှ၏။ ထို့ထက် ရိုးရိုးဖယောင်းတိုင်အား `ယတြာသျှုတ္တိ ဖယောင်းတိုင်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂဟေဆော်သည့် အလုပ်ရုံ၌ ကျနေတတ်သော သံလုံးကလေးများအား ခါတ်လုံးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယခုနောက်ဆုံးထုတ် တစ်ကျပ်စေ့ ပိုက်ဆံအား ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ပြီးလျှင် လုံ၌ ပုံပျက်အောင်ကျို၍ ခါတ်သားဟူ၍ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးလိမ်ညာ၍ ဗေဒင်မေးရန် ဝါသနာပါသူ တို့အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသော ဆရာယောင်များက လွန်စွာများပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလိမ်မမိစေရန် သတိပြုစေလို၏။ ဤသတိပေးချက်သည် စစ်မှန်သော ဗေဒင်ပညာရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလတ်၊ ဆရာငယ်တို့နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ကြောင်းကို ပညာရှိများပီပီ သိကြပါလိမ့်မည်။စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းအလုပ်အား အကြိုက်တွေ့ လျက်ရှိသောကြောင့် ပို၍ကြိုးစားလေ၏။ ပို၍ကြိုးစားသည် ဆိုခြင်းမှာ ဗေဒင်ဆိုင်အား အခြားဆရာများ မရောက်မီ စော၍ ဖွင့်ခြင်း၊ အခြားဆရာများ သိမ်းပြီးနောက်မှ သိမ်းခြင်းစသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၃၈ လမ်းဈေး၌ အာလူး၊ ကြက်သွန်ရောင်းချသော အလုပ်ကိုမူ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ညဘက်၌ ကုလားဟင်းရောင်းခြင်း အလုပ်ကို မပျက်ကွက်ခဲ့ပေ။

ဤသို့ အသေးစိတ် ဖော်ပြနေရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့"ခါးမနောက်ပိတ်ချွေး” ဟု ဆိုရလောက်အောင် အောက်တန်းကျလှသော လူတစ်ယောက်က ကြီးကျယ်သော သူဌေးကြီး အဖြစ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးစားခဲ့ရသည်ကို သိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မနေမနားအလုပ်လုပ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သိရှိလာပြီဖြစ်ရာ ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းနိမ့်နေပြီဖြစ်၍ မကြီးပွား မထွန်းကားနိုင်ဟူသော မှားယွင်းသော ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်လွင့်၍ သွားလေသည်။ ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ပိုမို၍ ယုံကြည်လာလေ၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

[လူသည် အစဉ်ထာဝရ ဘုန်းနိမ့်၍ မနေနိုင်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၆

ကျွန်ုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအဖြစ်ဖြင့် ဘုရားစောင်တန်း၌ ဗေဒင်ဟောပြော၍ ငွေစုဆောင်းလာခဲ့ရာ ခြောက်လပြည့်သော အချိန်၌ ငွေ ၅၀၀၀၀ ကျော်ခန့် စုဆောင်းမိပြီး ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်မှာ တစ်လလျှင် ငွေ ၁၀၀၀ မျှသာ စုမိသည် ထားဦး၊ တစ်နှစ်မှ တစ်သောင်း နှစ်ထောင်မျှသာ စုဆောင်းရရှိမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မြောက်သော ခုနှစ်နှစ်ကာလ၌ ငွေ ခုနှစ်သောင်း ခုနှစ်ထောင်သာလျှင် ရရှိပေလိမ့်မည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအချိန်၌ ငွေခုနှစ်သောင်းကျော်ကျော်ခန့် ချမ်းသာသူပင်လျှင် ရှာမှရှားသောအခါ ဖြစ်၏။ မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိ၍ လူချမ်းသာဆိုသူများ၏ စာရင်းကို ကောက်ယူမည်ဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် တစ်သောင်း၊ နှစ်သောင်းမျှသော ငွေကြေးမျှလောက်နှင့်ပင် လူချမ်းသာသော ကြေးရတတ် အမည်ခံနေသူများကိုသာလျှင် အများဆုံး တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်သည် ငွေဆယ်သိန်းထက်မနည်း ချမ်းသာရမည့် အပြင် တိုက်အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးကို လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ရာ..ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ပြည့်မြောက်အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်ရပေမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ လည်တိုင်၌ ကိုရင်ကြီး ချိတ်ဆွဲ၍ ပေးလိုက်သော ကြုတ်အတွင်းမှ အဆိပ်ကို ဖွင့်၍ သောက်ချရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြံရည်စက်၌ ကြံချောင်းကို သံတလိမ့်တုံးဖြင့် ညှစ်ကာ ကြံရည်ထွက်စေသကဲ့သို့ ချမ်းသာမည့် နည်းလမ်းများကို ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှ ညှစ်ထုတ်၍ ကြံစည်လေ၏။ သို့ရာတွင် အကြံအစည်ကောင်းတို့ မည်သည် လိုချင်၍ ညှစ်ထုတ်သည့် အခါမှပင် လုံးဝပေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိသည့် အပြင် ရှိပြီးသည့် အကြံအစည်များပင်လျှင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်၍ ကုန်လေတော့၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကိုရင်ကြီး၏ ဩဝါဒအတိုင်း တစ်နေ့လျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကျ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရာ ယခုအခါ ဝတ္ထုစာအုပ်ကဲ့သို့သော အပျင်းဖြေသက်သက် ဖတ်ရှုရသည့် စာအုပ်မျိုးအပါအဝင်

စာအုပ်ပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ နလပိန်းတုံးတစ်ဦး မဟုတ်တော့ဘဲ အတော်အတန် ဗဟုသုတရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေပေပြီ။

ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းသည် အခြားသူများအဖို့ အပျင်းဖြေသဘော ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အရည်အချင်းများ စုဆောင်းခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုများတွင် လူတို့၏ သဘာဝများ လွန်စွာပါရှိပေရာ လူတို့အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မသိရှိဘဲ သူတို့ထံမှ ငွေကို ရရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်နှစ်ထောင်နီးပါး ဖတ်ရှုပြီးသည့်အခါ၌ စာဖတ်ခြင်း အလုပ်သည် ကျွန်ုပ်အားဘိန်းစွဲသကဲ့သို့ စွဲ၍ လာလေတော့၏။ အစပိုင်း၌ ကိုရင်ကြီးမှာလိုက်၍သာ စာဖတ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ၌မူ ကိုရင်ကြီးက မဖတ်နဲ့တော့ ဟော့ ဟူ၍ ပြောလာလျှင်ပင် စာဖတ်ခြင်းအလုပ်အား ရပ်ဆိုင်းပစ်ရန်အတွက် အတော်ပင် ကြိုးစားရမည့် အခြေအနေသို့ တိုင်အောင် စွဲ၍နေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင် ဆိုင်ကလေး အနီး၌ စာအုပ်အဟောင်းကလေးများကို မြေကြီး၌ ချ၍ခင်းလျက် ရောင်းချလေ့ရှိသော အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုအဘိုးကြီး၏ အမည်မှာ ဦးအုံးဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပင်စင်စား စာရေးကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။

ထိုအဖိုးကြီး၏ စာအုပ်အဟောင်းများတွင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များလည်း ပါရှိလေရာ ဝယ်သူမလာသော အခါ၌ အဘိုးကြီးသည် ယင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်များအား စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဘိုးကြီးအား .

"ဦးလေးဖတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေက ဘာအကြောင်းတွေ ရေးထားတာလဲ” ဟု မေးမြန်းလျှင်-

“ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်နေတဲ့ မြန်မာဝတ္ထုတွေထက် ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်အုပ်လောက်ဖတ်ပြီး အနက်ပြန်ပေးပါလား၊ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်၏ ပူဆာခြင်းကြောင့် ယင်းအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်၍ ဘာသာပြန်ပြလေ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ လွန်စွာ

နားထောင်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လေ၏။ ထိုဝတ္ထုအတွင်းမှ ဆာဂျွန်ဆိုသည့် အဘိုးကြီး စိတ်ကြီးဝင်ပုံ၊ ယင်း၏ သမီး တက်စဒါဗာဖီး ခေါ်သည့် ရိုးသားသော ကျေးတောသူမလေး၏ ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်ပုံတို့ကို နားထောင်ရလေ၏။

(ထိုစာအုပ်မှာ Thomas Hardy ဆိုသော စာရေးဆရာကြီး ရေးသည့် Tess of The D'Ubervilles ခေါ် ဂန္ထဝင်မြောက် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါ၌ ယင်းဝတ္ထုကြီးအား ဆရာကြီးသခင်ဘသောင်းက"ပန်းသာ မစာအု” ဟူသောအမည်ဖြင့် မြန်မာဇာတ်လမ်း ပြုလုပ်၍ ရေးသားရာ မြန်မာဝတ္ထုလောက၌ ကျော်လေ၏ ။)

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးဖတ်ပြသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နားထောင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်တတ်၍ ကိုယ်တိုင်ဖတ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးထံ၌ တစ်လလျှင် နှစ်ကျပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ယူခဲ့လေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာသာလျှင် သူ၏ ဟင်းလျာအဖြစ် သုံးဆောင်မှီဝဲ နေရသည်ဖြစ်ရာကျွန်ုပ်က ပဲကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်များ နေ့တိုင်းဝယ်၍ လှူရလေ၏။

အဘိုးကြီးကား ငါးပိရည်စားသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ၌ကျွမ်းကျင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ငါးပိစားလျှင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်၍ မတတ်နိုင်ဟု မှတ်ယူထားမိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျောင်းသားကလေးများသည် တစ်ဦးဦးက အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သူများက လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါးပိစော်နံပါတယ်အသံထွက်ကလဲ ငါးပိစားထားတဲ့ အသံထွက်ကြီးနဲ့” ဟု နောက်ပြောင်ကြသည်ကို အမှန်တကယ်ဟု ထင်မှတ်ထား မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအစွဲသည် အဘိုးကြီးနှင့်တွေ့ကာမှ ပျောက်၍သွားပါသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အေဘီစီဒီမှ အစပြု၍ သေချာကျနစွာ သင်ပြပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အေဘီစီဒီ သင်ရာ၌ F. V. X, R ဟူသော စာလုံးလေးလုံးသည် လွန်စွာ ဒုက္ခပေးပါသည်။ ဆိုရလည်း လွန်စွာခက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာလုံးလေးလုံးအား ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် အနာကြည်းဆုံး လူလေးယောက်အမည်များနှင့် ရောနှောဆက်စပ်၍ မှတ်သားထားပါသည်။ ယင်းလေးယောက်သည် (ဝမ်းဆွဲဆရာမ မတင်ရီ၊ မခင်ရီကိုစိန်လှ၊ ကိုတင်ဝင်း) ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ၌ ဆူးငြောင့်ခလုတ်များဖြစ်သကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရာ၌လည်း F. V. X. R ဟူသော စာလုံးလေးလုံးကား ကြီးမားသော ဆူးငြောင့်ခလုတ်များ ဖြစ်ပေသည်။

အေဘီစီဒီမှ တစ်ဆင့် စီအေတီ-ကက်၊ ဘီအေတီ-ဘက်များ သင်ကြားပေးပြီးလျှင် ဂရမ္မာခေါ် သဒ္ဒါကို သင်ပြန်၏။ ဤနေရာ၌ အင်္ဂလိပ်စာသဒ္ဒါသည် ကျွန်ုပ်အား ကြီးမားသော ဒုက္ခကို ပေးပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သဒ္ဒါများကို ကျက်မှတ်ရာ၌ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်မိပြန်၏။ ငါတို့မြန်မာများသည် သဒ္ဒါမစဉ်းစားရဘဲ စကားပြော၍ ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်များမှာမူကား စကားပြောခါနီး၌ သဒ္ဒါကို ပထမစဉ်းစားရပေမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးအား အဘိုးကြီးကို ပြောပြရာ အဘိုးကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

သဒ္ဒါသင်ရာ၌ Gerund Noun ခေါ် ကိတ်နာမ် အကြောင်း သင်ခန်းစာသည် ကျွန်ုပ်အား ဉာဏ်မျက်စိကို လည်စေပြန်၏။

"ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့..ဆီး (See) ဆိုတာက မြင်သည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒါဟာ ကြိယာပဲ၊ -ing ထည့်လိုက်တော့ ဆီးယင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကျတော့"မြင်ခြင်း” လို့ ခေါ်တယ်။ ကိတ်နာမ်ဖြစ်သွားပြန်ရောဆီးယင်းအေ တိုက်ဂါး ဟီ ရင်းအဝေး (Seeing a tiger he ran away) ကျားတစ်ကောင်ကို မြင်ခြင်းကြောင့် သူထွက်ပြေးလေသည်လို့ အနက်ပြန်ရတယ်”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ၏။ ထိုသို့ရှင်းပြနေစဉ် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို ရွေးချယ်လျက်ရှိသော အသားမည်းမည်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အဘိုးကြီးအား မော်၍ကြည့်ပြီးလျှင်-

“အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေတာလားသဒ္ဒါ မသင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သင်ရင်လဲ တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ကတော့ ပက်တန်ဆိုတဲ့ ပုံစံခြောက်မျိုးရှိတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာအဘိုးကြီးအား ထိုလူငယ်က ပြောပြီးလျှင် စာရွက်ပေါ်၌လည်း ရေး၍ပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးကြီးသည် ယင်းလူငယ်အား လွန်စွာအံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုလူငယ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုလူ၏ အမည်မှာ မောင်ကျော်တင့် ဟူ၍ဖြစ်ပြီး ကျိုက်လတ်မြို့၌ နေသည်ဟု သိရလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုလူငယ်သည် နောင်အခါ..“ကေတီ ဦးကျော်တင့်” ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်၍လာပါသည်။ သူပြသွားသော ပက်တန်ခေါ် သဒ္ဒါစည်းမျဉ်းပုံစံခြောက်မျိုးမှာလည်း အဘိဓာန်ရှေ့ဘက် စာမျက်နှာများ၌ဖော်ပြလေ့ရှိသော ပုံစံ (၂၅) မျိုးထက် ကျဉ်း၍ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သောပုံစံတို့ကို ထုတ်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ရောင်းသော အဘိုးကြီးထံ၌ အင်္ဂလိပ်စာကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အားကြိုးမာန်တက် လေ့လာခဲ့ရာ လေးလအတွင်း၌ပင် စာများကို အတော်အတန် ဖတ်နိုင်ခြင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဖတ်နိုင်သည် ဆိုရာ၌ ဖတ်တော့ဖြင့် ဖတ်တတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိဖတ်သော စာကို မိမိကိုယ်တိုင် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ပဲ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခက်အခဲကို ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီးလည်း မကူညီနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ဒုက္ခဖြစ်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးမည့် လူတစ်ယောက် ရှိလာလေ၏။ ထိုသူသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီးဆိုင်၌ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ လာရောက်ရှာဖွေသောလူပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သော်လည်း အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတစ်အုပ်အား အော်၍ ဖတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ အထက်ပါလူလည်း စာအုပ်ဆိုင်၌ စာအုပ်ရွေးနေစဉ်နှင့် ကြုံကြိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်ရွယ်တူခန့်ပင် ရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျား..အခုဖတ်တာတွေကို အဓိပ္ပာယ်နားလည်ပါသလား”

“ဘယ်ကလာ နားလည်ရမှာလဲ၊ ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စာသင်လာတာ ဒီအဆင့်မှာပဲ ရပ်သွားတော့တာပဲ၊ ရှေ့ကိုဆက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုသင်ပေးတဲ့ ဟောဒီဆရာကြီးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျ၊ ဒီနည်းကတော့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်တတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မပြန်တတ်တဲ့ လူတွေအတွက်အကောင်းဆုံးနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးနည်းပဲ”

“ဘယ်လိုနည်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါလား”

“ဒီလိုဗျ၊ အခု..ခင်ဗျား ဖတ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရဲ့"ချာပတာဝမ်း” လို့ခေါ်တဲ့ အခန်းတစ်မှာ ပါတဲ့ မသိတဲ့ စာတွေအားလုံးကို အဘိဓာန်မှာ မြန်မာလို ပြန်ရှာပြီး အလွတ်ကျက်ရမယ်။ ပြီးတော့..စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ဖတ်ပေတော့..တစ်ခါတည်း လွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာရေးဆရာတစ်ဦးရဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ အာဘော်တွေဟာ အခန်းတစ်မှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ကျန်တဲ့ အခန်းတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီးတော့ သုံးစွဲလေ့ရှိတယ်"

ထိုသူ၏ အမည်မှာ"ကိုစန်းမောင်” ဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၌ နေထိုင်သည်ကို သိရလေ၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း အခန်းတစ်၌ပါရှိသော စကားလုံးများကို အဘိဓာန်၌ အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ ကျက်ပြီးလျှင် ကျန်သော အခန်းများကို ဆက်၍ဖတ်သွားရာ လွန်စွာလွယ်ကူကြောင်း

တွေ့ရလေ၏။

စက်ဘီးစီးတတ်ခါစသူသည် စက်ဘီးပေါ်မှ မဆင်းချင်တော့ဘဲ စီးပြီးရင်းစီးရင်းပြုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် အခန်းတစ်များမှ မသိသော စကားလုံးများကို ထုတ်နုတ်၍ အဘိဓာန်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ရှာဖွေပြီးလျှင် ဖတ်ရှုလေတော့ရာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်တို့သည် တစ်လနှစ်လအတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ အဖြစ် ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်မေးမည့်သူ လာသည့်အခါ၌ ဗေဒင်ဟော၍ မေးမည့်သူ မလာသည့်အခါ၌ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုသာ ဖတ်ရှုခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို အဓိပ္ပာယ်ရှာခြင်း စသည့် အလုပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

မှတ်ချက်။ ။ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နည်းကို ပြောသွားသော ကိုစန်းမောင်ဆိုသူမှာ နောင်အခါ၌ ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်"ဗိုလ်စန်းမောင်” ဟူ၍ဖြစ်လာလေသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ၌"၂၁ ရာစု အရင်းရှင် စနစ်” ဟူသော စာအုပ်အား မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသွားသေး၏။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောရင်း ငွေကို ဆက်လက်စုဆောင်းခဲ့ရာ ၁၀၀၀ဝိ နီးပါး ရရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အထက်ကဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ဆယ်သိန်းကျော်ခန့် ချမ်းသာရန်မှာ ဤနည်းဖြင့် ပြုလုပ်နေ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရိပ်စားမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာမည့် နည်းလမ်းများကို အဆက်မပြတ် ကြံဆလျက် ရှိပေသည်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာစာကိုသာမက အင်္ဂလိပ်စာကိုပင် မတောက်မခေါက် ဖတ်တတ်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ လွန်စွာ တိုးတက်နေပြီဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာတစ်ရပ်ကို လေ့လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားကို မှတ်စုစာအုပ်၌ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားမိလေတော့၏။

[ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်သေးမီအတွင်း၌ သင်အံလေ့ကျင့်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ရပေမည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူညီသော ပညာရှိကြီးတစ်ဦး၏ အဆိုကိုလည်း ထိုမှတ်စုအောက်၌ရေးမှတ်ထားမိလေသည် ။

[Learn as if you were not reaching your, goal, and as

though you were missing.]

(CONFUCIUS)

ထိုစာပိုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သင်သည် ပန်းတိုင်သို့ မရောက်မီအတွင်း၌ လေ့လာခြင်းကို ပြုရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ပန်းတိုင်မှ လွဲချော်သွားလျှင်လည်း လေ့လာခြင်းကို ပြုရပေမည်” ဟု ပညာရှိကြီး ကွန်ဖြူးရှပ်က မိန့်ဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား ကျွန်ုပ်၏ ပန်းတိုင်မရောက်မီ၌ လေ့လာခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ ပန်းတိုင်နှင့် လွဲချော်သွားလျှင်မူကား ကျွန်ုပ်၌ လေ့လာခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ လည်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ငွေကြုတ်ကလေးအတွင်းမှ အဆိပ်ကို ဖွင့်၍ သောက်ရမည် မဟုတ်ပါလား..။

အပိုင်း-၇

ကျွန်ုပ်နှင့် တင်တင်

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောသော ပိတ်ဆိုင်းဘုတ်၌"ဗေဒသင်္ဂဟ ဆရာပုဏ္ဏားဘကွန်း” ဟူ၍ပင် ရေးထားပါသည်။ ကိုရင်ကြီးက အနောက်ပိုင်းမှာတော့ ပုဏ္ဏားဘထွန်းဆိုတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ရှိတယ်မင်းက ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေါ့ကွ” ဟူ၍ ပြောသွားသည့် နေ့ကပင် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်းဘုတ်၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဟူ၍ အမည်တပ်လိုက်ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုဏ္ဏားဟူသော အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အစားအသောက် စားရာ၌လည်း အသက်သတ်လွတ်စားခြင်းမှာ ကုသိုလ်ရလို၍ မဟုတ်ဘဲ အသားနှင့်စားသည်ထက် ထမင်းဖိုးပို၍ သက်သာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညစဉ်ညတိုင်း ရပ်ကွက်တကာလှည့်လည်၍ ကုလားဟင်းရောင်းသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အာလူး၊ ကြက်သွန်များ ပုံ၍ ရောင်းချသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း စွန့်လွှတ်ထားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူတစ်ယောက်သည် ဗေဒင်မေးရန် ဝင်လာပြီးခါမှ ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာကြည့်၍ ‘ခင်ဗျား ကုလားဟင်းရောင်းတဲ့လူ မဟုတ်လား ဟုမေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် အခါ၌ ဗေဒင်မမေးတော့ဘဲ ထွက်၍သွားသည်ကို ကြုံခဲ့ရသဖြင့် ဈေးရောင်းခြင်းအလုပ်ကား ဗေဒင်ဟောခြင်းအလုပ်၌ လာရောက်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသဖြင့် မစွန့်လွှတ်လိုပဲလျက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီးနောက် ညဘက်တွင် အပိုဝင်ငွေ ရစေရန် ကြိုးပမ်းရှာဖွေခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စာစီဆရာ မောင်ဂေါ်လီ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ (၂၅) လမ်း အောက်ဘလောက်တွင် ဒရဝမ် အလုပ်ကို ရရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒရဝမ်တာဝန်မှာ လမ်းတစ်လမ်းအတွက် စောင့်ရှောက်ရသည်ဖြစ်၍ တစ်လမ်းလုံးကစု၍ လခပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်လလျှင် ၃၀ိ ဖြင့် သဘောတူကာ ညအခါများ၌ ဒရဝမ်အလုပ်ကို လုပ်ရလေ၏။

ဒရဝမ်အလုပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ မီးအိမ်နှင့် တုတ်ကြီးသည် လွန်စွာ အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို ထွန်း၍ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ မြန်မာစာအုပ်ကို ဖြစ်စေ ဖတ်ရှုကာ ညအချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ည ၁၂ နာရီ ထိုးသည့် အခါ၌ လမ်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်၍

“ဒရဝမ် ဘကွန်း၊ နိုးနိုးကြားကြား စောင့်နေပါတယ်၊ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြပါခင်ဗျာ” ဟု ဟစ်အော်ရလေသည်။

ဤသို့ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အခါမှပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြသောသူများသည် လန့်၍ နိုးကြလေ၏။ မီးဖွင့်၍ ဆီးထသွားသူများ၊ ချောင်းဟန့်သူများကို တိုက်ခန်းအသီးသီး၌ တွေ့ မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမီးတိုင်ကို မှီ၍ အိပ်စက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အိပ်စက်ရခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော ဇိမ်ခံမှုကြီးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်အား ဇိမ်အရှိဆုံးအလုပ်ကို ပြောပါဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အိပ်စက်ခြင်းကိုပင် ဇိမ်အရှိဆုံး အလုပ်ဟု ပြောမိပေမည်။

ဤသို့ မဝတဝ အိပ်ရသော ညများ၌ အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းမှတ်စုကို ရေးသားမိပြန်၏။

[ဤလောက၌ အိပ်စက်ခြင်းအား စတင်တွေ့ ရှိသော လူသားအား ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤစာအား မြန်မာဘာသာဖြင့်ပင် မရေးတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တတ်သမျှသော အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ဤသို့ရေးသားမိလေ၏။

[Blessing on him that First invented sleep!]

Pona Ba Koon

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်း၌ နေ့အခါတွင် ဗေဒင်ဆရာအဖြစ် ငွေရှာပြီး ညနေငါးနာရီခန့်တွင် အလုပ်သိမ်းကာ ကန်တော်ကြီး၌ဝင်၍ ရေချိုးပြီးလျှင် အနော်ရထာလမ်းထိပ်ရှိ ဗရာမင်ထမင်းဆိုင်၌ အသက်သတ်လွတ်ထမင်း နှစ်ပြားဖိုးကို စားသောက်၍ (၂၅) လမ်းသို့ ဒရဝမ်စောင့်ရန်အတွက် သွားရလေသည်။ ည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် စတင်စောင့်ရသည် ဖြစ်ရာ ခုနစ်နာရီ မထိုးမီအတွင်း၌ (၂၅) လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (-) တွင်နေထိုင်သော တရုတ်လင်မယားအိမ်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ရေနွေးကြမ်းသောက်၍ တစ်နာရီခန့် အနားယူရလေသည်။ ထိုတရုတ်လင်မယားမှာ လင်ယောကျာ်းဖြစ်သော တရုတ်ကို မစ္စတာရှောင်ငှါး ဟုခေါ်သည်။

လွန်စွာ သဘောကောင်း လေသည်။ ကျွန်ုပ်အားလည်း လက်ဖက်ရည် အချို့တစ်ခွက် မှန်မှန်တိုက်လေ၏။ သူ၏ မိန်းမမှာ မကြင်ဝင်း ဟုခေါ်၏။ မကြင်ဝင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်သောက်ရန်အတွက် ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး

ညစဉ်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရေနွေးကြမ်းအိုး တစ်အိုးလုံး ကုန်သည့်တိုင်အောင် ညဥ့်သောက်ပစ်ပြီးလျှင် မနက်ကျမှပင် အိုးကိုပြန်၍ ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်ကိုလည်း ထိုအိမ်၌ပင် ရေနံဆီထည့်ရ၏။

ဤသို့ ဒရဝမ်လုပ်၍လာခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာသော အခါ၌ ထိုမစ္စတာရှောင်ဝှါးက ကျွန်ုပ်အား..“ကိုဘကွန်း ဒီကပြန်ရင် ဘုရားကို သွားမှာမဟုတ်လား” ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလျှင် ဘုရားမသွားမီ ကွမ်းခြံဘူတာသို့ဝင်၍ စာပို့မီးရထား၌ စာတစ်စောင်ထည့်ပေးရန်ပြော၍ ကျွန်ုပ်အား ငွေတစ်ကျပ်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာထည့်ရန်အတွက် ဘူတာရုံသို့ လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မန္တလေးမှ အစုန်ရထားတစ်စင်း ဆိုက်၍နေသည်နှင့် ကြုံကြိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးသည်များကိုတိုးဝှေ့၍ စာထည့်ရန်အတွက် စကြံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှနေ၍..“အစ်ကို ဘကွန်း” ဟု ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်အား အစ်ကိုဘကွန်းဟူ၍ ခေါ်သူမှာ ဤလောက၌ တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသာလျှင် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လှမ်းလျက်ရှိသော ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းခြင်းလှည့်၍ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်မိလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းလှည့်၍ ကြည့်ရသနည်းဆိုလျှင် အကယ်၍ တင်တင်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ မတင်ရီနှင့် မခင်ရီဆိုသော သူ၏ အဒေါ်များပါ ပါ၍နေမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အလို-တင်တင်ပါလား"

“အမယ်လေး-အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ဘယ်ကိုရောက်လို့၊ ရောက်သွားမှန်းလည်းမသိရတင်တင်ဖြင့်..အစ်ကိုဘကွန်းအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

ဝါဝင်းနုနယ်သော တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးသည် လည်းကောင်း၊ သူ၏ ကရုဏာသံကလေးသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအား လာရောက်၍ တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ထို့ပြင် ကိုရင်ကြီး၏ စကား၌"ဘကွန်း..သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် တင်တင်ကိုယူရမယ်” ဟူ၍ ပါရှိလေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တင်တင်အား စိတ်ဝင်စားမိခြင်း အတွက် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မထင်မှတ်မိပါ။

“အစ်ကို ဘကွန်း..ချောက်က ထွက်လာကတည်းက

ရန်ကုန်ရောက်နေတာပဲလား”

"ဟုတ်ပါတယ် တင်တင်"

“ဩော်..ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ အရီ (မတင်ရီ) လက်စွပ်ပျောက်တဲ့ ကိစ္စဟာလေ တစ်မြို့လုံးကျော်သွားတာပဲ၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို လက်စွပ်ခိုးမှုနဲ့ ပုလိပ်ကဖမ်းသွားတာ အရီနဲ့ မခင်ရီက အစ်ကိုဘကွန်းကို ရိုက်ကြတာတွေဟာလဲ တင်တင်တို့တစ်မျိုးလုံး ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်အောင် အရှက်ရကြတယ်ပြီးတော့ လက်စွပ်ခိုးတဲ့ သူခိုးအစစ်ဟာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်းမသိပါဘူး”

“မခင်ရီယောက်ျား၊ ကိုတင်ဝင်းပေါ့ အစ်ကိုဘကွန်း"

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စပေါ်ရတာလဲ"

“ချောက်ဂါတ်ကို အမှုကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခေတ္တရောက်နေတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ရှိတယ်သူ့နာမည်က ဆားပုလင်းနှင်းမောင် တဲ့၊ အဲဒီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က ဖော်ပေးလိုက်တာပဲ၊ သိပ်တော်တဲ့ စုံထောက်ပဲ”

တင်တင်ထံမှ အဖြစ်မှန်ကို သိရတော့မှပင် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကို ပို၍စိတ်နာမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က သူတစ်ပါး အိမ်၌ ထဘီလျှော်ခဲ့ရပုံများအိမ်သာအောက်ဝင်၍ ချေးဖလားရွှေ့ ခဲ့ရပုံများ၊ အကျောက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးခဲ့ရပုံများကို ပြန်၍တွေးတောမိသဖြင့် တင်တင်နှင့် စကားပြောရန်ပင် မေ့၍ နေမိလေ၏။

“အစ်ကို ဘကွန်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး တင်တင်ဒါနဲ့ တင်တင် အခုဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“တင်တင်တို့ သားအမိ အခု တညင် (သန်လျင်) မှာနေတယ်၊ အမေ့မောင် တင်တင့်ဦးလေးတစ်ယောက်က တညင် ဘီအိုစီမှာ ရှိတယ်လေသူနဲ့သွားနေရတယ်၊ အရီတို့လာမယ်ဆိုလို့ လာပြီးကြိုတာ၊ အမေကတော့ နေမကောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းရော ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာလုပ်နေသလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အဖြေပေးမည် လုပ်ပြီးနောက် သတိတစ်ခု ဝင်လာသည်မှာ ဆယ်သိန်းခန့် ချမ်းသာသော သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ရမည့် ကိစ္စ၌ နောက်ဆံတင်းစေသော သံယောဇဉ်များကို ဖြတ်တောက်ထားရမည်။

သို့တည်းမဟုတ် မေ့လျော့ထားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်

အောက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဘကွန်း ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ တင်တင့်ကို မပြောပါရစေနဲ့ ၊ဒါပေမဲ့ နောက်ခြောက်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ တင်တင် ဘယ်မှာပဲ ရောက်နေရောက်နေ အစ်ကို ဘကွန်း လိုက်ရှာပြီးတွေ့ ပါ့မယ် တင်တင်"

“ဟင်”

တင်တင်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်ပုံကို ယခုတိုင်ပင်ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်လျက် ရှိသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်ထည့်ထားသော ကြုတ်နှင့် ပူး၍ဆွဲထားသော မူးစေ့အပဲ့ကလေးအား ဖြုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုမူးစေ့အပံ့ကလေးသည် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စတင်ရရှိသော လာဘ်ဦးလာဘ်ဖျား ပိုက်ဆံပင်ဖြစ်၏။

ထို့ထက်ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်အား လူလည်ကျ၍ မိုက်ကျေးခွဲသွားသော ခေါ်တောကုလားအနှိပ်သည်များအား ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ကာ ရယူ၍ထားရသော အောင်ပွဲတံဆိပ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပမာအားဖြင့် သေး၍ တန်ဖိုးအားဖြင့် နည်းသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် လေးနက်ခြင်းရှိသည့် ထိုမူးစေ့ကလေးအား ဖြုတ်၍...

“တင်တင် ဟောဒီမူးစေ့ အပဲ့ကလေးဟာ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းပဲ၊ အဲဒီမူးစေ့ကလေး အကြောင်းကို နောက်ခြောက်နှစ်ကြာလို့ တင်တင်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ တဲ့အခါကျမှပဲ ရှင်းပြတော့မယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ၊ ကဲ..အစ်ကို ဘကွန်းသွားမယ်"

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏ လက်အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့ကလေးကိုထည့်၍ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။

တင်တင်ငို၍ ကျန်နေခဲ့မည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကပင် မျက်ရည်မကျသော်လည်း ငို၍နေသည်ဟု ဝန်ခံရပေမည်။

ထိုနေ့အဖို့ တင်တင်အပေါ်၌ စွဲလမ်းမိသောစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ ရှိသဖြင့် ဗေဒင်ဆိုင်ပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ သွားရောက်၍ ငိုင်နေမိလေ၏။

သို့ရာတွင်"ငါကား ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသောသူ ဖြစ်၏။

တင်တင်ကိုချစ်သော စိတ်များကား ထိုရည်ရွယ်ချက်အတွက် စတေးပစ်ရပေမည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တင်တင်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတို့ကို ကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် အောက်ပါစာပိုဒ်ကို ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေတော့၏။

(ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသော ယောက်ျားများအဖို့ အချစ်ကိစ္စဆိုသည်မှာ လွန်စွာသေးကွေးသော ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။)

အပိုင်း-၈

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရုပ်ဆိုး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဆိုင်သို့ လွန်စွာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် မညီသော လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ယောက်ျားလုပ်သူသည် ငါးကျည်းကျပ်တိုက်၏ အရောင်ကဲ့သို့ ညစ်ထေးသော အသားအရောင် ရှိပြီးလျှင် ဆံပင်မှာလည်း ဝက်၏အမွေးကဲ့သို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိလေ၏။ ထို့အပြင်..အပေါ်သွားများမှာလည်း တံခါးကဲလားကဲ့သို့ ရှေ့သို့ခေါ်၍နေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ မျက်နှာ၌ အပ်ဖျားတစ်ဖျား ချဖွယ်ရာမရှိအောင်ပင် နက်ရှိုင်းသော ကျောက်ပေါက်မာကြီးများ ပါရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤမျှ အရုပ်ဆိုးသော သူအဖို့ မိန်းမရဖို့ပင် လွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် ချောမောလှပခြင်း အရာ၌ ရှာမှရှားလှသော အမျိုးသမီးကို ရရှိထားပေသည်။ ထိုသူ၏ မိန်းမမှာ အရပ်အားဖြင့် မနိမ့်မမြင့်ရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ငါးရံ့ကိုယ်ဟု တင်စားလေ့ရှိသော ခါးသေးရင်ချီ ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ဝါဝင်းသော အသားအရောင်နှင့် နက်မှောင်သော မျက်လုံးမျက်ခုံးတို့မှာ လွန်စွာ ပနံရလှပေ၏။

ထိုမျှအရုပ်ဆိုးသော ယောက်ျားနှင့် ထိုမျှလှပသော မိန်းမတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေကြသည်မှာပင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ထိုယောကျာ်းအား မနာလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။ ပပဝတီနှင့် မင်းကုသ ညားခဲ့ပုံကို စာ၌ဖတ်ဖူးသော်လည်း မယုံကြည်သလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။ သို့ရာတွင် ထိုလင်မယားကို တွေ့ သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပပဝတီနှင့် မင်းကုသ ဇာတ်ထုပ်ကို လုံးဝ ယုံကြည်၍ သွားလေတော့၏။

"ဆရာပုဏ္ဏားဘကွန်း ဗေဒင်သိပ်မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ တစ်ဆိတ်လောက် သေသေချာချာ တွက်ပေးစေချင်ပါတယ်"

ကိုရုပ်ဆိုးသည် ရုပ်ဆိုးပေမယ့် အပြောကတော့ အလာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

"ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့ ၊ ကျုပ်တို့မှာက သားထောက်သမီးခံလည်း မရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး ပြေးကြည့်မှ..ဟောဒီ လင်မယား နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကလား၊ ကျုပ်တို့မှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဟာ သားထောက်သမီးခံမရှိတော့

ကျုပ်တို့များသေရင်တော့ ရပ်ကွက်က တစ်ယောက်တစ်လက် တက်ယူတာနဲ့ တက်တက်ပြောင်မှာပဲဗျာ”

ကိုရုပ်ဆိုးသည် လေပျော့ကလေးနဲ့..ခြူသံပါအောင် ညည်းတွားလိုက်၏။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကတော့ အိမ်ကိုရောင်းပစ်ပြီး ဗဟန်းဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဇရပ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ချင်တယ်၊ အဲဒါ အိမ်ကို မြန်မြန်ရောင်းရအောင် ဆရာ့ရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ"

“နေပါဦး..မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်က တန်ဖိုးဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

“အိမ်က ကန်တော်ကြီးနားမှာ၊ ခြံကလဲ တစ်ဧကလောက် ကျယ်တယ်၊ တိုက်ပေါ့ခင်ဗျာ..ခြံထဲမှာကလဲ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ မရန်း၊ အုန်း စုံနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး အမွေ ရထားတဲ့တိုက်ပါ၊ ဆောက်ယူမယ်ဆိုရင် နှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်းလောက် ကုန်မှရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကတော့ တစ်သောင်းခွဲရရင်ကို ရောင်းတော့မှာပါ၊ အဲဒီအိမ် မြန်မြန်ထွက်ဖို့ဆိုရင်..ဆေးဖယောင်းတိုင်ပဲ ထွန်းရထွန်းရ၊ အင်းဖယောင်းတိုင်ပဲ ထွန်းရ ထွန်းရ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် အကုန်ခံပါ့မယ်ဆရာ”

“ကျိန်းသေပေါက် ရောင်းရအောင် ကျုပ် ဆေးဖယောင်းတိုင် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ရာ့ရှစ်ကျပ်ကျမယ်၊ စရန်တစ်ဝက် ပေးခဲ့ပါ။ ဖယောင်းတိုင်ကိုတော့ နက်ဖြန်မနက် လာယူပါ၊ ခင်ဗျားရောင်းမယ့် အိမ်ရဲ့ လိပ်စာကိုလဲ ပေးခဲ့ပါ”

ကိုရုပ်ဆိုးသည်..ကျွန်ုပ်အား ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ သူ၏ခြံအမှတ်ပါရှိသည့် ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ ပေးပြီးလျှင် ငွေ ၅၄ ကို စရန်အဖြစ်ပေး၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသူတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း ဖယောင်းတိုင်ပေါ်၌ တောခြစ်တောင်ခြစ် ရေးခြစ်ပြီးလျှင် ရွှေမင်သုတ်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင် အတုကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုညနေ အလုပ်သိမ်းသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်နေကျ လမ်းမှမပြန်ဘဲ ကိုရုပ်ဆိုးရောင်းမည်ဆိုသည့် အိမ်ကို ကြည့်လိုသဖြင့် အရှေ့ဘက်မုခ်မှ ဆင်းကာ လျှောက်၍လာခဲ့လေ၏။ ဟိန္ဒူကုလားများ နွားမွေးသည့် ကုန်းကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကိုရုပ်ဆိုးပေးသွားသော လိပ်စာကတ်ပြား၌ ပါရှိသည့် ခြံနှင့်တိုက်ကို တွေ့ ရလေ၏။

မှတ်ချက် ။ယခု လုပ်သားဆေးရုံ၊ ယခင်က ဉာဏဗလကုန်း၊

ထို့ထက်ရှေးကျသော အခါက ထိုကုန်းပေါ်၌ ဟိန္ဒူကုလားများ၏နွားခြံများ ရှိလေ၏။ (စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရုပ်ဆိုး၏ ခြံရှေ့တွင်ထိုင်၍ ခြံနှင့်တိုက်ကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ကာ အကဲခတ်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ထိုင်၍ နေစဉ်၌ပင် မလှမ်းမကမ်း၌ ငါးမျှားလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာကာ-.

“ဗျို့ မိတ်ဆွေ..မီးခြစ်များ မပါဘူးလား။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ဗျာ”

“ပါ ပါတယ်။ ဒီမှာယူပါ”

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ မီးခြစ်ကိုယူကာ မီးညှိ၍ ပြီးသည့်အခါ၌ မီးခြစ်ကို ပြန်၍ပေးပြီးလျှင် ..

“နေပါဦး မိတ်ဆွေ ..ဒီခြံကို လာတာလား၊ ခြံဝမှာ ခေါင်းလောင်းကလေး ရှိတယ်ဗျ။ ကြိုးကလေး ဆွဲလိုက်ရုံပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား အကြံပေးလေ၏ ။

“နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာပါဗျာ။ ဒီအိမ်က လူက ကျုပ်ဆီမှာ..ဒီခြံကို မြန်မြန်ရောင်းထွက်ဖို့ဆိုပြီး ယတြာ ဖယောင်းတိုင် အပ်ထားလို့ပါ”

“ဪ..ဒီလိုလား။ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို ဘယ်လောက်နဲ့များ ရောင်းမှာတဲ့တုံး”

“သောင်းငါးထောင်လို့ ဆိုထားတယ်ဗျ”

“ဟာ..ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခြောက်သောင်းလောက် တန်တဲ့ ပစ္စည်းကိုများဗျာ၊ တစ်သောင်းငါးထောင်နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတာ အံ့သြလို့ပါ၊ အမှန်ကတော့ ယတြာလုပ်ဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ခြံဝမှာ သောင်းငါးထောင်နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ စာတန်းသာ အခုဆွဲလိုက်စမ်းပါလား၊ ဝယ်မယ့်သူတွေ တိုးမပေါက်အောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“တော်တော့်ကို တန်လို့လားဗျ”

“တန်ရုံဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ဝယ်ပြီးချက်ချင်း ပြန်ရောင်းရင်တောင် ဒီဈေးထက် နှစ်ဆလောက်တော့ မြတ်ရမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမကိုများ အဲဒီအိမ်ဝယ်လောက်အောင် ငွေနဲ့ အပေါင်ခံမယ့် လူရှိရင် ဒီတိုက်ကို လာဝယ်ပါရဲ့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒါတောင်..လျှော့ပြီး ပြောထားသေးတာ မိတ်ဆွေ၊ တကယ့်ကို တန်တဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အမေက လမ်းထွက်ခါနီးကျရင်-ဟဲ့ကောင် ဒီအတိုင်းမသွားနဲ့၊ အိပ်ထောင်ထဲမှာ အကြွေလေးဘာလေး ထည့်သွား၊ လမ်းမှာများ..ဆင်တစ်ကောင် တစ်မူးနဲ့ ရောင်းတဲ့လူနဲ့တွေ့ ရင် တစ်မူးတောင်မပါလို့ ဆင်မဝယ်နိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်လို့ မှာတတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီတုန်းက အမေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို တောက်တီးတောက်တဲ့ နိုင်တယ်လို့ ထင်မိတာ၊ အခုကျတော့မှပဲ ရှေးလူကြီးများ အမြော်အမြင်ကြီးကြောင်း တွေ့ ရတော့တယ်ဗျာ..ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို သောင်းငါးထောင်နဲ့ ဝယ်လိုက်တဲ့လူဟာ ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့..ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်စီးကို ဝယ်လိုက်ရတဲ့လူလိုပဲ၊ အတော်ကြီးတော်ပြီး အမြတ်ကြီး မြတ်ပါပေတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်မီး လာ၍တောင်းသော ငါးမျှားသမား၏ စကားကြောင့် ထိုတိုက်ကြီးအား အထူးစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူအား နှုတ်ဆက်ကာ ခြံဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွားပြီးလျှင် ခြံဝ ဝင်းတံခါး အုတ်တိုင်၌ တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသော ကြိုးကလေးအား လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ..

အိမ်၌ ခိုင်းစေရန်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးအားဖွင့်၍ မပေးသေးဘဲ"ဘာကိစ္စလဲရှင်"ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဗေဒင်ဆရာပုဏ္ဏားဘကွန်း ဖြစ်ကြောင်းအိမ်ရှင်များ အပ်နှံထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင် ပြီးစီး၍ လမ်းကြုံသည်နှင့် ဝင်၍ပေးကြောင်း ပြောသည့်အခါမှပင် မိန်းကလေးက တံခါးသော့ကို ဖွင့်၍ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ခြံရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော ပန်းချုံများ၊ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်များကိုသာမက ခြံ၏ နောက်ဘက်ရှိ မြောက်မြားစွာသော စားပင်သောက်ပင်နှင့် ခြံအကျယ်အဝန်းကို အကဲခတ်၍ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိန်းကလေးက 'လာလေ' ဟုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှ လျှောက်၍ သွားသည့် အခါမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း သူမ၏ နောက်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

အုတ်ခဲများစီ၍ ခင်းထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍သွားပြီးနောက်..ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုဆင်ဝင်အောက်ရှိ အုတ်လှေကားသုံးဆင့်ကို တက်ခဲ့ပြီးနောက် တိုက်၏ တံခါးမကြီးကို ရောက်လေ၏ ။ ယင်းတံခါးရှေ့တွင် ကြီးမားလှသော ခြေသုတ်ခုံကြီးကို တွေ့ ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းခြေသုတ်ခုံကြီး၌ ခြေထောက်ကို ကျနစွာ သုတ်ပြီးနောက် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကြီးမားသော အခန်းကြီးကို တွေ့ရပြီးလျှင် ခန်းလုံးပြည့်ကောဇောကြီး ခင်း၍ထားလေသည်။ အခန်းဆီးသဖွယ်

ကန့်၍ထားသော နံရံ၌ ဘဲဥပုံ သစ်သားပန်းထွင်းပေါင်ကြီးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ကိုရုပ်ဆိုး၏ ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ မိန်းမ ပပဝတီ၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်းကောင်း တွေ့ ရလေ၏။

ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးများဖန်ပဒိုင်းများဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်များ၊ မတ်တတ်ရပ်ဗီရိုကြီးများဖြင့် တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် လွန်စွာခံ့ညားလျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ရမလို၊ ကော်ဇောပေါ်၌ ထိုင်ရမလို ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်..

“ဆရာကိုဘကွန်းပါလား၊ ဒီမှာထိုင်ပါရှင်၊ ကိုရွှေရိုးရေချိုးနေလို့ ခဏလေးစောင့်ပါဦး"

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ညွှန်ပြသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ကိုရုပ်ဆိုး၏ အမည်မှာ ကိုရွှေရိုးဖြစ်ကြောင်း ယခုမှသိရလေတော့သည်။ (ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယတြာလာအပ်စဉ်က မွေးသက္ကရာဇ်ကိုသာ သိခွင့်ရသည့်အပြင် လိပ်စာကတ်ပြား၌လည်း နာမည်မပါရှိခဲ့ပေ) ဤနာမည်မျိုးသည် လူတစ်ရာတွင် တစ်ယောက်မှည့်သော ကြားရခဲသည့် နာမည်မျိုးဖြစ်သည်။

“ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါဦးရှင်” ဟူ၍ ကိုရွှေရိုး၏ ဇနီး ပပဝတီသည် ငွေဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ နားထောင်ဖွယ် ကောင်းလှသော လေသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အားခွင့်ပန်ကာ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌မူကား ထိုအမျိုးသမီးသည် မြင်သူတကာ ငေးကြည့်ရလောက်အောင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် အပြင် အသံမှာလည်း ကြားရသူအဖို့ လွန်စွာနားထောင်၍ ကောင်းလှသည်ဖြစ်ရကား အဘယ်သို့သော ဆုတောင်းကြောင့်နည်းဟု တွေးထင်နေမိတော့သည်။ သို့ပါသော်လည်း မင်းကုသကဲ့သို့ ရုပ်ဆိုးရာတွင် စံတင်လောက်သော ကိုရွှေရိုးလို အကျည်းတန်သူ တစ်ယောက်အား လင်ယောကျာ်းအဖြစ်နှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ရသည့် သူမ၏ အဖြစ်သည်"အလွန်အရည် အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားတစ်လုံးသည် အနာတစ်ချက်ကြောင့် ဈေးပျက်ရသကဲ့သို့” ပင် ရှိချေသည်။ အကျည်းတန်သော ကိုရွှေရိုးမှာလည်း နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ရိုးရိုးသားသားနေထိုင်လျက်..မိမိ၏ ဇနီးချောကလေး အပေါ် လင့်ဝတ္တရားမပျက်စေဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာ လိုလေသေးမရှိ ထားနိုင်၍သာ တော်ပေသေးသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် မိမိနှင့် မဆိုင်ပါဘဲလျက် ကြားမှဖြေသိမ့်ကာ ကျေနပ်မိပါတော့သည်။ (အမှန်ဆိုပါမူ ...ကိုရွှေရိုးသည် လင့်ဝတ္တရားနှင့်အညီ ရိုးရိုးသားသား နေထိုင်သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်သိသည် မဟုတ်ပါ။
)

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ခံညားထည်ဝါလှသော ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ အိစက်နူးညံ့လှသည့် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ အငြိမ့်သား ထိုင်နေရသည်ကို များစွာ ဖိမ်တွေ့ လျက် ရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ခဏတဖြုတ်လောက်သာ ရောက်လာရသော သာမာန်ဧည့်သည် တစ်ဦးသည်ပင် ဤမျှလောက် ဖိမ်ကျလျှင် ကိုရွှေရိုးလို သူဌေးတစ်ဦးအဖို့ တော်တော်ပင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပေမည်ဟု တွေးတောမိကာ ချမ်းသာခြင်း၏ အရသာကို အရိပ်ပမာမျှသာ တစ်စွန်းတစ်စခံစားလိုက်ရသည့် ထိုခဏ၌ပင် ချမ်းသာချင်သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည်"တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးပုံကို ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက်သကဲ့သို့" ဖြစ်ရကား ရင်ထဲ၌ တလှပ်လှပ်ဖြစ်ပြီးလျှင် မူးသလိုလို မောသလိုလိုနှင့် အမည်မဖော်နိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကွမ်းတစ်ယာ မညက်တညက်လောက်သာ ကြာပြီးသည့်နောက် ပပဝတီသည် လွန်စွာလှပသော ငွေလင်ပန်းကလေး တစ်ခုကို ကိုင်လျက် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်၍ လာသည်။"ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦးရှင်၊ ကိုရွှေရိုးလည်း ရေချိုးလို့ပြီးပါပြီ” ဧည့်ခံစကားပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တူရူရှိ ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ရိုသေကျိုးနွံသော ဟန်မျိုးဖြင့် ထိုင်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အား ဧည့်ခံသော ကော်ဖီမှာ လွန်စွာကျဲလွန်းသည်ဖြစ်ရာ အညံ့ဆုံး ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကော်ဖီသည်ပင် ထို့ထက်ဆယ်ဆလောက် သာသေးသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့ မိသေးသည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများ ကော်ဖီကျဲကျဲသောက်သည် ဟူသော စကားကို ကြားရုံမျှသာ ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း ယခုမှ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သောကြောင့်"ငါလဲ ချမ်းသာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုကော်ဖီကျဲကျဲမျိုးကို သောက်ရတော့မှာပဲ” ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတော့သည်။ (ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအချိုကြိုက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။)

ကြွေပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ထားသော ခေါက်ရိုးမကျိုးသေးသည့် လက်သုတ်ပဝါအသစ်ကလေးအား..မသုတ်ပါက ရိုင်းမည်ဟု ထင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် (ကျွန်ုပ်အထင်သာ ဖြစ်ပါသည်) ပါးစပ်ပေခြင်း မရှိဘဲလျက် သုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။"ဆရာဘကွန်း ရောက်နေတယ်လို့ ဒီက ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြောတာနဲ့ ကမန်းကတန်းရေချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ် အခုလို စောင့်နေရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟူ၍ ကိုရွှေရိုးသည် အလွန်ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တရင်းတနှီး ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်များစွာ ဝမ်းမြောက်မိလေတော့သည်။ ဤသို့ကိုရွှေရိုးဆိုသူသည် လွန်စွာသဘောကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ရကား

ကြည့်မကောင်းလောက်အောင် အကျည်းတန်လှသောသူရုပ်ရည်သည်“ဆင်သားရေပေါ်ကအပ်ပေါက်ရာကွဲ့သို့"ပြောပလော
တစ်ခု မဟုတ်တော့ပါတကား ဟု ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိလေတော့သည်။

“မနက်က ခင်ဗျားတို့မှာသွားတဲ့ ယတြာဆေးဖယောင်းတိုင် လာပို့တာပဲ ကိုရွှေရိုး” ဟု ဆိုကာ ယတြာဆေးဖယောင်းတိုင် ထွန်းပုံထွန်းနည်းကို ပြောလေရာ ကိုရွှေရိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြလေသည်။

“ဆရာကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ခုလို ဂရုတစိုက်လာပို့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာ့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ယတြာချေလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာ့ပညာကို ကျွန်တော်တော့ ယုံလဲယုံတယ်၊ လေးလဲလေးစားပါတယ် ဆရာ”

ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို တရိုတသေကိုင်လျက် ပြောနေသော ကိုရွှေရိုး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ကျိတ်၍ ရယ်မိပါတော့သည်။ ဒီလောက် ရိုးပြီး အတဲ့ လူများ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာနေရတာလဲဟု တွေးမိသေးတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုရွှေရိုး ကျုပ်မေးစရာရှိလို့ နော်၊ စပ်စုတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့”

“မေးပါ ဆရာ မေးပါ၊ မထင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ခြံတံခါးမှာ အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ချိတ်မထားတာလဲ”

“ဩော် ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားရင် တကယ်မဝယ်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်မေးနဲ့ လာမေးရုံသက်သက်..လူတွေကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းရတာနဲ့ အလုပ်ပိုလာမယ်၊ ဆရာသိတဲ့ အတိုင်းပဲဒီခေတ်က ပွဲစားတွေက များလေတော့ဟိုလူခေါ်လာဒီလူခေါ်လာနဲ့ အိမ်ကို သဲလွန်စရှာတဲ့ စုံထောက်ကြည့်နည်းမျိုးနဲ့ လာလာကြည့်မှာကိုလဲ မလိုလားဘူးဆရာ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့သတင်း သိပ်ဖောင်းပွမှာကိုလဲ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘက် ငါ့ဘက်က အမျိုးတွေက ဟိုဟာပေးနိုးနိုး၊ ဒီဟာပေးနိုးနိုးနဲ့ အဝင်အထွက်များလာကြဦးမယ်၊ ဒါကလဲ ကျွန်တော်တို့ သဝန်တိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတိတ်က စိတ်နာစရာ အကြောင်းတွေကြောင့်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးပေါ့”

“ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေသုံးလေးဦးကိုတော့စပ်ခိုင်းထားတယ်၊ သိပ်တော့မကြာသေးပါဘူးနှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မခင်မြရေ

(သူဇနီးဘက်သို့ လှည့်၍) မနက်က ဘယ်သူလာသွားသေးလဲ”

"ဦးညိုမောင်ပါ၊ နက်ဖြန်ကျရင် သိမ်ကြီးဈေး သက်န်းဆိုင်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး အိမ်ဝယ်ဖို့ လာကြည့်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြို့ပြီး လာပြောတာပါ”

ကိုရွှေရိုး၏ ဇနီး ပပဝတီ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ကာလတန်ကြေး ခြောက်သောင်းခန့်ရှိသော အိမ်ကြီးကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရရှိလိုသည့် လောဘစိတ်အပေါ်"ငါမဝယ်နိုင်ရင် တခြားလူက ဝယ်တော့မှာပဲ” ဟူသော သောကစိတ်က ထပ်လောင်းဖြည့်စွက် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသတည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၌လည်း ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်နိုင်ရန်အတွက် လုံလောက်သောငွေရှိသည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ကုက်ကတ်စုဆောင်းထားငွေ အားလုံးပေါင်းမှ တစ်သောင်းသုံးထောင်မျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်ရန်အတွက် ငွေနှစ်ထောင်ပင် လိုသေးသည်။ အချိန်ဆွဲ၍ ဝယ်နိုင်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သာ မဝယ်လိုက်ပါမူ နောက်တစ်နေ့၌ တခြားလူက လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်ယူသွားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာလှပေသည်။

ချမ်းသာရန် အခွင့်အလမ်းဟူသမျှကို ကြောင်သည် ကြွက်ကို ချောင်းမြောင်းသကဲ့သို့ အမြဲတမ်းစောင့်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤကဲ့သို့ လေးသောင်းကျော်၊ ငါးသောင်းမြတ်မည့် အရေးကို အဘယ်ကြောင့် လက်လွှတ်ခံနိုင်အံ့နည်း။

“ကိုရွှေရိုးတို့ အိမ်ကြီးကိုဖြင့် ကျုပ်တော့ တော်တော်လေး သဘောကျနေပြီကိုရွှေရိုးတို့အစား ကျုပ်ကပဲ ကြားထဲကနေပြီး နှမြောနေမိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ သေသေချာချာ ဆုံးဖြစ်ပြီးမှ လုပ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလေတော့ တားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာဘကွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဘယ်ရောင်းချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ ဒီလိုသာနေသွားရင် သားထောက်သမီးခံ မရှိလေတော့ သေဖြောင့်နေဖြောင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားအောင် ဆရာ့ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခဲ့ကြတာပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ဖြင့်..တော်တော်သဘောကျနေပြီ၊ ခြံပေါက်ဝကို ရောက်ကတည်းက ငါသာပိုက်ဆံရှိရင် ဒီလိုအိမ်မျိုးကို ဈေးမဆစ်ဘဲ ပြောသလောက်နဲ့ ဝယ်မှာလို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်၊ ခက်နေတာက

ကျုပ်ဝယ်ရအောင်လဲ ငွေက မပြည့်တပြည့် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်စုဆောင်းထားတဲ့ငွေ အားလုံး စုပေါင်းလိုက်ပါမှ တစ်သောင်းသုံးထောင်ပဲ ရှိတယ်၊ နောက် နှစ်ထောင်ရှာဖို့ကလည်း လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်တော့ ကျုပ်အဖို့တော့ အားမတန်မာန်လျှော့ရမယ့် ကိန်းဆိုက်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကိုရွှေရိုးသည် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် သူ၏ ဇနီးပပဝတီဘက်သို့ လှည့်၍"မင်းသဘောကကော ဘယ်လိုလဲ” ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပပဝတီကလည်း"ရှင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ” ဟူသည့် အကြည့်ဖြင့် ပြန်လည်လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ (ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် စကားဖြင့်ပြော၍ သဘောတူညီချက် ယူရမည်ကို ရိုင်းသည်ထင်မည် စိုးသောကြောင့် ဟုထင်ပါသည်။)

“ကျုပ်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကလဲ ဆရာဘကွန်းကို မြင်ကတည်းက လေးစားနေကြပါတယ်၊ တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ခင်မင်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့ (ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားသည့် အမူအရာဖြင့်) သနားလဲသနားကြတယ်”

ကိုရွှေရိုး၏ စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်နေပြီ ဖြစ်လေသတည်း။

“ဒီတော့ ငွေလေးနှစ်ထောင်လောက် ကွာရုံလောက်နဲ့ တခြားလူကို မရောင်းတော့ပါဘူး၊ ဆရာကိုဘကွန်းကိုပဲ ရောင်းပါ့မယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေနှစ်ထောင်ကိုလည်း ကြွေးပူရယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး၊ ရှိတော့မှ ပေးပေါ့၊ ဆရာကိုဘကွန်းတို့က ပညာကို အားကိုးပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်သူတွေ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာတယ်”

ကိုရွှေရိုး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ"ဤသူကား အဆင်းမရှိသော်လည်း အချင်းရှိသော ယောကျာ်းမြတ်ပါတကား” ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိပါတော့သည်။

“ကိုရွှေရိုးရဲ့ စကား ကြားရတော့ ကျုပ်ဖြင့် တော်တော်ကလေး ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ကျုပ်အပေါ် ညီအစ်ကိုရင်းချာပမာ စေတနာထားကြတာကို သိရတဲ့အတွက် ဒီကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး” ဟူ၍ အစချီကာ မနက်ဖြန်မနက် ငွေလာချေမည့် အကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီး ဝမ်းပန်းတသာနှုတ်ဆက်၍ ကိုရွှေရိုးနှင့် ပပဝတီတို့၏ အိမ်ဂေဟာအတွင်းမှ ထွက်၍ လာပါတော့သည်။

ထိုနေ့ည အဖို့ကား လွန်စွာ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ ရောက်မည့်အရေးကို စိတ်စောနေသောကြောင့် လည်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ထိုညသည် ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ လွန်စွာကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မိပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မုန့်သေတ္တာပုံးတစ်ခုကို ပိုက်လျက် ကိုရွှေရိုး၏ အိမ်ကြီးဆီသို့သွားရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ပိုက်ထားသော မုန့်သေတ္တာပုံးထဲ၌ကား ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှသော ငွေအားလုံးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်၍စကားပြောနေကြသော ကိုရွှေရိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံအပြင် ဧည့်သည်တစ်ဦးပါ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပါတော့သည်။"မနေ့ကပြောတဲ့ သင်္ကန်းတိုက်ပိုင်ရှင် ဆိုသူများလား” ဟု စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်မိလေသည်။ ထိုဧည့်သည်သည် ကျွန်ုပ်အား စူးစမ်းသလို အကြည့်မျိုးနှင့် တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သိပ်စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံ မပေါ်တော့ပေ။

"ဪ..ဆရာကိုဘကွန်း၊ ထိုင်ပါခင်ဗျာ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလဲ ဆရာ့ကိုစောင့်နေကြတာပဲ၊ စကားတစ်ဆက်တည်းမို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရဦးမယ်၊ ဟောဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတော်ရ ကိုဘမင်းပါဒါကတော့ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိမ်ကို ဝယ်မယ့် ဆရာကိုဘကွန်းပဲ”

“တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဘကွန်း” ဟူ၍ ဧည့်သည်က ထိုင်နေရာမှ ဖင်အနည်းငယ်ကြွ၍ ပြောလိုက်သောအခါ ကျွနုပ်သည်သူနည်းအတိုင်း ဖင်အနည်းငယ်ကြွပြီး"ကျုပ်လဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို တွေ့ ရတာဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိပါဘော့သည်။ အမှန်တော့ သူကိုတွေ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို ဝမ်းမသာနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်လိုပဲ အိမ်ဝယ်လာသူတစ်ဦး အဖြစ် ထင်မှတ်ကာ ဒေါသပွားလျက် ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင်လည်း ထိုကဲ့သို့"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟူသော စကားကို တစ်ခါဖူးမျှ မပြောခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် တွေ့ သမျှ လူအားလုံးမှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလောက်သူများ မဟုတ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ်လုံတော်ရ ဆိုသူသည် အသက်(၃၀) ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော လူရွယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ လူထဲတွင် ဥပဓိရုပ် အကောင်းဆုံးဟု ပြောဝံ့ပါသည်။ ရေးရေးမျှထင်သော နှုတ်ခမ်းမွှေးသည် သူ၏ရုပ်ရည် ခံ့ညားစေသည့် အပြင် စူးရှသော သူ၏မျက်လုံးများက တခြားလူကို

ရိုကျိုးသွားစေနိုင်ပါသည်။

“ကိုဘမင်း ရောက်နေတာ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ခင်ဗျားကိုပဲ သက်သေထားရမှာပဲ၊ အမှန်တော့ ဆရာ ကိုဘကွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကဘော့ အထူးအဆွေတောင် စာချုပ်တွေဘာတွေ လုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းတော့ လုပ်ရမှာပဲကိုး” ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။ အိမ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ သောအခါ ကိုရွှေရိုး၏ လက်ထဲ၌ စာချုပ်တစ်ခုလည်း ပါလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ ညစ်ပတ် ကလိမ်ကျထားသည့် အချက်အလက်များကို မတွေ့ သောကြောင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတော့သည်။ ကိုရွှေရိုးနှင့် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်းတို့နှစ်ဦးလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပြီးနောက် .

“ကဲ..အခုအချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ဆရာကိုဘကွန်း ပိုင်သွားပါပြီခင်ဗျာ၊ ဆရာကိုဘကွန်းလဲ စိတ်ချမ်းသာသွားသလို ကျွန်တော်လဲ ခုမှ စိတ်ပေါ့သွားတော့တယ်မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ဆရာကိုဘကွန်း ပြောင်းလာနိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လဲ မနက်ဖြန်ဆို အညာဘုရားဖူးထွက်ဦးမယ်၊ ဇရပ်ဆောက်ဖို့ အားကိုးရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို တာဝန်ပေးခဲ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနဲ့ တခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာမှ ဇရပ်ကို ရွှေ့မယ်။ ဒီအတောအတွင်း ဆရာကိုဘကွန်းပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါလို့ အကူအညီတောင်းပါရစေ…

“အိမ်ဂရန်ကိုလဲ ဒီအိမ်ကြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ဟောဒီက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတော်ရမင်းဆီကို အပ်ခဲ့တာပဲ အဲဒီတုန်းကလဲ ကိုဘမင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဦးဘကွန်းဆီကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လာပြီး အိမ်ဂရန်ပေးပါ့မယ်၊ ဘားလမ်းက ကျွန်တော့်အလုပ်ခန်းမှာ သိမ်းထားပါတယ်မနေ့က ဟိုက်ကုတ်”မှာ မာဒါးကေ့စ်” တစ်ခုအတွက် တရားခွင်မှာ ရောက်နေတာနဲ့ အလုပ်ခန်းကို မရောက်ဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ပါမလာတာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အထင်က ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လဲ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘဲကိုးဗျ

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဤကဲ့သို့ နာမည်ရှေ့တွင် ဦးတပ်၍ အခေါ်ခံရသော အဖြစ်သည် သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ဖြစ်ပေရာ

မဖော်ပြနိုင်သော ဝမ်းသာမှုကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား ဦးတပ်၍ ခေါ်သူမှာလည်း သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ နာမည်ကြီး ဝတ်လုံတော်ရမင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ် များစွာ ဂုဏ်ယူမိပါတော့သည်။

ထို့ပြင် မိတ်ဆက်စဉ်က နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားရာတွင်"ကိုဘကွန်း” ဟု သုံးစွဲခဲ့သော်လည်း အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီးသည့် စက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပင် ဦးဘကွန်း” ဟူ၍ ပြောင်းလဲ သုံးစွဲလိုက်သော ဝတ်လုံတော်ရမင်း၏ စကားမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ပင် ဆန်းကြယ်နေပါတော့သည်။"ပညာရှိဆိုသူများ တယ်ပြီး အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး စကားပြောကြပါကလား” ဟု စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိပါတော့သည်။"ဦး” နှင့်"ကို” ဟူသော နာမဝိသေသနပုဒ်ကို အရမ်းကာရော မသုံးစွဲသင့်ကြောင်းကိုလည်း မှတ်ယူထားလိုက်မိပါတော့သည်။

စာချုပ်ကို ကိုင်လျက် ကိုရွှေရိုးအိမ် (ယခု ကျွန်ုပ်အိမ်မှ) ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းသာလွန်း၍ တစ်ကြောင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်က တစ်ကြောင်း (အမှန်ဆိုရပါမူ ဘဝင်မြင့်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။) လမ်းလျှောက်၍ မရတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် လန်ချားတစ်စီးငှားပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ အဝတ်သစ်တစ်စုံကိုဝတ်ပြီး လန်ချားတစ်စီးကို ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်ပိုင် အိမ်နန်းဂေဟာသို့ မြန်းစေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုရွှေရိုးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း အညာသို့ ဘုရားဖူးထွက်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မနေ့က ကိုရွှေရိုးပေးလိုက်သော သော့ဖြင့် ဘိလပ်ဆွဲတံခါးကြီးကို ဖွင့်ကာ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ် တစ်ချောင်းတင်လျက် ဟန်ပါပါထိုင်ပြီး. အသင့် ဝယ်ယူလာသော ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ ဖွာရှိုက်လျက်"ဒီအိမ်ကြီးဟာ ငါပိုင်အိမ်ကြီးပါလား” ဟုတွေးတော၍ ပီတိဖြစ်နေပါတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ဇိမ်ခံနေစဉ်မှာပင်...

“မောင်ရွှေရိုး..မောင်ရွှေရိုး ရှိသလားဟေ့”

အထက်စီးနင်းနိုင်လှသော လူကြီးတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်တံခါးဝသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုလူကြီးမှာ ကျကျနနဝတ်စားထားသော အသက်(၆၀)ခန့်ရှိ လူဝကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် မြင်ရုံနှင့် သူဌေးတစ်ယောက်ဟု ပြောနိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်လည်း ရှိသူဖြစ်သည်။ သူစီးလာသော ကားမှာလည်း အတော်ပင်ကောင်းလေရာ ကိုရွှေရိုးပြောသော သင်္ကန်းတိုက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်က

တွက်လိုက်မိပါတော့သည်။"ငါသာနောက်ကျရင် ဒီလူကြီးလက်ထဲကို ဒီအိမ်ကြီးရောက်သွားတော့မှာ ပါကလား” ဟု တွေးတောမိကာ စိုးရိမ်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသေးသည်။ သူ၏ ကားဒရိုင်ဘာ ကုလားသည် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမဲ့ မိုက်ကြည့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်အား နွားပွဲစားကြည့်နည်းမျိုးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ..

“ရွှေရိုးတို့ ဘယ်သွားကြသလဲ”

“ကိုရွှေရိုးတို့ ဒီမှာမနေကြတော့ဘူး၊ မနေ့ကပဲ ဒီအိမ်ကို ကျုပ်ဝယ်လိုက်တယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး၏ အမူအရာနှင့် လေသံအား မကြိုက်သည်နှင့် လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးလည်း ယမ်းပုံမီးကျသကဲ့သို့ ဒေါသူပုန်ထသွားပါတော့သည်။

“မင်းဘာပြောတာလဲ..ဒါငါ့အိမ်ကွ ငါ့အိမ်၊ ရွှေရိုးတို့ လင်မယားက ငါ့ရဲ့အိမ်ငှားတွေ”

ထိုလူကြီး၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာပြီး..ခေါင်းလည်း မိုက်ခနဲ မူးသွားပါတော့သည်။ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လည်ချောင်း ခြောက်သွေ့ လာသောကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်မှာ စကားပြောလို့ မရအောင်ပင် ရှိနေတော့သည်။ မူးပြီး လဲကျမသွားအောင် ဘီလပ်တံခါးကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေရပါသည်။

“ကိုရွှေရိုးတို့ လင်မယားကို ပြီးခဲ့တဲ့လကစပြီး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ အပါအဝင် တစ်လနှစ်ရာနဲ့ ငှားထားတာပဲ။ ဒါကိုမင်းက ဝယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားခု ဒါဖြင့် ရွှေရိုးတို့ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲ"

“သူတို့ ဒီမနက်ပဲ အညာဘုရားဖူးသွားတယ်။ ပြန်လာမှ ဗဟန်းဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဇရပ်ဆောက်မလို့တဲ့”

“ဒါ သက်သက်ညာတာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကောင်ကို ငါ အိမ်ငှားပြီးကတည်းက သိပ်သဘောမကျဘူး၊အလုပ်အကိုင်လဲ မည်မည်ရရ မပြနိုင်တဲ့အပြင် လူဝင်လူထွက်ကလဲ များတာနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ခုလာတာကလဲ ဒီကောင့်ကိုဆက်ပြီး ဒီအိမ်မှာ မထားနိုင်တော့ဘူး..ဆိုတဲ့ အကြောင်းလာပြောတာပဲ၊ ဒါတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်”

“ကျုပ် ဒီအိမ်ကို သောင်း သုံးထောင်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ဝယ်ထားတာပဲ၊ ခင်ဗျား မယုံရင် ကျုပ် စာချုပ်ပြနိုင်တယ်"

“ဘာကွ..သောင်းသုံးထောင် ဟုတ်လား၊ သောင်းသုံးထောင် မပြောနဲ့ ငါးသောင်းပေးတာတောင် မရောင်းနိုင်ဘူးကွ၊..နောက်ပြီး မင်းစာချုပ်က ဘာစာချုပ်လဲ၊ အိမ်ဝယ်တယ် ဆိုတာ စာချုပ်က အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ ဂရန်သာ အဓိကကွ၊ အဓိက..ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ကို ဂရန်ပြနိုင်သလား”

“ဘားလမ်းက ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်းဆီမှာ ရှိတယ်၊ သူဒီနေ့ ပြန်လာမယ်”

“မင်း အဓိပ္ပါယ် မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ တော်ကြာ ငါပြန်လာမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဆက်ရှင်း” ဟုဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဒေါနှင့်မောနှင့် နိုင့်ထက်စီးနင်း ပြောဆိုကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသော စိတ်သောကများ ရုတ်တရက် ဖိစီးလာသောကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟော့လူ..ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ရောက်နေပြီ”

ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ မျက်လုံးအစုံမှိတ်ကာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော်သွားသည်ကိုပင် သတိမရလိုက် တော့ပါ။ အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား နှိုးလိုက်တော့မှ ရုတ်တရက်လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော စောစောကလူကြီးနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရပါတော့သည်။

“ဟောဒီက ဦးဘသိုက်ကိုယ်တိုင် အမှုလာဖွင့်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်နော်"

“မေးပါခင်ဗျာ၊ မေးပါ"

“မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

“ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ရွှေရိုးနဲ့ သိတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကမှ သိကြတာပါ” ဟု အစချီကာ ကိုရွှေရိုးတို့လင်မယား ယတြာလာအပ်သည်မှစပြီး အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးဘသိုက် ရောက်လာသည်အထိ တစ်လုံးမကျန် ရာဇဝတ်အုပ်အား ပြောပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်စကားဆုံးသည်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်လည်း ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်ပမာ အားပါးတရ ရယ်ပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟားမောင်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး အနှပ်ခံလိုက်ရပြီ”

ရာဇဝတ်အုပ်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော အသံပြဲကြီးကို ကြားရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ မကောင်းဆိုးဝါးအသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ဖြစ်မိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား လိမ်သွားသော ရွှေရိုးထက်ပင် သူ့အား ပို၍ ဒေါသထွက်မိ ပါတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရာဇဝတ်အုပ်သည် ဥပဒေဘက်တော်သား တစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ် အလိမ်ခံရသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာခြင်း မရှိရုံမျှမက သဘောကျစွာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအူလှိုက် ရယ်မောနေနိုင်သည့် ကမ္ဘာကျော် အီစွတ်ပုံပြင်ထဲက မြေခွေးကဲ့သို့သော လူမျိုးအတော်များများကို ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် များစွာ တွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ"လူတွေဟာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးချည်း ပါကလား” ဟု တစ်ခါတစ်ရံပင် ထင်မှတ်မှား မိခဲ့သေးသည်။

"ခြံဝမှာ မောင်ရင့်ဆီက ဆေးလိပ်မီး လာညှိတဲ့လူကလဲ သူတို့ရဲ့ ဒလန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခုနက မောင်ရင်ပြောတဲ့ ပုံပန်းအရဆိုရင် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်း ဆိုတာ နေအေးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလို အကွက်ကျကျ လိမ်ပုံထောက်ရင် နေအေးကလွဲပြီး တခြားလူ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နေအေးဆိုတဲ့လူက ဘာလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားသောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် ရှေ့နည်းတူ ဒုတိယမ္ပိ ရယ်ပြန်တော့သည်။

“မောင်ရင်က နေအေးကိုတောင် မကြားဖူးဘူးဆိုတော့ တော်တော်တောကျတာပဲကိုး၊ ဒါကြောင့်လဲ အလိမ်ခံရတာပဲ၊ နေအေးဆိုတာ နာမည်ကြီး လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် သူကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မဖမ်းရတာလဲ”

“ဒါက ငါတို့အလုပ်ပါမင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်လဲ လူတစ်ယောက်ပဲကျုပ်ဆီက ငွေကို လိမ်သွားတဲ့ လူကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မဖမ်းတာလဲ”

“ဖမ်းချင်တိုင်း ဖမ်းလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက တိုင်ချက်ဖွင့်မှ ငါတို့က ဖမ်းလို့ရမှာ၊ ဥပဒေကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ အရမ်းလျှောက်ပြော မနေနဲ့ကွ၊ ခု မင်းကို ဟောဒီသူဌေးမင်း ဦးဘသိုက်က တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါကို မင်း အရင် ဖြေရှင်းလိုက်ဦး”

မှတ်ချက် ။နေအေးဆိုသူမှာ ထိုခေတ်က လွန်စွာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသော နာမည်ကြီး လူလိမ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မဟာဂီတ ဦးပြုံးချိုသည် နေအေးလိမ်နည်း အမျိုးမျိုးကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး"နေအေး လိမ်နည်း တစ်ရာ” ဟူ၍ အမည်ပေးကာ စာအုပ်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ စေတနာမှာ လူများအလိမ်မခံရအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဘကွန်းကို လိမ်သွားသော လူလိမ်တို့မှာ ရာဇဝတ်အုပ်၏ စကားအရ နေအေးဟု ခန့်မှန်း ရပါသည်။ နေအေး ဟုတ်မဟုတ်ကိုမူ အတိအကျမဆိုနိုင်ပါ။(စာရေးသူ)

“ငါ့အနေနဲ့ ကတော့ ဒီအိမ်ပေါ်က မင်းမြန်မြန်ဆင်းသွား စေချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းအတွက် ‘ဖွတ်မရစားဆုံး’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ငွေလဲဆုံးသေး၊ တရားလဲ အစွဲခံရသေး ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဦးဘသိုက်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာဒေါသ ထွက်လွန်းသောကြောင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှာ..လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ မိမိ၏ ချွေးနဲ့စာဖြင့် ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းထားသော ငွေများကို အလိမ်ခံရသည့် အပြင် အိမ်ပေါ် မတရား ကျူးကျော်နေထိုင်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုမည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ..လူ့လောကကြီးကို များစွာ စိတ်ကုန်သွားပါတော့သည်။

“ကျုပ် ခုပဲ ဆင်းပါ့မယ်၊ ကျုပ်အလိမ်ခံရတဲ့ ငွေ သောင်းသုံးထောင်လဲ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာတော့ တိုင်ချက်မဖွင့်ဘူး နောက်လဲ ဘာအမှုတွေပေါ်ပေါ် မတတ်နိုင်ရင် လည်စင်းပြီးခံမယ်၊ ပုလိပ်တော့ တိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးရှိသည်နှင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုကာ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

မှတ်ချက် ။နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရ ဗျူရိုဂရက် ယန္တရားကြီး၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းပုံကို အထက်ပါ ရာဇဝတ်အုပ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မှန်းဆနိုင်ပါသည်။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမပေါ်သို့ရောက်၍ အိမ်ကြီးကို ကြည့်မိလိုက်သောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းမိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်စုဆောင်းထားသော ငွေများ ဆုံးရှုံးသွားသည်က တစ်ကြောင်း၊ တစ်မနက်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသော ထိုအိမ်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝယ် လွန်စွာ ဆွေးမြည့်နာကြည်း မိပါတော့သည်။

ငွေသောင်းသုံးထောင် ရရှိအောင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စုဆောင်းလာခဲ့ရသော်လည်း တစ်မနက်နှင့်ပင် သဲထဲရေသွန်သလို ဆုံးရှုံးသွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျမိပါသေးသည်။ သည်အတိုင်းသာဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ သူဌေးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ရန်အတွက်"ကကြီးရေက” က ပြန်စ ရပေတော့မည်။"သူဌေး မဖြစ်လို့ နောက် ခုနှစ်နှစ်မှ သတ်သေမယ့် အစား စိတ်ညစ်မခံတော့ဘဲ အခုသတ်သေရင် ကောင်းလိမ့်မည်” ဟု စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အဆိပ်ကြုတ်ကလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်မိပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

[လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အထင်သေးတတ်သော (ဝါ) အထင်ကြီးတတ်သော သူသည် အလိမ်ခံရရန် ရာနှုန်းပြည့် သေချာသကဲ့သို့ သူ၏စိတ်ဓာတ်၌လည်း သူများကို လိမ်လည်လိုသော စိတ်ထား ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပါရှိနေတတ်သည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၉

ကျွန်ုပ် သတ်သေမည်လော

ကျွန်ုပ်သည် အနှိပ်ခံရသော အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် လျှောက်၍ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်အရ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သည့် နေ့၌ သူဌေးကြီး အဖြစ်သို့ မရောက်လျှင် လည်တိုင်၌ဆွဲထားသော ကြွက်ကွင်း အဆိပ်ကိုမျိုး၍ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ပစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ တစ်နှစ်တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေ၍ထားသော ငွေကလေးမှာလည်း ဆုံးရှုံး၍သွားလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျန်သော ခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွန်စွာမဖြစ်နိုင်သော အရာပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်လည်းသေရမည့် အတူတူ ယခုပင် သေရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်လားဟု စိတ်ကူးမိသေးတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ တကိုယ်လုံးသည် ပူပန်သောစိတ်ကြောင့် ချွေးသီးများ ယိုစိမ့်လျက် ရှိပေသည်။ ဗေဒင်ဟောလိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းထိပ်မှနေ၍ မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိဘဲ လမ်းတွင်းသို့ ချိုးဝင်၍ မြောင်းကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်၍လာခဲ့ရာ မြောင်းကြီးပေါ်၌ သစ်သားတံတားကြီး ခင်း၍ထားသော ဘုံဆိုင်တစ်ခု၌ လူများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထိုင်လျက် အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့လေ၏။

အရက်ဆိုင်ရှေ့တွင်လည်း အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းလျက် ညာဘက်လက်တွင် ကြက်ခြေထောက်ကြီး တစ်ခုကိုကိုင်ကာ အရက်မော့၍ သောက်နေသော ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲထားလေ၏။

ထိုပုံကြီးသည် အရက်ကြိုက်သော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား၏ သရုပ်ကို

အပြည့်အဝဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ ထိုအရုပ်ကြီး၏အောက်ခြေ၌"ဖုတ်ကျန် အမိန့်ရ လျှော်စာနှင့် အရက်ဆိုင်” ဆိုသော စာတန်းကြီးတစ်ခုလည်း ရေးသားထားလေ၏။

သစ်သားတံတားပေါ်၌မူ များစွာသော ကုလားအရက်သမား၊ မြန်မာအရက်သမားတို့သည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းစသော အရက်တန်ခိုးပြမှုများအား ခံစားနေကြလေ၏။

အရက်သောက်လျှင် စိတ်ညစ်ခြင်း ပြေပျောက်သည် ဟူသောစကားကို ကြားဖူးထားလေရာ အိတ်အတွင်း၌ ရှိသော ငွေနှစ်ကျပ်ကို အရက်သောက်၍ ပစ်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟူ၍ စဉ်းစားမိလေ၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ တင်တင်၏ အဒေါ်များဖြစ်ကြသော မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့က ကျွန်ုပ်အား စိန်လက်စွပ် ခိုးပါသည်ဟု စွပ်စွဲ၍ ပုလိပ်လက်သို့ အပ်ခဲ့စဉ်က ပုလိပ်က ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ခဲ့ရစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အဆိပ်ဟုဆိုကာ တောအရက်ကို တိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို တစ်ကြိမ်သောက်ဖူးလေ၏။

ထိုစဉ်က အရက်သောက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ခြင်း ပြေပျောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် အရက်သောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပလက်ဖောင်းနှင့် အနီးဆုံး အရက်သမားများဘေး၌ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ တုတ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ပညာအလင်းရောင်များ ပေးခဲ့သော မှန်အိမ်ကြီးအားဖျ၍ ချွေးများသုတ်ကာ ထိုင်လျက်အမောဖြေနေစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးဆုံး အရက်ပိုင်းမှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ပွပွကြီးကို ဝတ်၍ထားသော လူကြီးက သူ၏ အဖော်များအား...

“ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ တကယ် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူတွေ မရှိသေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေ မွဲနေတာ" ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး၏ စကားကို များစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုလူကြီးကား အရက်သမားပီပီ စကားကို မစဉ်းမစား ပြောလေစွဟုလည်း အထင်သေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးထဲ၌ သူဌေး တကယ် ဖြစ်ချင်သောသူ ရှိကြောင်း သိစေလို၍...

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဦးလေးပြောတာ နားတယ်၊ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့လူတွေ အပုံကြီး ရှိပါတယ်”

“ငါ့တူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာက တကယ့်သူဌေး

ဖြစ်ချင်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ တကယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး အရေးကြီးပုံကိုတော့ နည်းနည်း သတိထားစေချင်တယ်၊ သူဌေးဖြစ်ချင်ခါမတ္တ လူတွေကတော့ အပုံပေါ့၊ တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့လူ ဒီတစ်သက်မှာဖြင့် သူဌေးကြီးမဖြစ် မနေဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုးကိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့သေးပါဘူး”

“မတွေ့ဖူးရင် ကြည့်ထားပေါ့၊ ကျုပ်ပဲ"

“မောင်က တကယ် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူလား”

“တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူပေါ့”

“မဖြစ်ရင်ကို မနေဘဲ တကယ့်ကို ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့"

“တကယ့်ကို ဖြစ်ချင်တာ”

“မဖြစ်ရင် ကော..."

“မဖြစ်ရင် သတ်ပြီး သေမယ်၊ ဟောဒီမှာ တွေ့ လား”

ကျွန်ုပ်လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြုတ်အားပြ၍ ထိုကြုတ်အတွင်း အဆိပ်များ ရှိကြောင်းကိုလည်း ပြသလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ လက်၌ ထိုးထားသော"၁၃၀၁ ခုနှစ် သူဌေးကြီးဘကွန်း” ဆိုသည့် စာတန်းကိုလည်း ပြလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ၌ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည့်အလား ခေါင်းကိုငဲ့၍ တစ်မျိုး၊ စောင်း၍တစ်မျိုး ကြည့်ရှုလေ၏။ သူ၏အဖော်က"ဘယ့်နှယ့်လဲ ဆရာကျော်” ဟု ခေါ်သည်ကိုပင် မကြားတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းမှ အဆိပ်ကြုတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်ဖျံမှ စာတန်းကို လည်းကောင်း သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီးလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ဤမျှ သူဌေးဖြစ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာရသနည်းဟု ခရေစေ့တွင်းကျ မေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်စွပ်ခိုးမှု ဖြစ်ခဲ့သည်မှ ယနေ့ ငွေတစ်သောင်းသုံးထောင် အလိမ်ခံခဲ့ရပုံ တို့ကိုပါ ပြောပြလျှင်ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလျက် နားထောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အိတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မှန်အိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း တစ်ခုစီ ကိုင်ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်သော ကိုရင်ကြီးကိုလည်း မကြာခဏ ချီးမွမ်းလေ၏။ လူကိုယ်တိုင်သွား၍

တွေ့ဦးမည်ဟုလည်း ပြောလေ၏။

“သိပ်ပြီးဆန်းတာပဲ မောင်ရင်၊ ကျုပ်ဖြင့် မောင်ရင့်လို လူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့သေးပါဘူး၊ အ…န…လို အလိမ်ခံရတာလဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊လိမ်တယ်ဆိုတာ လောဘရှိတဲ့ လူတွေကိုသာ လိမ်လို့ ရတာပါ”

“လောဘမရှိတဲ့ သူရယ်လို့များ ရှိသေးလို့လား၊ လောဘ၊ ဒေါသမောဟ ဆိုတဲ့ တရားဟာ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား"

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်ကိုဟုတ်တာပေါ့ဒါပေမဲ့ လောဘရှိတာချင်း အနည်းအများ ကွာသေးတယ်၊ လောဘများများ ရှိတဲ့လူကို မြန်မြန်နဲ့ များများ လိမ်လို့ ရတယ်”

ထိုအဘိုးကြီး၏ စကားကို တွေးကြည့်ရာ ဟုတ်သလိုလို မှန်သလိုလို ရှိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်စွာအရုပ်ဆိုးလှသော ကိုရွှေရိုး၏ တိုက်နှင့်ခြံကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် မကန်မဆ သက်သာလှသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်လိုသော ကျွန်ုပ်၏ လောဘစိတ်ပေါ်တွင် မူတည်၍ ကျိုက်လတ်နေအေး၏ တပည့် ကိုရွှေရိုးတို့ လူစုက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းရှာဖွေ၍ စုဆောင်းထားရသော ငွေများကို လိမ်လည်သွားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"ပြီးတော့ မောင်ရင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ အခုလို ဗေဒင်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ ရှာဖွေနေလို့ကတော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှင်ဟာ သူဌေးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အရောင်းအဝယ်ဘက်ကို ကူးရမယ်”

အဘိုးကြီးသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ခွက်ကို ယူ၍မော့ချလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ..

“ပြီးတော့ အလုပ်ကြိုးစားရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်ရင် သတ်ပြီး သေဝံ့ရုံနဲ့တော့ သူဌေးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောင်ခုနှစ်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေပုံတွေကို မျက်စိထဲမှာ တကယ်မြင်ပြီး စိတ်ကပါ တကယ်ပျော်လာအောင် မွေးမြူရမယ်၊ အဲဒီစိတ်နဲ့လဲ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ရမယ်၊ အဲဒီစိတ်ကို Auto Suggestion လို့ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလိုတော့ အထင်မြင်စိတ်လို့ ကျုပ်က ဆိုချင်တယ်၊ တကယ့်ကို ထင်မြင်လာအောင် တွေးခေါ်တတ်ရမယ်”

အဘိုးကြီးသည် စကားကိုဖြတ်၍ အရက်မော့လိုက်ပြန်၏။ အရက်ခွက်ကို ပြန်၍ချပြီးနောက် မဆလာနိုင်နိုင်နှင့် ချက်၍ထားသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ရောင်းသည့် ကြက်ခြေထောက်ဟင်းကို မြိန်ရှက်စွာ မြည်းလေ၏။

“ပြီးတော့ မောင်ရင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ အယ်ဒီဆင် ဆိုတဲ့

လောကခေတ်ဆရာကြီးဟာ လျှပ်စစ်မီးသီးကို စမ်းသပ်တဲ့အခါမှာ အကြိမ်တစ်သောင်း တိုင်အောင် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ တစ်သောင်းနဲ့ တစ်ကြိမ်မြောက်မှာတော့ အောင်မြင်တော့တယ်၊ ဒီတော့ စိတ်မလျှော့လိုက်ပါနဲ့၊ ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားပါ၊ တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ မောင်ရင်ဟာ နောက်ခြောက်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ သူဌေးကြီးတစ်ဦးတော့ ဖြစ်မှာ အမှန်ပါပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် မောင်ရင်ရဲ့ အကြောင်းကို ဦးအနေနဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဝတ္ထုရေးချင်ပါတယ်”

"နေပါဦး ဦးလေး ဦးလေးက စာရေးဆရာလား”

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ စာရေးဆရာ ပီမိုးနင်း ပါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏ နေညိုညို၊ နေရီရီ၊ သင်းတို့အကြံ၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက် စသော ဝတ္ထုများသာမက အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်၊ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စား၊ လူပေါ်ကလူ၊ လောကီရတနာစသော စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပြီး လွန်စွာလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျွနုပ်လေးစားသော စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းကိုယ်တိုင်နှင့် စကားပြောနေရပြီးလျှင် ပီမိုးနင်းမှန်းမသိရဘဲ စကားဝိုင်းပြီးခါနီးမှ ဖြုန်းခနဲ သိလိုက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများဖြစ်ကာ ဆရာကြီးအား ထိုင်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အရက်လည်း မသောက်ဖြစ်တော့ပါ။

မှတ်ချက် ။ပုဏ္ဏားဘကွန်း သူဌေးကြီး ဖြစ်လောက်သောအချိန်တွင် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် ပုလိပ်ဆာသင်တစ်ဦး၏စက်ဘီးဖြင့် တိုက်မိရာ ပေါင်တစ်ဖက်ကျိုး၍ သွားလေသည်။ ထိုဒဏ်ရာအား ဆေးရုံ၌ ကုသလျက်နှင့်ပင် ဆရာကြီးသည် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ပြီးနောက် စောစောက သုညအောက် ယူဇနာတစ်ရာက်အောင် ကျဆုံးခဲ့သော စိတ်ဓာတ်များသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြန်၍ တက်လာလေ၏။

“လောကခေတ် ဆရာကြီး အယ်ဒီဆင်တောင်မှ မီးသီးလေး တစ်ခုဖြစ်ဖို့ အကြိမ်တစ်သောင်းလုံးလုံး ပျက်စီးခဲ့ရသေးတာ၊ ငါက အခုမှ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပျက်စီးသေးတာပဲ” ဟု အားတက်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်အိတ်ကြီးအား စလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် မှန်အိမ်ကြီးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ အခြားသော လက်တစ်ဖက်၌ တုတ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝသော

သူဌေးအဖြစ်ကို ရယူရန်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ကော့၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

အပိုင်း-၁၀

ကျွန်ုပ်နှင့် ပညာရှိဘိန်းစားကြီး

[ကံတရားသည် လက်သီးပုန်းနှင့်တူ၏။ မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိသော လက်ဝှေ့သမား၏ လက်သီးပုန်း မထင်မှတ်သော အချိန်၌ မထင်မှတ်သော နေရာမှ ပေါ်ပေါက်၍ လာတတ်၏။ ကံတရားသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်၏။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် အထက်ပါနိတိကို ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးမှတ်၍ထားလိုက် လေ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ချွေးနဲစာ ဖြစ်သော ငွေတစ်သောင်း သုံးထောင်ကို လိမ်လည်ခံရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လိမ်လည်ခြင်းကို များစွာရွံမုန်းသွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင် မတတ်တတတ်နှင့် လိမ်ညာ၍ ဟောပြောခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ပေါ်တွင် တောဖြစ်တောင်ခြစ် ခြစ်၍ ရွှေမင်သုတ်ကာ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဟု လိမ်ညာ၍ ပိုက်ဆံရှာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မကောင်းမှုများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စက်ဆုပ်၍ လာပါတော့၏။

သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကာလအတွင်း၌ သူဌေးကြီး မဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ သန္နိဋ္ဌာန်အတိုင်း အဆိပ်သောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အဆုံးစီရင် ရချင်ရပါစေ၊ မတရားနည်းလမ်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် အလိုမရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားမိပြန်၏။

[ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းသည် မြက်သစ်ရွက်ကို မစားမူဘဲ အငတ်ခံသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မမှန်ကန်သောနည်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်သော အဖြစ်သို့ မရောက်လိုပါ။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ပြီးနောက် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည့် နည်းများကို စဉ်းစားတွေးခေါ်လျက် ရှိပေသည်။ မီးပွတ်သော

ယောကျာ်းသည် မီးမထွက်မချင်း လုံ့လစိုက်ထုတ်၍ မီးကို မပြတ်ပွတ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖြောင့်မှန်သော နည်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည့် အဖြစ်ကို မပြတ်တမ်းစဉ်းစား တွေးခေါ်၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာ အလုပ်အား ထိုနေ့မှ စတင်၍ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် (၂၅)လမ်း၌ ဒရဝမ် စောင့်သော အလုပ်ကိုမူ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်မြဲ ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့ည မီးထွန်းချိန်လောက်မှ စ၍ ဒရဝမ်စောင့်လေ၏။ အခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ည (၁၂) နာရီအထိ ရိုးသားစွာ ဒရပမ်စောင့်ခဲ့သော်လည်း (၁၂) နာရီကျော်၍ ကျွန်ုပ် အိပ်ချင်သည့် အခါ၌

“စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မောင်ဘကွန်း နိုးနိုးကြားကြား ဒရဝမ်စောင့်လျက် ရှိပါတယ်"ဟူ၍ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လေ့ ရှိ၏။ ထိုသို့ ဟစ်အော်လိုက်လျှင် အအိပ်ဆတ်သော သူများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် လန့်၍ နိုးကုန်ကြတော့၏။ ဆီးထသွားသူများ ချောင်းဟန်သူဟန့်နှင့် မျက်စိကြောင်ကာ ပြန်၍ အိပ်မရသူများမှာလည်း ဆေးလိပ် ထ၍ သောက်ကြလေ၏။

ထိုအပြုအမူမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ မရိုးသားမှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုရပါမူ လိမ်လည်မှုတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွနုပ်သည် လိမ်လည်ခြင်းကို စက်ဆုပ်သွားပြီဖြစ်ရကား ထိုအပြုမူကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ည မိုးလင်းသည်အထိ ဒရာမ်စောင့် ခဲ့လေသည်။

ည နာရီပြန် (၂) ချက်လောက်တွင် ဘိန်းစားကြီးတစ်ယောက်သည် ဘိန်းငွေ့ ကလေးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် ၍လာရာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်၍လာလေသည် ။ထိုဘိန်းစားကြီးအား ကြေးကူဆစ် ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ကြေးကူဆစ် ဆိုသည်မှာ ယင်း၏ အမည်မဟုတ်ပါ။"ပုံပြောကောင်းသော အဘိုး” ဟု အဓိပ္ပါယ် ရပါသည်။

ထိုဘိန်းစား အဘိုးကြီးအား ကျွန်ုပ်က စတင်၍"ဘယ်ကလာတာလဲ ကြေးကူဆစ်" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် သေးငယ်ပြောင်လက်သော သူ၏ မျက်လုံးကလေး နှစ်လုံးအား ကြိုးစား၍ ဖွင့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ထိုဘိန်းစားကြီးသည် လသာလမ်း၊ တရုတ်ဘုံကျောင်း၏ တိုက်ရိပ်အောက်တွင် ပုံပြောလေ့ရှိ၏။

ပုံနားထောင်လိုသူများသည် ပိုက်ဆံတစ်ပြား နှစ်ပြား စုဆောင်း၍ ဘိန်းတစ်ရှူစာလောက် ရလျှင် ပုံဝတ္ထုများကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ရန်ကုန် ရောက်စတွင် လသာလမ်း၌ အနှိပ်သည် လုပ်ခဲ့စဉ်ကပင် ကြေးကူဆစ်အား

သိကျွမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုကြေးကူဆင်သည် တရုတ်စာနှင့် တရုတ်စကားကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသကဲ့သို့ မြန်မာစကားကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်ပြီးနောက်၊

“နတ်ပြည်က ပြန်လာတာလေ"

“ကျုပ်ကို ပုံပြောမလား၊ ကျုပ် နားထောင်မယ်”

“ပိုက်ဆံရရင် ပြောတာပေါ့ကွ၊ ပိုက်ဆံရရင် မင်းလိုကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သေမင်းကို သွားပြီး ပုံပြောဆိုလည်း ငါကတော့ပြောတာပဲ၊ ဟဲ..ဟဲ"

"ရော့ဗျာ၊ နှစ်ပြားယူ၊ ပုံကောင်းကောင်း တစ်ပုံလောက် ပြောစမ်းပါ"

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် ဓာတ်မီးတိုင်အောက်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ပုံပြောခြင်း အလုပ်ကို စတင် လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပတ္တရောင်လှည့်သော ပုလိပ်တစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ပုံပြောနေကြောင်း သိရလျှင် ဝင်ရောက်၍ နားထောင်လေ၏ ။

“ကြေးကူဆစ်..ခင်ဗျားဟာ တော်တော့်ကို ဗဟုသုတရှိတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ သူဌေးဖြစ်တဲ့ နည်းကလေးများမရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ သေးငယ်သော မျက်စိပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက် လုံးဝ ပိတ်၍သွားသည်အထိ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောပြီးလျှင် .

"ငါ့မှာ သူဌေးဖြစ်တဲ့ နည်းတော့ မရှိဘူး၊ ငတ်တဲ့နည်း၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းတော့ ကောင်းကောင်းရှိတယ်”

“ဆင်းရဲတဲ့နည်းတော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ..ဟုတ်လား၊ မင်း သိပ်မိုက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းရရင် သူဌေးဖြစ်တဲ့နည်း ရတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့ကွာ၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းကို ပြောင်းပြန်လုပ်လိုက်ရင် သူဌေးဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ဟား..ဟား"

ပတ္တရောင် ပုလိပ်ကပါ ဝင်ရောက်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ရယ်မောပြီးလျှင် သူ၏ခါး၌ ခါးပတ်နှင့်အတူ ချိတ်၍ထားရသော နာရီကလေးကို သော့ပေးလေ၏။

"မင်းက လောပန် (သူဌေးကြီး) ဖြစ်ချင်တယ် ထင်တယ်၊ ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပုံပြောရတာပေါ့ကွာ"

"ကောင်းပါတယ် ပြောပါ”

"ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဘိန်းစားရှစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီဘိန်းစားတွေ ဘိန်းရှို့ပြီး ရာသီဥတုက ချမ်းတာကြောင့် ထင်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို မီးရှို့ပြီး ထင်းတုံးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ မီးလှုံရင်း ဘိန်းစိုက်ကြတယ်ကွ၊ သူတို့ မီးလှုံတဲ့ ထင်းတုံးကြီးဟာ တရုတ်လိုတော့ လောက်ယား လို့ခေါ်တယ်၊ ကုလားလိုတော့ အဂူဘာသီ လို့ခေါ်ဘယ်၊ အခုခေတ်အခါမှာတော့ ဆီဘန်း သို့ ခေါ်တဲ့ သစ်မွှေးတုံးကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို မသိရှာကြဘူး၊ အဲဒီ သစ်မွှေးတုံးကြီးဟာ အားကြီးမွှေးတာလား၊ ဒီတော့ နတ်ပြည်မှာ ဇိမ်ခံနေတဲ့ နတ်မင်းကြီးဆီအထိ အမွှေးနံ့ဟာ တက်ပြီးသွားလေရဲ့"

"ဟား...ဟား...ဟား"ကျွန်ုပ်ရော ပတ္တရောင် ပုလိပ်ပါ အားပါးတရ ရယ်မောကြသ၏။

“မင်းတို့မရယ်ကြပါနဲ့ကွ၊အဲဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟိုး..အမရပူရမှာရှိတဲ့၊ ငါတို့ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာရှိတဲ့ကျောက်စာမှာတောင် ရေးထိုးထားတယ်ကွ၊ မင်းတို့များ အမရပူရကို ရောက်ရင် ဝင်ကြည့်ပေတော့”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး"

ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် ရှေ့ဆက်ပြီး နားထောင်လိုက်ပြီ ဖြစ်၍ လာဆော်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးတွင် ရိုက်ထားသော နာရီကိုသော့ပေးရပြန်၏ ။

"ဟော့ကောင် မင်းနာရီကပဲ ခဏခဏ သော့ပေးရလှချည်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်..ပေါက်ဖော်ကြီး ဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်ခါ သော့ပေးရတယ်ဗျ။ မပေးမိရင် နာရီက ရပ်သွားရော။ မနက်ကျလို့ ဂတ်ထဲကို နာရီ ပြန်အပ်တဲ့အခါမှာ နာရီရပ်နေရင် ညပတ္တရောင်မလည့်ဘဲ အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး လခထဲက ပိုက်ဆံဖြတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်ကို ပတ္တရောင်တွေကို မအိပ်ရအောင် လုပ်ထားတဲ့ နာရီဗျ”

"ဟိုက်..မင်းအလုပ်ကလဲ ဆင်းရဲလှချည်လားကွ၊ ငါသာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရရင် နီးငိုက်ပြီး သော့မပေးမိတာနဲ့ပိုက်ဆံအဖြတ်ချည်းပဲ ခံနေရမှာပဲ၊ လခမရတဲ့အပြင် အိတ်ထဲကတောင် စိုက်ရလိမ့်မယ် တင်တယ်၊ ဟား...ဟား"

တရုတ်အဘိုးကြီးသည် အရွှန်းလည်း ဖောက်တတ်သူ ဖြစ်လေ၏ ။

“ပုံဆက်ပြောမယ်၊ အဲဒီအမွှေးနံ့ကို ရတော့ နတ်မင်းကြီးဟာ ဘိန်းစားရှစ်ယောက်ဆီ ဆင်းလာပြီး ဘယ်လို ထင်းတုံးကြီးလဲလို့ ကြည့်ရှုတယ်ကွ၊

ပြီးတော့ ဘိန်းစားတွေကို နှိုးပြီး အဲဒီ ထင်းတုံးကြီး ဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးတယ် ဘိန်းစားတွေက ပထမတော့ မပြောကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နတ်မင်းကြီးက ဘိန်းစား ရှစ်ယောက်စလုံးကို စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ လာဘ်ထိုးပြီးတော့ အဲဒီ ထင်းတုံးကြီး ရခဲ့တဲ့ နေရာကို မေးတာကိုး”

အဘိုးကြီးသည် ထိုနေရာ၌ အနည်းငယ် ဘိန်းငိုက်လိုက် သေး၏။ ပတ္တရောင် ပုလိပ်က နားထောင်ချင်လွန်းသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ပေါင်ကို ပုတ်၍ နှိုးလိုက်လျှင် အဘိုးကြီးသည် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

"ဘိန်းစား တစ်ယောက်ဟာ သစ်မွှေးတုံးကြီး ရခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်ရဲ့ ရှစ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ပြောတယ်ကွ ရှစ်ယောက်လုံးစေ့အောင်ပြောမှပဲ၊ ခရီးစဉ် တစ်ခုလုံးရဲ့ မြေပုံကို ရတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ နတ်မင်းကြီးဟာ သစ်မွှေးတုံး ရခဲ့တဲ့ မြေပုံကို မေ့သွားမှာစိုးလို့ ရေးမှတ်လာခဲ့တယ်၊ ရေးမှတ်ခဲ့တဲ့ နေရာကလည်း တရုတ်လိုတော့ ချိုကွေ့ သယ်ပေါက်ပန် ခေါ်တဲ့ ရေတံခွန်ကြီးရဲ့ အောက်မှာရှိတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှာ ရေးခဲ့တာကွ”

“အဲဒီ ရေတံခွန်ကြီးက အမြဲမပြတ် ရေတွေကျနေတော့ မြေပုံကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်တော့ ရေတံခွန်ဟာ ရေတစ်စက်မှ မကျဘဲ ရပ်နားလေ့ ရှိတယ်ကွ။ ရေတံခွန် ဟောလီးဒေး ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြုံကြိုက်တဲ့လူဟာ မြေပုံကို ကူးယူပြီး သစ်မွှေးထွက်တဲ့ နေရာကို ရှာနိုင်တာပေါ့"

“ခက်တာက ပထဖဦးဆုံး ရေတံခွန်ကို တွေ့ရအောင် ရှာရမယ်၊ ရေတံခွန် တွေ့ ပြန်တော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ရေတံခွန်နားမယ့်ရက်ကို စောင့်ရမယ်၊ စောင့်လို့ မြေပုံကို ရရင်တော့ သစ်မွှေးထွက်တဲ့ နေရာကို သိရပြီပေါ့"

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် မိုးလင်းသည်အထိ အဘိုးကြီးပြောသော ဘိန်းစားရှစ်ယောက်နှင့် သစ်မွှေးတုံး ပုံပြင်ကို နားထောင်ခဲ့ကြရလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ ပုံပြောကောင်းခြင်းကြောင့် ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် (၁၅) မိနစ် တစ်ကြိမ်ကျ ပေးရသော နာရီကို သော့မပေးမိဘဲ ရှိလေ၏။

"ပုံကတော့ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ နာရီကို သော့မပေးမိတဲ့အတွက် လစာတော့ အဖြတ်ခံရတော့မှာပဲ” ညည်းတွားကာ ပတ္တရောင် ပုလိပ်လည်း ကျွန်ုပ်ကို အပါးမှ ထွက်၍သွားလေ၏။

အဘိုးကြီးမှာလည်း တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေး၍ နေသည့်တိုင်အောင် အပျင်းဆန့်ပြီးနောက်"ဟေ့ကောင်၊ မင်းလဲ သူဌေးဖြစ် ချင်ရင် ရေတံခွန်အောက်က

မြေပုံကို ရှာပေတော့၊ တွေ့ရင် သစ်မွှေးတုံးကို ဆက်ပြီးရှာ၊ သူဌေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်"ဟုဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား တရုတ်ဘိန်းစားကြီး၏ ဘိန်းစားရုစ်ယောက် ပုံပြင်နှင့်"ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဗြာဟ္မဏဝဂ်" တွင် ပါရှိသော စန္ဒာဘ မထေရ် အကြောင်းကို ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားမိလေသည်။

ထိုအကြောင်းကား"သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ဘုရားသခင် ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် နေစဉ်အခါ၌ ဝမ်းဗိုက် အရောင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝိုင်းသော အရောင်တစ်မျိုးထွက်သည့် စန္ဒာဘဟူသော ပုဏ္ဏားအား အခြားသော ပုဏ္ဏားများက လှည့်လည်၍ ပြသပေ၏။ စန္ဒာဘအားလက်နှင့်ထိခွင့်ရသူသည် လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တစ်လုံးတစ်ဝနှင့် ပြည့်စုံမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြေငြာရာယုံကြည်သူများက ငွေပေး၍ စန္ဒ့ာဘအား တို့ထိကြလေ၏။ ထိုစန္ဒာဘသည် ဘုရားရှင်ရှေ့ မှောက်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ သူ၏ဗိုက်၌ လဝန်းသဏ္ဍာန် အလင်းရောင်သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဘုရားရှင် အနီးမှခွာလျှင် အလင်းရောင်သည် ပေါ်၍လာပြန်၏။ ထို့ ကြောင့် စန္ဒဂဘာသည် ဘုရားရှင်ထံ၌ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ထိုအခါ၌ စန္ဒာဘမထေရ် ဟူ၍ ဖြစ်လာလေတော့၏။ စန်ဒါဘမထေရ်၏ အတိတ်ကို ဆောင်၍ ဘုရားရှင်သည်…ဟောပြောတော်မူသည်မှာ

“ကာသပ ဘုရားသခင် လက်ထက်တော် အခါက ကုန်သည် တစ်ယောက်သည် တောနက်သို့ သွားပြီးလျှင် နွားကျောင်းသား တို့အား ဒီတောထဲတွင် မည်သူနေသနည်း၊ သူ့မိန်းမ အမည်က မည်သူဖြစ်သနည်းသူ၏ သားသမီး နာမည်များက မည်သူမည်ပါ ဖြစ်ကြသနည်း စသည်တို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးလျှင် ဟောနက်ရာသို့ ပင်ကာ ယိုယောကျ်ားထိုမိန်းမတို့ကို တွေ့ လေ၏။ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကုန်သည်က"မောင်ဘယ်သူရေ ကလေး ဘယ်သူရော နေကောင်းရဲ့လားမောင်ရင့် မိန်းမဖို့ ဒီအဝတ်အစားမောင့်ဖို့က ဒီအဂတ်၊ မောင်ရင့်သမီးလေးက ဒီဥစ္စာ၊ သားလေး အကွက်က ဒါ..စသည်ဖြင့် နာမည်များကို ခေါ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပိတ်ဆက်ပြီးလျှင် တောတွင်းနေယောကျ်ားနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ကြံ၍ တောတွင်းသား၏ အကူအညီဖြင့် စန္ဒကူးတို့ကို ခုတ်ယူကာ ချမ်းသာသွားလေ၏။ ကောတွင်းသားသည်လည်း ကဿပဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အခါ၌ ဓာတုစေတီတော်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ရာတွင် သပိတ်မှောက်အတွင်း၌ စန္ဒကူးအမှုန့်တို့အား လဝန်းသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်၍ ပူဇော်ခဲ့သောကြောင့် ယခုဘဝတွင် ဝမ်းဗိုက်၌ လရောင်ကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အရောင်တစ်မျိုးထွက်သည်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဓမ်မပဒတွင် ဖက်ဖူးသော စန်ဒါဘမထေရ်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအား ပြန်လည်၍ စဉ်းစားမိလေတော့၏။

ထိုကြောင့် သစ်မွှေးနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သော အချက်တို့ကို ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့လေသည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးအကြောင်းကို အတော်အတန်လေ့လာမိပြီး ဖြစ်လေ၏။ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်၌ အမြောက်အမြား ထွက်လေ့ရှိကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးများကို ရယူရန်အတွက် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပြင်ရဆင်ရသည်မှာ ဒန်အိုးဒန်ခွက်ငွေငါးဆယ်ဖိုးခန့်ဝယ်၍ လမ်းတကာ၌ လှည့်လည်ကာ အဝတ်ဟောင်း အင်္ကျီဟောင်းနှင့် ဒန်အိုးဒန်ခွက်များကို လဲလှယ်ရလေ၏။

ငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်ထားသော ဒန်အိုးဒန်ခွက်များ လုံးဝကုန်၍ သွားသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ယောကျ်ားဝတ်၊ မိန်းမဝတ်ကလေးဝတ်အင်္ကျီအဝတ်အစားများ အထုပ်ကြီး သုံးထုပ် ရရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်ထုပ်ကြီး သုံးထုပ်ကိုယူ၍ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ တက်လာပြီးလျှင် တောနက်ရာသို့ တစ်စတစ်စ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။ အခက်အခဲ ရှိသည့်နေရာတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် အထည်အဝတ်များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကမ်းကာ သွားရောက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ စိန်လုံကမ်းပါးရွာအနီး နေထိုင်သည့် ပေါမလ ဆိုသော ပထမကမ္ဘာစစ်၌ ပါဝင်ခဲ့သည့် စစ်ပြန် ကချင်လူမျိုး သစ်ခုတ်သမား တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့လေ၏။

ထိုကချင် ပေါမလ၏ အကူအညီဖြင့် သစ်မွှေးကို ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာသောအခါ နှစ်ပိဿာ ကျော်ကျော်ခန့် ရှိသော သစ်မွှေးတုံးကို ရရှိလေတော့၏။ ရှေ့ဆက်၍ ရှာဖွေရန်မှာလည်း တောတွင်း၌ ရောဂါဘယ ထူထပ်လွန်းသည် ဖြစ်ရာ ထိုနှစ်ပိဿာကျော်ကျော် ခန့်မျှသော သစ်မွှေးတုံးနှင့်ပင် ကျေနပ် လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရရှိလာသော သစ်မွှေးတုံးကိုယူ၍ (၂၉) လမ်းတွင် ရှိသော ကုလားရေမွှေးတိုက် တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရလေ၏။ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရာတွင် တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် ဈေးမတင်မကျ ဖြစ်၍ နေသေး၏။ ဝယ်ယူမည့် ကုလားသူဌေးကလည်း ကျွန်ုပ်က နမူနာ အဖြစ်ပေးသော သစ်မွှေးအစကလေးကို မီးရှို့၍ အနံ့ခံကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာ သဘောကျလျက်

ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ချိန်ခွင်၏ တစ်ဖက်တွင် သစ်မွှေးတုံးကို ထည့်၍ ချိန်စက်ကာ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သစ်မွှေးတုံးကို ရောင်းချ၍ ရသောငွေတို့အား ရေတွက်ကြည့်ရာ နှစ်သိန်းကျော်ခန့် ရရှိကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တောနက်ရာ၌ သစ်မွှေးရှာလျက်ရှိသောသူများကိုလည်းတွေ့ရပါသည်။ အချို့မှာ ကျားကိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆင်နင်း၍ လည်းကောင်း၊ ဖျားနာ၍ လည်းကောင်းသေဆုံးကြသည်သာလျှင် များပေသည်။ အောင်မြင်ရန်မှာ လွယ်ကူသော အရာမဟုတ်သဖြင့် ထိုမျှနှင့်ပင် သစ်မွှေးရှာသော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါတော့၏။

အခြား အကြောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးတုံးကို ရောင်းချပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ ရေမွှေးတိုက် ပိုင်ရှင်ကုလားသူဌေးထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ ..

"သစ်မွှေးကို ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ရတာလဲ" ဟု မေးမြန်းကြည့်ရာ ကုလားသူဌေးက...

"အခု မပြောနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က သစ်မွှေးတွေကုန်မှ ဘယ်လိုအသုံးချရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်" ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ငွေများပြန်ပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ သစ်မွှေးတုံးကို ပြန်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ငွေကိုပြန်ပေး၍ သစ်မွှေးတုံးကို ပြန်လည်ရယူလိုသည့် တိုင်အောင် တိုင်းပြည်ဘက်မှနေ၍ နာကြည်းသွားမိသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည်၏ ရှားပါးသော ပစ္စည်းအား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်စေခြင်းဖြင့် စီးပွားမဖြစ်လိုသော ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

နောင်တွင် ကျွန်ုပ် စုံစမ်း၍ သိရှိရသည်မှာ သစ်မွှေးတုံးများ ဝယ်ယူသော ကုလားများသည် အာရပ်နိုင်ငံအထိ တင်ပို့ရောင်းချလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာများ သစ်မွှေးရောင်းချ၍ ရသော ငွေနှင့် နှိုင်းစာလိုက်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစွန်းထွက်ကလေးမျှသာ ရရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သစ်မွှေးသည် ကုလားအုတ်ကို အသုံးပြုသော နိုင်ငံများအဖို့ မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကုလားအုတ်များ၌ ရရှိသော အနာများ ရောဂါများအား သစ်မွှေးမှ ထုတ်လုပ်သော ဆေးဝါးမှလွဲ၍ အခြားဆေးဝါးများဖြင့် ကုသ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကုလားအုတ်ဆေးဝါးများကို ပထမဦးစားပေး၍ ထုတ်လုပ်ပြီး ကျန်ရှိသော

အဖြုန်းများကို ရှယ်နယ်ရေမွှေးကဲ့သို့သော နာမည်ကြီး ရေမွှေးများ ထုတ်လုပ်နိုင်သေးသည်ကို သိရလျှင် မိမိပြည်တွင်းမှ ရရှိသော သစ်မွှေးကို ရောင်းချပစ်နိုင်လောက်အောင် ယုတ်မာသော စိတ်ထားမျိုး ကျွန်ုပ်၌ မရှိပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှစ်သိန်းကျော် ရရှိခဲ့သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ငွေနှစ်သိန်းကျော်ပေး၍ ဝယ်ယူသွားသော ကုလားကို လည်းကောင်း၊ သစ်မွှေးရောင်းချသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝရွံရှာ စက်ဆုပ်မိပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားမိပြန်၏။

[အဆိပ်လူးသော လက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ထမင်းခွံ့၍ ကျွေးသောသူအား အဘယ်မှာလျှင် ကျေးဇူးတင်နိုင်အံ့နည်း။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၁၁

ကျွန်ုပ်နှင့် နာမည်ကြီး သူဌေးများ

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရောက်၍ စီးပွားရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်ရပြန်၏။ ပထမအဆင့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ကြီး သူဌေးများအား သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ သူဌေးဖြစ်နည်းကို မေးမြန်းရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုဇွန်တောင်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရ သူဌေးကြီး ဦးညိုအား ပထမဆုံး အနေနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။

သူဌေးကြီး ဦးညို၏ တိုက်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းလှပါပေ၏။ တိုက်တွင်း၌မူ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနှင့် အခြားသော မျက်စိရှုပ်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကို မထားဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် နေထိုင်ကြောင်းကို တွေ့ ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်နံရံနှင့် ကပ်လျက်၌ စားပွဲခုံများကို ဟိုနေရာတစ်ခု ဒီနေရာတစ်ခု ဆိုသလို ထားပြီးလျှင် ထိုစားပွဲများပေါ်၌ အရက်ပုလင်း အကောင်းစားများနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးစီ တင်၍ထားသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ ရလေ၏။

သူဌေးကြီးသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက် စားပွဲခုံ တစ်ခုကိုရောက်တိုင်း အရက်တစ်ခွက်ကျစီ သောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်၍လာပေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စုတ်ပြတ်နုံချာလှသော ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် သူဌေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာ အထင်သေး၍ သွားမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သူဌေးကြီးမှာမူ အထင်သေးခြင်း လုံးဝမရှိသည့် အပြင် ကျွန်ုပ်အား လေးလေးစားစားပင် ..

“ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ” ဟူ၍ ယဉ်ကျေးစွာ မေးမြန်းသည်ကို ထောက်၍ စိတ်ထားပြည့်ဝကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

“ကျွန်တော်လာတာ တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးကြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သူဌေးဖြစ်လာတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းသိချင်လို့ပါ ခင်ဗျား”

“မောင်က စာရေးဆရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သုတေသနသမားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သူဌေးကြီးဆီက နည်းနာကို ရရင် ကျွန်တော်လဲ အဲဒီနည်းအတိုင်းလုပ်ပြီး သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ပါ”

သူဌေးကြီး ဦးညိုသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လေ၏။ အရက်မူးလည်းပြေ၍သွားပုံ ရလေသည်။

“မောင်ရင့်လို လူတော့ ကျုပ်လဲ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာကျုပ်တောင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို သူဌေးကြီး ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်အောင် ပါပဲကွယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ..အရင်က ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနမျိုးစေ့တွေလဲ ပါမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တော့ဖြင့် သူဌေးမဖြစ်ခင် ကတည်းက တတ်နိုင်သလောက် လှူတာပါပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းကတော့ ဆန်စပါး လုပ်ငန်းပါပဲ၊ သူဌေး ဖြစ်နည်းရယ်လို့တော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး”

သူဌေးကြီးသည် စကားပြောရာ၌လည်း လွန်စွာရိုးသားလေ၏။ မသိသည်ကိုလည်း မသိဘူးဟူ၍သာ ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာကျဲသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို တိုက်ကျွေးဧည့်ခံလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ယင်းသူဌေးကြီး နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်ကြီးမှာ ယခုတိုင်အောင် အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းနှင့် ကုန်မာဆိုင် အနီး၌ရှိပါသည်။ ထိုတိုက်အား ယခုတိုင်အောင်"ဦးညိုတိုက်” ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုဦးညိုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ တစ်သိန်းတန် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု လှူဒါန်းဖူးသောကြောင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည်ဟု သိရပါသည်။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီး ဦးညိုနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ကျားသူဌေးခေါ် သူဌေးကြီး အောဘွန်ဟောထံသို့ သွားရောက်၍ တွေ့ ဆုံပြန်လေ၏။

ယင်းအောဘွန်ဟောမှာ ကျားတံဆိပ် ဘမ်းပရုတ်ဆီများ၊ ခေါင်းကိုက်ဆေးများ ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျားသူဌေးနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီကျဲကျဲနှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက်…

“သူဌေးဖြစ်အောင်တော့ အလုပ်တွေ အားကြီးလုပ်ရတာပါပဲသူဌေးဖြစ်အောင်တော့ လှူနေတာပဲ” ဟူ၍ သူဌေးတို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို ပြောပြလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းဘက်တွင် ကျားကွက်သစ်ဟူသော ရပ်ကွက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်ကြီးမှာ ကျားသူဌေးပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်ကြီးဖြစ်ပြီး ကျားသူဌေးက အစိုးရအား လှူဒါန်းလိုက်ပြီးနောက် ရပ်ကွက်တည်ထောင်ခြင်း ဖြစ်၍ ကျားကွက်သစ်ဟူ၍

တွင်ပါသည်။ ယင်းသူဌေးကြီးသည် နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ လာကာ တစ်ပြည်လုံးရှိ အသက် (၆၀) ကျော်သော ဘိုးဘွားများအား အောင်ဆန်းကွင်းကြီး၌ ပင့်ဖိတ်ခေါ်ယူ၍ လှူဖွယ် ပစ္စည်းအမြောက်အမြား နှင့်တကွ လှူဒါန်းဖူးပါသည်။ ဘုရားများကျောင်းများတန်ဆောင်းများလည်း လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ (စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ကျားသူဌေးနှင့် တွေ့ ဆုံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၌ အသိတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ သူဌေးဆိုသူများသည် လှူဒါန်းသောအခါ၌ ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေရာ ရှာဖွေသောအခါ၌လည်း နင်လားငါလား ရှာဖွေကြ ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် သူဌေးကြီးများသည် လူကို အထင်မသေးတတ်ကြကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ မတောက်တခေါက် ချမ်းသာသူများသာလျှင် လူလူချင်း တွေ့ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထင်သေးတတ်ကြသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာပိမိုးနင်း၏ အမှာစကားအတိုင်း တကယ် သူဌေးကြီး အဖြစ်ကို ထင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် ထိုနေ့မှစ၍ ကော်ဖီကျဲကျဲကို သောက်လေတော့၏။ ဆိုင်၌ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာပြီးလျှင် ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် ရော၍ သောက်လေ၏။ သောက်ခါစတွင် မည်သည့်အရသာမှ မတွေ့ သော်လည်း ကြာ၍လာသောအခါ၌ ကော်ဖီကျဲကျဲကိုပင် စွဲ၍လာလေတော့၏။

ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရန်အတွက် ဤကဲ့သို့ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများနှင့် လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့် အလျောက် အင်္ကျီ အဝတ်အစားကောင်းများကို ချုပ်လုပ်ရလေတော့၏။တာဖက်တာ အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ဆိတ်ခွန်လုံချည်၊ လေယာဉ်ပျံ ဖိနပ် (ညှပ်ဖိနပ်ကို ဆိုလိုပါသည်) တို့ကို ချုပ်လုပ် ဝတ်ဆင်ပါတော့သည်။ သားရေသေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်နှင့် လွယ်အိတ်ကြီးကိုလည်း သေတ္တာအတွင်း၌ ထည့်ရလေရာ အခက်ခဲဆုံးပြဿနာမှာ..

ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးကို သိမ်းဆည်းရန် ပြဿနာပင် ဖြစ်လေသည်။ မှန်အိမ်နှင့် လွယ်အိတ်ကဲ့သို့ သားရေသေတ္တာ၌လည်း ထည့်၍မရ၊ စွန့်ပစ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုရင်ကြီး မှာလိုက်သော စကားကို မပယ်ရှားလိုသောကြောင့် ထိုတုတ်ကြီးအား ၂၅-လမ်းရှိ မစ္စတာရှောင်ဝါး၏ အိမ်၌ ခေတ္တအပ်နှံခဲ့ရလေသည်။ အပ်နှံသည့်အခါ၌ ဝါးရင်းတုတ်ဟူ၍ မရိုမသေထားမည် စိုးသောကြောင့် သတင်းစာစက္ကူနှင့် ပတ်လျက် အိတ်ရှည်ကြီး တစ်လုံးချုပ်၍ အိတ်ရှည်ကြီး၌ စွပ်ကာ အပ်နှံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။မစ္စတာ ရှောင်ဝှါးသည် ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးအား မည်သည့် ပစ္စည်းမှန်း မသိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်လက်မှ ရိုသေစွာယူပြီး ဘုရားစင်ပေါ်၌ တင်၍ထားလေ၏။

“ကိုဘကွန်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ လူလဲ ဝလာတယ်၊ အဝတ်အစားတွေကလဲ အားကီးကောင်းပါလား” ဟူ၍လည်း ချီးမွမ်းလေ၏။ သူ၏မိန်းမ မကြင်ဝင်းကလည်း"ကိုဘကွန်းကြီး သူဌေးဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒရဝမ်စောင့်သော အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့ကြောင်း ဖွင့်၍ပြောကာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်..သားရေသေတ္တာကို ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ၂၅-လမ်း ထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စာစီဆရာ ကိုဂေါ်လီနှင့် တွေ့ဆုံမိလေ၏။

“ဟာ..မောင်ဘကွန်းလူတွေဘာတွေမှားလို့ဗျာ” ဟူ၍ သူက ကျွန်ုပ်အား စတင်၍နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်းအားရဝမ်းသာစွာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်လျှင် မောင်ဂေါ်လီက...

“မောင်ဘကွန်း တော်တော်ကြီးပွားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကြီးပွားနေရင်လည်း လက်ဖက်ရည်ကလေး တိုက်သွားစမ်းပါဦးဗျာ" ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ မောင်ဂေါ်လီအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာ၍ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီးလျှင် ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် ရော၍ ကော်ဖီကျဲကျဲဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၍ သောက်လေ၏။

“မောင်ဘကွန်းရယ်..ခင်ဗျားကတော့ ကြီးပွားလို့၊ ကျုပ်မှာတော့ မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ စာစီလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ မဝတဝ စားနေရတယ်ဗျာ”

မောင်ဂေါ်လီသည် စတင်၍ ညည်းတွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဂေါ်လီကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါလျှင် မောင်ဂေါ်လီကဲ့သို့ပင် သားတွဲလဲ မယားတွဲလဲနှင့် ဒုက္ခရောက်ရပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ကြလျှင် ဆိုင်မှ ထွက်၍ လမ်းခွဲခဲ့ကြလေ၏။ မောင်ဂေါ်လီအား ငွေငါးကျပ်ကိုလည်း ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဂေါ်လီသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေငါးကျပ်ကို ရလျှင် ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြော၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူကား ရှုပ်ထွေးလှသော ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရောက်ရန်အတွက် သားရေသေတ္တာကိုဆွဲ၍ဆူးလေဘုရားဘက်သို့ ထွက်၍လာလေ၏။ ဆူးလေဘုရား အနီးသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆရာဟူ၍ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ထံတွင် ဗေဒင်ကြည့်ဖူးသော စပါးပွဲစား ဖြစ်၍ နေကြောင်း သိရလေ၏။

“ဩော်..မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီး ခင်ဗျား အခုဘယ်မှာလဲ”

“စပါးလုပ်ငန်းပဲ လုပ်နေပါတယ်၊ လှည်းကူးဘက်မှာပါ”

“ဟန်ကျရဲ့လား”

“အသင့်အတင့်ပါပဲ ဆရာရယ်"

“ဆရာကော အခု ဗေဒင် မဟောတော့ဘူးလား”

“မဟောတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ပရဆေးကုန်သည်လုပ်နေတာ သိပ်မဟန်တာနဲ့ အလုပ်ပြောင်းမလို့ဗျာ”

“ဆန်စပါးလုပ်ငန်းက သိပ်ပြီးမဆိုးဘူး ခင်ဗျ၊ လုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ရှိတာပဲ၊ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီရတာပေါ့”

"နေစမ်းပါဦး၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က.."

“ကျွန်တော့်နာမည် စံလှလေ ဆရာ၊ တစ်ခါက ဆရာနဲ့ ဆရာ့ဆိုင်က အသားမည်းမည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုဗေဒင်ဟောလိုက်တာလေ”

ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပေပြီ။ ထိုသူအား ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုရင်ကြီးက ဟောပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာ့ နာမည်ကတော့..ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ဆရာ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော် အမြဲမှတ်မိနေပါတယ်၊ ဆရာတို့ဟောလိုက်တာ မှန်ပါတယ်၊ နတ်တော်ပြာသိုလဲ ရောက်ရော ကျွန်တော့်စီးပွားရေးလဲပြန်ပြီးကောင်းလာပါတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားကို လုပ်ငန်းကို ကျုပ်မဝင်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နားလည်အောင်တော့ ကျုပ်လိုက်ပြီး ဆည်းပူးချင်ပါတယ်"

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့လေ ဆရာကျွန်တော် အခု လှည်းကူးကို သွားမှာပဲ"

ကျွန်ုပ်သည် စပါးပွဲစား ကိုစံလှနှင့် အတူ လှည်းကူးသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ လှည်းကူးဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးအကြားတွင် ရှိသော တောမြို့ ကလေး တစ်မြို့သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်၌ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကိုသာလျှင် အားကိုးအားထား ပြုကြကြောင်းကိုလည်း တွေ့ ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံလှနှင့်အတူ ဆန်စက်များကို လှည့်လည်၍ ဆန်ကြိတ်ခွဲခြင်း၊ စပါးဝယ်ခြင်း၊ ကြိတ်ပြီးဆန်များကို ဝယ်ယူခြင်းစသော ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လက်တွေ့ ဆည်းပူးလေ၏ ။

ဤနေရာ၌ အထူးဖော်ပြလိုသည်မှာ ထိုအချိန်ပိုင်းလောက်တွင် ဆန်စပါးဈေးနှုန်းသည် မတည်မငြိမ်ဖြစ်၍ နေသည်ဖြစ်ရာ လယ်သမားများ၏ ဘဝသည် ရွှေတစ်နေ့ငွေတစ်နေ့ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်လကျော်ကျော်ခန့် လေ့လာမိသည်ဆိုလျှင် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို အတော်အတန် နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုစံလှကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

အပိုင်း-၁၂

ကျွန်ုပ်နှင့် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး

ကျွန်ုပ်သည် စပါးပွဲစား ကိုစံလှနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ကားကြုံနှင့် ပြန်လာရာ ထောက်ကြံ့သို့ အရောက်တွင် ကားသမားများ ထမင်းဆင်း၍ စားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီးလျှင် ရေနွေးရော၍ သောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကော်ဖီသောက်နေသည့် အချိန်တွင် ဆိုင်တွင်း၌ လူတစ်ချို့သည်လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်သူသောက်၊ သတင်းစာ ဖတ်သူဖတ်နှင့် စားပွဲအသီးသီး၌ ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လယ်သမားကြီးဟု ယူဆရသော မြန်မာကြီးတစ်ဦးသည် ချစ်တီးကုလား တစ်ဦးနှင့်အတူ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ချစ်တီးကုလားသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာယူ၍ မိမိတစ်ဦးတည်း သောက်လေ၏။ မြန်မာကြီးကို ပါးစပ်အပေါင်းသားနှင့် တွေ့ ရလေ၏။ ချစ်တီးကုလားမှာ လွန်စွာဗိုက်ပူ၍ လွန်စွာလည်း အရပ်ပုလေရာ နတ်ကနားပေးရာ၌ ဦးရှင်ကြီး နတ်ရုပ်အောက်တွင် ထားလေ့ရှိသော သရဲညိုကြီးရုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးမူ၊ ဥပဒေကတော့ ခင်ဗျား ကြားခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်က တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး”

သရဲရုပ်နှင့် တူသော ချစ်တီးကုလားသည် မြန်မာစကားကို ကျနပီသစွာ ပြောဆိုတတ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်တွင်းမှ အခြားလူများကလည်း ယင်းချစ်တီးအား အာရုံစိုက်မိကြလေ၏။ မြန်မာကြီးကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျက် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ချစ်တီးကုလားအား မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ ကြည့်ပြီးလျှင်...

"အလကပ္ပရယ်..ကျုပ်လဲ မကြံတတ်အောင်ပါပဲ”

“ဘယ့်နှယ် မကြံတတ်ရမှာလဲဗျ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ကျုပ်ပြောသလို လုပ်လိုက်ရုံပေါ့ ကျုပ်က ငွေငါးရာတောင်ထပ်ပြီးပေးဦးမယ်”

ထိုအခါ၌ မြန်မာကြီးသည် ယောကျာ်းကြီးတန်မဲ့ ချုံးပွဲချ၍

ငိုကြွေးလေတော့၏။ ချစ်တီးကုလားမှာမူ လက်ဖက်ရည်ကို ဖိမ်ခံ၍ သောက်ရင်း မြန်မာကြီး ငိုကြွေးနေသည်ကို အရသာ ခံလျက် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။ ယောကျ်ားကြီး တန်မဲ့ ဤအထိ ငိုကြွေးနေရခြင်းသည် ငိုကြွေးလောက်သော အကြောင်း ရှိရပေမည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည့်အပြင် ချစ်တီးကုလား၏ နိုင့်ထက်စီးနင်း ပြုမူပုံကိုလည်း မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ နေရာမှ ဆတ်ကနဲထ၍ ထိုလူကြီးအနား သွားပြီးလျှင်..

“ဦးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား နေစမ်းပါ၊ ဒါက ကျုပ်တို့ ကိစ္စပဲ” ဟု ချစ်တီးက ကျွန်ုပ်အား ဟန့်တားလိုက်လေ၏။

“ဘာလို့နေရမှာလဲ..မင်းလို ချစ်တီးကုလားရှေ့မှာ မြန်မာကြီးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကူညီဖို့ အလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ်ပဲကွငါနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ မြန်မာဖြစ်လို့ပဲ”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ ပြောရမှာလဲ ရှက်ပါတယ်၊ ဦးက သူဆီက ကြွေးတစ်ထောင်ယူထားတာ ဒီနှစ် စပါးပေါ်ချိန် ပြန်ဆပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကောက်ဆိုင်ပုံ မီးလောင်သွားလို့ မဆပ်နိုင်ဘူးကွယ်အဲဒါ ဒီနေ့သူက ရုံးကိုခေါ်ပြီး သူရဲ့ ဝတ်လုံနဲ့ တွေ့ ပေးတယ်၊ ဝတ်လုံက ကြွေးပြန်မဆပ်ရင်..ထောင်ကျနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဥပဒေစာအုပ် ဖတ်ပြတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူကျေနပ်အောင် လုပ်လိုက်ဖို့လဲ မှာလိုက်တယ်”

“နေပါဦး..ဦးရဲ့ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ ဘယ်လိုကျေနပ်အောင် လုပ်ရမှာလဲ"

“ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါရဲ့ ငါ့တူရယ်၊ ဦးသမီး အငယ်ဂွက်ထော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူနဲ့ပေးစားရမယ်လို့ ပူဆာနေတယ်”

“တောက်”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ"တောက်” တစ်ချက်သာ ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလား၏ မျက်ခွက်အား လက်သီးနှင့် တအားစွတ်၍ ထိုးချလိုက်လေတော့၏။ ချစ်တီးကုလားမှာလည်း ခုံပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ ကျလေ၏။

ထိုအခါ၌ ချစ်တီးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်၌ပင် မျက်စိကလေး ပေကလပ်နှင့် ကြည့်၍ နေသော်လည်း ချစ်တီးကုလား၏ ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်တွင် မှီခိုကပ်နေ၍ စားသောက်နေကြဟန် တူသော မြန်မာတောသား သုံးယောက်သည် လှည်းထမ်းပိုးကြီးဟု ခေါ်သည့် နွား၏ လည်ပင်းနှစ်ဖက်ဘေး၌ ညှပ်သော မတိုမရှည် တုတ်တစ်ချောင်းစီ ပါ၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့ကို မြင်လျှင် မစ္စတာရှောင်ငှား၏ အိမ်၌ အပ်နှံခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ပြေး၍ သတိရမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုချစ်တီး၏ ကျေးကျွန်များက ကျွန်ုပ်အား ချစ်တီးကဲ့သို့ အကြွေးထားကြသည် မဟုတ်ဘဲ လက်ငင်းဝင်၍ ရိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေဖြင့် ပြန်လည်ခုခံရလေတော့၏။

“ဟိတ်..ရပ်ကြစမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ကြားဖူးသမျှသော အသံတို့၌ ထိုအသံလောက် သြဇာခတ်ပြည့်ဝသော အသံမျိုးမပါရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်လျက်ရှိကြသော တောသားသုံးယောက်သည်လည်း မြှောက်ထားသော လက်များကို ပြန်ချကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခွေးခြေကို ပြန်၍ ချမိလေသည်။

အသံရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တလှမ်းချင်း ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာပြီးလျှင် တောသားသုံးယောက်အား…

“ဒီနေရာဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ပဲ ဝင်လာခဲ့၊ ကြားလား” ဟု ဆိုလိုက်ရာ တောသားသုံးယောက်သည် ကျိုးနွံစွာ ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။

“ချစ်တီးကုလားက ဟောဒီအဘိုးကြီးကို ကြွေးမဆပ်နိုင်တာနဲ့ သမီးကို အပ်ဖို့ပြောတာကို ဒီလူက ကြားထဲက မခံချင်လို့မခံချင်လို့ဆိုတာ..မြန်မာဆိုတဲ့ လူမျိုးအပေါ် စွဲတဲ့အစွဲရယ်၊ လူလူချင်း ငွေနဲ့ကြေးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို မကြည့်ရက်တဲ့ မွန်မြတ်တဲ့

သူရဲ့စိတ်ဓာတ်ရယ် ပေါင်းပြီး ချစ်တီးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာပဲ၊ မင်းတို့လဲ မြန်မာတွေပဲ၊ ကိုယ့်မြန်မာ အမျိုးသမီးလေးကို ချစ်တီးက ကြွေးနဲ့ သိမ်းတာကို သဘောတူလို့လား၊ သွားကြနောက်ကို မြန်မာဖြစ်လျက်နဲ့ ချစ်တီးဘက်က လိုက်ပြီးနာတဲ့ကောင်တွေကို အရှင်မထားဘူး၊ ကြားလား” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထမ်းပိုးကြီးများကို ကိုင်ထားကြသော တောသားသုံးဦးသည်

ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက၍သွားလျှင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -"ချစ်တီးကို လက်သီးနဲ့ထိုးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တီးက သူရဲ့ ကြွေးတစ်ထောင် မရရင်တော့ ဒီအဘိုးကြီးကိုဒုက္ခမပေးဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ" ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“စိုက်ပြီး ကျုပ် ဆပ်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောဆိုခါ ကျွန်ုပ်လည်း သားရေသေတ္တာအတွင်းမှ ငွေတစ်ထောင်ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရာ ငိုကြွေးလျက်ရှိသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်၍ သွားသကဲ့သို့၊ ထိုသူ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်၍လာသည့်တိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ ရှိရလေ၏။

“နေပါစေ၊ နေပါစေငွေတွေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ကပဲ ကြားထဲက ကြွေးစာရင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်ပါ့မယ်"

ထိုသူက ကျွန်ုပ်၏ ငွေများကို ပြန်၍ထည့်ရန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလားကို ထစေ၍...

“ကဲ..ကိုရွှေချစ်တီး၊ အဘိုးကြီးပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ကြွေးတစ်ထောင်ကို ငါက ကြားထဲက စိုက်ပြီးဆပ်မယ်၊ မင်းလဲ ကျေနပ်ပေတော့၊ ကဲ ကဲ..အဘိုးကြီးလဲ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ပြန်ပေတော့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ရှိခိုးတော့မလိုလို၊ ဆလံပေးတော့ မလိုလို အမူအရာမျိုးကို ပြ၍ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်၍ သွားလေ၏။

“ကဲ ကဲ..ကိုရွှေချစ်တီးရေ၊ မင်းပန်းကန်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်တွေ ကျန်သေးတယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်အား ချစ်တီးကုလားထံသို့ တွန်း၍ ပေးလိုက်ရာ ကပ်စေးနှဲ ချစ်တီးကုလားသည် ပန်းကန်အတွင်း၌ ကျန်နေသော လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်ယူ၍ မော့ချပြီး အကြွေးစာရင်း စာအုပ်နှင့် ကြေးကွမ်းအစ်ပါသော လွယ်အိတ်ကြီးအား မေ့၍ထားခဲ့ပြီးလျှင် နေရာမှ ရွှေ့ ကနဲ ထွက်၍သွားလေ၏။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှင်သည် ချစ်တီးကုလားအား လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်ယူပြီးလျှင် မေ့၍ ကျန်ခဲ့သော လွယ်အိတ်အား ပြန်၍ ပေးသည့်တိုင်အောင် ချစ်တီးကုလားသည် သူ၏ လွယ်အိတ် မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူသည် မပွင့်တပွင့် ရယ်မောပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလား၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာရင်းစာအုပ်ကိုကုလားရှေ့မှောက်၌ပင် ထုတ်ယူ၍ လှန်လှောကြည့်ရှုရာ မြောက်မြားစွာသော ဆင်းရဲသားတို့အား အတိုးကြီး ပေးထားသော ကြွေးစာရင်းဖြစ်၏။ ထိုစာရင်း၌ စောစောက

သမီးအတောင်းခံရသော ဦးမူ ဆိုသည့် လယ်သမားကြီးလည်း ပါလေသည်။

“ကဲ..ဒါတွေ သွားပေတော့” ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် ချစ်တီးကုလား ရှေ့မှောက်၌ပင် စာရင်းစာရွက်များကို ဆုတ်ဖြဲပြီးလျှင် မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ကုလားလည်း မီးတောက်ကို ကြည့်လျက် အေးချမ်းစွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာ ကြည့်၍...

“ဘယ်လိုလဲ..ခင်ဗျား သိပ်ပြီး အံ့ဩနေပြီလား"

“အံ့ဩတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ သူအသက်လောက် ခင်တွယ်တဲ့ ကြွေးစာရင်း စာအုပ်ကြီးကို သူရှေ့မှာပင် ဆုတ်ဖြဲ မီးရှို့တာကို ချစ်တီးကုလားက ဘာမှမပြောတာ အံ့ဩမိတာပါ"

"ဟဲ ဟဲ..ဒါက မြန်မာ့ဆေးပညာရဲ့ အစွမ်းပဲ ကိုယ့်လူကုလားသောက်မယ့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲကို..ကျုပ်ဆေးခပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီဆေးဟာ ရိုးရိုးပြောရရင်တော့ လေဆေးပဲ၊ သဟာသဝါတ ဆိုတဲ့ လေမျိုးရှစ်ဆယ်ထဲက လေ တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီလေဟာ လူကို သတိမေ့စေတယ်၊ ၂၄ နာရီကြာမှ အဲဒီလေဟာ ပြန်ပြီးငြိမ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာတော့ စောစောက ဦးမူ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးငိုသလို ချစ်တီးကုလား ငိုရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား သေသေချာချာ ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသူသည် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်၏။ အသားရောင်မှာ ဝါကြန့်ကြန့် ရှိလေ၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော် ခန့်ပင် ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူ၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းသည် ဖြစ်ရကား မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိမှာကို ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ရွံ့သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလိုနှင့် ခံစားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်၊ အခြားသူများလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ထိုသူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောဝံ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ချေ။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ပါဝါ” ဟု ခေါ်သော စွမ်းအားများ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုသူ၏ အကြည့်မှာလည်း ထူးခြားလွန်းလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နေစိတ်ထား အားလုံးကိုလည်း သူအား ပါးစပ်ဖြင့် ပြောပြလိုက်ရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ ခံစားမိပါတော့သည်။"ရွှေဒင်္ဂါးကို ရွှေရည်စိမ်" ဆိုသည့် စကားအတိုင်း နဂိုက ခံ့ညားပြီးသား ဖြစ်သော သူ၏ ဥပမိရုပ်သည်နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ ကလေးကြောင့် ပို၍ ခံ့ညားနေပါတော့သည်။

“ခုနက ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာ ပေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်လူက သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူကိုး .."

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကားကြောင့် လွန်စွာ အံ့ဩမိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ သူဌေးဖြစ်ချင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုသူ သိ၍ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သူဌေးဖြစ်ချင် နေတဲ့လူဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ"

“ဟား ဟား.. လူမှာ ထောင်လွှားမှု သုံးမျိုးရှိတယ်လို့ မဟာနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်မှာ ဆိုထားတယ်၊ အဲဒါကတော့ သေယျမာန် လို့ ခေါ်တဲ့ဂုဏ်-ဇာတ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာအဆင်း စတဲ့ အရာတွေမှာ သူများထက်သာလို့ ထောင်လွှားမှုရှိတဲ့ မာန်မျိုး သဒိသမာန် ဆိုတာ ကျန်တဲ့လူနဲ့ ငါနဲ့အတူတူပါပဲ၊ ဘယ်သူမှ ငါ့ထက်မသာဘူးဆိုပြီး တန်းတူရည်တူချင်း ထားတဲ့ ထောင်လွှားမှု၊ နောက်ဆုံးထောင်လွှားမှု ကတော့ ဟီနမာန် လို့ခေါ်တဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေအားလုံး ငါ့ထက်သာတယ်၊ ငါက အောက်ဆုံးကလူပဲဒါကြောင့် ဘယ့်သူမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်ဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ နိမ့်ကျမှု အပေါ်မှာ မဲတင်းပြီး ထောင်လွှားတဲ့ ထောင်လွှားမှုမျိုးရယ်လို့ ရှိတယ်။

အဲဒီလို ဟီနမာန်မျိုး ရှိတဲ့လူမှာ မထူးဘူး သေရမယ်ဆိုလဲ သေဝံ့တယ် ဆိုတဲ့ သူရဲ့ မထူးစိတ်ကြောင့် အံကြိတ်ထား တတ်တဲ့အတွက် မေးရိုးနှစ်ဘက်မှာလဲ အကြောတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ကိုယ့်လူရဲ့ မေးရိုးနှစ်ဘက်မှာလဲ အဲဒီအတိုင်းပေါ်နေတယ်၊ ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေတဲ့လူ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်လူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ နည်းနည်းခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ပြောလက်စနဲ့ ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဥပမာ ကိုယ့်လူကို တစ်ခုမေးမယ်၊ စိတ်ဆိုးလာတဲ့ လူကိုတွေ့ ရင် စိတ်ဆိုးလာတဲ့လူလို့ ကိုယ့်လူသိတယ်မဟုတ်လား"

“သိပါတယ် ခင်ဗျ”

“တကယ်လို့ ငိုလာတဲ့ လူကိုတွေ့ ရင်တော့ ငိုလာတဲ့လူလို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဲဒါက အကြမ်းစား သိခြင်းဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီထက် နူးနူးညံ့ညံ့ လေ့ကျင့်ထားလေတော့ ကိုယ့်လူဟာ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ လူဆိုတာ သိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လူ လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့လူ

ဖြစ်ပါတယ်..ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာရဲ့......"

"ကျုပ်နာမည် စနေမောင်မောင်"

မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ စနေမောင်မောင် ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့် ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများထ၍ သွားလေ၏။

"ဆရာ့ရဲ့ ပညာကတော့ အံ့သြစရာပါ"

"ခင်ဗျား မသင်ချင်ဘူးလား"

"အခုနေတော့ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံတဲ့ အတတ်ကို နာရီဝက်အတွင်း တတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တော့ မသင်ချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတာဝန်ကတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ"

"ကြိုက်လိုက်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တိကျတဲ့ စိတ်ထားကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ဟိုဟာတွေ ဟိုဟာသင်၊ ဒီဟာတွေ ဒီဟာသင် လူမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ထွန်းကားတာ ကျုပ်မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်ထားကြောင့် ကိုယ့်လူတော့ မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကဲ..ကျုပ်လဲ သွားလိုက်ဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ စနေမောင်မောင်ဆိုသည့် လူထူးလူဆန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အပါးမှနေ၍ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်သွားကာ အော်စတင် အမျိုးအစား ကားနက်ကလေး ပေါ်သို့တက်ကာ မောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှပင် သူ၏ကားပါလာကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ကြီးမားသော သိန္နဋ္ဌာန်မရှိခဲ့ပါက ထိုအချိန်မှစ သူနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွား၍ သူထံ၌ တပည့်ခံမိမည်မှာ သေချာလှပေသတည်း။

မှတ်ချက် ။ ။ စနေမောင်မောင် ဝတ္ထုရှည်အား စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လျက် ရှိပါသည်။ (စာရေးသူ)

အပိုင်း-၁၃

ကျွန်ုပ်နှင့် ငွေမတ်စေ့ကလေး

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်၏။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ငွေများကို ဘဏ်တိုက်၌ အပ်နှံရလေသည်။ ဘဏ်တိုက်သို့ အပ်နှံရာ၌ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာရှောင်ငှါး၏ အကူအညီကို ယူရလေသည်။ ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ရာ၌ စာရင်းဖွင့်ထားပြီးသူ တစ်ဦးက ထောက်ခံရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည်"သောမတ်ကွတ်အင်ဆန်း” ဘဏ်၌ Current Account ခေါ် ငွေရှင် အဖြစ်နှင့်ပင် အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ငွေရှင် အပ်ခြင်းမှာ ငွေသေအပ်သကဲ့သို့ အတိုးနှုန်းများများ မရကြောင်း သိသော်လည်း အလိုရှိ၍ ထုတ်ယူလိုသောအခါ၌ ရနိုင်စေရန် ငွေရှင် အပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက ပညာနှင့် စီးပွားရှာခြင်းသည် သူဌေးဖြစ်ရန် အခွင့်အလမ်း နည်းကြောင်းကို သဘောပေါက်၍ သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ငွေကို ငွေချင်းရှာသောနည်း သို့မဟုတ် ကုန်သည်နည်းကို လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

ဘဏ်၌ ငွေများကို အပ်နှံခြင်းသည် နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကုန်သည်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဘဏ်ကို မလွဲမရှောင်သာ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်းထို့ပြင် ဘဏ်ဆိုသည်မှာ ငွေများ အပ်နှံရန် သက်သက်မျှသာ မဟုတ်ဘဲ အကယ်၍ ဘဏ်အနေနှင့် ယုံကြည်လာပြီဆိုလျှင် ငွေကို ချေးငှားနိုင်သော အခွင့်အရေးလည်း ရှိခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

အခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများမှာလည်း ငွေပေးငွေယူလုပ်ရာ၌ ငွေသားကို မပေးဘဲ ချက်လက်မှတ်ကို ပေးခြင်းသည်"ဟိတ်” တစ်မျိုးရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လေ့လာပြီးသည့် အလျောက် အစမ်းသဘောအနေနှင့် လုပ်ကိုင်ကြည့်လိုသေးသည် ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် များစွာမဝေးလှသော"ခနောင်တို” ဘက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေ၏။

စဉ့်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှ သမ္ဗန်စီး၍ လိုက်ပါခဲ့ရာ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ

ဒလမြို့ကို လွန်သည်နှင့်"ခနောင်တို" ကို မြင်၍ နေရလေ၏။ ဖြန်စိန်မော်၊ ဝက်ကို၊ ငါးနံ့ပတ်၊ ခြောက်နံ့ပါတ်၊ ရှစ်နံ့ပါတ်၊ ဦးသွင်၊ သီတာဝင်း ဆိုသော ခနောင်တိုရှိ ဆန်စက်များ မှာလည်း မီးခိုးတလူလူ ထွက်၍နေသည်ကို သမ္ဗန်ပေါ်မှ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သော သမ္ဗန်ကလေးသည် တွံတေးတူးမြောင်းကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေစုန်ကို လှော်ခတ်ရသည် ဖြစ်ရာ ရေပေါ်၌ လျင်မြန်စွာ ပြေးလျက်ရှိပေသည်။ ခနောင်တိုချောင်း အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမ္ဗန်ဆရာသည် တက်မကို ပေါင်နှစ်ချောင်းနှင့် အသာညှပ်ကာ ထိန်းရုံမျှသာ ထိန်းလေ၏။ လှော်ခတ်ခြင်းအမှုကို ပြုရန် မလိုတော့ပေ။ သမ္ဗန်သည် ရေစီးအတိုင်း အလိုက်သင့် ပါ၍ သွားလေ၏။

ချောင်းကွေ့ တစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် တုံကင်းများ လွန်းတင်ထားသည့် လွန်းတင်ဆိပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် သမ္ဗန်ဆရာအား ထိုလွန်းဆိပ်၌ပင် ဆိုက်ပေးရန် ပြော၏။ သမ္ဗန်ဆရာက တက်မကို ထိန်း၍ လွန်းဆိပ်၌ ဆိုက်ကပ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်းဆိပ်၌ပင် ဆင်း၍ ရပ်ကွက်အခြေအနေနှင့် ဆန်စပါး အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ဖြစ်၏။

ထိုနေရာ၌ တုံကင်းလွန်းတင်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည့် တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ နောင်တွင် သိရသည်မှာ ထိုတရုတ်ကြီး၏ အမည်သည် လိပ်ခုံးဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုလွန်းဆိပ်ကိုလည်း"လိပ်ခုံးလွန်းဆိပ်” ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ခနောင်တို ငါးနံ့ပါတ်ရွာထိပ်ရှိ သမ္ဗန်ဆိပ်အား ယခုထက်တိုင် လိပ်ခုံးလွန်းဆိပ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသေး၏။ (စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် လွန်းဆိပ်ရှိ တရုတ်အိမ်သို့ ဝင်ကာ ရွာအမည်ကို စုံစမ်းရလေ၏။ တရုတ်လိပ်ခုံးသည်လည်း မြန်မာစကား မပီကလာ ပီကလာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား မြေပဲလိပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းများကို တိုက်ကျွေး ဧည့်ခံလေသည်။

ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြော၍ နေစဉ်၌ပင် တုံကင်းရေနံသုတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရေနံသုတ်သည့် ဝါးကျစ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ပခုံး၌ ထမ်းလျက် အခြားလက်တစ်ဖက်မှလည်း ရေနံချေးပုံးကို ဆွဲ၍ ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ရေနွေးကြမ်းသောက်လေ၏။ ထိုသူ ရေနွေးကြမ်းသောက်၍ နေစဉ်၌ပင် တရုတ်လိပ်ခုံးသည် ရေနံသုတ်ခငွေများကို ရှင်း၍ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရေနံသုတ်သမားအား မိတ်ဖွဲ့လိုသည် ဖြစ်၍-“ဆရာကြီး ရေနံသုတ်ရတာ တော်တော်ပဲ ပင်ပန်းမလားဗျ” ဟု စတင်၍ ပြောကြည့်၏။

“လုပ်နေကျဆိုတော့လဲ ပင်ပန်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အကြမ်းသမားဆိုတော့ စက်မှာ ဆန်ထမ်းဖို့ လိုရင်လဲ သွားပြီး ထမ်းလိုက်တာပဲ၊ လက်သမားလုပ်ဖို့ ခေါ်တဲ့လူရှိရင်လဲ သွားပြီးတော့ လုပ်လိုက်တာပဲ၊ တခြားဘယ်မှာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ လိပ်ခုံးဆီလာပြီး တုံကင်းတွေ ရေနံသုတ်တော့ တာပဲ”

“ဆရာကြီး နေတော့ကော”

“ကျုပ်က ငါးနံ့ပါတ်ကပဲ”

“ငါးနံ့ပါတ် ဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“ငါးနံ့ပါတ် ဆိုတာ ရွာလေ..ဒီရွာက ငါးနံ့ပါတ်ရွာ၊ ဟိုဘက်က ခြောက်နံ့ပါတ်ရွာ”

“ဟာ..ကျုပ်ဖြင့် ရွာကို နံ့ပါတ်တပ်ပြီးခေါ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဒီလိုလေဗျာ..ငါးနံ့ပါတ် ဆန်စက်နားမှာ ရွာတည်ထားတော့ ငါးနံ့ပါတ်ရွာရယ်လို့ ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ကိုရင်ရာ၊ ကျုပ်အိမ်က လိပ်ခုံးရဲ့ နောက်ဘက်မှာတင်ပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကား၌ ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်ဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ထိုလူသည် အောက်သားအစစ်မဟုတ်တန်ရာ။ အညာသား ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု သဘောရသည့်အလျောက်...

“ဆရာကြီး အညာသားနဲ့ တူတယ်” ဟု တီးခေါက်မိလေသည်။

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က အညာသားပဲ၊ လှေနဲ့ လိုက်ပါလာရင်း ဟောဒီနားမှာ လှေကြီးသောင်တင်နေရာက အစ ဒီရွာက မိန်းမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့တာပဲ ကိုရင်ရေ”

“ဒါကြောင့်လဲ စလေဦးပုညက ဝိဇယ ပြဇာတ်မှာ အပျော်ကြိုက်လှေလိုက်တဲ့လူ မှတ်သလား ရယ်လို့ လှေသမားတွေ ရောက်ရာ နေရာမှာ အိမ်ထောင်ကျတတ်ပုံကို စာဖွဲ့ခဲ့တာကိုး”

“ကိုရင်ကလဲ စာကလေး ပေကလေး ဝါသနာပါပုံရတယ်၊ ဆေးကလေး ဝါးကလေးကော နားမလည်ဘူးလား”

“ဆေးဝါးတော့..မတတ်ပါဘူး၊ ဗေဒင်ဘက်ကတော့ ဗေဒသင်္ဂဟ တစ်အုပ်လုံး တတ်ပါတယ်"

“ကိုရင်က ပညာအစုံကြီးပဲ..နာမည်က ဘယ်လိုများ ခေါ်သလဲ"

“မောင်ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်"

“ဆရာကြီးနာမည်ကော”

“ကျုပ်နာမည်က စံဖေပါ၊ ကျုပ်မိန်းမက မလေးတဲ့ဆရာ ကိုဘကွန်း ကျုပ်တို့ရွာကို ဘာကိစ္စနဲ့များ လာပါလိမ့်"

“ စပါးလေး ဘာလေးဝယ်ပြီး..နဝလီကြိတ်မလားလို့ စိတ်ကူးရင်းထွက်ခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာဘကွန်းရယ်၊ ဒီမှာလဲ စပါးပွဲစားတွေ လာကြပါရဲ့ ၊ တည်းဖို့ ခိုဖို့လိုရင်တော့ ကျုပ်အိမ်မှာပဲ တည်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားဆီက ပညာလေး ဘာလေး ဆည်းပူးရမှာ”

“တည်းရုံတင် တည်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းလခလဲ ပေးပြီး စားရဦးမယ် ကိုစံဖေ"

“ရတာပေါ့ ဆရာကိုဘကွန်းရယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ မလေးက ဟင်းချက်သိပ်ကောင်းတာဗျ၊ တစ်နပ်စားဖူးရင် လျှာလည်သွားလိမ့်မယ်”

“ခက်တာက ကျုပ်က အသားမစားဘူးဗျ"

"အသက်သတ်လွတ်ပေါ့။ အသက်သတ်လွတ်လဲ ရပါတယ်ဗျာ.."

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ကိုစံဖေ ဆိုသူ တံကင်းရေနံသတ်သမားနှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်အောင်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ထိုသူ၏အိမ်သို့လိုက်ပါ၍သွားခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောခါစ၌ ကိုစံဖေအား ဆရာကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်၍ ကိုစံဖေက ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သော်လည်း စကားဝိုင်းပြီးဆုံးသည့်အခါ၌ ကိုစံဖေအား ကျွန်ုပ်က ကိုစံဖေဟုသာ ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုမူ ကိုစံဖေသည် ဆရာဘကွန်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေ၏ အိမ်၌ပင် တည်းခိုခဲ့လေ၏။ ကိုစံဖေ၏ မိန်းမသည် ကိုစံဖေပြောသည်အတိုင်းပင် လွန်စွာဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရလေသည်။

သက်သတ်လွတ်ဟင်းကိုပင် မြိန်ရှက်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်သည်ကိုထောက်၍ အသားဟင်းများ ချက်ပြုတ်ရလျှင် မည်မျှအချက်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်း နိုင်ပါသည်။

ကိုစံဖေမှာမူ အလုပ်အားလပ်သည်အခါ၌ သူ၏ အိမ်နောက်ဖေးအပေါက်တွင်ထိုင်ကာ ချောင်းလယ်၌ရပ်၍ထားသောကုလားတုံကင်းများမှ တုံကင်းကုလားများ နောက်ဖေးသွားသည်ကို လေးခွဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းအား အလုပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ်ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

ဤနေရာ၌ တုံကင်းကုလားများ နောက်ဖေးသွားပုံကို ဖော်ပြရပေမည်။ တုံကင်းများ၌ အိမ်သာဟူ၍ မရှိပါပေ။ တုံကင်းကုလားတို့သည် နောက်ဖေးသွားလိုသည့်အခါ၌ ရေထမ်းသော ဆိုင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသော 'ဆိုင်း ကို တုံကင်း၏ ဂုတ်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်လိုက်ပြီးလျှင် 'ဆိုင်း' ကို ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တုံကင်း၏ ဘေးသို့ တွဲလောင်းချကာ ထိုဆိုင်းအတွင်း ဝင်၍ နောက်ဖေးသွားလေသည်။ ဤသည်ကိုပင် အမြင်ကတ်လွန်းမကကတ်လှသော ကိုစံဖေသည် လေးခွဖြင့် ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းလေ့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေ၏အိမ်၌ သုံးရက်ခန့် စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် နားနားနေနေဆိုသလို နေပြီးနောက် ခနောင်တိုရှိ ဆန်စက်များအား လိုက်လံ၍ ကြည့်ရှု အကဲခတ်လေ၏။

ဆန်စက်တစ်စက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်တွင်းသို့မဝင်ဘဲ ဖွဲပုံ (စပါးခွံများ စုပုံထားသည်နေရာ) သို့ အရင်သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ မည်သည် ဆန်စက်မဆို ကောင်း မကောင်းကို သိရှိလိုလျှင်"ငါးပုံကျောက်” ကောင်း မကောင်း ကို စစ်ဆေးရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ငါးပုံကျောက် ဆိုသည်မှာ စက်တွင်းသို့ လောင်း၍ထည့်လိုက်သော စပါးအရေအတွက်၏ ငါးပုံလျှင်တစ်ပုံအား အခွံချွတ်၍ပစ်လိုက်သောကျောက်ကိုခေါ်၏။ ငါးပုံကျောက်၏ အောက်ခံ သံပြားပေါ်တွင် စက်၏လည်ပတ်သောအရှိန်ကြောင့် စပါးများသည် တုံးလုံးလဲ၍နေရာမှ ထောင်၍ သွားကုန်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ငါးပုံကျောက်ဖြင့် ဖိကြိတ်ခြင်းကိုခံရကာ အခွံများ ကျွတ်၍ သွားလေ၏။ ငါးပုံကျောက် အခွဲကြမ်းလျှင် ဆန်သားကောင်းစွာမရဘဲ ဆန်ကွဲသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပုံကျောက် ကောင်း မကောင်းကို ပထမစစ်ဆေးရ၏။

ငါးပုံကျောက် ကောင်းမကောင်းကို သိရှိနိုင်ရန်မှာ ကြိတ်ခွဲပြီးသော စပါးခွံကို ကြည့်ရှုခြင်း သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ စပါးခွံကလေးများသည် ငှက်ပျောသီးကို အခွံနွှာ၍ စားထားသကဲ့သို့ အညှာဖက်တွင်

အခွံချင်းဆက်တွဲ၍နေလျှင် ငါးပုံကျောက်၏ ကြိတ်ခွဲပုံကောင်းသည်ဟုသိရှိနိုင်သည်။ အခွံသည် တစ်ခြမ်းစီဖြစ်၍ နေသည်ဆိုလျှင် ငါးပုံကျောက်သည် လိုသည်ထက် ပို၍ ဖိကြိတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပေသည်။

နောက်တစ်ဆင့် စစ်ဆေးရသည်မှာ"ဟော့ပါ” ခေါ် ဆန်ကျပေါက်အောက်၌ သုံးတင်ဝင်ဆန်အိတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ဖြစ်ရာ ဆန်ကျပေါက် ဖွင့်သည်အချိန်နှင့် ဆန်အိတ်ပြည့်၍ပိတ်လိုက်သောအချိန်ကို မှတ်သား၍ တွက်ချက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အဖွင့်အပိတ်သည် ငါးမိနစ်ကြာသည်ဆိုငြားအံ့။ ငါးမိနစ်လျှင် ဆန်သုံးတင်း၊ မိနစ်ငါးဆယ်လျှင် တင်းသုံးဆယ် စသည်ဖြင့် ကြိတ်ခွဲနှုန်း အနှေးအမြန်ကို သိရှိနိုင်ပေမည်။

ထို့နောက် စစ်ဆေးရသည်မှာ ဖွဲနုဖွဲကြမ်းများဖြစ်၏။ ဖွဲနုဖွဲကြမ်းများအတွင်းသို့ ပွိုင် ခေါ် ဆန်ကွဲအသေးကလေးများပါနေလျှင် ဆန်စက်ရှိဆန်ကာများ ပေါက်ပြဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပြန်သည်။ ဤသို့စက်၏အစိတ်အပိုင်းများကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် လေ့လာပြီးသည်နောက်"ဘိလပ်ဆန်ခါ” ခေါ် ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်၍နေသော ဆန်ကာအနီးမှလူကို စစ်ဆေးရပြန်၏။ ထိုသူသည် ဆန်ခိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ၏ဆန်ခိုးနည်းမှာ စပါးများကုန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စပါးကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သံချောင်းဒေါင်ခနဲခေါက်လိုက်၍ စက်ကိုရပ်နားစေလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန်ကာအတွင်း၌ဆန်များမရှိသော်လည်း"အယ်လီဗေဒါ” ခေါ် စပ်ခွက်များတပ်ထားသည် နေရာ၌ ဆန်များကျန်ရှိနေတတ်သေးသည်ဖြစ်ရာ သံချောင်းကို အနည်းငယ်စော၍ ခေါက်လိုက်လျှင် ပေ(၉၁) ကျော်ရှည်သည် အယ်လီဗေဒါ ကြိုးတစ်လျှောက် တပ်ဆင်ထားသော စပ်ခွက် ၄၅ ခွက်တွင်ဆန်များ ခိုကပ်၍ ကျန်နေမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်တစ်စက်သို့ ရောက်တိုင်း အထက်ပါနည်းအတိုင်း စစ်ဆေးလေရာ စက်၏ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ အလုပ်သမားများ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို တွေ့ရှိရသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဒါးပိန်၊ သပြုရွာမှ ဆန်စက်လာ၍တည်သော ဦးကျော်ဝင်းဆိုသည်သူ ပိုင်ဆိုင်သည်"နီလာဝင်း” ဆန်စက်ကို စစ်ဆေးရာတွင် စက်၏ချွတ်ယွင်းချက်အနည်းငယ် တွေ့ရှိသော်လည်း အလုပ်သမားများရိုးသားကြသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုစက်အားငှားရမ်းရန် ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းသည် လွန်စွာအရပ်ရှည်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သတိပြုမိ၏။ စကားပြောရာ၌လည်း ပုံတိုပတ်စနှင့် ပြောဆိုတတ်လေ၏။

"ကျုပ်စက်ကတော့ ဆန်ထွက်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားကလည်းကောင်း၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စက်ကို အမြဲသ,နေလေတော့ စက်ချင်းယှဉ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရရင် ဒီနယ်မှာတော့ ဘယ်သူ့စက်ကိုမှ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး” ဟူ၍ သူ၏စက်ကို အမွှမ်းတင်လေ၏ ။

“ကျွန်တော်လဲ စက်ကိုတော့လေ့လာပြီးပါပြီ၊ စက်ကတော့ ဦးပြောသလောက် မကောင်းလှပါဘူး၊ ဆန်ခါတွေကလည်း မလုံတော့ဘူးငါးပုံကလည်း တယ်ပြီးအခွဲကြမ်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကြိုက်တာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ အလုပ်သမားပဲ၊ အလုပ်သမားတွေကတော့ သစ္စာရှိပုံရတယ်"

“မောင်ဘကွန်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အလုပ်သမားကောင်းတယ်၊ မခိုးဘူးဆိုတာ စက်ပိုင်ကောင်းလို့ပေါ့မောင်ရင်၊ စက်ပိုင်က မခိုးရအောင် ဝဝလင်လင်ပေးထားရင် မခိုးဘူးပေါ့”

ဦးကျော်ဝင်းသည် အလုပ်သမားကောင်းခြင်းကိုပင် သူ၏ကောင်းခြင်းအဖြစ် လွှဲပြောင်းယူလိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စပါးရာသီတစ်ခုအတွက် စက်ကို စာချုပ်ဖြင့် လေးရာပေးကာ ငှားရမ်းလေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းက ခြောက်ရာရမှ ဖြစ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြိတ်အနယ်ဈေးဆစ်နေကြချိန်တွင် လွန်စွာကလက်တက်တက်နိုင်လှသော မိန်းမတစ်ဦး ရောက်၍လာပြီးလျှင် ဦးကျော်ဝင်းအား"အကိုကြီး” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ဦးကျော်ဝင်းသည် ထိုအခါ၌ ဈေးကို တောင်၍မထားနိုင်တော့ဘဲ လေးရာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အားငှားရမ်းလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီးလျှင် ချက်လက်မှတ်၌ ငွေလေးရာကို ရေးသွင်းပြီး ဦးကျော်ဝင်းလက်သို့ ပေးလိုက်ရာ ဦးကျော်ဝင်းသည် အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အခြားအခြားသော စပါးပွဲစားများမှာ လိုအပ်လျှင် စက်ကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ငှားရမ်း၍ အသုံးပြုကောင်းပြုမည်ဖြစ်သော်လည်း ချက်လက်မှတ်နှင့် ဘဏ်တိုက်ကိုမူ လုံးဝအသုံးပြုကြခြင်းမရှိကြသည် အလျှောက် ကျွန်ုပ်က ချက်လက်မှတ်ထုတ်၍ပေးလိုက်လျှင် ဦးကျော်ဝင်း အနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား သာမန်စပါးပွဲစားကလေးတစ်ဦးဟု မယူဆဝံ့တော့ကြောင်း သူ၏ မျက်နှာက ဖော်ပြလျှက်ရှိပါသည်။

“ဘယ်ဘဏ်မှာထုတ်ရမှာလဲ မောင်ဘကွန်း”

“သောမတ်ကွတ်အင်ဆန်းမှာပါ ဦးလေး”

“အေးကွာ၊ မင်းတို့လို စီးပွားရေးဘက်မှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူငယ်တွေကို တွေ့ရတော့ မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးတော့ ဂုဏ်ယူမိတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သစ္စာရှိဖို့လိုတယ် မောင်ဘကွန်း"

"We are sailing on the same boat."

“တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတွေပါ ဦးလေး” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော အထက်ပါ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောလိုက်ရာ တိုင်းရင်းမြန်မာခုနှစ်တန်းလောက်ကို သင်ခဲ့ရဖူးသော ဦးကျော်ဝင်း၏ မျက်လုံးသည် ပို၍ပြူးသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်ဝင်းသည် ကလက်တက်တက်နိုင်လှသော မိန်းမနှင့်အတူ သမ္ဗာန်စီးကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

နောင်တွင် သိရသည်မှာ ဦးကျော်ဝင်းသည် လွန်စွာအရုပ်ရှည်သကဲ့သို့ လွန်စွာမှလည်း မယားငယ်ယူသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်၏။ သူ၏ မယားငယ်များမှာ သူ၏အသက်ထက်ပင် များသေးသည်ဟု သိရလေသည်။ မယားငယ်သာများသည်မဟုတ်ဘဲ အပျော်အပါးလည်း လွန်စွာလိုက်လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ တွင်ရှိသော ပြည်တန်ဆာများမှာ အလုပ်အကိုင်မကောင်းသည် အခါ၌ ဦးကျော်ဝင်းထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိကြသည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဝင်း၏ နီလာဆန်စက်အား စပါးရာသီ တစ်ရာသီအတွက်ငှားရမ်းကာ စပါးများ ဝယ်ယူကြိတ်ခွဲပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ တင်ပို့ရောင်းချလေ၏။ ကိုစံဖေအား တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန်အတွက် အသုံးပြုရလေ၏။အလုပ်သမားများ၊ စပါးရွက်သောမိန်းကလေးများလည်းတစ်စထက်တစ်စရင်းနှီးလာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ဆန်စက်၌ ဆန်အိတ်များကိုရေတွက်နေစဉ် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်ပြီးလျှင် လေပါ တစ်ပါတည်းတိုက်ခတ်လေရာ ဆန်စက်ကြီးပင် သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ ခါ၍ သွားလေ၏။

“လာကြပါဦး နှစ်တော့မယ်”

စပါးရွက်သော မိန်းကလေးများသည် အထက်ပါအတိုင်း အော်ဟစ်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆန်ဂိုဒေါင်မှထွက်ကာ စပါးရွက်သော မိန်းကလေးများဆီသို့ ပြေးသွားကြည့်လိုက်ရာ ချောင်းအတွင်း၌ စပါးသမ္ဗန်ကလေး တစ်စီးသည် ကြီးမားသောလှိုင်းလုံးကြီးများ အကြားဝယ် နစ်မြုပ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်၍နေ၏။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါရှိကြောင်းကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိုးကလည်းသည်း၊

လှိုင်းကလည်းကြီးရသည်အထဲတွင် တင်၍လာသောစပါးများမှာလည်း ပြည့်မောက်နေသည်ဖြစ်ရာ သမ္ဗန်ပေါ်မှ လူနှစ်ဦး၏ အသက်သည် သေမင်း၏လက်သို့ ရောက်လုဆဲ အခါဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်၍နေစဉ်၌ပင် ကြီးမားသောလှိုင်းကြီးက ဝါးမြို၍ ပစ်လိုက်ရာ စပါးသမ္ဗန်ကလေးသည် အိုးတည်နစ် နစ်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် သမ္ဗန်တစ်စီးအား ကြိုးဖြုတ်၍ အပြင်းအထန် လှော်ခတ်လေ၏။ ကမ်းပေါ်မှလူများက မသွားရန် ကျွန်ုပ်အားအော်ဟစ်ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နစ်မြုပ်သွားသော သမ္ဗန်၏ အောက်ဖက်ဆီသို့ ကြိုခတ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ လေကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကိုလည်းကောင်း အံတု၍ လှော်ခတ်ပြီးလျှင် သမ္ဗန်ပေါ်မှကျ၍သွားသောလူများအား ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေ၏။

မိုးကြိုးများသည်လည်း တချွင်ချွင်တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိပေရာ သည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းထဲလေထဲတွင် ကြိုးစားရှာဖွေရာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို စတင်တွေ့ရှိရသဖြင့် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးမှာလည်း သမ္ဗန်ပေါ်သို့ရောက်သည်အခါ သတိလစ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ရှာဖွေပြန်ရာ ရေထဲမှ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလက်ကလေးတစ်ဖက် ပေါ်၍လာသဖြင့် အမိအရ ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်ပြီး..သမ္ဗန်ပေါ်သို့တင်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် ဆန်စက်ဆီသို့ ပြန်၍လှော်ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကမ်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်,..မိန်းကလေးအား ပခုံးတွင်ထမ်း၍ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ဟိုမှသည်မှပြေး၍ ရေများအန်ထွက်အောင်ပြုရလေ၏။ အဘိုးကြီးမှာမူ ဆန်စက်မှ ကူလီများ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြလေ၏။

ရေများအန်သွားပြီးနောက်မိန်းကလေးအားကျွန်ုပ်သည်အသာမှေး၍ပွေ့ထားပြီးလျှ ရေများကိုပွတ်တိုက်စေရာ မိန်းကလေးသည် အသက်မသေဘဲ ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။

သတိရလာသောအခါ၌-
မိန်ကလေးအား..စပါးရွက်သောအုပ်စုမှအသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့်ဒေါ်ချစ်ဆိုသည်မိန်းမကြီ ပြောင်းပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တည်းခိုရာ ကိုစံဖေ၏အိမ်သို့ပြန်၍လာခဲ့လေ၏။ မပြန်၍လည်းမဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်း၍နေပြီဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က အအေးမိသောဒဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်းအထန်ဖျားလေတော့၏။ တကြိမ်တစ်ခါမှ ဖျားနာဖူးခြင်းမရှိသောကြောင့် ဖျားနေသောအခါ၌ လွန်စွာဆိုးလေတော့၏။ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် သတိလစ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သတိရ၍ မျက်စိများဖွင့် လိုက်သောအခါ၌..

“ဟော..သတိရလာပြီ။ အဖေ..သူသတိရလာပြီ” ..

အသံကလေးမှာ ချို၍လွင်နေ၏။ အသံရှင်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကျိမ်းစပ်သောမျက်လုံးများအား ကြိုးစား၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်၍ နေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ကျွန်ုပ် သတိရလာသည်အတွက် ကိုစံဖေတို့လင်မယားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေ၏။

“ပွဲစားကြီးရယ်..ကျုပ်တို့သားအဖအသက်ကိုကယ်ခဲ့တာကျုပ်တို့အတွက်ပွဲစားကြီး

“ဟုတ်ပါတယ်အကိုရယ်..မြယဉ်ဖြင့် စိတ်ပူမိတာလွန်ပါရော”

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ မြယဉ်ဟု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရှိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ပူပင်သောကရောက်မည် သူများ ဤလောက၌မရှိဟု ယူဆထားသူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ပူပန်ကြမည်သူများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရမိသေးတော့၏။

ထိုကြောင့် အိပ်ရာထက်တွင်ပင် ပက်လက်ဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မလိုလားတော့သည်အလျှောက် ကြိုးစား၍ထိုင်လိုက်၏။ ကိုစံဖေနှင့်မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား ဖေးမ,ကူညီကြလေ၏။ ကိုစံဖေကူညီသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား သိုင်းဖက်၍ ဖေးမကူညီခြင်းမှာမူ ပူနွေးသော၊ ပျော့အိနူးညံ့သောအတွေ့တစ်ခုကို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် လှုပ်ရှား၍သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အထိတွေ့ကို ပထမဆုံး ခံစားဖူးသည်အကြောင်းကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် ထိုအကြောင်းကိုပင်ဖော်ပြရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ဘေးမှအရာတို့ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ထိုအရာတို့ကား ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ၊ ပြည်တောင်းဖြင့် ထည့်ထားသော ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ဆန်ပေါ်မှ ငွေမတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့တို့ဖြစ်၏။"ဒါက ဘာတွေလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ..

မြယဉ်၏အဖေက"ပွဲစားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖကို

ကယ်ဆယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို လာပြီးကန်တော့ကြတာလေ”

ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ဆန်တစ်ပြည်နှင့်ငွေတစ်မတ်သည်လည်းကောင်း အမှန်စင်စစ် တန်ဖိုးအားဖြင့် မပြောပလောက်သော်လည်း အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ လာရောက်၍ ကန်တော့ခြင်း၊ အသိအမှတ်ပြုလုပ်ခြင်းသည် အသက်ကိုသေမင်းလက်သို့ တစ်ဝက်အပ်နှံ၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့အထူးပင်ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတို့၏ချစ်စရာကောင်းသောဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဟု ဆိုချင်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အမေမွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ပွဲစားကြီးကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ အသက်ပဲရှိပါတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ကျုပ်က ကန်တော့ပါရစေ” ဟု အစချီကာ မြယဉ်တို့အဖေက စတင်၍ ကန်တော့၏။ မြယဉ်ကမူ ဆံပင်ဖြန့်၍ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်အား ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ကန်တော့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ခနောင်တို ငါးနံပတ်ရွာမှ မြယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြယဉ်၏အဖေ ဦးနီကိုလည်းကောင်း ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်လေ၏။ မြယဉ်တို့ပြန်၍သွားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကန်တော့ပွဲနှင့် ဆန်တစ်ပြည်ကိုကြည့်ကာ ဤသို့စိတ်ကူးလေ၏။

“ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မည် ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍လည်း ဤလောက၌မရှိပေ၊ ယခုအခါ၌ မြယဉ်တို့သားအဖသည် ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ ငါသေမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျှက်ရှိကြပေသည်။ ဤသို့ပူပန်ကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်ပေ။ ငါက သူတို့သေမည်ကို ပူပန်၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်တည်းစဉ်းစားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေတော့၏။

[ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်၍ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုဆောင်ရွက်ဝံ့သူအတွက် ဆွေမျိုးမလိုတော့ပါ။ ပူပန်မည်သူတွေ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

မှတ်စု၌ ရေးမှတ်လိုက်သည်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုပမာမထားဘဲ စွန့်စားခဲ့ရသော သူရဲကောင်းတံဆိပ်ဖြစ်သည် ငွေမတ်စေ့ကလေးအား

အပေါက်ဖောက်၍ ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်း၌ အဆိပ်ကြုတ်နှင့်အတူ ချိတ်ဆွဲ၍ထားလိုက်လေတော့၏။

အခန်း-၁၄

ကျွန်ုပ်နှင့် မူးစေ့အပဲ့ကလေး ပြန်၍တွေ့ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်ပွဲရုံများသို့ တင်ပို့ထားသော ဆန်ဖိုးငွေများအား တောင်းခံရန်အတွက် ငါးနံပါတ်ရွာမှနေ၍ ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တပြန်ခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ပုဇွန်တောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင် စသည့်နေရာများမှ ပွဲရုံများဆီသို့ တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံလှည့်လည်ကာ ကြွေးမြီများ တောင်းခံရလေသည်။ အချို့ ကတိတည်သော ပွဲရုံများမှ ငွေကို ချက်ချင်းပေးချေသော်လည်း အချို့သော ပွဲရုံများမှာမူ ဟိုနေ့ချိန်း၊ သည်နေ့ချိန်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ညစ်အောင်ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြွေးတောင်းနည်းသစ်ကို တွေ့ ရှိလေတော့၏။ ထိုနည်းကား ကျွန်ုပ်ရရှိရန် ကြွေးမြီကိစ္စကို မပြောတော့ဘဲ …

“ပွဲစားကြီးနဲ့ပွဲကတော်ကြီးဆီကိုအခုလာတာ အရင်အပတ်က ငွေလက်ကျန်ကိစ္စအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေနဲ့ ကြေးနဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ အခုလိုပဲ ကျန်တာလဲရှိမယ်၊ ရတာလည်းရှိမှာပေါ့၊ ပွဲစားကြီးတို့ ပွဲကတော်ကြီးတို့လို လူတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မယုံစရာလဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ အဲဒီလက်ကျန်ငွေကိစ္စကို ထားလိုက်ပါ၊ အခုလာတာက နောက်ထပ် ကျွန်တော်ကြိတ်ထားတဲ့ ငကျွဲစက်ကလေးအထူးဆန် အကောင်းစားတွေပို့ဖို့ကိစ္စပါပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်နှစ်အိတ်ပို့ရမယ်ဆိုတာ စာရင်းလာယူတာပါ” ဟူသော စကားဖြင့် လက်ကျန်ငွေကြေးကို ဂရုမစိုက်ကြောင်း ဖော်ပြပြီးလျှင် နောက်ပို့မည် ‘ငကျွဲစက်ကလေးအထူးဆန်’ ဆိုသည်ကို မက်လုံးပေး၍ မျှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နောက်ပို့မည့်ဆန်ကိုလိုချင်သော ပွဲစားကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ပွဲကတော်ကြီးသည်လည်းကောင်း..“ကျုပ်တို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုဘကွန်းဆီက ဆန်တွေ အကုန်လုံး ပို့စေချင်တာပါပဲ၊ လက်ကျန်ငွေကိုလည်း ချန်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မှာပေါ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ကြွေးဆပ်ခြင်းဖြင့် လာဘ်ထိုးရလေတော့၏။ ထိုနည်းသည် ကြွေးယူထားသော လူဆယ်ဦးတွင် ကိုးဦးအထိအောင်မြင်သောနည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စု၌ တစ်ဖက်ပါနည်းအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ရပြန်၏။

[ကြွေးယူထားသူထံရောက်လျှင် မိမိက ကြွေးကိစ္စကို လုံးဝ စ,တင်ခြင်းမပြုပါနှင့်။ ထိုသူက ပြောလာသည်တိုင်အောင် မိမိအနေနှင့်

ကြွေးကို အရေးမကြီးကြောင်း ပြောပါ။ အမြန်ဆုံး ကြွေးရသောနည်း ဖြစ်၏။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤသို့လျှင် ပွဲရုံများသို့လှည့်လည်၍ ကြွေးတောင်းခဲ့ရာ ညောင်တန်းသင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ ပွဲရုံတစ်ရုံ၌ ကြွေးတောင်းပြီးပြန်ထွက်လာစဉ်၌ ...

“အစ်ကိုဘကွန်း” ဟူသော ထုတိသြဘာနှင့်ပြည့်စုံလှသည် အသံကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ နားသို့ ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းတစ်ဖက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍လာနေသော တင်တင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အသည်းနှလုံးများသည်လည်းညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်လေပြင်းခတ်ဘိသကဲ့သို့သွက်သွက

“တင်တင်”

“အကိုဘကွန်း”

တင်တင်သည်- ဖယောင်းတိုင်ကလေးများသဖွယ်ဖြူသွယ်သောလက်ချောင်းကလေးများဖြင့်- ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်အားဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရုံမျှမကဘဲရှေ့တိုးနောက်ငင်လှုပ်ယမ်း၍နေပြီးလျှင်..

"အစ်ကိုဘကွန်းရယ်အသားတွေလဲဖြူလာလိုက်တာ၊ ဝလဲ ဝလာတယ်၊ တင်တင်ဖြင့် ဖြုန်းကနဲ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး"

ကျွန်ုပ်သည် ဖြူဝင်းစိုပြည်သော တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ တင်တင်၏ ဝိုင်းစက်ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဝေဒနာကြောင့် အရည်လဲ၍ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလျှက် ရှိလေသည်။

“တင်တင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“တင်တင်တို့သားအမိ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်၊ ကုန်စုံဆိုင်အတွက် ဈေးလာဝယ်တာလေ”

“တင်တင်တို့ဦးလေးနဲ့ ဘီအိုစီမှာ နေတယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်ခွဲပြီးနေတာ ကြာပြီပဲ၊ အမေက ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားတယ်၊ တင်တင်က စက်ချုပ်တယ်၊ စက်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားတယ်”

“တင်တင့်အဒေါ် မတင်ရီနဲ့ မခင်ရီတို့ကော”

“သူတို့က ချောက်မှာပဲ"

တင်တင်သည် မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့အကြောင်းကို မေးလိုက်သည့်အခါ၌ အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့သည် ကျွန်ုပ်အား လက်စွပ်မခိုးရပါဘဲလျက် သူခိုးဟု စွပ်စွဲကာ လူပုံအလယ်၌ ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်ထားကြသူများဖြစ်၏။

ပုလိပ်လက်သို့ အပ်၍ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်စေခဲသူများဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ကြီးမားသောပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်စေခဲ့သည် နံပါတ်တစ်တရားခံများ ဖြစ်ကြ၏။ တင်တင်သည် လူစိတ်မရှိသော အဒေါ်များအတွက် မျက်နှာပူလှျက်ရှိလေ၏။

လွန်စွာမည်းမှောင်သောကျောက်မီးသွေးအတွင်းမှ လွန်စွာထွန်းလင်းတောက်ပလှသည့်စိန်ကို ရဘိသကဲ့သို့ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းအတွင်းမှ ကြင်နာတတ်သော တင်တင်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

"ကဲ တင်တင်…ဟောဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုသွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“တင်တင် လက်ဖက်ရည် မသောက်ချင်ပါဘူး..အစ်ကိုဘကွန်းနဲ့ စကားပဲပြောချင်တယ်”

“အစ်ကိုဘကွန်းကို ပြောစရာတွေရှိလို့လား”

“ ရှိတာပေါ့၊ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့်ပြောပေတော့ အစ်ကိုဘကွန်းနားထောင်မယ်”

“အို..လမ်းမှာ မတ်တတ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

“ ကဲ.-. ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံဘက်ကို လျှောက်ရအောင်”

ကျွန်ုပ်နှင့်တင်တင်သည် ပန်းခြံဘက်သို့ လျှောက်၍လာခဲ့ကြလေ၏။ တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်၏ဘေးသို့ လိုက်ပါလာရင်း..“အစ်ကိုဘကွန်း အခုဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဒီပွဲရုံကိုဘာလာလုပ်တာလ” စသောမေးခွန်းတို့ကို မနားတမ်းမေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူမေးသမျှအား တစ်လုံးချင်းပြန်၍ ဖြေဆိုခဲ့လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံသို့ ရောက်၍လာခဲ့လေ၏။

ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံမှာ..စနေနေ့တိုင်းအငြိမ့်ကပြလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ..စနေနေ့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည်ဈေးဆိုင်ခုံအလွတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

“ကဲ..ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆို ပြောပေတော့၊ သန်လျှင်သဘော်ာမမီရင် သမ္ဗာန်နဲ့လိုက်ပို့မယ်”

“အရီတို့၊ မခင်ရီတို့က အစ်ကိုဘကွန်းကို ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်ကြတာကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်းအနေနဲ့ တင်တင်ကိုပါရောပြီးစိတ်နာနေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး တင်တင်..အစ်ကိုဘကွန်း တင်တင်ကို ဘယ်တော့မှစိတ်မနာပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်..တင်တင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေရတာလဲ၊ ဘူတာရုံမှာတွေ့တုန်းကလဲ မူးစေ့ကလေးကိုပေးပြီး တစ်ခါတည်းနောက်တောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲထွက်သွားလိုက်တာ..တင်တင်နောက်မှာ

“တင်တင် ငိုပြီးကျန်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ငိုပြီး ကျန်ခဲ့မှန်း သိလျက်နဲ့များ..တင်တင်အပေါ်မှာ ရက်စက်လှချေလား အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

“ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဘကွန်းဘာတစ်ခုမှမပြောပါရစေနဲ့၊ နောက်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါမှာတော့...”

“ငါးနှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ အစ်ကိုဘကွန်းအကြောင်းရော၊ မူးစေ့အပ့ံကလေးအကြောင်းရော ပြောပြမယ်ပေါ့"

“တင်တင်ကရော နောက်ငါးနှစ်အထိ မူးစေ့အပ့ဲကလေးကို သိမ်းထားမှာမို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိမ်းရမှာလဲ၊ ဒီမှာကြည့်” ဟု ဆိုကာ တင်တင်သည် အင်္ကျီအောက်တွင် ဝှက်၍ဆွဲထားသော ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့အပြဲကလေးကို ထုတ်၍ပြလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ရင်သည် ဆို့နင့်နင့်ကြီးဖြစ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမူးစေ့ကလေးကို လွန်စွာမြတ်နိုးပေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အနှိပ်သည် အဖြစ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သော

မူးစေ့ကလေးဖြစ်၏။ ခေါ်တောကုလားအနှိပ်သည်များက ကျွန်ုပ်၏လက်မှ လုယူသွားကြသည်ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ ပြန်လည်လုယူထားရသော မူးစေ့ကလေးလည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် မြတ်နိုးသော ပစ္စည်းကလေးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား မြတ်နိုးစွာ လည်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လူသားတစ်ဦး ဤလောက၌ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင်..ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဝမ်းသာသလိုလို ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့်..ရင်တွင်း၌ဆို့နင့်နင့်ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဘကွန်း သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲကွယ်"

“ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲ”

“အစ်ကိုဘကွန်း..အမှတ်တရပေးခဲ့တဲ့မူးစေ့ကလေးကို..တင်တင်ကအခုလိုအမြတ်
ဝမ်းသာတာပေါ့"

“ဒါကတော့ အစ်ကိုဘကွန်းကို.."

တင်တင်သည် ယောင်၍ပြောလိုက်ပြီးမှ စကားကို အမိအရအရှိန်သတ်လိုက်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့်"အစ်ကိုဘကွန်းကို ချစ်တာကိုး” ဟု ပြောရန်ဖြစ်လေ၏။

“ပြောလေ တင်တင်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း တင်တင်ပြောရမှာရှက်တယ်”

"တင်တင်ရှက်ရင် အစ်ကိုဘကွန်း ဆက်ပြီးပြောမယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို ချစ်လို့ အစ်ကိုဘကွန်းပေးထားတဲ့ မူးစေ့ကလေးကို ဆွဲပြီးထားတယ်ဆိုပါတော့”

“ရှက်ပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးသည် ရှက်စိတ်ကြောင့် နီမြန်း၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဖြူ၍သွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများအား ဆုပ်ကိုင်၍ပွတ်သပ်ကာ အရှက်ပြေ၍သွားစေရန် ချော့မော့လျက်ရှိပေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်းလဲတင်တင်ကိုချစ်ပါတယ်ဒါကြောင့်လည်းအခုတော့ဘာမှမပြော
နောက်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါကျတော့မှပဲ တဝကြီးပြောပြမယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်”

တင်တင်သည် အသာအယာ ခေါင်းကလေးညိတ်၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏လက်ကလေးကို အသာအယာယူ၍ နမ်းလိုက်မိ၏။ ထိုအနမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် တင်တင်နှင့်အတူ သိမ်ကြီးဈေးသို့ သွားရောက်ကာ ဈေးဝယ်ပြီးသည်အခါ၌လည်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်၍ပို့ပြီးလျှင် သင်္ဘောထွက်သွားသည် အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ပြ၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

တင်တင်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခေါက်ကျ ရန်ကုန်သို့ ဈေးဝယ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခနောင်တိုမှနေ၍တစ်ပတ်လျှင်တစ်ခေါက်ကျ ရန်ကုန်ပွဲရုံများသို့ လာရောက်ကာ ဆန်ဖိုးငွေများသိမ်းရလေ၏။

ထိုအခါ၌ သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့သွားရောက်ကာ တင်တင်အား စောင့်ကြိုတတ်မြဲ ဖြစ်ပြီးလျှင် တင်တင်နှင့်အတူ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ၊ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ကန်တော်ကြီးစောင်း စသောနေရာများသို့ သွားရောက်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက်..တင်တင်အတွက်ဈေးဝယ်၍ပေးပြီးလျှင်..သင်္ဘောဆိပ်သို့..လိုက်ပို့မြဲဖြစ် လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

ရန်ကုန်နှင့် သန်လျှင်သို့ သွားနေကျ ခရီးသည်များသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အားမှတ်မိနေကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်တင်တင်တို့၏ အချစ်သည် တစ်စထက်တစ်စ ခိုင်မြဲ၍လာလေတော့၏။ သင်္ဘောဆိပ်၌ သွားရောက်စောင့်ဆိုင်းရသည်အခါ တင်တင်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍လက်ပြလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်အခါ၌ ဝမ်းသာမှုများသည် ရင်၌ပြည့်နှက်၍ သွားသကဲ့သို့ သင်္ဘောပေါ်သို့တင်တင်ပါသွား၍ လက်ပြကျန်ခဲ့သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ရင်သည် ဟာ၍ကျန်ရစ်ခဲ့မြဲ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်လိုက်၍သွားသော သင်္ဘောကြီးတစ်စီးလုံး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်၍ မသွားမချင်း ဇောတံတားတွင် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ထူးခြားသောစွမ်းအင်ကိုသဘောပေါက်၍လာသည့်အ ရေးမှတ်၍ထားမိလေ၏။

[အချစ်ဆိုသည်မှာ ဆုပ်ကိုင်၍ပြနိုင်သော အရာမဟုတ်သော်လည်း ဆုပ်ကိုင်၍ ပြနိုင်သောအရာတို့ထက်ပင် စွမ်းအင်အရာ၌ သာလွန်ပေသည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်လွန်စွာမြတ်နိုးလှသော မူးစေ့အပဲ့ကလေးနှင့် ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြန်၏။

အပိုင်း-၁၅

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းရည်သတ္တိထူး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်သို့သွားရောက်၍ အလုပ်သမားများအား ဆန်အိတ်များကို သမ္ဗာန်ပေါ်သို့ တင်စေခဲ့လေသည်။ ဆန်အိတ်များအားလုံး တင်ပြီးသည်အခါ၌ ဆန်အိတ်များပုံခဲ့သောနေရာတွင် ဆန်များဖိတ်လျှက် ကျန်ခဲ့သည်ကိုတွေ့သဖြင့် ဆန်စက်၌တံမြက်စည်းလှည်းရန် ခေါ်ထားသော မောင်နီဆိုသည် သူငယ်ကလေးအား တံမြက်စည်းလှည်း၍ ဆန်များကို စုခိုင်းရန်အတွက်"မောင်နီရေ ခဏလာဦးဟေ့” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မီတန်တေ ခေါ် စက်ဆရာအဖိုးကြီးက စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာနှင့်....

“မောင်နီ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းဘူးလား”

“မောင်နီ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ ဆရာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကောင်ကလေးက လူအေးကလေးပဲ”

ထိုအချိန်၌ စပါးရွက်သော မိန်းမများ၊ ဆန်ထမ်းသောကူလီများသာလျှင်မက စက်ပိုင်းတွင်တာဝန်ယူရသော အလုပ်သမားများပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ စုပြုံ၍ရောက်လာပြီးလျှင် မောင်နီ၏သတင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြလေတော့၏။

“စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်းရဲ့အိမ်က ရေထမ်းဖို့ မနေ့ညနေကခေါ်သွားတယ်။

ညလဲကျရော..ဦးကျော်ဝင်းမိန်းမရဲ့ စိန်လက်စွပ်ပျောက်တယ်ဆိုပြီး ပုလိပ်ကလာဖမ်းတော့တာပဲ” ဟု မီတန်တေအဖိုးကြီးက ပြောပြ၏။

“ဂါတ်မှာတော့ဘယ်လောက်ခံရမလဲမသိပါဘူး၊ လမ်းမှာကတည်းကရိုက်သွားလိုက်တာပါးစပ်ကသွေးတွေတောင်ထွက်လို့တော်” စပါးရွက်သောအဒေါ်ကြီးက စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် ဝင်၍ပြော၏။

“မောင်နီက ရိုးပါတယ်”

“မိမရှိ ဖမရှိဆိုတော့ ဒီလိုပဲထင်တိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ညကလည်း တော်တော်အရိုက်ခံရတယ်ဆိုပဲ”

"ဦးကျော်ဝင်းရဲ့မယားကြီး၊မယားငယ်၊ မယားလတ်တွေကလဲကောင်လေးကိုဝိုင်းပြီးရိုက်ကြတာမြင်လို့တောင်မကောင်းဘူး ..”

စသည် အသံတို့သည် ၊ဟိုမှသည်မှပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်တွင်ပြာဖုံး၍နေသော မီးခဲကလေးကဲ့သို့ နာကြည်းလှသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုသည် အထက်ပါအသံများကို ကြားရသည် တခဏ၌..ပြာဖုံးလျှက်ရှိသောမီးခဲအားပြာများလွင့်စင်သွားသည့်တိုင်အောင်..လေဖြင့်ဆောင ရဲကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင်လျှင် စိန်လက်စွပ်နိုးမှုဖြင့် အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခနောင်တိုဂါတ်သို့ လိုက်၍သွားလေသည်။ ဂါတ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂါတ်စာရေးအားမောင်နီနှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြောရာ...ဂါတ်စာရေးကအင်တင်တင်လုပ်၍နေ ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ပေးလိုက်မှပင် အချုပ်ခန်းအတွင်းမှမောင်နီနှင့် ကျွန်ုပ်အားတွေ့ဆုံခွင့် ပေးလေ၏။

မောင်နီ၏မျက်နှာမှာ မျက်လုံးများပိတ်၍နေသည်အထိ ရောင်ကိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး၌လည်းအညိုအမဲများစွဲလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်မောင်နဲ့ကိုတွေ့လိုက်လျှင်လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်၍သွားလေ၏။

“မောင်နီ မင်းကိုညက တော်တော်ပုံနှိပ်စက်ကြသလား”

မောင်နီသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို အဖြေမပေးတော့ပဲ ပျက်ရည်များ တွေတွေစီးကျလာလေ၏။

“မင်းတကယ်ခိုးတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မခိုးရပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့် မခိုးရပါဘူးဆိုတိုင်း အရိုက်ခံနေရတော့ ခိုးတယ်လို့ပဲပြောလိုက်တော့တယ် ဝမ်းနည်းတာပါပဲခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် မောင်နီအားနှစ်သိမ့်၍ ချော့မော့ပြီးလျှင် မောင်နီအမှုကိုကိုင်သော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရလေသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည်သူ၏ကျဉ်းကျပ်လှသောရုံးခန်းကလေးအတွင်းသို့ကျွန်ုပ်ဝင်၍သွားသည်န

ကျွန့်ပ်အားစတင်ငေါက်ငမ်းလေတော့၏။

"ငါ့ရုံးခန်းထဲကို ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဝင်လာတာလဲ”

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ညကဆရာဖမ်းသွားတဲ့ မောင်နီကိစ္စကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ..အမှုကိစ္စ စကားပြောရအောင် မင်းက ရှေ့နေလား၊ ဝတ်လုံလား”

“ရှေ့နေလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝတ်လုံလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ စပါးပွဲစား မောင်ဘကွန်းပါ၊ မောင်နီဟာ တကယ်မခိုးရရှာပါဘူး၊ ဆရာတို့ကရိုက်လို့သာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခိုးတယ်လို့ ပြောရရှာတာပါ၊ သူ့မှာ မိဘလည်းမရှိရှာပါဘူးခင်ဗျာ၊ သနားသဖြင့် ...

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းက ငါတို့ကိုမတရားလုပ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား၊ မင်းကိုပါ ဖမ်းပြီးချုပ်လိုက်လို့ မောင်နီ့ထက်နာသွားမယ်"

ကျွန့်ပ်သည် အပြစ်မရှိဘဲ ကျွန့်ပ်အား ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းအတွက် အနည်းငယ် အောင်သက်သက် ဖြစ်၍သွား၏။ အပြစ်မရှိဘဲ အနှိက်စက်ခံထားရဖူးသော မီးခဲပြာဖုံးစိတ်ကလေးသည်လည်း မီးတောက်အဖြစ်မီးပွင့်၍ လာလေတော့၏။

ကျွန့်ပ်သည် ဤလောကကြီးအလယ်၌ ရာထူးဟူသည်ကိုဖယ်၍လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ဆိုသည် အရာကို ဖယ်၍လည်းကောင်း ထိုရာဇဝတ်အုပ်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်၍လာလေ၏။

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမှုကို မှန်ကန်တဲ့အတိုင်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“အေး..ဟုတ်တယ်မင်းကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားကို ပြောမပြတော့ပါဘူး၊ ရာဇဝတ်အုပ်အလုပ်က ခင်ဗျားပြုတ်သွားတဲ့အခါကျတော့မှပဲ ကျုပ်နဲ့တစ်ခါထပ်ပြီး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မင်းလိုကောင်ကြောင့်များ ငါ့ရဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် ရာထူးကို ပြုတ်အောင်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့နာမည်သန်းမောင် တဲ့ကွ”

ကျွန့်ပ်သည် မဖြစ်စလောက်ရာထူးကလေးကြောင့် မာန်တက်လျှက်ရှိသော ထိုသူအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှည့်၍မပြောတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးသို့ သွားရောက်၍

ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးခန်းကို စုံစမ်းပြီးလျှင် မည်သူ့ထံမျှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ပုလိပ်မင်းကြီး ရုံးခန်းသို့ စွတ်ကနဲဝင်၍ သွားလေသည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည်ကျွန်ုပ်အားမော်၍ကြည့်ပြီးနောက်နေ့ခင်းကြောင်တောင်သရဲအ

"အို..ငရဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ" ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ညည်းတွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် စပါးပွဲစား မောင်ဘကွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခနောင်တိုဂါတ်၌ အမှန်တကယ် မခိုးရပါဘဲလျက် လူငယ်တစ်ဦးကို သူခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲကာရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင် ဆိုသူကရိုက်နှက်ထားသဖြင့် လာရောက်တိုင်တန်းရကြောင်း ပြောဆိုလျှင်..

"ကျွန်ုပ် အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းရဲ့ အလုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်အုပ်ရဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ဒါပေမယ့် ရာဇဝတ်အုပ်ဟာ မတရားလုပ်နေတာကိုတော့ မင်းကြီးအရေးယူပေးပါ"

"အရေးမယူနိုင်ဘူး"

"အရေးမယူပေးနိုင်ရင်တော့ ကျုပ် ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားဘဲရပ်နေရလိမ့်မယ်"

"မင်းကို ကုလားပုလိပ်တွေနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားရလိမ့်မယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေမယ်"

"ငါ့ရုံးထဲမှာဆိုရင် ဆွဲထုတ်ပြစ်ရမှာပဲ"

"ဒီလိုဆိုရင် ဟိုလမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေမယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်မှာလဲ"

"မင်းကြီးအရေးမယူမချင်း ရပ်နေမယ်"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကျုပ် ဘယ်တော့မှ အရေးမယူနိုင်ပါဘူး"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် အမြဲရပ်နေရုံပဲ ရှိတာပေါ့"

“ဂတ်ဒေါက်”

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ရုံးခန်းမှ ထွက်၍လာပြီးလျှင် မီးတိုင်အနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သွားရောက်၍ ရပ်နေလေ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အားမျှော်၍ ကြည်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်ရပ်လျှက်ရှိကြောင်းတွေ့ရလျှင် ပြန်၍လှည်သွားပြီး လုပ်စရာအလုပ်များကို ဆက်၍လုပ်ပြန်၏။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လှည့်၍ ကြည်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

နှစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် လှည်၍ကြည်ပြန်၏။ကျွနုပ် ရပ်၍နေမြဲ ဖြစ်၏။

သုံးနာရီခန့်ကြာလျှင် လှည်၍ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

ရုံးဆင်းချိန်၌ ကြည်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးများသည် သွေးတောင်လျှက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ပုလိပ်မင်းကြီးသည်"တော်ပါတော့ မောင်ဘကွန်းရယ်၊ အရေးယူပေးပါမယ်” ဟူသောစကားကို မုချ လာ၍ပြောရမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

လာ၍ပြောမှလည်း ထိုနေရာမှကျွန်ုပ်ရွှေ့မည်ဟုလည်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ထားလေ၏။

မင်းကြီးကား ရုံးပေါ်မှ ဆင်း၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်ကြည်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်၍သွား၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းထွက်သွားလေ၏။ မင်းကြီး၏ကားသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေတော့၏။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင်......ပုလိပ်မင်းကြီး၏ကားထွက်၍သွားသည်အခါ၌လွန်စွာ

ခြေသလုံးများမှာလည်း သံတုံးသံခဲများကဲ့သို့ မာကျောတောင်တင်းလျှက်ရှိပေသည်။

နေရာမှရွှေ့လိုစိတ်များ၊ ထိုင်ချလိုစိတ်များသည်တဖွားဖွားပေါ်၍လာလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အဓိဋ္ဌာန်သည် ပုလိပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်အား အရေးယူပေးရမည်အပြင် မောင်နီအား လွှတ်၍မပေးမချင်း ထိုနေရာ၌ ရပ်နေရန်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်စေချင်သောအရာအား..အသက်ကို အရင်းပြု၍

ပုလိပ်မင်းကြီးအားရင်ဆိုင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကားနှင့် ပါသွားပြီဖြစ်၏။ အခြားသောသူများမှာလည်း ရုံးဆင်းကြပေပြီ ဒရဝမ်ပင်လျှင် ရုံးတံခါးများကို ပိတ်၍နေပြီဖြစ်၏။ ရုံးစောင့် ရန်အတွက် ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် ရုံးအောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုလမ်းတစ်လျှောက်လည်း တဖြည်းဖြည်း လူသွားလူလာနည်း၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

"ရပ်ရင်း လဲခွေကျပြီး အသက်ပါ ထွက်ချင်ထွက်သွားစမ်းပါစေ၊ ဒီနေရာကတော့ လုံးလုံးမရွှေ့ဘဲ ရပ်နေမယ်၊ ငါ့အတွက်ဒုက္ခခံနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ မောင်နီ ဆိုတဲ့ မိဘမဲ့သူငယ်ကလေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဓွဲသတ္တိကို မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်မင်းကြီးအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုသွားရမယ်၊ တကယ်လို သေသွားရင်တောင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဟာ သူလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို သေသည်အထိ လုပ်ပြသွားစုံတယ်ဆိုတာ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာစွဲသွားရမယ်" ဟူသော စကားများကို စိတ်တွင်းမှရွတ်၍နေမိလေ၏။

လမ်းမှာမူ လူသွားလူလာများ ရှင်း၍နေရုံမျှမက လမ်းမီးလိုက်၍ထွန်းသော ကုလားများပင် မီးထွန်းရန် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

မှတ်ချက်။ ထိုအချိန်က ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးတစ်ဝိုက်တွင် ရေနံဆီမီးတိုင်များသာလျှင် ထားပါသည်။ ညနေတိုင်းကုလားများက လာရောက်မီးထွန်းပေးရလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ အချို့သောနေရာများ၌လည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုရေနံဆီမီးတိုင်များသည် စစ်ဖြစ်ခါနီးအထိ ပုဇွန်တောင်တစ်ဝိုက်နှင့် မလွှကုန်းဘူတာတစ်ဝိုက်တွင် ရှိခဲ့ပါသည်။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်အနီးမှမီးတိုင်ကို မီးထွန်းညှိကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အားသေချာစွာကြည့်ကာ ထွက်၍သွားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအလင်းရောင်အောက်၌ ရပ်မြဲရပ်လျှက် ရှိပါသည်။ အချိန်မှာ ငါးနာရီခွဲခန့်ပင် ရှိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီး ထိုး၍ ရပ်လိုက်သံကို ကြားပြီးနောက်..

"ဘုရားသခင်ရဲ့ နောက်ဆုံးတရားစီရင်တော်မူတဲ့နေ့အထိ ရပ်နေမယ့်လူပဲ၊ မောင်မင်း အရေးယူခိုင်းတဲ့လူကို အရေးယူပေးဖို့ ကျွန်ုပ်ကတိပေးပါတယ်..ဒီနေရာကရွှေ့လိုက်ပါ" ဟူသော မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏အသံကို ကြားရလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးသည်ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို လာရောက်ပုတ်ကိုင်၍ ရင်းနှီးစွာ

ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို သိုင်း၍ကိုင်ကာ မောင်နီ၏အမှုအား အမှန်အတိုင်းအရေးယူပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်ကိုလည်း ထိရောက်စွာ အရေးယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်..“အောင်ပြီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ခွေယိုင်လဲကျသွားပြီးလျှင် သတိမေ့၍ သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဒီ အက်စ် ပီ ခေါ် ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ တွေ့ရလေ၏။

“မောင်ဘကွန်း သတိရလာပြီပဲ၊ မောင်နီအမှုကို ကျုပ်ပဲ အမှုပေါ်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်၊ မောင်နီရေ..လာပါဦး"

ရာဇဝတ်ဝန်သည် ကျွန်ုပ်အားဘုရင်ခံသဖွယ် တလေးတစား ဆက်ဆံလေ၏။ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်အောင်လည်း မောင်နီကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်၍ပြလေ၏။ မောင်နီသည် ကျွန်ုပ်အားထိုင်၍ရှိခိုးရှာလေ၏။

“ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်ကိုလည်း လာဘ်စားမှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပါပြီ၊ အမှုကိုလဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တရားလိုအဖြစ်နဲ့ ရုံးတင်မှာပါ၊ ဟေ့ကောင် သန်းမောင်ကို ခေါ်ခဲ့စမ်း” ဟု အနီးရှိ ပုလိပ်တစ်ယောက်အား ရာဇဝတ်ဝန်ကစေခိုင်းလိုက်ရာ များမကြာမီအတွင်း၌ပင် ရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင်အား လက်ထိတ်ခတ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်ပြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင်သည် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဖြစ်၍နေပေပြီ။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုဆရာမများ၊ လူနာများသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းတွင် ရပ်လျက်ရှိပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်၍ ထိုရာဇဝတ်အုပ်အား အနိုင်ထပ်၍မယူချင်သည် အလျှောက် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း မပြုလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် ပြုံး၍တော့ပြလိုက်မိသေး၏။ ထိုအပြုံးကား"မင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ" ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မျိုး ယူဆနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးရုံမှဆင်းကာ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးအား သွားရောက်၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးကမူ ရာဇဝတ်အုပ်အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် အရေးယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးရုံမျှမက

“မြန်မာလူမျိုး သုံးပုံတစ်ပုံသာ မင်းစိတ်မျိုး ရှိရင်တော့ ငါတို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြရလိမ့်မယ်” ဟူသော ထူးဆန်းသောစကားကို ဆိုလေ၏။

နောင်တွင် သိရသည်မှာ ထိုမျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏အမည်မှာ မစ္စတာစတီးဝပ်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်မှာလည်း လာဘ်စားမှု၊ မတရားဖမ်းဆီးမှု၊ နှိုက်စက်ညှင်းပန်းမှုများနှင့် အလုပ်ပြုတ်ကာ ထောင်ကျသွားသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မသိသော ကျွန်ုပ်၌ရှိသည့်စွမ်းရည်သတ္တိထူးများအား အသုံးချ၍ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏စိတ်ဓာတ်ကိုအနိုင်ယူ၍ လွန်စွာယုတ်မာသော ရာဇဝတ်အုပ်အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုံးမလိုက်လေတော့၏။

အပိုင်း-၁၆

ကျွန်ုပ်အား ငွေမတ်စေ့ကလေးက ဒုက္ခပေးခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် စပါးရာသီကုန်ဆုံးပြီဖြစ်၍ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းများကိုရပ်ဆိုင်း၍ ဆန်စက်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပေးစရာရှိသောငွေများ၊ အလုပ်သမားများအား ရှင်းပေးစရာရှိသောငွေများကို ရှင်းပေးရလေ၏။ ငွေများရှင်းပြီးနောက် အလုပ်သမားများနှင့် ပျော်ပွဲချက်၍စားသောက်လေ၏။ ည (၁၀) နာရီထိုးမှပင်လျှင် စားသောက်ခြင်းကိစ္စပြီးစီး၍ အလုပ်သမားများအားနှုတ်ဆက်ကာ စက်မှနေ၍ ကိုစံဖေ၏အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသော လရောင်အောက်၌ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ သူဌေးကြီးဖြစ်ရမည် အရေးကိုလည်းကောင်း၊ သူဌေးကြီးဖြစ်သည် ကာလ၌ ကျွန်ုပ်လွန်စွာမြတ်နိုးသော တင်တင်နှင့် လက်ထပ်ရမည်အရေးကိုလည်းကောင်း တွေးတောရင်း စိတ်ကူးယဉ်စွာ လျှောက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ဦးစံဖေ၏ အိမ်သို့ရောက်ခါနီး ရေချိုးဆိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်အခါ၌ တံတားပေါ်မှလူရိပ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သိုင်း၍ဖက်ကာ..

“အစ်ကိုဘကွန်း..မြယဉ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဟင်” ဟု ဆိုကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည်အဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိသဖြင့် မြယဉ်အား သေချာစွာ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိရာ လရောင်အောက်တွင် ဖြူဝင်းစိုပြည်သော မြယဉ်၏မျက်နှာကလေး၌ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး မြယဉ်ရယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းက ဘာကိုကယ်ရမှာလဲမြယဉ်ကကော ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့နေလို့လဲ လာလာ ကိုစံဖေတို့အိမ်ကို သွားရအောင်၊ အဲဒီကျမှပဲ ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောပြပေတော့”

“ဟင့်အင်း ဟိုမှာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ပြောမှဖြစ်မယ်မြယဉ်ကို ကယ်မယ့်လူဟာ အစ်ကိုဘကွန်းတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကသာ မကယ်ဘူးဆိုရင် မြယဉ်တော့ ဟောဒီတံတားပေါ်က တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်တော့မယ်”

“ဗျာ..”

ကျွန်ုပ်သည် ယောင်ယမ်း၍ ဘုရားပင် တ,မိလေ၏။ ထို့နောက် ချော့မော့ကာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍စကားပြောနိုင်သောတံတားပေါ်သို့ခေါ်၍သွားရလေ၏။ တံတားပေါ်ရောက်သည်အခါ၌တံတားအခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင်..

“ကဲ ပြောပေတော့ မြယဉ်”

“ပြောရမှာ ရှက်လဲရှက်ပါတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းဟာ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လဲ ဖြစ်လေတော့ ပြောလဲ မပြောရက်ပါဘူး”

မြယဉ်သည် ထိုနေရာ၌ စကားကို ခေတ္တရပ်၍ထားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်၏မျက်နှာကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ရှေ့သို့ဆက်၍ပြောရမည် စကားများမှာ ပြော၍မထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ရှိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လေရာ တော်ရုံဒုက္ခမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိပေသည်။

“ပြောပါ မြယဉ်”

“မြယဉ်လေ အရင်က သူဌေးအိမ်မှာ နေတာ”

“ဘယ်သူဌေးအိမ်မှာလဲ စက်သူဌေးဦးကျော်ဝင်းအိမ်မှာလား..

“ဟုတ်ပါတယ်လခလဲ တစ်လသုံးဆယ်ပေးတယ်၊ အဝတ်အစားလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆင်တယ်ရွှေကြိုးကလေးတစ်ကုံးတောင်မှ ဆွဲပေးထားသေးတယ်ဒါပေမယ့်"

“ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ မြယဉ်”

“မြယဉ်မနေနိုင်တော့လို့ အဘနဲ့ အတူ သမ္ဗာန်နဲ့ စပါးတိုက်တဲ့ နေရာမှာပဲ ကူညီပြီး နေမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်၊ သမ္ဗာန်မှောက်လို့ မြယဉ်တို့သားအဖကို အစ်ကိုဘကွန်းလာပြီး ကယ်တာဟာလေ မြယဉ်သူဌေးအိမ်ကထွက်လာပြီး ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးအိမ်မှာ ဆက်ပြီးမနေတာလဲ”

"အစပထမတော့ သူဌေးက တူမကြီး တူမကြီးနဲ့၊ တော်တော်ပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မြယဉ်ကလဲ ယုံမိတာပေါ့၊တစ်နေ့မြယဉ်အခန်းထဲကို ညသန်းခေါင်လောက်မှာရောက်လာပြီးမြယဉ်သည်ဆက်၍မပြောနိုင်တော့ဘဲ

ရှိုက်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းအဖြစ်အပျက်ကို သဘောပေါက်ပေပြီ။

“အဲဒါ မြယဉ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ လေးလတောင် ရှိနေပြီမြယဉ်မရှက်ပါဘူး..မတရားအစော်ကားခံရတာပဲ၊ မြယဉ်သဘောတူလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘကို သနားတာပါ၊ ဒီကိစ္စသာ အဘသိရင် သူဌေးကို ဒီအတိုင်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘက တစ်နည်းနည်းနဲ့ သတ်မှာပဲ၊ အဲဒီလို သတ်ခဲ့ရင် မြယဉ်အတွက် အဘ စက်တိုင်တက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုပဲ မြယဉ် ဝမ်းနည်းတာပါ"

“အဲဒီတော့ ငါက ဘယ်လို ကူညီရမှာလည်း မြယဉ်”

“မြယဉ်ရဲ့ အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးပါ၊ အစ်ကိုဘကွန်းသာ မကာကွယ်ပေးဘူးဆိုရင် အဘလဲ လူသတ်မှုနဲ့ စက်တိုင်တက်ရမယ်၊ မြယဉ်လည်း သတ်ပြီးသေမိမှာ အမှန်ပဲ၊ အစ်ကိုဘကွန်းလို မွန်မြတ်တဲ့လူကို မြယဉ်အပိုင်လဲမယူရက်ပါဘူးနာမည်ကလေးသာ ခံပေးပါ"

"ဟင်"

ကျွန်ုပ်သည်"ဟင်” တစ်လုံးသာ ရွတ်ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။ ဤကိစ္စမှာ လွယ်ကူသည်ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၌ ကြီးမားသော သံန္နိဋ္ဌာန်ကလည်း ရှိ၍နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အသက်မကမြတ်နိုးရသော တင်တင်ဆိုသည် မိန်းကလေးကလွဲပြီး မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ လက်မထပ်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေပေးရန် လိုပေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မြယဉ်..အစ်ကိုဘကွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကိုဘကွန်းငါးနှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီထက်ခက်တာက တင်တင်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ ချစ်သူကလဲ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကိုတော့ မကူညီနိုင်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစကားကို အေးအေးဆေးဆေးပြော၍ မြယဉ်အနီးမှ ထွက်ခွာ၍လာလေ၏။ မြယဉ်ရှိုက်သံကလေးသာ ပျံ့လွင့်လာ၏။ လေနုအေးနှင့်အတူ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြား၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လရောင်အောက်မှနေ၍ ကုက္ကိုပင်ရိပ် မည်းမည်းကြီးများ အောက်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အကယ်၍မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ နေသည်ဆိုလျှင်လည်း မမြင်နိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်ကသာ အမှောင်တွင်းမှနေ၍ မြယဉ်ကို မြင်နိုင်ပေမည်။ ထိုအရိပ်မည်းကြီးများအောက်သို့ ရောက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် တံတားပေါ်မှ မြယဉ်ကို ပြန်၍ ကြည်မိလေ၏။ မြယဉ်သည် တံတားပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ်ကလေး ထိုင်၍ချပြီး ဘုရားရှိခိုးလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အမိအဖများရှိရာသို့လှည့်၍

ရှိခိုးကန်တော့ပြန်၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ကန်တော့ပြန်၏။ ဤသို့ ရှိခိုးကန်တော့ပြီးလျှင် တံတားအစွန်သို့ သွားရောက်မတ်တတ်ရပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထင်အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုဆုတောင်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ချောင်းတွင်းသို့ ခုန်ချရန် စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းမျှလောက်သာ လိုပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အား သနားမိသည် အလျှောက် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ယောင်ယမ်း၍ ဖိမိလေ၏။ ထိုသို့ဖိမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြယဉ်တို့သားအဖက ကျွန်ုပ်အား အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် လာရောက်ကန်တော့စဉ်က ဆန်တစ်ပြည်နှင့်အတူရရှိခဲ့သည် ငွေမတ်စေ့ကလေး သို့မဟုတ် သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကလေးကို စမ်းမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို သေမင်းလက်၌ တစ်ဝက် အပေါင်ထားပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်မှ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရသော မြယဉ်၏အသက်သည် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သော ဤအချိန်မျိုး၌ ခနောင်တိုချောင်းအောက်တွင် နစ်မြုပ်ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလား ဟူသော အသိတရားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ငါးတောင် ဘို့ ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်း၍ထိုးလိုက်သကဲ့သို့..စူး၍လင်းသွားလေတော့၏။

“မြယဉ်… မြယဉ်”

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ ကုက္ကိုပင်ရိပ်မည်းမည်းကြီးများအောက်မှ ပြေးထွက်လာကာ မြယဉ်ဆီသို့ အရောက်ပြေး၍ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် မြယဉ်ကို လှမ်းဆွဲ၍ဖက်ထားလိုက်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြယဉ်သည် ခုန်ချလိုက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အရောက်မြန်ခြင်း၊ မိမိရရလှမ်း၍ဆွဲနိုင်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ချောင်းထဲသို့ မကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချိန်ကိုက်၍ ပြုလုပ်သကဲ့သို့ မြယဉ်က ခုန်၍အချ၊ ကျွန်ုပ်က ဖမ်း၍အဆွဲဟု ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ မြယဉ်အား ဖမ်း၍ ဆွဲလိုက်ခြင်းသည် သေမင်း၏ လက်တွင်းမှ..လူလေးယောက်၏ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မြယဉ်၏အသက်၊ မြယဉ်၏ဗိုက်ထဲမှကလေးအသက်၊ မြယဉ် ဤသို့သေခဲ့လျှင် မြယဉ်၏အဖေသည် စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်း ကိုသတ်မည်ဖြစ်ရာ ဦးကျော်ဝင်း၏အသက်ကိုလည်း ကယ်တင်ပြီးဖြစ်၏။ ဦးကျော်ဝင်းကို သတ်သည့်အတွက် မြယဉ်၏အဖေသည် ကြိုးစင်၌ မုချသေရမည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်၏ အဖေအသက်ကိုလည်း ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ကယ်ဆယ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကိုတစ်အားချုပ်၍ထားပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ချော့မော့ရလေ၏။ မြယဉ်အနေနှင့်ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့သည်အခါမှပင်…

“မယဉ်ရဲ့ အရှက်နဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မြယဉ်ကိုယူမယ်၊ မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အဖေအဖြစ် နာမည်ခံပေးမယ်၊ မြယဉ်ဘက်က တစ်ခုပဲ အစ်ကိုဘကွန်းကို လိုက်လျှောဖို့တောင်းပန်ပါရစေအစ်ကိုဘကွန်း မြယဉ်ကို လင်မယားအစစ်အဖြစ် မဆက်ဆံပါရစေနဲ့ မြယဉ်ရဲ့ကိစ္စတွေ ချောချောမောမော ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုဘကွန်းကို ကွာရှင်းခွင့်ပေးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မြယဉ် အခုခံစားရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးလောက်ကြီးမားတဲ့ဒုက္ခကို တစ်ဖက်မှာ တင်တင်ခံစားရမှာမို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ မြယဉ်..အစ်ကိုဘကွန်းပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

မြယဉ်သည် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြယဉ်အား သူ၏အိမ်နားရောက်သည်အထိ လိုက်၍ပို့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစံဖေအိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်၍လာလေ၏။ ကိုစံဖေတို့လင်မယား မအိပ်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ထိုင်၍ စောင့် နေကြပြီးလျှင်..မြယဉ်တစ်ယောက် ဆရာကိုဘကွန်းကို လာပြီးစောင့်နေတယ်၊ မလာတဲ့အဆုံးမှာ ထပြီးပြန်သွားရှာတယ်” ဟု ဆီး၍ပြောကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေတို့ လင်မယားနှင့် အလိုက်သင့် အလျားသင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။ သို့သော် ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံးအိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါ။ နံနက် ငါးနာရီလောက်တွင်မူ အိမ်ရှေ့အိမ်မှ သမ္ဗန်သမားကိုသောင်းစိန်၏ သမ္ဗန်နှင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် တင်တင်အား သင်္ဘောဆိပ်၍ သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းရပြန်၏။ သန်လျင်သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တင်တင်အား အခါတိုင်းသွားနေကျနေရာများသို့ ခေါ်၍သွားကာ..

“အစ်ကိုဘကွန်း ခရီးသွားစရာရှိတယ် တင်တင်၊ လေးငါးလလောက် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟူ၍ မြယဉ်အားအယောင်ဆောင် လင်ယောကျ်ားအဖြစ် ကူညီပေးနေရမည် အချိန်ကာလကို မှန်းဆကာ ခေတ္တ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ရိုးသားစွာ ယုံကြည်နေသော တင်တင်အား လိမ်ညာလိုက်ရသည်အတွက် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်မိသေးတော့၏။

“ဟင်း အစ်ကိုဘကွန်းကလဲ ငါးလတောင်ဆိုတော့ အကြာကြီးပဲ တင်တင်ဖြင့် လွမ်းတာနဲ့ နေ့တိုင်း ငိုနေမိမှာပဲ”

"အစ်ကိုဘကွန်းလဲ တင်တင်ကို အမြဲသတိရနေမှာပါကွယ်၊ အခုအချိန်မှာ စီးပွားရေးကိုဖိကြိုးစားထားမှ နောင်တစ်ချိန်မှာ တင်တင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မှာ မဟုတ်လား”

တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်အား စီးပွားရေးကိစ္စ ဟု ဆိုထားသဖြင့် မပြောသာ မတားသာ၍သာလျှင် ငြိမ်နေရသော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။

သူ၏ဝါဝင်းစိုပြည်သောမျက်နှာကလေးသည် လင‌ပုပ်ဖမ်းသောလကဲ့သို့ သနားဖွယ်ရာဖြစ်နေ၏။

“တင်တင်လေ အစ်ကိုဘကွန်းအတွက် သိပ်ပြီးစိတ်ပူတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ညက တင်တင်အိမ်မက် မက်တယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို မိန်းမတစ်ယောက်က ရေထဲမှာဆွဲပြီးနှစ်တာ အစ်ကိုဘကွန်း ရေထဲမှာ မရုန်းနိုင် မကန်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရေနစ်သွားတယ်လို့ မက်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ တင်တင်၏အိမ်မက်ကား စင်းလွန်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်များလည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်၍နေလေ၏။ သို့ရာတွင် တင်တင့်ကို အားပေးရန် သတိရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်..

“တင်တင်ရယ် အိမ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်” ဟု ဆိုကာ အားပေးချော့မော့ပြီးလျှင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းအတူတကွစားခြင်း၊ တင်တင်အတွက် ဈေးဝယ်ပေးစရာ ရှိသည်များ ဝယ်၍ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်၍ပို့လေ၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် တင်တင်က..

“အစ်ကိုဘကွန်း” ဟုဆိုကာ သူ၏ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုနှိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင်

“အစ်ကိုဘကွန်း ကိုယ်တိုင်းကို..တိတ်တိတ်ကလေးတင်တင်တိုင်းထားပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုးထားတဲ့ဆွယ်တာ၊ ချမ်းတဲ့အခါဝတ်ပါ၊ ဝတ်တဲ့အခါတိုင်း တင်တင်ကို သတိရပါ” ဟု ဆိုလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် တင်တင်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်၍သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောလည်း ထွက်၍သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆွယ်တာအင်္ကျီအထုပ်ကလေးအား ကိုင်လျက် တင်တင်ကို လက်ပြရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သန်လျင် သင်္ဘောဆိပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် စဥ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့သွားရောက်ကာ သမ္ဗန်နှင့် ခနောင်တိုသို့ ထွက်၍လာခဲ့လေသည်။ ခနောင်တိုသို့ရောက်သည်အခါ၌ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင်

ကိုစံဖေတို့လင်မယားအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြရလေသည်။

"ကဲ..ကိုစံဖေရေ၊ အခုလာတာကတော့ မြယဉ်ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရမ်းယူဖို့ကိစ္စပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လင်မယားကကျုပ်ဘက်ကလူကြီးအဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့ဗျာ" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်..ကိုစံဖေသည် အံအားသင့်စွာ ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍..

"ဆရာကိုဘကွန်းကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလားဗျာ"

"အိမ်ထောင်ပြုတာပဲဗျာ၊ ဆိုင်းတွေဗုံတွေဆင့်ဖို့မလိုပါဘူး" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မြယဉ်တို့အိမ်သို့ သွားရောက်၍ မြယဉ်အားတောင်းရမ်းရလေ၏။ မယဉ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏မျက်နှာကလေးသည် နေရောင်၌လက်လိုက်သောမှန်ကဲ့သို့ ဝင်းကနဲဖြစ်၍သွားသည့်တိုင်အောင် ကြည်လင်တောက်ပသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မယဉ်၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသူမှာ မြယဉ်နှင့်ကျွန်ုပ်သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ပြီးလျှင် စက်သူဌေး လူယုတ်မာသည်လည်း သိရှိသူစာရင်း၌ထည့်သွင်းရပေမည်။ ဤသုံးယောက်ကလွဲ၍ ကျန်လူများသည် အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝရိပ်မိကြခြင်းမရှိကြပေ။

စကားပြောကောင်းသော ကိုစံဖေက ကျွန်ုပ်ဘက်မှ လူကြီးအဖြစ် မြယဉ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အိမ်ထောင်ချထားပေးရန်စကားခင်းလေ၏။ မြယဉ်၏ဖခင်ကြီးမှာမူ လူရိုးကြီးဖြစ်သည့်အလျှောက် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောသော်လည်း မြယဉ်၏ မိခင်ကြီးကမူ

"ကျွန်မသမီးလေးငယ်ပါသေးတယ်" ဟု အစချီလိုက်သဖြင့် ကိုစံဖေက မငယ်ကြောင်းအိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် ဒီအရွယ်သည် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို ဇာတ်နိပါတ်၊ အဋ္ဌကထာတို့နှင့် ကိုးကား၍ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုစံဖေ၏ အရည်အချင်းကို ကျွန်ုပ်နားလည်ခွင့် ရမိပါသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုစံဖေသည် စာဟောကောင်းဖြစ်ရန် ဗီဇရှိပေသည်။

သူ၏မိန်းမ မလေးမှာမူ ရင်ကျပ်ရောဂါထ၍နေသဖြင့် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် မြယဉ်ကပင် ရေနွေးကျပ်ထုပ်ပြုလုပ်၍ မလေး၏ရင်ဘတ်နှင့် ကျောများ၌ ကျပ်ထုပ်ကပ်ပေးနေရလေ၏။

မြယဉ်၏ တစ်ဝမ်းကွဲ အဒေါ်တစ်ယောက်ကလည်း

မဆီမဆိုင်"ကျွန်မတူမကလေးကို လာပြီး တောင်းရမ်းတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ..ဒါပေမယ့် ငွေဘယ်လောက်၊ ရွှေဘယ်လောက်သားနဲ့ တောင်းတယ်ဆိုတာတော့ သိချင်ပါတယ်ပစ္စည်းခန်းဆိုတာက အခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းမဟုတ်လား" ဟုဝင်၍ ပြောလေ၏။ မြယဉ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အားနာ၊ သူ၏ဒုက္ခအတွက်လည်း စိုးရိမ်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် လည်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မြယဉ် အဒေါ်ဝမ်းကွဲ၏ စကားကြောင့် မြယဉ်ကို ကူညီရမည့်အရေးကိုတွေး၍ ရင်လေးမိလေတော့၏။

"သတို့သားဘက်က ပါသင့်ပါထိုက်တာတော့ ပါရမှာပေါ့ဗျာ" ဟု ကိုစံဖေသည် မြယဉ်အဒေါ်၏စကားကို အသောကလေးဖောက်၍ မတင်မကျဖြေဆိုလေ၏။ သို့ရာတွင် မြယဉ်အဒေါ်က အတိအကျ သိချင်ပါသည်ဟု ပြောနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာတော့ပဲ ဝင်၍ပြောရလေ၏။

"ဒီလိုရှိပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ငွေ ၁၀၀၀ိ လောက်နဲ့ပဲ တင်ပြီးတောင်းနိုင်ပါတယ်"

"တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ငွေဟာ ဘာများလို့လဲ မောင်ဘကွန်း"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ ပြောတာပါ၊ အခုလိုမယဉ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်တင်ပြီး တောင်းဖို့ပြောတဲ့အတွက် အဒေါ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဒေါ့်ကို ငွေတစ်ရာသတ်သတ် ကန်တော့ပါဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ မြယဉ်၏အဒေါ်အားပေးပြီးလျှင် ထိုင်၍ဦးချလိုက်လေ၏။

မြယဉ်၏အဒေါ်သည် ငွေတစ်ရာအချောင်ရရှိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အာစေးထည်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်...ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်ထောင်ကို မြယဉ်၏အမေလက်သို့ အပ်ကာ ပြန်၍လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်တို့အိမ်မှပြန်လာပြီးနောက် ကိုစံဖေ၏အိမ်မှ မင်္ဂလာရက်ကို စောင့်နေရပြန်၏။ မြယဉ်ဘက်မှနေ၍ ရက်ပုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြဿဒါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရှမ်းရက်ဟူ၍လည်းကောင်းပိဿနိုး အိပ်ရက် ဟူ၍လည်းကောင်း မင်္ဂလာဆောင်မည်ရက်ကို ကိုးကြိမ်ထက်မနည်း အကြောင်းပြကာ ရွှေ့၍ရွှေ့၍ နေလေ၏။ မင်္ဂလာရက် တိတိကျကျသတ်မှတ်ပြီးသည် အခါ၌လည်း မင်္ဂလာဆောင်ရက်၌ ထမင်းကျွေးရုံနှင့်မပြီး၊ ကောပီရည်ပါတိုက်ရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရိုးရိုးကြူထရံမိုးမဏ္ဍပ်ဖြင့် မလုပ်ရ၊ တိုက်ပုံမဏ္ဍပ် ငှားရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု အရေးဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် စိတ်ပျက်၍နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ချစ်နှစ်သက်၍ယူရသော မိန်းမဆိုလျှင်ပင် ဤမျှအထိလိုက်လျှောမိမည် မဟုတ်ပါ။ မြယဉ်ဖက်မှ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံအခွင့်အရေးတောင်းဆိုလျက်ရှိလေ၏။"မယူတော့ဘူးဗျာ” ဟု ဆိုကာ ထွက်၍လာမိမည်လားမဆိုနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်တို့ဘက်မှ တောင်းသမျှသော အခွင့်အရေးတို့ကို လိုက်လျှောမြဲလိုက်လျှောနေရလေ၏။ မြယဉ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကို အားလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်မိလေသည်အလျှောက် အိမ်တွင်းအောင်း၍သာ နေရရှာလေ၏။

မြယဉ်က ဤသို့အိမ်တွင်းအောင်း၍နေခြင်းကြောင့် ရပ်ရွာအတွင်း၌ သတင်းတစ်ခုဖြစ်ပြန်၏။ မြယဉ်သည် စပါးပွဲစားဘကွန်းဆိုသည် အကောင်ကို လုံးလုံးမေတ္တာမရှိ၊ သို့ရာတွင် ဘကွန်းက ငွေနဲ့ ပေါက်၍ မြယဉ်ကို အရယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘကွန်းလာလျှင် မြယဉ်သည် ထွက်၍မျှ အတွေ့မခံကြောင်း စသောသတင်းများသည် ခနောင်တိုဒေသအနှံ့အပြား၌ ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အား ကူညီမိသည်အတွက် လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။ တစ်ညနေတွင် မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်ရန် မြယဉ်တို့အိမ်၌ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေစဉ်တွင် မြယဉ်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုဘိုကေဆိုသူသည် အခြားအဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်၍လာလေ၏။

ကိုဘိုကေသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် သူ၏ဆံကေသာကလေးကို ဖယောင်းတိုက်၍ ပိပြားနေအောင်ပြီးကာထားလေ၏။ မျက်နှာ၌မူ ကြက်ဖင်ဟုခေါ်သော အနာများပေါက်၍နေသည်ဖြစ်ရာ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ထိုသူ၏အဖေမှာ သူကြီးဟုသိရ၏။ လက်၌လည်း ဇာတ်မင်းသားများကဲ့သို့ ကျောက်စီလက်စွပ်အကြီးကြီးကို ဝတ်ဆင်၍ထားလေ၏။

ရုပ်အင်္ကျီ၌လည်း ရွှေကြယ်သီး တိုးတန်းလန်းတပ်၍ထားပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိနပ်တော့မပါချေ။ ထိုခေတ် တောသူကြီးသားတို့၏ဂိုက်မျိုးအပြည့်အစုံ ကိုဘိုကေ၌ပါရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“ဟေ ဘကွန်း၊ မြယဉ်ဟာ ငါ့နှမကွ၊ ဒီတော့ မင်းဟာ စပါးပွဲစားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါအရ ငါကကြီးလေတော့..မင်းကငါ့ကို ရိုသေရမယ်၊ ကဲ..ငါ့လူ ပိုလိုဒရင်ချင်တယ်ကွာ၊ ပိုလိုတိုက်စမ်း”ဟု ဆိုလေသည်။ ပိုလိုစီးကရက်သောက်ချင်သည်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်းသောက်ချင်သည်ဟုမပြောပဲ ဒရင့်ချင်သည်ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာရယ်ချင်၍ သွားမိသည်အလျှောက် ကျွန်ုပ်ကရယ်မိလေ၏။

"မင်းကဘာရယ်တာလဲငါက သူကြီးဆန်းကွမင်းစပီကင် မရဘူးထင်တယ်၊ ဘာလယ်ဒီဖူးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စပီကင်တော့ မင်းကို ငါက သင်ပေးရဦးမှာပဲ ငါ့နှမနဲ့ယူတဲ့ သူဟာ ဒါလောက်မှ ခေတ်ပညာမတတ်ရင် မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကြည့်ရတာ ဘုန်ကြီးစကူးထွက်နဲ့ တူပါတယ်"

ကိုဘိုကေသည် ကိုးယိုးကားယားနိုင်လှသောစကားများကို ဟုတ်လှပြီအထင်နှင့် ပြော၍နေလေ၏။ ကျွန့်ပ်က တစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်၍သာ နားထောင်၍နေလေ၏။ သူ၏ အမူအရာမှာ ဘိလပ်မှ ယခုပင်ပြန်၍ရောက်လာသော ဘိလပ်ပြန်တစ်ယောက်က နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မတူမတန်စကားပြောနေရသည် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထိုနောက်ကိုဘိုကေက ဆက်ပြန်သည်မှာ..

"မင်းတို့ ဝက်ဒင်းကိစ္စကလဲ အလောသာတီး ကြီးကိုကွ၊ မိန်းကလေးဘက်က စီစဉ်ပေးရတာ ယောင်ဆစ်စတီးဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ မောင်းတိန်းမမီ မန်းကီးမမီ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဖိုက်ဟန်ဒရက်ဖစ်ဖတီးဇာတ်တော်မှာ ဘုရားကဟောထားတာပေါ့၊ အလုပ်ကို စလိုးစလိုး လုပ်ရမည်လို့ ၊ မင်းနဲ့ မြယဉ်နဲ့ကိစ္စကလဲ တကယ်ဆိုရင် စလိုး..စလိုး လုပ်ရမယ် ကိုယ့်လူ"

ကျွန့်ပ်သည် အောင့်၍မနေနိုင်တော့ပဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေတော့၏။ မရယ်ပဲ အဘယ်မှာလျှင်နေနိုင်ပါမည်နည်း။ အလောသုံးဆယ်ကို အလောသာတီး ဟူ၍လည်းကောင်း ယောင်ခြောက်ဆယ်ကို ယောင်ဆစ်စတီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင်မမီ မြောက်မမီကို မောင်တိန်းမမီ မန်းကီးမမီ ဟူ၍လည်းကောင်းငါးရာ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော်အား ဖိုက်ဟန်ဒရက်ဇစ်ဖတီးဇာတ်တော် ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ရမည်ကို စလိုး..စလိုး ဟု ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန့်ပ်ရယ်သည်ကိုပင် ကိုဘိုကေက အားပေးထောက်ခံသည်ဟု ထင်မှတ်၍..

"စပီကင်တော့ ငါက ဝိတ်ပဲကွ၊ ဟိုစတီးဘရားသားက စာရေးကြီးကဘောင် မောင်ဘိုကေတော်ပါတယ်ကျုပ်တောင် မောင်ဘိုကေပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေကို နားမလည်ပါဘူးဗိုလ်အစစ်နဲ့တွေ့မှပဲ ပြောပါလို့ ပြောဖူးတယ်ကွ" ဟူ၍ ဆိုလေ၏။ စတီးဘရားသားစာရေးကြီးသည် ကိုဘိုကေအား ပညာသားပါပါ ချောက်တွန်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန့်ပ်သည် ကိုဘိုကေအား ပိုလိုစီးကရက်သောက်ရန်အတွက်

ငွေတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ဘောသူကြီးသားကိုဘိုကေသည် ဘုရားစောင်းတန်းမှ သူတောင်းစားများ ဆပေးသကဲ့သို့ ရှည်လျားသော ဆုများကို ရွတ်ဆို၍ သူ၏ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထွက်၍သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မြယဉ်တို့ အိမ်သားများနှင့် စီစဉ်ဖွယ်ရာရှိသည်များကို စီစဉ်၍ ပြန်ခဲ့လေဘော့၏။

မြယဉ်တို့ဖက်မှ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်မ လေးဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကို ခြောက်ခမ်းကွဲ၊ ဦးလေး၏ မယားပါသား စသောဆွေမျိုးများသည် မင်္ဂလာမဆောင်မီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ထံမှ အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုးကို တောင်းဆို ညှစ်ထုတ်ကြသည်ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ်သည် အလူးအလဲခံခဲ့ရပြီးနောက် မင်္ဂလာဆောင်သောရက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တာဖရက်တာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မန္တလေးချိတ်ပိုးလုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ကိုစံဖေတို့အိမ်မှ ကိုစံဖေ၊ ကိုသောင်းစိန်၊ ကိုသန်းတင်မောင် စသောသူများ ခြံရံလျက် မြယဉ်တို့အိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအဝတ်အစားကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ဝတ်လိုသည် မဟုတ်ပါ။ မြယဉ်၏အဒေါ် တစ်ဝမ်းကွဲက မန္တလေးချိတ်ပိုးလုံချည်ကို သတို့သမီးနှင့် သတို့သား ဆင်တူဝတ်ဆင်ရမည်ဟူသော ရာဇသံကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်အညစ်ဆုံးမှာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းရခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်ရခြင်းအတွက် ကသိကအောက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်သာသည် အဆုံး၌ ဝတ်ဆင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုစံဖေ၏ အိမ်မှ ထွက်၍လာခဲ့ကြရာ ဈေးဆိုင်တန်းကလေးတစ်ခုကိုလွန်သည်နှင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနေထိုင်ရာရပ်ကွက်ကလေးသို့ ရောက်ကြလျှင် ကုလားဗုံတီးသံများ၊ ကုလားနဲ့မှုတ်သံများကို ကြားရသဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ ဂေါ်ရင်ဂျီမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ဖြစ်၍နေကြောင်းသိရပေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်သို့လာကြသောပရိသတ်မှာလည်း ဂေါ်ရင်ဂျီတို့၏ထုံးစံအတိုင်း လွန်ခွာပြောင်လက်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ထားကြလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်မည့် သတို့သမီး၏ အိမ်အာက်အဆင်း အပေါက်ဝတွင် ကုလားမတစ်စုပြုံ၍ အောက်မှတက်မည့် သတို့သားအဖွဲ့ကို ပိတ်ပြီးထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်မှ လူများအနက်မှ သတို့သားကို ရှာဖွေမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သတို့သားသည် မည်သူဖြစ်သည်ဟူ၍ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ အားလုံးသောသူတို့သည် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်အဝတ်အစားများကိုချည်း ဝတ်ဆင်၍ထားကြပြီးလျှင် ခေါင်းများကိုလည်း ဆီအိုး၌ နှစ်၍လာခဲ့ကြသည့်အလား

ရွှဲရွှဲစိုအောင်ပြုလုပ်၍ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် စာပြောဆရာဟု ယူဆရသော ကုလားခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က သီချင်းလိုလို၊ သံပေါက်တစ်ခုလိုလို ဆို၍ပြလေ၏။ သူ့အနီးရှိကုလားတစ်ယောက်မှာမူ အဖာတစ်ရာထပ်၍နေသော အင်္ကျီစုတ်ကို ဝတ်ဆင်လျက် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်ထားလေ၏။ လက်ထဲ၌လည်း ကျွန်ုပ်ကိုင်ခဲ့သော မှန်အိမ်ကြီးကဲ့သို့ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသော မှန်အိမ်ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲ၍ထားလေ၏။ အခြားတစ်ဖက်၌ ကျွန်ုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကဲ့သို့ တုတ်ခိုင်သော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကုလားအားလွန်စွာစိတ်ဝင်စား၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအုပ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းမည့်သူများ ပါရှိလေမည်လားဟု မျက်စိကိုဝေ့၍ရှာဖွေရာ ကံအားလျော်စွာပင် အန်ချီ ဆိုသော ကုလားလေးတစ်ယောက်ကို သွား၍မြင်လေ၏။ ထိုအန်ချီသည် ကျွန်ုပ်ပွဲစားလုပ်ခဲ့သော ဆန်စက်၌ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကုလားလေးဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းပေါင်းကိုဖြုတ်၍ ကိုစံဖေ့လက်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင် အန်ချီသံ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်၍ ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ရာ အန်ချီသည် ကျွန်ုပ်အားလှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် နေရာထိုင်ခင်းပေးရန် ပြင်ဆင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကတားဆီးရသေး၏။ ထို့နောက်အင်္ကျီစုတ်၊ မှန်အိမ်၊ ဝါးရင်းတုတ်၊ လွယ်အိတ် စသော ပစ္စည်းများနှင့် ကုလားအား သိလိုလှသည်ဖြစ်ရာ အန်ချီအား မေးမြန်းကြည့်ရာ မြန်မာရေလည်သော အန်ချီက..

"အဲဒါ သတို့သားလေ ဆရာဘကွန်း အန်တီးဆာမိ တဲ့"

"သတို့သားကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ သူကဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဝတ်ဆင်လာရတာလဲ၊ ရှင်းပြစမ်းပါ"

"ကျွန်ုပ်တော်တို့ ကုလားမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဒါက သိပ်ပြီးအရေးကြီးတယ်ဆရာ၊ အပေါ်က ကောင်မလေးတွေက သတို့သမီးဘက်ကလူတွေ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ သတို့သားဘက်ကို အိမ်ပေါ် ချက်ချင်းတက်ခွင့်မပေးဘူး ဆရာ၊ သူတို့က သီချင်းနဲ့အမေးအဖြေ လုပ်သေးတယ်"

ထိုအချိန်၌ အပေါ်မှ ကုလားမလေးများအနက် အသံကောင်းသော ကုလားမလေးတစ်ဦးက ဟန်အမူအရာနှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်လေ၏။ ဆို၍ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အန်ချီက..

"အဲဒီကောင်မလေးဆိုတဲ့ သီချင်းက ဒီလိုဆရာ၊ ရှင်တို့သတို့သားဟာ

ပညာရောတတ်ရဲ့လား၊ ပညာတတ်မှ ကျွန်မတို့ သတို့သမီးနဲ့ ပေးစားနိုင်မှာလို့ ပြောတာ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ သတို့သားအနီးမှ စာဟောဆရာဟု ယူဆရသော လူက သတို့သားလက်တွင်းမှ မှန်အိမ်အစုတ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ ကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြန်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ သတို့ သားဟာ ဟောဒီမှန်အိမ်ကြီးကို လက်ကဘယ်တော့မှ မချပါဘူးဒီမှန်အိမ်ကြီးနဲ့ ညစဉ်ညတိုင်း စာပေဗဟုသုတတွေ လိုက်စားလာခဲ့ပါတယ် ...ဒီမှန်အိမ်ကြီးဟာ အမြင်အားဖြင့်စုတ်ပေမဲ့လို့ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့မှန်အိမ်နဲ့ လဲမယ်ဆိုတာတောင် မလဲနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမှန်အိမ်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အမျိုးကောင်းသတို့သားကို ပညာအရောင်ထွန်းလင်းပြောင်စေခဲ့လို့ပါပဲ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မျိုးရရှိကြောင်း ကို အန်ချီက ဘာသာပြန်၍ပြခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ သတို့သားဘက်မှပြန်လည်ချေပလိုက်လျှင် သတို့သားဘက်မှလူများက ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

တစ်ဖန် သတို့သမီးဘက်မှ မိန်းကလေးက အောက်ပါ အဓိပ္ပါယ်ရသောသီချင်းကို ဆိုပြန်လေ၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ အရေးရှိလျှင်ပြေးခဲစေ လို့ ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း ရှင်တို့သတို့သားမှာ မိမိရဲ့ အမျိုး၊ မိမိရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိမိရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ထိပါးလာရင်ကောကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိရဲ့လား သတို့သားဘက်မှလူက သတို့သား၏လက်တွင်းမှ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ဆွဲယူကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင်ကုလားသိုင်းကစား၍ပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့ သတို့သားဟာ..နေရာဒေသအမျိုးမျိုးကို လှည့်လည်တဲ့အခါမှာ ရန်သူအမျိုးမျိုးကို အမှန်ပဲတွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလို တွေ့တဲ့အခါမှာ ဟောဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ရဲဝံ့စွာ ခုခံတိုက်ခဲ့ပြီး အောင်ပွဲများ ရရှိခဲ့ပါတယ်”

ဤသို့လျှင် သတို့သမီးဘက်မှ မေးသည့်မေးခွန်းများအား သတို့သားဘက်မှလူကလွယ်အိတ်ကြီးကို သက်သေထူ၍လည်းကောင်း၊ ဖာတစ်ရာထပ်နေသော အင်္ကျီကြီးကို သက်သေထူ၍လည်းကောင်း ချေပပြောဆိုလေ၏။ နောက်ဆုံးမေးသောမေးခွန်းလေးကိုမူ ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံးဖြစ်လေ၏။

“ရှင်တို့ သတို့သားမှာ..အမာရွတ်ကြီးကြီးရှိသလားယောက်ျားဆိုတာ အနာခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည်မျိုးလဲ ရှိဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို အနာခံထားဖူးတဲ့လူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ဇနီးမယားအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တဲ့အရာမှာ

သူမတူအောင်ချစ်တတ်ပါတယ်” ဟူသော မေးခွန်းကို မေးမြန်းလေရာ သတို့သားဘက်မှ လူပျိုရံများသည် သူတို့၏ အမာရွတ်များကို ရှာဖွေ၍ပြသပြီးလျှင် သူတို့၌လည်း ချစ်တတ်သော အသည်းနှလုံးများရှိကြောင်း..ထို့ကြောင့် ဤမင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် သူတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်များ ဆက်လက်ပြုလုပ်လိုသည်ဖြစ်၍ သတို့သမီးဘက်မှ အပျိုရံများအနေနှင့် သူတို့ကို အသိအမှတ်ပြုထားစေလိုကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်း၍ပြောဆိုကြလေ၏။ ဤအချိန်သည် မင်္ဂလာဆောင်၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ပရိသတ်အားလုံးရယ်မောကြလေတော့၏။

ထို့နောက် သတို့သားဘက်မှလူက သတို့သား၏ရင်ဘတ်မှ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုကိုပြ၍..

“ဒီအမာရွတ်ကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နာကြည်းဖွယ်ရာကောင်းသော ဝေဒနာတစ်ခုကိုခံစားဖူးပါတယ်။ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့သူလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီး..ဒီအမာရွတ်ကြီးကို ရရှိခဲ့ရတာဟာလဲ သူတစ်ပါးကို ကူညီလို့ရခဲ့တဲ့ အမာရွတ်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သတို့သားမှာ ချစ်တတ်တဲ့အသည်းနှလုံး ငါးစုံစာလောက်ပါရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတို့သမီးကို သူများချစ်တာထက် ငါးဆလောက်ချစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ပြောလေ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း ပတ်တုတ်၍မရအောင် ရယ်မောလေ၏။

ထို့နောက်..သတို့သမီးဘက်မှမိဘများအား သတို့သားဘက်မှလူများက မှန်အိမ်၊ လွယ်အိတ်၊ ဝါးရင်းတုတ် စသော သတို့သား၏ပစ္စည်းများကို အပ်နှံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သတို့သမီး၏ မိဘများကိုယ်တိုင်က သတို့သားအား လိုက်၍ပို့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားသတို့သားကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်ထွက်၍လာခဲ့စဉ်က အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရမိလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော ကုလားမင်္ဂလာဆောင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်မိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်၍ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်သို့ မသွားဘဲ ပြန်၍လှည့်သွားချင်စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စကား မင်္ဂလာဆောင်မှန်သော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုသည့်ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ လူလေးယောက်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရသော အလုပ်မျှသာဖြစ်ပေရာ ကျန်သောမလိုလားဖွယ်ရာများကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သည်းခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားမင်္ဂလာဆောင်မှထွက်၍ မြယဉ်တို့အိမ်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ မြယဉ်တို့အိမ်ရှေ့တွင် သူတို့ကတိုက်မဏ္ဍပ်ဟုခေါ်သည့် ဘုန်းကြီးပျံလောင်တိုက်များတွင် တပ်ဆင်လေ့ရှိသော စက္ကူပေါ်တွင် ပန်းများ

ရေးခြယ်ထားသည့် တိုင်ဖုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မဏ္ဍပ်ကို တွေ့ရလေ၏ ။

မြယဉ်တို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြယဉ်၏ဦးလေးဆိုသူက အရက်များမူးကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် လာရပ်ပြီးလျှင်…

“ဘယ်လိုလဲဘကွန်းရဲ့၊ မင်းကငါတို့အမျိုးဂုဏ်ဖျက်တာပဲကွ၊ မင်္ဂလာဆောင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက လော်မှမပါဘဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတို့သားဘက်က လော်တော့ပါ ရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူး၍သွားပါသည်။ မြယဉ်၏ ဦးလေးသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်စကားများ လာ၍ပြောနေပါသနည်း ဟု စဉ်းစား၍မရအောင်ပင်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ ဘကွန်း၊ ငါပြောတာကြားရဲ့လား၊ ဘာငိုင်နေတာလဲ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့လော်မပါတာလဲ”

မြယဉ်၏ဦးလေးသည် ယခုအကြိမ်၌ ရိုးရိုးတန်းတန်းမေးသည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီများကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲကိုင်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အားထိုးကြိတ်ရန် ရွယ်ထား၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှလူများ ပြေးထွက်လာကြပြီးလျှင် ဆွဲလွဲကြလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမဖြေတတ်၍ မဖြေတော့ပါ။ သူတို့အချင်းချင်းသာလျှင်"လော်ပါတယ်၊ လော်မပါဘူး” ဟူသောကိစ္စကို ငြင်းခုံကြလေ၏။

အဖြစ်မှန်မှာ လော်စပီကာခေါ် အသံချဲ့စက်အား တောအရပ်ဒေသ၌ လော်ဟုပင်ခေါ်ပါသည်။ မြယဉ်၏ဦးလေးသည် လော်စပီကာမပါသည့်ကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်အားလာရောက်ရန်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ဖြေရှင်းလိုက်သော စကားအရ လော်စပီကာငှားရန်အတွက် ယခု ကျွန်ုပ်အားလာရောက်ရန်လုပ်သော မြယဉ်ဦးလေး၏ လော်စပီကာငှားရမ်းရန် သား ငမှတ်ကိုတာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း ငမှတ် ပေးလိုက်သောငွေကို ဖဲရှုံးပစ်လိုက်၍ မငှားဘဲရှောင်နေကြောင်းစသည့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖြေရှင်းသံများ ကြားရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လော်ကြိုက်သောတောသားများအတွက်နားထောင်ပါစေဟုစေတနာထ ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရလေ၏။

ဆိပ်ကြီးတစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးကာငှားရမ်းသဖြင့် လော်စပီကာ ရရှိခဲ့လေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ တောသူတောင်သားတို့၏ အကြွားပြိုင်ပွဲမှာလည်း ရယ်ဖွယ်ကောင်းလေ၏။ မင်္ဂလာအချိန်နီး၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ပြောသဖြင့်

အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်သွားလျှင် လှေကား၌ သတို့သမီးရံများ စုပြုံလျက်ရပ်နေပြီးလျှင် အောက်ပါမေးခွန်းကိုမေးလေ၏။

“သတို့သားမှာ ဆင်ပါရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံပြောရမည်မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍နေစဉ်၌ နှုတ်သွက်လျှာသွက်လှသော ကိုစံဖေက-

"ဆင်သာလျှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားနဲ့တကွ ရတနာခုနစ်ပါးလဲ ပါပါတယ်”

“ရွှေလှေကားနဲ့ တက်မလား၊ ငွေလှေကားနဲ့ တက်မလား"

“ရွှေလှေကားနဲ့ တက်ပါ့မယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည့်အခါ၌ လမ်းဖယ်၍ပေးကြပြီးလျှင် တန်း၍ထားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးများကို ဖယ်ပေးရန်အတွက် ငွေငါးကျပ်ထုတ်၍ ပေးရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေငါးကျပ်ရသွားသည့်အခါ၌ သတို့သမီးရံများသည် ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းမှ ပန်းသည်များကဲ့သို့ စုပြုံအော်ဟစ်၍ ဆုပေးကြလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ရန် အချိန်ရောက်သည့်အခါ၌ သြဘာစာဖတ်မည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးကို ဖိတ်ခေါ်၍လာပြန်၏။ ထိုအချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ၌ နာကြည်းဖွယ်ရာသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သြဘာစာဖတ်မည့်သူကား အခြားသူမဟုတ်ဘဲ စက်သူဌေးဦးကျော်ဝင်း ဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။ ဦးကျော်ဝင်းသြဘာစာဖတ်ခြင်း၊ သြဘာစကားပြောကြားခြင်း ပြုလုပ်မည်ဟု သိရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ ပူလောင်၍လာ၏။ သက်ပြင်းကိုပင် မကြာခဏ ချမိလေ၏။ မခံချင်ဖြစ်သောစိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏နဖူးတွင် ချွေးများပင် စို့လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တောင်မကျမြောက်မကျနိုင်လှသော တောသားတို့၏ဆန္ဒအရ သူတို့နှစ်သက်လှသော လော်ကြီးခေါ်လော်စပီကာ အသံချဲ့စက်ကြီးကို တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်ရကား-

“အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရှစာ” ဟူသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဖွင့်လိုက်လေရာ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ တောသားများနှင့် အအိုတစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာတို့အားလုံးသည် အော်ဟစ်ဆူညံ၍ သွားလေ၏။ သူတို့ကား လော်စပီကာကြီးကို လွန်စွာနှစ်သက်ကြပေစွဟူ၍သာ

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌အောက်မေ့မိတော့၏။

ဦးကျော်ဝင်းသည် မဏ္ဍပ်ခေါင်းရင်းဘက်မှနေ၍"မင်္ဂလာအခါကျပါပြီ၊ မင်္ဂလာအခါကျပါပြီ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာကျွန်ုပ်နှင့်မြယဉ်သည် သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ထိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသောနေရာ၌ သွားရောက်၍ထိုင်ရလေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းကကျွန်ုပ်၏လက်ကိုယူ၍ လက်ချင်းထပ်ပေးလေ၏။

မြယဉ်၏လက်ကို ကိုင်စဉ်၌ ဦးကျော်ဝင်းသည် မည်သို့ပြုလုပ်လိုက်သည်ဟူ၍ မသိ၊ မြယဉ်ကမူ အရောင်ထွက်လုမခန်းသော မျက်လုံးကြီးနှင့် ဦးကျော်ဝင်းအား မကျေမနပ်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပါသည်။

“အာဝါဟ ဝိဝါဟမင်္ဂလာ ဆိုတဲ့ တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား ရွှေဂဟေဆက်လို့ ပေါင်းဖက်ကြပါပြီ၊ အခုလို ပေါင်းဖက်တဲ့အခါမှာ သတို့သား မောင်ဘကွန်းကို ပြောဖို့လိုတာက ငါးဖြာသော လင့်ဝတ္တရားပါပဲ၊ သူတစ်ပါး သားသမီး အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေး ဘဝပေးကောင်းဖို့ ကာမပိုင်ဆိုတဲ့လင်ယောက်ျားအဖြစ်ကို ရရှိသူပီပီ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိဖို့လိုပါတယ်” ဟု ဦးကျော်ဝင်းသည် အထက်ပါစကားကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လေယူလေသိမ်းများပြုလုပ်ကာ ပြောလေ၏။ ထိုစကား၌ ကျွန်ုပ်မခံချင်ဆုံးစကားမှာ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးဆိုသည့် စကားပင်ဖြစ်၏။ ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်အားသော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် မြယဉ်အား သော်လည်းကောင်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် အသက်ရှူများ ပြင်း၍လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြယဉ်မည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု အသာငဲ့စောင်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မြယဉ်၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီး၍ ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးကျော်ဝင်း၏ သြဘာစကားကို နှစ်သက်သော တောသားများသည် လက်ခုပ်သြဘာပေးကြ လေ၏။ထိုအထဲတွင် မြယဉ်၏ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်မခြောက်ဝမ်းကွဲနှင့် အဒေါ် နှစ်ဝမ်းကွဲတို့လည်းပါ၏။ ဦးကျော်ဝင်းသည် ရှည်လျားလှသော သြဘာစကားကို ပြော၏။ တောသားတို့လည်း ဦးကျော်ဝင်း ပြောသမျှအား လက်ခုပ်တီး၍သြဘာပေးကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဝင်းနှင့်အတူ ကျေးတောသားတောင် မရောက် မြောက်မရောက်တွေကိုပါ ဒေါသထွက်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လေ့လာဖတ်ရှုဖူးသော တစ်ဖက်ပါ လောကနီတိ စကားတွင်...

ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါကို အတောင်ငါးဆယ် အရပ်မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

အစွယ်ရှိသော ဆင်သတ္တဝါကို အတောင်ပေါင်း တစ်ထောင်မျှလောက်သော အရပ်မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။ လူယုတ်မာကို ရပ်ရွာကိုစွန့်၍ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

လူယုတ်မာကို လူယုတ်မာဟူ၍ မသိသောသူတို့အား တိုင်းပြည်ကိုပင်စွန့်၍ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏ဟူ၍ နောက်တိုးနီတိအဖြစ် စိတ်၌ မှတ်သားမိလေတော့၏ ။

လူယုတ်မာ ဦးကျော်ဝင်း၏ လွန်စွာရှည်လျားသော သြဘာစာ ဖတ်ပြီးသည့်အခါ၌ သူကြီးသားကိုဘိုကေသည် မည်သည့်အချိန်ကရောက်၍လာသည်မသိပေ။ လူအုပ်အတွင်းမှထ၍-

“အခု ဝက်ဒင်ကိစ္စဟာ စလိုး စလိုး လုပ်ရမယ့်အစား ကွစ် ကွစ် လုပ်လိုက်ရတာဟာ ကျုပ်မကျေနပ်ဘူး။ သူဌေးဦးကျော်ဝင်းဟာ မင်းတစ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ မင်းဂွဒ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူပြောသွားတဲ့ သြဘာစကားတွေဟာ ပေါက်ကရ ဖော်တီးတွေပဲ” ဟုပြောလေ၏။ ကိုဘိုကေသည် ဖြည်းဖြည်းကို စလိုး စလိုး' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူကြီးကို မင်းဘစ်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေါက်ကရလေးဆယ်ကို ပေါက်ကရ ဖော်တီး' ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညစ်၍ ချွေးပြန်နေရာမှ ရယ်မိသေးတော့သည်။

“ဦးကျော်ဝင်း သြဘာစကား ပြောပြီးပြီ၊ အခု ကျုပ်ပြောမယ်၊ အဟမ်း...အဟမ်း၊ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့လျက် ဆောင်ရွက်စီမံ ပြုလုပ်မိချေက ဒေဝဒတ်အလောင်း၊ ဉာဏ်တိမ်းစောင်း၍ အကြောင်းမလှ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသော လှည်းကုန်သည်တို့၏ ဇာတ်ဝတ္ထု အလား အမှားကြီးနှင့် ကြုံတတ်ပါသည်။ လူအများတို့ ဦးကျော်ဝင်းသော၊ မဝင်းသော တွေးတောမနေ အခြေကျအောင် ဆင်မှာ ဆင်ကြိုးကြက်ကြိုးကြက်မှာ သင့်တင့်စွာလို့ မဃဒေဝလင်္ကာ မှာ ဆိုတဲ့စကားရှိပါတယ်၊ ဉာဏ်ဆောင်ရလျှင်..ဆင်မှာချည်တဲ့ကြိုးကို ကြက်မှာ မချည်ပါနဲ့၊ တော်ရုံလုပ်လို့ ဆိုထားသားပဲ၊

ဘယ့်နှယ်ဗျာ..အခုတော့ မြယဉ်ဆိုတဲ့ တောသူတောင်သားမိလိက္ခု လင်ယူတဲ့အရေးမှာ တဖြည်းဖြည်းချဲ့လာလိုက်ကြတာကျုပ်တို့ မူလတောကမင်္ဂလာဆောင်နဲ့တောင် မတူတော့ဘဲ ဘုရင်အက်ဒွပ်သမီး အသစ်ကျပ်ချွတ်ကို ပန်းကုံးစွပ်ပွဲလုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ကိုဘိုကေသည် လင်္ကာရွတ်သကဲ့သို့ အထက်ပါစကားကို အထစ်အငေါ့မရှိ ရွတ်၍ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဘိုကေ၏ သြဘာစကားသည် ဆုံးခန်းသို့ မရောက်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးကျော်ဝင်းကိုလိုလားသော ကာလသားတစ်စုသည် ကိုဘိုကေအား ရိုက်မည်၊ နှက်မည်နှင့် ဆွဲသူဆွဲ၊ လဲသူလဲနှင့်

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာဆောင်မှာလည်း ဤသို့နှင့်ပင် သောင်မတင် ရေမကျနှင့် ပြီးဆုံးလိုက်ရတော့၏။ မင်္ဂလာဆောင်၌ ကျွေးမွေးရန်ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းဟင်းတို့မှာလည်း စတုဒိသာ ကျွေးသကဲ့သို့ စားချင်သည့်သူများက ရန်ဖြစ်နေသည့်အကြားမှပင် ပန်းကန်တွင်း၌ ထမင်းရောဟင်းပါ ပုံ၍စားသောက်ကာ ထွက်သွားကြလေ၏။

ကော်ဖီအိုးကြီး၌လည်း ကလေးတစ်စုသည် သောက်ချင်သရွေ့ ခပ်၍သောက်ကာ သမွန်လွှတ်တမ်း ကစားကြလေ၏။ သူကြီးသားကိုဘိုကေနှင့် ဦးကျော်ဝင်း၏လူများ ရန်ဖြစ်နေသည်ဟု သိရလျှင် ကိုဘိုကေ၏အဖေ သူကြီးဦးတောနှင့် သူ၏တပည့်များကလည်း ဓား၊ တုတ် ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြလေ၏။

ကင်းဂါတ်ကလေးတစ်ခုမှ ပုလိပ်များပင် လာရောက်၍ထိန်းသိမ်းပေးရလေတော့၏။ မည်သည့် အချိန်က လစ်ထွက်၍သွားသည်မသိ၊ ဦးကျော်ဝင်းကား မရှိတော့ပေ။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် မြယဉ်၏ မင်္ဂလာဆောင်ကား အချီကြီးချီလာပြီးနောက် အဖျားရှူးကာ အဆုံးသတ်လိုက်ပေတော့၏။

အပိုင်း-၁၇

ကျွန်ုပ်နှင့် ရမ္မက်ထောင်ချောက်

မြယဉ်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် မြယဉ်နှင့်ပင် တစ်ခြင်ထောင်တည်း အတူအိပ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုညသည်ကား ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မေ့ပစ်၍မရသောည ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကို ကူညီရုံမျှသာ ဟန်ဆောင်လင်ယောကျ်ားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေရခြင်း ဖြစ်ပေရာ ယခုကဲ့သို့ တစ်ခြင်ထောင်တည်း၌ အတူတကွ အိပ်စက်မည့်အခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော စွန့်စားမှုကြီးကို ရင်ဆိုင်ရသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် သွေးမတော် သားမစပ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် မြင်သူငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှပသည်ဟုမဆိုနိုင်သော်လည်း တွေ့လျှင်မရှောင်တိမ်းနိုင်မည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုညသည် ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေရသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေရလေသည်။ တစ်ချက်မျှ ခြေချော်ခဲ့လျှင် အိမ်ထောင်မှု ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ တစ်ခါတည်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းများ စိတ်ကူးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုသို့စိတ်ကူးနေသည့်အထဲတွင် ငှက်ကြီးဝန်ပို ချီသွား၍ တောနက်ကြီးအတွင်းရောက်သွားသည့် မိဘုရားကြီးနှင့် ရသေ့ကြီးတွေ့ကြပုံ၊ မိဘုရားကြီးက ရသေ့ကြီးအား ရမ္မက်မာယာဖြင့် ဆွယ်ခဲ့ရာ ရသေ့ကြီးလူထွက်သွားရသည့် ဥတေနဇာတ်လည်း ပါဝင်လေ၏။ ယခုမူကား ကံတရားကချီမလာသော မြယဉ်နှင့် ဣတ္ထိယအတွေ့အကြုံ ခေါင်းပါးလှသော ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ ရမ္မက်လွန်ဆွဲပွဲကြီး စတင်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွနုပ်သည် မြယဉ် ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် လိုက်၍မဝင်သေးဘဲ အချိန်ဖြုန်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်များသည်လည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လျက်ရှိလေ၏။ အလိုက်သိတတ်သော မြယဉ်သည် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ ပြန်၍ထွက်လာပြီးလျှင်"အစ်ကိုဘကွန်း မအိပ်သေးဘူးလား” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ညောင်းလို့လား၊ ညောင်းရင် မြယဉ်နှိပ်ပေးမယ်လေ” ဟူ၍

လည်းကောင်း ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာဝင်ရလေ၏။ မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးများကို ဆုပ်နယ်၍ ပေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်က မပြုလုပ်ရန် တောင်းပန်မှပင် သူမအား အိပ်ခိုင်းရလေ၏။ အိပ်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်အား ကန်တော့သေး၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အနှိပ်သည်အဖြစ်ဖြင့် သူများကိုသာနှိပ်နယ်ပေးဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတက ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်သင်ပေးစဉ်က တစ်ခါသာ အနှိပ်ခံရဖူးသည်ဖြစ်ရာယခုကဲ့သို့ မြယဉ်၏..အိစက်နွေးထွေးသော လက်ကလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများကို ဆုပ်နယ်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သာယာသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်အားကန်တော့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းကလေးလှည့်၍ အိပ်သည်ဖြစ်ရာ သူ၏နှာခေါင်းမှ လေနွေးနွေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးထိပ်အားအချက်ကျကျ လာ၍ထိတွေ့နေလေ၏။ ထိုသို့ ထိတွေ့နေခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်များကို ပို၍လှုပ်ရှားစေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ထံ ရောက်နေသည့်စိတ်အား ကြီးပွားချမ်းသာရေး အတွေးအခေါ်များဖြင့် ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီးလျှင် နောင်ငါးနှစ်ကြာသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမည့်အရေးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် အချိန်အတော်ကြာသည့်အထိ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော စိတ်ကူးများကို ကူးနေခဲ့ရာမှ မြယဉ်ထံမှ ဟောက်သံဟုပင် မဆိုနိုင်လောက်အောင် နူးညံ့လှသော ဟောက်သံကလေးကို ကြားရသဖြင့် မြယဉ်အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်မိလေ၏။

မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့၍အိပ်နေရာမှ မည်သည့်အချိန်တွင် တစ်ဖက်သို့ ပြောင်း၍စောင်းသွားသည် မသိပေ။ သူ၏ကိုယ်ကလေးသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ကျစ်လျစ်သေးသွယ်သော ခါးကလေးသည် လိမ်လျက် စွင့်ကားသောတင်ကလေးမှာမူ ခပ်စောင်းစောင်းကလေးဖြစ်နေ၏။ ထိုထက် တင်ပါးပေါ်မှ လုံချည်သည် အတော်အတန် လျှောကျလျက်ရှိလေ၏။ ချောင်းဘက်မှ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ပြတင်းပေါက်မှဝင်၍နေသော လရောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ခြင်ထောင်အတွင်း၌ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိလေ၏။

မြယဉ်၏ ပျော့အိဖွေးနုသောအသားရောင်သည် လရောင်နှင့်ပေါင်းစပ်၍ ပိုမိုဖြူဖွေးလျက် ရှိလေသည်။ မြယဉ်ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနံ့နှင့် ချွေးနံ့ နုနုကလေးသည်

ပေါင်းစပ်၍ ရနံတစ်မျိုးထွက်နေသည်ကို ရှူရှိုက်မိလေ၏။ ကြာညိုနံ့သင်းသည် ဟူ၍ တင်စားသော ရန်မျိုးလား မဆိုနိုင်ပါ။ ထိုရန်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏စောင့်စည်းမှုတာတမံကြီးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနေသည့် အရာတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိများကိုမှိတ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များသည် မြယဉ်အား အနောက်မှနေ၍ အလိုက်သင့်ကလေး ဖက်ထားလိုက်ချင်၏။ ထိုစိတ်များကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်သည် မော်တော်စက်ကဲ့သို့ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အချက်ကျကျ ခုန်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်းများသည်လည်း တပေါင်းတန်ခူးတွင် ရေခန်း၍ ခယောင်းထသော ချောင်းများကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ရင်မှာမူကား အိုးကင်းပူတိုက်ခံရသကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တံတွေးကို မကြာခဏမျိုးရင်း သက်ပြင်းကို မကြာခဏ မှုတ်ထုတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အင်အားကြီးသည့် ဆန္ဒကို မျိုသိပ်၍ ထားရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ရှိသော အကြောအခြင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြွက်သားတို့သည်လည်းကောင်း တောင့်တင်းမာကျောလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ မြေယဉ်ကို ကြည့်မိပြန်၏။ ထိုသို့ကြည့်မိသည့်အခါ၌ စောစောက ခံစားလျက်ရှိသော ဝေဒနာတို့သည် နှစ်ဆတိုး၍ခံစားရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စိကို မှိတ်ထားမိပြန်၏။ ကြာကြာမှိတ်ထား၍ မရသောကြောင့် ဖွင့်၍ကြည့်မိပြန်ရာ နှစ်ဆတိုး၍ခံစားနေရသော ဝေဒနာသည် လေးဆတိုး၍ခံစားရပြန်၏။ ဤသို့လျှင် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက် ဖွင့်ကြည့်လိုက် ဝေဒနာက နှစ်နှင့်မြှောက်လိုက်သည့်အလား အဆတိုးသွားလိုက်နှင့် ရမ္မက်ထောင်ချောက်၏ တံခါးဝသို့ နီးကပ်သည်ထက်နီးကပ်၍ သွားမိလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ မြယဉ်သည်အိပ်မောကျ၍နေပြီဖြစ်ရာ တစ်ဘက်သို့စောင်း၍နေရာမှ"အင့်” ခနဲ ညည်းတွားကာ ပက်လက်လှန်လျက်သား ဖြစ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်၍မနေနိုင်တော့ပဲ ထ၍ ထိုင်ရလေ၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော မြယဉ်အား စိန်းစိန်းကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်များသည် လေဖြတ်သူကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များကား လက်များထက်ပင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍နေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ ချုပ်တည်းခြင်း မပြုနိုင်သည့်အလျောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြင်ထောင်အပြင်သို့ထွက်ကာ ပြတင်းပေါက်တွင် သွား၍ရပ်နေမိလေ၏။

လသာနေသည်ဖြစ်ရာ ချောင်းအတွင်း လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အရောင်လက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များက လှိုင်းကြက်ခွပ်များကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းကိုဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေနုအေးကလေးကြောင့် အနည်းငယ် လန်းဆန်း၍လာလေ၏။ အနည်းငယ်ဆောက်တည်ရာ ရလာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ခြင်ထောင်တွင်း၌ မည်သို့ဖြစ်သည် မသိပေ။"အင်အင် အင့်အင့်" နှင့် ညည်းတွားကာ"အစ်ကိုဘကွန်း” ဟု..လေသံကလေးဖြင့် ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် ဗိုက်အောင့်၍နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။"အစ်ကိုဘကွန်း”"အစ်ကိုဘကွန်း” ဟု ဆက်တိုက်ခေါ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြင်ထောင်တွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်မိလေတော့၏။

မြယဉ်သည်ကား ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ ဗိုက်နာခြင်းမဟုတ်ပေ။ မုဆိုးသည် သားကောင်ကို ထောင်ချောက်နှင့်ထောင်၍ ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သားကောင်သည် ထောင်ချောက်အနီးသို့ ရောက်ပြီးကာမှ ပြန်လည်ကွေ့ထွက်၍ သွားသည်ကို မကျေနပ်နိုင်သော မုဆိုးသည် ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သားကောင်ဝင်သည်အထိ တစ်ဖန်ပြန်၍ မစောင့်တော့ဘဲ သားကောင်ကိုအရှင်မမိကနေစေ၊ အသေဘဲရရဟူ၍ သဘောထားကာ မိမိပိုင်ဆိုင်သောလက်နက်မျိုးစုံကိုအသုံးပြု၍ ဖမ်းဆီးသကဲ့သို့ မြယဉ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လက်နက်မျိုးစုံကို သုံးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် လေပြင်းအတိုက်ခံရသော ထီးရိုးဝါးပင်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါလှုပ်ရမ်းလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခံနိုင်ရည်စိတ်ဓာတ်တို့သည်လည်း မီးဖြင့်အတို့ခံရသော ဖယောင်းကဲ့သို့ အရည်ပျော်၍ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်အတွင်း၌ မြယဉ်နှင့်အတူ နောက်ထပ်စက္ကန့်ဝက်မျှဆက်လက်၍နေမိလျှင် မုဆိုး၏လက်၌ မသေမရှင်ဒဏ်ဖြင့်အမိခံရသော သားကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ရုန်းကန်ရန်မတတ်သာဘဲ မုဆိုးပြုသမျှခံရတော့မည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်တော့မည်ကို အတပ်သိသဖြင့် ခြင်ထောင်ကို ဆတ်ကနဲ' ဖွင့်၍ ထွက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မြယဉ်သည် ယောကျ်ားတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မျှပင် တောင့်၍ထားနိုင်မည်မဟုတ်သော ကရုဏာ နှင့် ရမ္မက်ကို ဆတူရောစပ်ထားသည့် အသံမျိုးလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အားတတွတ်တွတ်ခေါ်ငင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်၌ချိတ်ဆွဲထားသော ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ မောင်းချဓားကြီးကို နှိုက်ယူ၍ မောင်းဖွင့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ဖျံအား ထိုးစိုက်၍ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်မှ သွေးတို့သည် ရေတံလျှောက်မှသွယ်၍ချသောရေကဲ့သို့ ဒလဟောသွန်၍ ကျလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာနာကျင်လွန်းသည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်၏အသံကိုပင် မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက် ရှိလေ၏။

မြယဉ်က ဖြန့်၍အုပ်လိုက်သော ရမ္မကွန်ရက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းခြုံနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ဤအချိန်၌ မြယဉ်သာလျှင်မဟုတ်ပေ။ အခြားမည်သည့်ဣထိယသတ္တဝါမျှ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းစားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့်ထိုး၍ ရမ္မက်တိုက်ပွဲအား အောင်နိုင်လိုက်ခြင်းမှာကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ရည်ကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးသော လွန်စွာကျော်ကြားသည့် ဓားမ ကူးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုကို ဖြုန်းကနဲ အမှတ်ရသဖြင့် အတုယူကာ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်မှ သွေးများဒလဟောယိုစီးနေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ မူးမိုက်၍လာလေ၏။ ထိုသို့မူးမိုက်၍လာသဖြင့် ထရံကိုမှီကာ တဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်ပြီး မှီ၍ထားရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍မရသည့်အဆုံး၌ မြယဉ်သည် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ ထွက်၍လာပြီး ကျွန်ုပ်ထိုင်၍နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်အနားသို့ လာ၍ထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်က လက်မှဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်လွန်းသဖြင့် စုတ်သပ်ကာ ညည်းညူနေသည်ဖြစ်ရာ"အစ်ကိုဘကွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” ဟုမေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ဖြေခြင်းမပြုလျှင် မြယဉ်သည် မီးခြစ်ကိုယူ၍ မီးခြစ်ကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးများကိုတွေ့လျှင်"အမေ့” ဟု ယောင်ယမ်းအော်ကာ ကျွန်ုပ်အားပြေး၍ဖက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏လက်မှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်"မယဉ်ကြောင့် မြယဉ်ကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မြယဉ်လဲမနေပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း လိုက်သေမှာပဲ” ဟု တတွတ်တွတ်ပြော၍ မှန်အိမ်ထွန်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လက်အား"သွေးဆေး” များ သိပ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးခြင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးများကို ဆေးကြောခြင်း စသည့်အလုပ်များကိုလုပ်ခါ အလုံးစုံပြီးစီးသောအခါ၌

“အစ်ကိုဘကွန်း..ခုတင်ပေါ်မှာ အသာကလေးတက်ပြီး လှဲနေပါ၊ မယဉ်လေ...” ဟုဆိုကာ ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားကို ရပ်၍ ဆက်မပြောဝံ့ဘဲနေလေ၏။ မိန်းမတို့သည် ရက်ဖွယ်ကိစ္စများကို ကာယကံမြောက်ပြုဝံ့သော ထိုအမှုအား နှုတ်ဖြင့် ပြန်၍ပြောပြပါဆိုလျှင် ပြောပြဝံ့သောမိန်းမ မရှိသလောက် ရှားပါးလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ဆက်၍ပြောမည့်စကားကို နားလည်ပြီးဖြစ်ရာ

ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ အနာသက်သာရန်မှိန်း၍နေရလေ၏။

“မြယဉ်ကို ဗွေမယူပါနဲ့နော်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ခြေဖဝါးအား ဆံပင်ဖြင့်ပွတ်ကာ ကန်တော့၍ တောင်းပန်လေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်းလေအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုသာမရှိဘူးဆိုရင် မြယဉ်ကို တကယ်ယူပါတယ်ပြီးတော့ အစ်ကိုဘကွန်းဟာ တင်တင့်အပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ရက်ဘူး မြယဉ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်းကို သနားရင်၊ တင်တင့်ကို သနားရင်”

“မြယဉ် နားလည်ပါပြီ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်.."

မြယဉ်သည် ထိုစကားကိုပြောပြီးလျှင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုလေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်း မနက်ကျရင် ရန်ကုန်သွားမယ်၊ တစ်လနှစ်ခေါက် သုံးခေါက်တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် ပြန်လာမယ်၊ မြယဉ် မွေးဖွားပြီးရင်တော့ အစ်ကိုဘကွန်းကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ပြန်ပြီးကွာပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုဘကွန်း၊ မြယဉ်ကို ဒါလောက် အနစ်နာခံပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ မြယဉ် ယုတ်ယုတ်မာမာ မကြံစည်တော့ပါဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြယဉ်ရယ်၊ သာဓု .. သာဓု-. သာဓုငါ့နှမကြီး ကျမ်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆုပေးလိုက်လျှင် မြယဉ်သည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလေတော့၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး တရေးမျှ မအိပ်ကြပါ။ မင်္ဂလာဦးည၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကဲ့သို့သော သတို့သမီးနှင့် သတို့သားကား ဤလောက၌ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာ ရှားပါးလိမ့်မည်ဟုတော့ဆိုချင်ပါသည်။

နံနက်အာရုဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်လျက် မြယဉ်တို့အိမ်မှ လိပ်ခုံး၏ သမ္ဘန်ဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မြယဉ်လည်း ကျွန်ုပ်ကို လိုက်၍ပို့လေသည်။ သမ္ဘန်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဝီရိယကောင်းသော သမ္ဘန်သမား ကိုသောင်းစိန်၏သမ္ဘန်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်နှင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

မြယဉ်မှာမူကား တံတားပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အားငေး၍ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ရှာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားပါသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်၌ ပြင်၍မရသော သန္နိဋ္ဌာန်ကြီးမရှိခဲ့လျှင်၊ ထို့အတူ တင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမရှိခဲ့လျှင် သမ္ဘန်ကို ပြန်၍ကမ်းသို့ ကပ်ခိုင်းမိပေလိမ့်မည်။ ယခုမူကား ကျွန်ုပ်၏ကြီးမားခိုင်ခံသော သန္နိဋ္ဌာန်နှင့်

တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်၍ထားသော တင်တင်ဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးကြောင့် မြယဉ်ကို သနားသည်ဖြစ်စေ၊ ချစ်ခင်သည်ဖြစ်စေ လျစ်လျူရှုရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်လမ်းလုံး မြယဉ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်၍နေမိ၏။ ထို့နောက် မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား ထောင်၍ဖမ်းသော ရမ္မက်ထောင်ချောက်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏လက်ဖျံမှ ဒဏ်ရာကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သဖြင့် သမ္ဗန်သမား ကိုသောင်းစိန်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုသောင်းစိန်က..

“ဆရာ ကိုဘကွန်းရေ၊ ဒီအချိန်မှာတော့ ခဏကလေးခွဲရတာကိုပဲ လွမ်းသလိုလို၊ ဆွေးသလိုလို ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ၊ နောက်ကြာလာတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေ တိုးလိုးတွဲလောင်းဖြစ်လာတော့ ဘယ်လောက်ပဲခွဲရခွဲရ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးဗျို့” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ပြန်၍မပြော။ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံး၍ပြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌မူ တစ်ခုခုသော ကြီးမားသည့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် ထိုဆန္ဒနှင့်အပြိုင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော အခြားသောဆန္ဒများကို အပြီးအပိုင် စတေးပစ်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်ဟူသော သဘောတရားကို စဉ်းစား၍နေလေ၏။ တစုံတစ်ယောက်သောသူသည် သူဌေးကြီးဖြစ်လို၏။ ထိုသူသည် နာမည်ကြီးသော စာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်လို၏။ ထိုသူသည် ခွန်အားဗလအရာ၌ စံထားရသော ဗလမောင်ကြီးလည်း ဖြစ်လိုပြန်၏။ ထိုမျှ များပြားသော ဆန္ဒအပြိုင်” များကြောင့် ထိုသူသည် သူဌေးကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့အတူ ဗလမောင်ကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ အကယ်၍ သူဌေးကြီးဖြစ်လိုလျှင် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒနှင့် ဗလမောင်ကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒကို စတေးပစ်ရပေမည်။ ထိုနည်းတူစွာ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လိုလျှင် သူဌေးကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒနှင့် ဗလမောင်ကြီးဖြစ်လိုသော ‘ဆန္ဒအပြိုင်’ များကို စတေးပစ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အပေါ်၌ သနားခြင်းကြောင့်လိုက်လျှောလိုသောဆန္ဒများကို လုံးဝစတေးလိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ကြီးမားသည့်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင်မြင်ရန် အတွက် အခြားသောဆန္ဒများကို စတေးပစ်ရမည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၁၈

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ပြောင်းပြန်

ကျွန်ုပ်သည်ခနောင်တိုမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက်ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် လသာလမ်းဘက်သို့သွားရောက်လေ၏။ လသာလမ်း တရုတ်ဘုံကျောင်းအနီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခါစ၌ အနှိပ်သည်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ပိုက်ဆံကို လု၍ယူသဖြင့် ကုလားအနှိပ်သည်များအား ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခဲ့ရသေး၏။

ထိုနေရာကလေးသို့ ခေတ္တသွားရောက်ခြင်းသည် ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ပင်မ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော"ခုနစ်နှစ်အတွင်း သူဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်ရမည်” ဆိုသည့်အချက်ကို ပြန်လည်၍နှိုးဆွရန် ဖြစ်လေ၏။ ထို့အပြင် များမကြာသောနှစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် မုချဆက်ဆက် သူဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်သည်ဖြစ်ရာ အနှိပ်သည်လုပ်ခဲ့ရသည့်ဘဝအား အလွမ်းပြေ ပြန်၍ကြည့်ရှုသည်ဟုဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အနှိပ်သည်လုပ်ခဲ့စဉ်က ခေါ်တောကုလားများသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် အားရဝမ်းသာနှင့်"ဆလံမာလေးကွန်း” ဟု နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အလုပ်အကိုင် ကောင်းမကောင်း မေးမြန်းရလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့အနီး၌ပင် လွယ်အိတ်ကိုချ၍ အေးချမ်းစွာထိုင်လျက် ကုလားအနှိပ်သည်များ နှိပ်၍နေသည်ကို ကြည့်နေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ အနှိပ်ခံရန်အတွက် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီး၌လာ၍ထိုင်ပြီးလျှင်"တော်တော်လေးစောင့်ရဦးမယ်ထင်တယ်” ဟု သူ့ဖာသာ ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူအားဂရုစိုက်၍ကြည့်မိလေ၏။

ထိုသူ၏ အင်္ကျီကော်လာများမှာ အမြွှာမြွှာဖြစ်၍နေ၏။ အင်္ကျီပေါ်၌လည်း မီးလောင်ပေါက်၊ ရိုးရိုးအပေါက်၊ ပွန်း၍ပေါက်သောအပေါက် စသည့်အပေါက်မျိုးစုံတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည၏ ကောင်းကင်၌တွေ့ရတတ်သောကြယ်တာရာတို့ကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိလေ၏။

လုံချည်မှာမူ ဘန်ကောက်လုံချည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်အား

ဘန်ကောက်လုံချည်အစစ်ပါဟု ကျိန်တွယ်၍ ပြောဆိုမှသာလျှင် ယုံပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကွက်မပေါ်တော့လောက်အောင်ပင် မည်းနက်လျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖိနပ်မှာလည်း လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ဟု ခေါ်သည့် သားရေအကောင်းစားဖြင့် ချုပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း နောက်မြီးတို၍နေသဖြင့် ဖနောင့်တို့သည် ဖိနပ်ပေါ်၌ မရှိပဲ လမ်းပေါ်၌သာ နင်း၍သွားရလေ၏။

ဤမျှစုတ်နုတ်နေသောသူက အနှိပ်ခံမည်ဟု ဆိုလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်းစိတ်ဝင်စား၍ လာလေ၏။ ထိုသူ၏အဝတ်အစားများကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် ထမင်းပင် နပ်မှန်အောင်စားနေရသူမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့ပါလျက် ထိုသူသည် ဇိမ်ယူသောအလုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် လုပ်လိုသနည်း။ ရောဂါကြောင့် အနှိပ်ခံသည်ဟုဆိုလျှင် အနှိပ်သည်ကိုခေါ်၍ အိမ်၌အနှိပ်ခံရမည်။ လမ်းပေါ်၌အနှိပ်ခံသူများကား များသောအားဖြင့် ဇိမ်ခံလိုသူတို့၏ ဇိမ်ခံခြင်းလုပ်ငန်းတစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအားစိတ်ဝင်စားမိသည့်အလျောက် အောက်ပါအတိုင်း မေးမိလေ၏။

“ဒီက ဆရာကြီးက အနှိပ်ခံမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနှိပ်ခံမလို့ပါ၊ စောင့်ရဦးမယ်ထင်တာပဲ၊ စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မှာလည်း၊ ကိုယ်က အနှိပ်ခံချင်တာကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ လူကတော့ မွဲပြာကျသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ရယ်၊ ပိုလိုရယ်၊ အနှိပ်ခံတာရယ်၊ နားကော်တာရယ်က ပိုက်ဆံရှိတုန်းက လုပ်ထားခဲ့တာဆိုတော့ စွဲပြီးကျန်နေပြီဗျို့"

ကျွန်ုပ်သည် အနီးမှ ခုံလွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ထိုသူ၏ရှေ့၌ ချပေးပြီးလျှင်..

“ထိုင်ပါ..ဒီကောင်တွေကို စောင့်နေရင် ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျုပ်ပဲ နှိပ်ပေးပါမယ်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ပြီးလျှင်"မဟုတ်တာပဲဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိုင်စမ်းပါ၊ ကျုပ်နှိပ်ပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ်လဲ နှိပ်တတ်ပါတယ်၊ အရင်က ကျုပ်လဲ ဒီနေရာမှာ နှိပ်နေတာပါပဲ၊ ဒီကုလားတွေမေးကြည့်ပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ကုလားများအား သက်သေထူလိုက်လျှင် ကုလားများကလည်း"ဟုတ်ပါတယ် ဘရားဆပ်..ဘကွန်းနော်၊ ၁ဇေားနေးဝါးလားပါ”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် အနှိပ်သည်အစစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို ထောက်ခံလေ၏။

ထိုလူသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင် ခွေးခြေပုကလေးပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသူ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုစတင်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်အထိ ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်သည်ဟု ယုံကြည်သေးဟန် မတူသေးသည့်အလျောက်-.

“ခင်ဗျား တကယ် အနှိပ်သည်ပါပဲနော်” ဟု အောက်မှနေ၍ မေးနေသေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျုပ်နာမည် ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ..အနှိပ်သည်လုပ်ခဲ့တာပါ၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြံ့တုန်းနှိပ်သွားမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဇိမ်နဲ့ ခံစမ်းပါ"

“အခု ကိုဘကွန်းက ဘာအလုပ်များ လုပ်နေပါသလဲ"

“စပါးပွဲစား လုပ်နေတယ်”

“စပါးပွဲစားအလုပ် ဟန်မကျဘူးလားဗျာ”

“ကျပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ"

“ကျုပ်နာမည်ဦးလှကြိုင်ပါ၊ ခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ စပါးလုပ်ငန်းဆိုတာလဲ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး တော်တော်လုပ်ခဲ့ပါရဲ့၊ နိုင်ငံခြားကိုတောင် ပစ္စည်းတွေ တင်ပို့ရောင်းချခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ကိုဘကွန်းရယ်”

“ဦးလှကြိုင်တို့က မျိုးရိုးနဲ့ ချမ်းသာခဲ့တာလား

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မျိုးရိုးနဲ့ချမ်းသာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ လုပ်ငန်းတွေ ခေတ်မီလာတာကတော့ ကျုပ်လက်ထက်မှာခေတ်မီလာတာဗျ”

“ဘယ်လို ခေတ်မီလာတာလဲဗျ”

“ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားများလက်ထက်မှ ကျုပ်အဖေလက်ထက်အထိပေါ့ဗျာ၊ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းသက်သက်ပဲ လုပ်တယ်၊ ကျုပ်လက်ထက်မှာတော့ မောင်လှကြိုင် အင် ဘရားသား ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးဟာ ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ ထောင်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့အလေ့အထ နည်းတယ် ကိုဘကွန်းရဲ့”

“ကုမ္ပဏီက ဘယ်လိုလုပ် လုပ်ရတာလည်း ဆရာကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလှကြိုင်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများအား လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ပေးရင်း အထက်ပါ မေးခွန်းကို မေးလေ၏။

ဦးလှကြိုင်မှာလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပြီဖြစ်ရာ ယခုအခါ၌ လူရာသွင်း၍ စကားပြောခြင်းမခံရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်ကသိလို၍ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ဦးလှကြိုင်အား အရာရောက်သောစိတ်ဓာတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ပိုက်ခေါင်းပြွတ်ထွက်၍ သွားသောရေပိုက်မှ ရေများ ဒလဟောထွက်သကဲ့သို့ ဦးလှကြိုင်သည် ကုမ္ပဏီထောင်ခဲ့ပုံအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြလေ၏။

ဤနေရာ၌ လူလူချင်း မိမိကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံစေလိုလျှင် ထိုသူ၏လူရာဝင်လိုသောစိတ်၊ တနည်းပြောရပါမူ အရာရောက်လိုသောစိတ်အား နှိုးဆွပေးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်လေ၏ ။

ဦးလှကြိုင်သည် ကုမ္ပဏီထောင်ပုံထောင်နည်း အသေးစိတ်ကိုပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုမ္ပဏီထောင်၍ကြီးပွားခဲ့သော ဦးလှကြိုင်ထံမှ..ကုမ္ပဏီထောင်နည်းများကို သိရသော်လည်း မကျေနပ်သေးပါ။ ကျွန်ုပ်ဆက်လက်၍ သိချင်သေးသည်မှာ ဤမျှ ကြီးပွားခဲ့ရာမှ မွဲတေ၍သွားရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့သိမှသာလျှင် ဦးလှကြိုင်ကဲ့သို့ မွဲတေ၍ မသွားရအောင် ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးလှကြိုင်ပြောပြလို့ ကုမ္ပဏီထောင်ပုံထောင်နည်းကိုတော့ သိရပါပြီ၊ ဦးလှကြိုင်ရဲ့ ဖနောင့်နားက ပထဝီကြောကို ဆက်ပြီးလျှော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦးဘယ်လိုကနေဘယ်လို ကုမ္ပဏီပြုတ်သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည်ဦးလှကြိုင်၏ဖနောင့်ကြောအနီးသို့နှိပ်၍ လွန်စွာနာကျင်လှသောပထဝီကြောဟုခေါ်သည့်နေရာကို ခပ်သာသာကလေးနှိပ်ပေးလေ၏ ။

“ကျုပ်မွဲသွားတာက ဒီလိုဗျ"

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

"ကြာသပတေးနံနဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာကြောင့်ပေါ့ဗျာ"

“ဦးလှကြိုင် ပြောတာက တယ်လဲ ကဗျာဆန်တာကိုးဗျ၊ ကြာသပတေးနံနဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာက ဘာလဲဗျ၊ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ကြာသပတေးနံဆိုတာက..ပစောက်၊ ဖ ဦးထုပ်ဗထက်ချိုင့်ဘကုန်းကို ပြောတာမဟုတ်လား ကိုဘကွန်းရဲ့"

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီ ကြာသပတေးနံ ပုလင်းရယ်၊ ဖဲရယ်၊ ဗိုလ်ဆန်ဆန်နေတာရယ်၊ ဘုဘောက်ပြောတာရယ်၊ မယားငယ်ရယ်၊ မကောင်းတဲ့မိန်းမရယ်မြင်းလောင်းတာရယ်ပေါ့ဗျာ”

“အင်း..စိတ်မကောင်းစရာပါပဲလားဗျာနေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာကကော"

“လူတစ်ယောက်ပျက်စီး ချင်ရင် နေဝင်ဆည်းဆာကစတာပဲဗျို့၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လခစားသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်သမားပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေဝင်ဆည်းဆာမှာတော့ အားလပ်ခွင့်ရကြစမြဲပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို အားလပ်ခွင့်ရတဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာမှာ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ တစ်တန့်လုံး ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုခဲ့ရလို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ စောစောကပြောတဲ့ ကြာသပတေးနံတွေကို ပြုလုပ်တော့တာပဲဗျို့"

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဦးလှကြိုင်ပြောမှ ကျုပ်သတိရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လူတွေမပြောနဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေတောင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေတတ်တဲ့ သဘာဝ ရှိတယ်"

"ဒါပေါ့ကိုဘကွန်း..နေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာ..ညနေလေးနာရီကျော်ကျော်လောက်က ခေါ်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလှကြိုင်”

အဲဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ လူတွေဟာ ပျက်စီးကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် ကလပ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေကို သွားကြည့်ပါလား၊ အဲဒီအချိန် လူအစည်ဆုံးပဲ"

"ဟုတ်မှာပါ"

“ဟုတ်မှာပါ မဟုတ်ဘူး..ဟုတ်ကိုဟုတ်တာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူပိုင်တဲ့ ညနေဆည်းဆာကို..ဘယ်လိုအသုံးချလေ့ရှိတာကို သိရရင် အဲဒီလူဟာ ကြီးပွားမယ့်လူ၊ ဒုက္ခဖြစ်နယ့်လူလို့ ကျုပ်အတပ်ပြောနိုင်တယ် ကိုဘကွန်း၊ ကျုပ်ကို ဒီဘဝရောက်အောင်ပို့လိုက်တာလဲ နေဝင်ဆည်းဆာကပဲ၊ အလွန်လှတဲ့နေဝင်ဆည်းဆာဟာ အခုတော့ အလွန်အကျည်းတန်တဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ကျုပ်သည် ဦးလှကြိုင်၏ စကားကို လေးလေးနက်နက်ခံယူလိုက်လေ၏။ ဦးလှကြိုင်၏ ချမ်းသာခဲ့ပုံ နည်းလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ မွဲတေသွားရသည့်

ချို့ယွင်းချက်ကိုလည်းကောင်း သိရှိရပေပြီထို့ကြောင့် ဦးလှကြိုင်အား ကောင်းစွာနှိပ်နယ်၍ပေးရလေ၏။ နှိပ်၍ပြီးသွားသောအခါ ဦးလှကြိုင်က ကျွန်ုပ်အားပိုက်ဆံတစ်မူးကို ထုတ်၍ပေးသော်လည်း ကျွနု်ပ်ကမယူသည့် အပြင်သူကိုပင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်၍တိုက်ပြီးနောက် ဆင်နီတံဆိပ် စီးကရက်တစ်ဘူးကိုပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။ ဦးလှကြိုင်သည် နှိပ်ခမယူဘဲ နှိပ်ပေးသည့်အပြင် လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ စီးကရက်ဘူးပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော အနှိပ်သည်မျိုးကို တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှပင် တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိသည့် အလျှောက် လွန်စွာ အံ့သြလျက်ရှိပေသည်။

“ကိုဘကွန်းရယ်၊ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထားကိုလဲ ကျုပ်တော့ ချီးမွမ်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား ရှေ့ကိုဘာများ ဆက်ပြီးလုပ်မလို့လဲ”

“ကျုပ်လဲ ကုမ္ပဏီထောင်မယ်လေဦးလှကြိုင်ဆီက နည်းလမ်းသဲလွန်စရခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

“ကိုဘကွန်း တကယ်ပဲ ကုမ္ပဏီထောင်မယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ဦးလှကြိုင်"

“တကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့..ခင်ဗျားရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာခန့်ဗျာ၊ ကျုပ်က အဲဒီအလုပ်မှာ သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်တယ်ဗျ”

“ဒါတော့သည်းခံပါ၊ခင်ဗျားကိုမခန့်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာအခုလောက်မွဲနေတာတောင်..ဇိမ်ခံချင်သေးတယ်ဆိုတော့ ...ခင်ဗျားမှာ 'မွဲမွေးတွေပေါက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခန့်လို့မဖြစ်ဘူး”

ကျုပ်လည်း ဦးလှကြိုင်အား အထက်ပါတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီးနောက်..လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်၍လာခဲ့လေတော့၏။ ဦးလှကြိုင်သည်လည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်၍လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာရှောင်ဝါးထံသို့ သွားရောက်လေ၏။

မစ္စတာရှောင်ဝှါးနှင့် သူ၏မိန်းမ မကြင်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ကိုဘကွန်း၊ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ” ဟု မစ္စတာရှောင်ဝါးက မေးလေ၏။

“ပျောက်ဆို..တောမှာပဲ စပါးလုပ်ငန်းနဲ့ ချိန်ကုန်နေရတယ်ဗျ”

“အခု ရန်ကုန်မှာ ကြာဦးမှာလား”

“နည်းနည်းကြာမယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာပဲ တည်းရမှာပဲ"

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်နေစမ်းပါ”

မစ္စတာရှောင်ဝါးသည်ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှတရုတ်ထဲတွင်မြန်မာရည်အလည်ဆုံးတရု

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလုကြိုင်ဆိုသော မွဲမွေးပေါက်နေသည့် လူတစ်ဦးထံမှ ချမ်းသာနည်းတစ်ခုကို ရခဲ့ပြီဖြစ်ရကားလွန်စွာဝမ်းမြောက်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာသို့ ကုတ်ကတ်၍ တက်နေသူဖြစ်၏။ ဦးလုကြိုင်မှာမူကား မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ ခုန်၍ဆင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အလျောက်.-. ကျွန်ုပ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောင်းပြန်လူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့၌နေစဉ်အတွင်း ကုမ္ပဏီထောင်ရန်အတွက် တိုက်ခန်းလိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ တိုက်ခန်းပွဲစားများကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ရလေ၏။ အချို့သောတိုက်ခန်းများမှာ (တူလက်) ခေါ် ငှားရန်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲထားသော်လည်း နေရာအားဖြင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် မသင့်လျော်သောကြောင့် ချန်လှပ်ထားရလေ၏။

ဤသို့နှင့် နေစဉ်ရက်ဆက် တိုက်ခန်းငှားရန် ရှာဖွေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ရွှေတောင်တန်းလမ်းရှိ တိုက်အမှတ် ၁၁၁ ကို ရရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်တိုက်လုံးအား ငါးနှစ်အတွက်ငှားရမ်းရန် စာချုပ်များချုပ်ဆို၍ ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

ထိုတိုက်ခန်းငှားသည့်နေ့တွင်ပင် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါမှတ်စုကို ရေးသားထားမိလေ၏။

လောကကြီးတွင် အပြစ်တင်ခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရန်အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းမှာ အပြစ်ကင်းအောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၁၉

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ပြည်ကျော်

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတောင်တန်းမှတိုက်ကို ငှားရမ်းပြီးနောက် ကုမ္ပဏီထောင်ရန် လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်အကွက်ချ၍ စီစဉ်နေလေ၏။ ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း၌ မြယဉ်ထံသို့လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်သည့်အခေါက်တိုင်း၌လည်း မြယဉ်အတွက်သာလျှင်မဟုတ်ဘဲ မြယဉ်၏မိဘများအတွက်ပါ စားစရာသောက်စရာများနှင့် အဝတ်အစားများ ဝယ်၍သွားသည်ချည်းဖြစ်လေ၏။

မြယဉ်၏ကိုယ်ဝန်မှာလည်း ရင့်သည်ထက်ရင့်၍လာပြီဖြစ်၏။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သမ္မန်သမားကိုသောင်းစိန်က ကျွန်ုပ်အား သမ္မန်ပေါ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြောဖူးလေသည်။

“ဆရာကိုဘကွန်းလဲ ခနောင်တိုမှာ နေရတယ် မရှိပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ မြယဉ်ရဲ့ ဗိုက်ကြီးကလဲ ဆိပ်ကြီးဘုန်ကြီးကျောင်းကကိုရင်ကြီးလုပ်တဲ့ မီးပုံးပျံကြီးကျနေတာပဲ”

မှန်ပေသည်။ မြယဉ်၏ကိုယ်ဝန်သည် လရင့်၍လာသည့်အလျောက် ကြီးမား၍ နေပေပြီ၊ ထိုသို့ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ဖြစ်နေသည့်အချိန်၌ မြယဉ်အနေနှင့် စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မကြာမကြာ ပြန်၍လာရလေ၏။ ပြန်လာသည့်အခေါက်တိုင်း၌ မြယဉ်အတွက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဝယ်ခြမ်း၍ လာသည်ချည်းဖြစ်၏။ မြယဉ်သည် ကုလားလုပ်သော"ဂျလေဗီ” ဆိုသည့် မုန့်အချိုကလေးတွေကို လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်ရာ-ကျွန်ုပ်သည် ဂျလေဗီကို..ပိဿာလိုက် ဝယ်၍ ပေးထားရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မြယဉ်သည် နေ့စေ့လစေ့၍ မွေးဖွားရက်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ မြယဉ်၏မီးဖွားကိစ္စများကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင်..မီးဖွားခြင်းကိစ္စ၌အနီးကပ်တွေ့ ကြုံရခြင်းသည် ထိုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပေသည်။

မြယဉ်သည် နာကျင်လှသောကြောင့် အော်ဟစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ထိုင်၍နေရာမှ မြယဉ်၏စူးရှသော အော်ဟစ်သံကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်၍လာပြီးလျှင် အိမ်အဝင်ဝ၌ သွားရောက်၍ထိုင်မိလေ၏။ ထိုသို့ထိုင်မိခါမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက"ဟဲ့ ဘကွန်း၊ နင်က ဒီအပေါက်မှာလာပြီး တစ်ဆို့ကြီးလုပ်နေတော့ ဟိုမှာ မွေးရခက်တာပေါ့" ဟု ဆိုသဖြင့် မူလနေရာသို့ ကပျာကယာ ပြန်၍ ပြေးရပြန်၏။

ကျွန်ုပ် အိမ်တံခါးဝ၌ထိုင်ခြင်းသည် မြယဉ်ကလေးမွေးခြင်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံဆက်စပ်၍နေသနည်း။ အိမ်တံခါးဝ၌ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ပြုလုပ်လျှင် မြယဉ်၌လည်းတစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်၍နေမည်လော ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားနေမိပြန်၏။

"ယောကျ်ားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ" ဟူသည့် စကားသည် ဖောင်စီးသောယောကျ်ားသည် အသက်အန္တရာယ်နှင့်နီးသကဲ့သို့ မီးနေနေသောမိန်းမသည်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ယောကျ်ားများသည် ဖောင်သမားအဖြစ် အသက်မွေးရသူသည် ယောကျ်ားတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်ပင် မရှိနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မိန်းမများမှာမူကား မိန်းမတိုင်းလိုလို မီးနေခြင်းပြုရပေလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ သေခြင်းတရားနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ရင်ဆိုင်နေရပေမည်ဟု စဉ်းစားရင်း မိန်းမတို့၏ ဒုက္ခကို သနားမိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်အတွင်း ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့လာရောက်ပြီးလျှင်..

"မောင်ဘကွန်းရေ..မြယဉ်ကတော့ မွေးဖွားရတာ သိပ်ပြီးခက်နေပြီ၊မင်းရဲ့ ခြေဆေးရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပေးရမှာပဲ၊ခြေဆေးရေလေး ပေးစမ်းပါဦး" ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းခြေဆေးအိုး၌ သွားရောက်၍ ခြေဆေးပြီးလျှင် ခြေဆေးရေကို ခွက်ဖြင့်ခံကာ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးအားပေးလိုက်လေ၏။

လင်ယောကျ်ားအား စော်ကားမော်ကားပြုဖူးသောမိန်းမတို့သည် ကလေးမွေးဖွားရာ၌ အခက်အခဲတွေ့လျှင် ဝန်ချတောင်းပန်သောအားဖြင့် ယောကျ်ားခြေဆေးရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၍ ပေးရသည့် ထုံးစံသည်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာမူကား မြယဉ်၏ လင်ယောကျ်ားအစစ်မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေဆေးရေသည် မြယဉ်အဖို့ ဆေးဖက်ဝင်ပါမည်လောဟု သံသယ ဖြစ်မိပြန်၏။

မာတုဂါမ ခေါ်သော မိခင်နွယ်ဝင် မိန်းမသားတို့သည် ကလေးမွေးဖွားရခြင်း ဒုက္ခတစ်ခုတည်းကိုသာ ခံစားရသည် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်းဒုက္ခ၊ ရာသီပန်းပွင့်ရခြင်းဒုက္ခ၊ လင့်အလိုသို့လိုက်ရခြင်းဒုက္ခ၊ နို့ချိုတိုက်ကျွေးရခြင်းဒုက္ခ စသည့် မရှောင်လွှဲနိုင်သောဒုက္ခများကို ခံစားကြရပေလိမ့်မည် ဟု စဉ်းစားရင်း

မြယဉ်အပါအဝင် မိန်းမသားတို့အား သနားမိသေးတော့၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မိန်းမသားတို့တွင် ထိုဒုက္ခမျိုးသာလျှင် ခံစားရသည်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားများထက် ယုတ်ညံ့သူဟု အထင်ခံရသော ထူးဆန်းသည့် ဒုက္ခတစ်မျိုးကိုလည်း ခံစားရသေး၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားထက်ယုတ်ညံ့သည်ဟူသော သဘောကို လုံးဝလက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ထိုသို့ ဟိုရောက်သည်ရောက် စဉ်းစားနေချိန်အတွင်း အခန်းတွင်းမှ ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက"ရေမွှာပေါက်ပြီ" ဟူ၍ ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။ ရေမွှာပေါက်ပြီး များမကြာမီသော အချိန်၌ ကလေးမွေးတတ်သည် ဆိုသော စကားကို ကြားဖူးထားသည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထွက်သည်အထိ ရှိုက်ရင်း မြယဉ်နှင့် မွေးဖွားလာမည့်ကလေး၏ ရှေ့ရေးကို စဉ်းစားမိပြန်၏။ ရေမွှာပေါက်ပြီး အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် မွေးဖွားခြင်းမပြုနိုင်သေးသည့်အတွက်"ပရိတ္တံ ယံ ဘဏာန္တဿ၊ နိသိန္နဋ္ဌာန ဓာဝန်" အစရှိသော အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်၍ ရေမန်းပြုလုပ်ခါ မြယဉ်ကို တိုက်ရပြန်၏။

ပရိတ်ရေတိုက်ပြီးများမကြာမီအချိန်၌ အခန်းတွင်းမှ အူဝဲ အူဝဲ ဟူသော အသံကို ကြားရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။

“ယောက်ျားလေးတော့၊ ယောက်ျားလေး” ဟု ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးက အော်၍ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောနေခြင်းအတွက်ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိခိုက်စရာ မရှိသော်လည်း"ဘကွန်းနဲ့ တူတယ်တော့” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်ရသေးတော့၏။

အိမ်နီးနားခြင်းများကလည်း"ဘကွန်းနဲ့ တူတယ်” ဟု ဝိုင်း၍ ပြောကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံ၊ တစ်ယောက်ပြောလျှင် တစ်ယောက်ကလိုက်၍ပြောပုံကို အမြင်ကတ်မိလေတော့၏။ မြယဉ်မွေးသောကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်မည်သို့ မည်ပုံ ရုပ်ချင်းတူနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည် သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တိုကိုထိုးခြေ၍ထားခဲ့ပြီးနောက် မြယဉ်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏ ။ မြယဉ်သည်ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ခွေခွေကလေး

အိပ်ပျော်လျက်ရှိပေပြီ။ ကြီးမားသော နာကျင်မှုဝေးနာကို ခံစားပြီးနောက် ဝေဒနာချုပ်ပျောက်၍ သွားသည့်အချိန်သည် နာကျင်မှုများကင်းစင်သွားသည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော မြယဉ်၏မျက်နှာကလေးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှပ၍နေ၏ ။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မိမိအားသဘာဝတရားက ပေးအပ်လိုက်သော ဒုက္ခတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပြီးသော မိခင်တစ်ဦး၏ အလှတရားကား သဘာဝအလှအစစ်ဖြစ်ပေရာ တခြားသောအချိန်၌ လှခြင်းထက် အဆပေါင်းများစွာပိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့၏ အလှကား ကလေးမွေးပြီးစ၌ တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည်မြယဉ်အားကျေနပ်အောင်ကြည့်ပြီးနောက် မြယဉ်၏ကလေးကိုကြည့်မိပြန်၏။ ကလေးသည် ကိုးပေါင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကလေးသည်လူ့လောကကြီးသို့ရောက်ခါစ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ပေရာ အပြစ်ကင်းစင်လျက်ရှိလေ၏။ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးနှင့်မိခင်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းနည်းသလိုလိုပင် ခံစားရမိသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်၏မီးနေခန်းမှ ထွက်ခဲ့လျှင်ထွက်ခဲ့ချင်း မြယဉ်၏မိဘများက ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းနှင့် ကလေးကင်မွန်းတပ် လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုကြောင့် ကင်မွန်းတပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးရပြန်၏။ ကင်မွန်းတပ်၌လည်း လူယုတ်မာ စက်သူဌေး ကိုကျော်ဝင်းကိုဖိတ်၍ ကင်မွန်းတပ်ခိုင်းပြန်၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနှင့် ခေါင်းရင်းခန်း၌ထိုင်ကာ..

“နာမကရဏ မင်္ဂလာခေါ်တဲ့ ကင်မွန်းတပ်ခြင်း မင်္ဂလာဆိုတာ..အလွန်အင်မတန်မှပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ အခုလဲ မောင်ဘကွန်းနဲ့ မမြယဉ်တို့ရဲ့ သားဦးကလေးကို ကင်မွန်းတပ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ကြာသပတေးသားလေး ဖြစ်တဲ့အတွက်"မောင်ပြည်ကျော်’ လို့ ကင်မွန်းတပ်လိုက်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်၏အသည်း၌ ကျွဲခတ်ခံရသကဲ့သို့ နာကျင်မိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးကျော်ဝင်းသည် ကလေးနာမည်မှည့်ရာ၌ သူ၏နာမည်ပါအောင် 'မောင်ပြည်ကျော်” ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ မြယဉ်၏အဖေနှင့်အမေတို့သည်

ဦးကျော်ဝင်းမှည့်ခေါ်ပေးသောနံမည်ကို လွန်စွာသဘောကျလျက်ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မြယဉ်မှာမူကား ထိုနာမည်အတွက် ဝမ်းနည်းကြရလေ၏။

“မောင်ပြည်ကျော်..ဟေး..မောင်ပြည်ကျော်” ဟု ဘိုးအေဘွားအေများက ကလေးကိုခေါ်၍မြှူလေတိုင်း မြယဉ်၏မျက်နှာ ညှိုး၍ညှိုး၍သွားလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ပြည်ကျော်ကလေး သုံးလပြည့်သောနေ့၌ သူ့အိမ်၌ မြယဉ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြီးအပိုင်ကွာရှင်းကြလေတော့၏။ ကြိုတင်၍စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား မပေါင်းနိုင်ကြောင်း သူကြီးအားပြောလေ၏။

စကားလုံးများက မပေါင်းနိုင်ကြောင်းပြောနေသော်လည်း မြယဉ်၏ မျက်လုံးများက ဆွေးမြည့်နေပုံကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေ၏။

သူကြီးသည် လူကြီးပီပီ စေ့စပ်ပေးသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးက ပေါင်း၍မဖြစ်ကြောင်း တင်ပြပြောဆိုကြရာ နောက်ဆုံး၌ ကွာရှင်းပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးနေ့ဟုမဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် အတော်အတန်တော့ ပျော်ရွှင်မိပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အား ငွေနှစ်ထောင်ပေးခဲ့ပြီး နောက် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ သမ္ဘန်ဆိပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်း၍လာလေ၏။ လိပ်ခုံး၏ သမ္ဘန်ဆိပ်သို့ အရောက်တွင် စက်သူဌေးဦးကျော်ဝင်းနှင့် ကာလသားအချို့ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုသူတို့၏လက်တွင်း၌ တုတ်များ၊ ကျောက်ခဲများကိုကိုင်၍ထားကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ဦးကျော်ဝင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာလသားများကိုလည်းကောင်းပြုံးပြခြင်းဖြင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်တစ်ခဏ"ဘာလုပ်နေ ရိုက်ကြပါတော့လား၊ ထုကြပါတော့လား” ဟူသော ဦးကျော်ဝင်း၏အသံနှင့်အတူ ကာလသားတို့၏တုတ်များ၊ ကျောက်ခဲများသည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်း၌ မီးပွင့်များပွင့်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လဲကျနေရာမှအားယူ၍ ထလိုက်ရာ မြယဉ်၏အဖေသည် ပေါက်တူးရိုးကြီးဖြင့်မိုး၍ ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့ ရပြီးလျှင်"ခွေးမသား” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်အားလွှဲ၍ ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့ ဆက်လက်၍ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိရတော့ပါ။ သတိရ၍

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဆေးရုံကြီး၏ခုတင်ပေါ်၌ ရောက်နေကြောင်းကို သိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ရင်များသည် ပူလောင်လျက် ရှိပေသည်။ အာခေါင်များမှာလည်းခြောက်သွေ့ လျက်ရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့်သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဖြတ်၍လျှောက်သွားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်“ဆရာမရေတစ်
ဟုတောင်းလိုက်မိလေ၏။

“မတိုက်နိုင်ဘူး၊တောက မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီး..ကလေး လေးတစ်ယောက်ရမှ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ” ဟု ဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေငတ်ခြင်းဒုက္ခအပြင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့ရသောပြစ်မှုအတွက်အပြောအဆို ခံရသည်ဖြစ်ရာ ရေငတ်သောဝေဒနာထက်ပင် ပို၍ အခံရဆိုးလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူနာပြုဆရာမကို မခိုင်းတော့ဘဲ ခုတင်နီးချင်းလူနာတစ်ဦးထံတွင် ရေတောင်းမိပြန်၏။ ထိုလူနာမှာ ထူထူထောင်ထောင်ရှိရုံမျှမက ခုတင်တကာလှည့်၍ စကားပြော၍ပင်နေသော လူနာမျိုး ဖြစ်လေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးရယ်..ရေကလေးတစ်ပေါက်လောက်တိုက်ပါခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသော်လည်း..ထိုလူမမာသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီးနောက် တခြားနတင်သို့ထွက်၍သွားလေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်နှင့်သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးသည် ခုတင်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လူနာများကို စစ်ဆေး၍ ဆေးထိုးခြင်းပြုလာရာ ကျွန်ုပ်၏ခုတင်သို့ရောက်၍လာရာ ဆရာဝန်အား..

“ဒေါက်တာရယ်..ရေငတ်လွန်းလို့ပါ၊ ရေကလေးတစ်ပေါက်တော့ တိုက်ပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောရာ ဆရာဝန်သည် သူနာပြုဆရာမအားရေတိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် သူနာပြုဆရာမ၏ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့်တိုက်သောရေကို သောက်ရလေ၏။ ရေငတ်လွန်းသည်ဖြစ်ရာ ရေသောက်ရသည်ကိုပင် မဝနိုင်ဘဲရှိလေ၏။ ရေသောက်ပြီးနောက် ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပြန်၏။ ဆေးထိုးအပ်မှာလည်း တုံးလွန်းသည်ဖြစ်ရာ နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် တွန့်၍သွားမိလျှင် ဆရာဝန်က..

“သူများ သားပျို သမီးပျိုကို ကလေးတစ်ယောက်ရမှ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ကောင် အပ်အတုံးနဲ့ပဲတန်တယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ချေပရာ သူနာပြုဆရာမ၏ နှုတ်ခမ်းသည် မဲ့၍သွားပြီးလျှင် မျက်နှာသည် တခြားသို့ လှည့်၍ သွားလေ၏။ ဆရာဝန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်လက်၍ ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူနာပြုဆရာမအား…

“ဒေစီရေ..သတင်းစာပေးလိုက်ပါကွယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အပါးမှ ခွာ၍ သွားလေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဒေစီ ဆိုသော သူနာပြုဆရာမသည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူ၍လာပြီးနောက် ...

“ရော့..ဖတ်ကြည့်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်..မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ အိန္ဒိယပြည်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီ ထောင်တွင် အစာငတ်ခံသည့်သတင်းအောက်၌ ကပ်လျက်..

"မိန်းကလေးများကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော စပါးပွဲစား တစ်ဦး အရိုက်ခံရခြင်း”

ဟူသော စာလုံးမည်းကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အရိုက်ခံရသောသတင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖတ်ရှုရလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား မင်္ဂလာဆောင်၍ ယူပြီးနောက် ကလေးတစ်ယောက်မွေးခါမှ အပြစ်မရှိဘဲ ကွာရှင်းခဲ့သည့်အတွက် ကျေးရွာလူထုနှင့် မိန်းကလေး၏ မိဘမောင်ဘွားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရိုက်နှက်ခံရသဖြင့် ဆေးရုံကြီး၌ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသနေရကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက်..စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်းအပေါ် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးမိလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့တွင် သူနာပြုဆရာမများနှင့် အခြားသောလူနာများ၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်း၊ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်းကို အလူးအလဲခံရပြီးနောက်..ညနေလေးနာရီခွဲ လူနာလာ၍ ကြည့်ကြသောဧည့်သည်များ ရောက်ရှိချိန်၌မူ ဧည့်သည်များကပါ စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်ရှုကြခြင်း၊"ဒီကောင်ပေါ့ တောက မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စော်ကားလို့ အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲ ပါတာလေ” ဟု မကြားတကြား ပြောဆိုကြခြင်းကို မရှုမလှ ခံရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်မကျမိအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ထားရလေ၏ ။

ဆေးရုံမှ ဧည့်သည်များရှင်းသော ခေါင်းလောင်းထိုးမည့် အချိန်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ဟု၍ ဆုတောင်းမိလေ၏။

ခေါင်းလောင်းထိုးမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရသည်မှာ လွန်စွာကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

လူများ၏ မနှစ်မြို့သောအကြည့်များ၊ မိန်းမများ၏ မဲ့ရွဲ့မှုများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံရပြီးနောက် ဆေးရုံမှ တံမြက်စည်းလှည်းသော ဂျာဒူးဝါလား ကုလားသည် ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်ရမ်း၍ အခန်းတိုင်းသို့ လှည့်လည်ပြီးအချက်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ထုတိဩဘာနှင့် အပြည့်စုံဆုံးအသံကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် ထိုဂျာဒူးဝါလား၏ ခေါင်းလောင်းသံဟုပင် ဆိုရမတတ်ရှိချေ၏။ ဧည့်သည်များလည်းတစတစ ရှင်း၍ ရှင်း၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရသဖြင့် ခုတင်ခေါင်းရင်း သံတန်း၌ ခေါင်းအုံးကို တင်ကာ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ထိုင်လိုက်၏။ ဧည့်သည်များအားလုံးပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ လူနာများနှင့် သူနာပြုဆရာမများက အခန်း၏တစ်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးခုံခြင်းသည် အရှိန်မြင့်တက်၍ သွားလေ၏။

“တင်တင်"

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရ လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေ၏။

တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စားတော့ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။

“တင်တင်..သူများတကာတွေလို အစ်ကိုဘကွန်းကို ရောပြီး အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ကွယ်..အဖြစ်မှန်ကို..အစ်ကိုဘကွန်းရှင်းပြပါရစေ၊ အစ်ကိုဘကွန်းရှင်းပြတာကိုတော့ နားထောင်ပါဦးနော်”

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင့်ကို အသနားခံ၍ ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တင်တင်က ကျွန်ုပ်အား လုံးဝ အယုံအကြည်ရှိပုံ မရတော့ပေ။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဆင်သေတာကို ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးပြီးနေလို့လဲ အပိုပဲရှော့..

တင်တင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လည်ပင်း၌ ဆွဲ၍ထားသော မူးစေ့အပဲ့ကလေးကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာတည့်တည့်သို့ တအားပစ်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

“တင်တင်..နေပါဦးတင်တင်..နေပါဦး၊ အစ်ကို ဘကွန်း ရှင်းပြပါရစေ” ...

ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ တင်တင်၏နောက်သို့ ထ၍လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှဒဏ်ရာများကြောင့် ခေါင်း၌ မူးဝေနောက်ကျိကာ လဲကျသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သတိရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ၌ သွေးများစီးကျလျက်ရှိသည်ကိုသိရလေ၏။

တင်တင်ပစ်ပေါက်ခဲ့သော မူးစေ့အပဲ့ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြား မျက်မှောင်၌ ဒေါင်လိုက်ထိမှန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သွေးများ စီးကျနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများနှင့် အခြားလူနာများသည် တင်တင်က ဤသို့ ကျွန်ုပ်အား မူးစေ့ဖြင့် မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းကလေးများကို လျှောက်၍ဖျက်ဆီးနေသူဟူသော ထင်မှတ်ချက်သည် အရိုးစွဲအောင်ခိုင်မြဲ၍ သွားကြလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လူယုတ်မာ၊ ဒီကောင်ဖျက်ဆီးထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာပြီး ဒီကောင်မျက်နှာကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပစ်ပေါက်သွားပြန်ပြီ”..ဟူသော သတင်းသည် ဆေးရုံကြီးတစ်ခုလုံးပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကိုတင်း၍ထားသော်လည်း မျက်ရည်များ စီးကျ၍လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ပြန်၏

[နုနယ်သောမိန်းမသည် ကြမ်းတမ်း၍ စိတ်ခိုင်သော ယောကျာ်းအား မျက်ရည်ကျအောင် ပြုစွမ်းနိုင်ပေသည်တကား။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိင်္ခ

ဒုတိယတွဲ

အပိုင်း-၂၀

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသောမုန့်

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်ပြန်သွားသည့်နောက် ဆေးရုံတွင်အထီးကျန်ခြင်းကို အဖော်ပြု၍သာ နေရလေ၏။

ခုတင်နီးချင်း လူနာများကလည်း ကျွန်ုပ်အား စကားပြောဖို့ဝေးစွ၊ ကျွန်ုပ်ကပြောသည်ကိုပင် မကြားဟန်ပြု၍ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ၍သွားသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဆေးရုံပေါ်၌ အခြားသော လူနာများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောခြင်း၊ တစ်ဦး၌ရှိသော အစားအသောက်များကို တစ်ဦးကို ကျွေးခြင်းဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာကောင်းသောအချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ခုတင်ပေါ်၌သာလျှင် ပက်လက်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်၊ စောင်းနေရာမှ ပက်လက်လှန်လိုက်ဖြင့်သာ ဆင်းရဲကြီးစွာနေရလေ၏။

အဆိုးဆုံးမှာ ဧည့်သည်များလာချိန်ဖြစ်၏။ ခုတင်အသီးသီးမှ လူနာများသည် ထိုအချိန်၌ သူ့ဧည့်သည်နှင့်သူ စကားပြောခြင်း၊ ဧည့်သည်ကလူနာကို အားပေးခြင်း စသည်ဖြင့် လူနာများအဖို့ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်စေသော အချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ လာ၍ကြည့်ခြင်း မရှိသဖြင့် မျက်နှာငယ်ရလေ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ အခြားသောလူနာများထံသို့ လာသည့် ဧည့်သည်များအား ထိုလူမာများက -

“အဲဒီကောင်ပေါ့တောကမိန်းကလေးတွေကို လှော်ကပြီးဖျက်ဆီးလို့ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘမောင်ဘွားတွေနဲ့ ရွာသားတွေက ဝိုင်းပြီးရိုက်လိုက်လို့ ဆေးရုံရောက်လာတာလေ” ဟု ပြောပြလေ၏။

ဧည့်သည်များကလည်း"ဪ..သိပြီ သိပြီ၊ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးလို့ အရိုက်ခံရတဲ့ စပါးပွဲစားဆိုတာ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ မေးငေါ့၏။

မဲ့၏။ ရွဲ့၏။ မကြားတကြား ဆဲရေး၏ ။

ထို့ကြောင့် ဆေးရုံတက်နေစဉ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်အဆင်းရဲဆုံးအချိန်ကို ပြပါဆိုလျှင် ဧည့်သည်လာချိန်ကို ပြရပေလိမ့်မည်။

နောက်များတွင် ဧည့်သည်လာချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ချင်သည် ဖြစ်စေမအိပ်ချင်သည် ဖြစ်စေ မျက်စိကိုတော့ မှိတ်၍ထားမြဲ ဖြစ်လေ၏။ ဧည့်သည်များပြန်ရန် ဂျာဒူးဝါလားတစ်ဦးက အခန်းအသီးသီးသို့ သွားရောက်၍ ဂလိုင်လှုပ်သည့်အခါမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း မှိတ်ထားသောမျက်စိကို ဖွင့်ရလေ၏။ အပေါ့အပါး သွားရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် ဆင်းရဲပြိုပြင်စွာဖြင့် ဆေးရုံ၌ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဧည့်သည်လာချိန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်စိကိုမှိတ်၍ထားလိုက်လေ၏။ ဧည့်သည်များဝင်လာသည်ကိုမူ မမြင်ရသော်လည်း ကြား၍နေရလေ၏။ ထို့ကြောင့်အိပ်၍ပျော်အောင်အိပ်မည်ဟု..ဆုံးဖြတ်ကာ ကြိုးစား၍အိပ်လျှင် မကြာမီ၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

“ဟေ့..ဘကွန်း..ဟေ့..ဘကွန်း"

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်ကိုကိုင်၍လှုပ်ပြီးလျှင် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ခေါ်၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ ဖျတ်ကနဲ လန့်နိုးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်ကိုလှုပ်၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကိုခေါ်နေသူအား မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကျိန်းစပ်သောမျက်လုံးများအား တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစား၍ဖွင့်ပြီးလျှင် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့သြ၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိကိုပင် ကျွန်ုပ် မယုံသလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။

“ကြေးကူးဆစ်"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား အထက်ပါအတိုင်း အားရဝမ်းသာခေါ်လိုက်လေ၏။ ထိုကြေးကူးဆစ်ကား လသာလမ်း တရုတ်ဘုံကျောင်းမှ တရုတ် ဘိန်းစားကြီးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခါစ အချိန်က လသာလမ်းတရုတ်ဘုံကျောင်းအနီးတွင် အနိုပ်သည်” အဖြစ် လုပ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကြေးကူးဆစ်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်သည် ပုံပြောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏ပုံကို နားထောင်ချင်သူများသည် သူ့အား ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ပုံပြင်အမြောက်အများကို နားထောင်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်အခါ၌ ၂၅ လမ်းတွင် ဒရဝမ်စောင့်ပြန်ရာ ထိုအခါ၌လည်း ကြေးကူးဆစ်နှင့်တွေ့ တိုင်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေး၍ ပုံပြောခိုင်းတတ်လေ၏။ သူ၏ ပုံပြင်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်အား အခြေအနေတစ်ခုသို့ တိုးတက်စေခဲ့သည်အထိ အသိဉာဏ်ပေးခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခုအခါ၌ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းစိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများကို ခံစား၍နေရသည် ဖြစ်ရာလွန်စွာအားငယ်နေပေသည်။ ဤအချိန်မျိုး၌"ကြေးကူးဆစ်” သည် ကျွန်ုပ်အား သတိတရ လာ၍တွေ့ခြင်းအတွက် အထူးပင်ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

ကြေးကူးဆစ်၏ လက်ထဲတွင် ဖက်ဖြင့်ထုပ်၍ထားသော အရာတစ်ခုနှင့် နို့စိမ်းခွက်တစ်ခွက်ကို တွေ့ ရလေ၏။

“လက်ထဲက ဘာတွေလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“အဲဒီခွက်ထဲမှာကလက်ဖက်ရည်ကွာ၊ ဒီအထုပ်ထဲမှာကမုန့်တွေဟောဒီမှာကပိုလိုစီးကရက်”ဟုဆိုကာကြေးကူးဆစ်သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သစ်သားဗီရိုကလေးပေါ်သို့ တင်၍ ထားလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်..ဒီမှာ ဆေးရုံတက်နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ”

"ငါက နေ့တိုင်း သတင်းစာဖတ်တာပဲကွသိတာပေါ့ မြန်မာ့အလင်းမှာရော၊ သံတ္ဆောင့်ရော မင်းရဲ့သတင်းကပါနေတာပဲဥစ္စာ”

“ကျုပ်ကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်မှန်း သိလျက်သားနဲ့များ လာတွေ့ ဖော်ရတာ အံ့သြသဗျာ”

“မင်းဟာ လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်းမှာက သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်က အားကြီးများတာကလား၊ ဒီလို တစ်စုံတစ်ခု ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားတဲ့ လူတွေဟာ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဘယ်တော့မှ အနှောက်အယှက် မခံဘူးကွ၊ ငါ့အထင်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ညစ်လိုက်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည်..ကြေးကူးဆစ်၏ အမြော်အမြင်ကြီးမားပုံကို အံ့သြမိသကဲ့သို့ ဒီလောကကြီးမှာ ကြေးကူးဆစ်လို အမြော်အမြင်ရှိတဲ့လူတွေချည်းပဲဆိုရင် ကောင်းလေစွဟုလည်း စိတ်ကူးမိလေ၏။

"ဒါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘကွန်း"

"ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ"

"လူတွေအားလုံးဟာ ကြေးကူးဆစ်လို ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းနားလည်ကြရင် ကောင်းလေစွလို့ မင်းစဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား ..

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာတုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်ကား စိတ်တွင်ကြံသော အကြံကိုပင် သိနေပြီကော ဟုလည်းအထင်ကြီး၍သွားလေ၏။

"နေစမ်းပါဦး ကြေးကူးဆစ်ရယ်ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတာကို ခင်ဗျားက ဘယ်နည်းနဲ့ သိနေတာလဲ"

"လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါပြောတဲ့စကားလည်းဆုံးရော မင်းလဲ ငိုင်ပြီးစဉ်းစားနေတာကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတာပါ"

ကြေးကူးဆစ်သည်..ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ခုတင်ဘေးရှိ ခွေးခြေပုကလေးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်၍ မေးပြန်လေ၏။

"မင်းဒဏ်ရာတွေက တော်တော်ပဲ နာသလား"

"တခြားဒဏ်ရာတွေက ဒါလောက်မနာဘူး (နဖူးမှဒဏ်ရာကလေးကို ညွှန်ပြ၍) ဟောဒီဒဏ်ရာကတော့..အနာဆုံးပဲ ကြေးကူးဆစ်"

"ဟဲ ဟဲ ဒီဒဏ်ရာကပိုပြီးနာမှာပေါ့ကွအသည်းနှလုံးနဲ့ဆက်ပြီးနေတာကို" ဟု ကြေးကူးဆစ်က မဆိုင်းမတွပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာအံ့သြ၍ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ နဖူးမှ ဒဏ်ရာမှာ ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ တင်တင်က မူးစေ့ဖြင့် ပစ်ပေါက်၍သွားသောကြောင့် ရရှိသောဒဏ်ရာဖြစ်၏။ ထိုဒဏ်ရာသည် ကြေးကူးဆစ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် နှလုံးသား၌နာကျင်မှုကို ပေးစွမ်းလေတော့၏။

"ဟာ ကြေးကူးဆစ်၊ ခင်ဗျား တယ်ပြီးတော်ပါလား၊ ဒီဒဏ်ရာဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူက အထင်လွဲပြီး ပိုက်ဆံနဲ့ပစ်ပေါက်သွားလို့ ရတဲ့ဒဏ်ရာဗျ၊ ဒါကို ခင်ဗျားက နှလုံးသားနဲ့ ဆက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာလို့ အတပ်ပြောနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ"

"ဒါက ဘာများခက်လို့လဲကွ၊ ခေါင်းမှာ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ဒဏ်ရာတွေကို နာတယ်လို့မပြောဘဲ နဖူးက ဒဏ်ရာလေးကိုမှရွေးပြီး နာတယ်လို့ ပြောလိုက်ကတည်းက ဘာကြောင့်နာတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ် ဘကွန်းရာ"

“ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော်တဲ့လူပဲ၊ ဒီလိုတော်အောင် ဘယ်လိုစာတွေများ လေ့လာခဲ့လို့လဲ”

“အဲဒါမှားတာပေါ့ကွ၊ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်၊ ပညာရှိဖြစ်အောင် စာများများ ဖတ်တဲ့လူဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ၊သိရဲ့လား"

“ဟင့်အင်း..မသိပါဘူး”

“ပွဲတင်သံတိတ်သွားအောင် တစ်အားအော်ပြီး ရပ်ခိုင်းတဲ့လူနဲ့တူတယ်ကွ၊ ပွဲတင်သံကြားရတဲ့နေရာမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲ့ဒီပွဲတင်သံကို တိတ်သွားအောင်..ကျုပ်ပြောသလိုလိုက်ပြီးမပြောပါနဲ့၊ တိတ်လိုက်စမ်းပါ” လို့ တစ်အားကုန်းပြီးအော်လိုက် ရင် ပွဲတင်သံဟာတိတ်သွားမလား၊ ဘယ်တိတ်မလဲကွခုနက သူအော်ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ပြောသလို လိုက်ပြီးမအွေါနဲ့၊ တိတ်လိုက်စမ်းပါ” လို့ ပြန်ပြီးထွက်လာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ တိတ်ဖို့ပြောနေသမျှ ပွဲတင်သံဟာ မတိတ်ဘဲ ရှိနေမှာပဲ၊ ဒီလိုပဲဘကွန်း စာတွေအများကြီးဖတ်ရင်တော့ ပညာရှိဖြစ်မှာပဲ ဆိုပြီး ဖတ်နေသမျှ ပညာရှိမဖြစ်ဘူးလို့ မြဲမြဲပြီးမှတ်ပေတော့..တကယ်တော့ တကယ်တော်ချင်ရင်၊ တကယ်ပညာရှိဖြစ်ချင်ရင် စာတွေအများကြီးဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြေးကူးဆစ်"

“ပညာဟာ စာအုပ်ထဲမှာ မရှိဘူး၊ ပညာဟာ စာအုပ်ကို မမှီခိုဘူး၊ ပညာဟာ စိတ်နှလုံးကို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်အောင်ကြည့်တတ်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ သဘာဝကို လေ့လာခြင်းပဲဖြစ်တယ် ဘကွန်း”

"ဟာ .. ခင်ဗျားဟာက အဆန်းပါပဲလား ကြေးကူးဆစ်”

“ဆန်းတယ်လို့ မင်းကထင်နေတာ၊ တကယ်က ရိုးရိုးကလေးကွ၊ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့စာတွေဟာ လက်တွေ့လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတွေအပေါ်မှာ မှီခိုရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေထားစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလည်း”

“ကြေးကူးဆစ်ရယ်..မပြောချင်ပါဘူးဗျာ” ဟူသောစကားကို ပဏာမခံလျက် ကျွန်ုပ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြရာ ကြေးကူးဆစ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဂရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီးလျှင်အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏ ။

“လူတွေကို ကူညီတာဟာ မင်းရဲ့ပထမအမှားပဲ၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ အခုမင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေက

ကူညီရမယ့်လူကိုတွေ့ရင်လိုက်ပြီး ကူညီနေတယ်၊ အနစ်နာခံနေတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တဲ့လူဟာ သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကူညီဖို့ကောင်းတဲ့လူနဲ့ တွေ့တွေ့ မကူညီရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ကယ်ဆယ်ကူညီရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌလုပ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တဲ့လူဟာ သူဌေးကြီးရဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ရမယ်ကွ၊ အခုမင်းလုပ်နေတာတွေက ကူညီတဲ့ အလုပ်တွေပဲ”

“သူဌေးကြီးလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကဘာတွေလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“သူဌေးကြီး (လောပန်) ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ရဘူးကွ၊ လူများကို ခိုင်းရမယ်၊ ခိုင်းလဲခိုင်းတတ်ရမယ်၊ ဒါမှ သူဌေးကြီးဖြစ်မှာကွ”

“နေစမ်းပါဦး ကြေးကူးဆစ်ခင်ဗျားမှာကော သူဌေးဖြစ်နည်းများ မရှိဘူးလား”

“သူဌေးဖြစ်နည်းတော့မရှိဘူး၊ မွဲပြာကျတဲ့နည်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒီနည်းကို လိုချင်ရင်တော့ပေးမယ်”

“မွဲတဲ့နည်းတော့ဖြင့် မလိုချင်ပေါင်ဗျာ"

“ဟား ဟား ဟား၊ တကယ်မွဲပြီဆိုတော့မှ တကယ့်ချမ်းသာအစစ်ကို တွေ့တော့တာပဲဟေ့၊ အခုနေ ငါနဲ့ ဆာဘိုးသာ ဆိုတဲ့သူဌေးကြီးနဲ့ နေရာချင်းလဲမယ်ဆိုရင် ငါကတော့ မလဲနိုင်ဘူးကွ၊ ဆာဘိုးသာက နည်းနည်းနောနော ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီ စည်းစိမ်တွေကို ငါများရခဲ့လို့ရှိရင် အတော်ကြိုးစားပြီး မွဲအောင်လုပ်ယူရမှာကွ၊ ဒါကြောင့် ငါက မလဲနိုင်ဘူးလို့ပြောတာ”

ကျွန်ုပ်မှာမူ မွဲလွန်း၍ ချမ်းသာအောင်ကြိုးစားနေသူဖြစ်၏။ ကြေးကူးဆစ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့မဟုတ်။ ချမ်းသာရမည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့၍နေ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကြေးကူးဆစ်အား လူထူးလူဆန်းသဖွယ် သေသေချာချာ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဘာလဲ..မင်းက မယုံဘူးလား၊ မယုံရင်တော့ ပြောပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတုံးက ငါအိပ်တဲ့ ဘုံကျောင်းက အခန်းထဲကို သူခိုးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်ကွ၊ ငါက မအိပ်သေးပါဘူး၊ သူဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်၊ သူခိုးဟာ ခိုးစရာပစ္စည်း ရှာလိုက်တာကွာ၊နာရီဝက်လောက်ရှာတဲ့အထိ သူ့ခမျာ ဘာတစ်ခုမှ ခိုးဖို့ပစ္စည်းမတွေ့ တာနဲ့ ငါလဲ သူ့ကို တော်တော်သနားသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ခါးကြားထဲက ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ထုတ်ပြီး"ဟေ့ကောင်၊ ရှာမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ ရှိတဲ့

ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူးကွ၊ ငါ့ဆီကို လာပြီး ခိုးရတဲ့ ခိုးခအဖြစ် တစ်ပြားကို မင်းယူ၊ ကျန်တစ်ပြားကိုတော့ ငါ့အတွက် နို့စိမ်းတစ်ခွက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်ခဲ့ ဆိုပြီး သူ့ကို ပိုက်ဆံနှစ်ပြား ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊

သူခိုးလဲ ငါပစ်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ကောက်ယူပြီး ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်၊ တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ လက်ဖက်ရည်တင် မကပါဘူးကွာ၊ ပေါက်ဆီတွေ၊ ကော်ပြန့်တွေ၊ စီးကရက်တွေပါ ငါ့အတွက်ဝယ်လာပြီး အဘိုးကြီး ထထလို့ ငါ့ကိုနှိုးပြီး ကျွေးမွေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ သူခိုးက ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ကျုပ် သူခိုးလုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခင်ဗျားလိုလူမျိုး တစ်ခါမှ ကျုပ် မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ၊ သူခိုးဆိုတာ သိရင် ရိုက်ချင်ပ အော်ရင်လဲအော်မယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူခိုးနဲ့ တစ်ဝက်စီ ဝေပြီးသုံးတယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူချည်းပဲ ဆိုရင်တော့ ကျုတို့လဲ သူခိုးဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောပြီး ငါ့ကို အတော်ပဲ ခင်မင်သွားတယ်၊ အမှန်ကတော့ သူခိုးဆိုတာ ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲက

ရန်သူတစ်မျိုးပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒီရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တာဟာ ငါဟာ လူမွဲတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ ဘကွန်း၊ အခု မင်းဆီကို ဝယ်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်တွေဟာအဲဒီသူခိုးဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပြီး ဝယ်လာရတာကွ”

ကြေးကူးဆစ်၏စကားများသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြေးကူးဆစ်၏စကားများကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း သူ မီးညှိပေးသော စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်အား ရှိုက်ဖွာ၍ နေလေ၏။ အတော်အတန်ရှိုက်ဖွာပြီးသည့်အခါ၌

“ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားပြောတာတွေကတော့ အဆန်းတွေချည်းပဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် နားတောင်မလည်တော့ပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ကြေးကူးဆစ်သည် မျက်စိပေါက်ကလေးများ ကျဉ်း၍သွားသည်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးနောက် ...“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းနားလည်တဲ့စကားတွေကိုပဲ ပြောတော့မယ်ကွာ၊ ပုံပြောရင်တော့ မင်းနားလည်ပါတယ်”

“ဒါတော့ နားလည်တာပေါ့ဗျာ”

"ကဲက် နားထောင်၊ ငါ ပြောပြမယ်.. ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူက သိပ်ပြီးချမ်းသာတယ်၊ ညီကတော့ အလွန်ဆင်းရဲရှာတယ်ကွ၊ နေကြတာကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခြောက်မိုင်လောက်ဝေးကြတယ်”

ကြေးကူးဆစ်သည်အထက်ပါအတိုင်းပြော၍ပြီးသည့်နောက်ချောင်းဟန့်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းစသည်တို့ကိုလုပ်လေ၏။ ထိုကိစ္စများ ပြီးဆုံးသည့်အခါ၌ ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

"တစ်နေ့တော့အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာအလှူကြီးတစ်ခုလုပ်တယ်ကွ၊ အလှူကလည်းရိုးရိုးအလှူမဟုတ်ဘူး၊ဘုရားကိုးဆူအလှူဆိုတော့ အကျွေးအမွေးဟာ ညဘက်ကျမှပဲ လုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ အဲအဲ..ပြောရဦးမယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ နာမည်က မောင်ကြီးတဲ့၊ ညီရဲ့ နာမည်ကတော့ မောင်ငယ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်တဲ့အကြောင်း သိရတော့ မောင်ငယ်က သူ့မိန်းမကို"မိန်းမရေ၊ ဒီနေ့ညတော့ ငတ်လာခဲ့သမျှ အတိုးချပြီး စားဖို့သာပြင်ပေတော့၊ အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်တယ်ဟေ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်ငယ့်မိန်းမဟာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထပြီး"ကော်တာပဲ” လို့ အော်လိုက်တာ မောင်ငယ်တို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးတစ်ခုလုံး လန့်များတောင် သွားတယ်ဆိုပဲ။ ကိုးနှစ်အရွယ်လောက်သာရှိတဲ့ မောင်ငယ့်သားလေးကလဲ စားရသောက်ရတော့မယ် ဆိုပြီး ထခုန်လိုက်တာ အိမ်ခေါင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ တိုက်မိပြီး အိမ်ခေါင်တောင် ပြုတ်ကျသွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဟား ဟား ကြေးကူးဆစ်၊ ခင်ဗျားဟာက လွန်လှချေလားဗျာ၊ ကိုးနှစ်သားကလေးခုန်တာ အိမ်ခေါင်ကို ခေါင်းနဲ့တိုက်မိတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကလေးကလေးက ဒါလောက်တောင်ပဲ ခုန်နိုင်ပါ့မလားဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်လိုက်ရာ..ကြေးကူးဆစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော၍

“မင်းက တယ်ညံ့တာကိုးကွ၊ ကိုးနှစ်သားကလေး ထပြီးခုန်လို့ ခေါင်းနဲ့ အိမ်နဲ့ တိုက်မိပြီး အိမ်ခေါင်ပြုတ်သွားတယ်ဆိုတာ ကလေးရဲ့ ခုန်နိုင်တဲ့အစွမ်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အိမ်ရဲ့ သေးငယ်မှု၊ မခိုင်ခံ့မှုကိုပြောတာ” ဟုဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ ..

“တစ်ရပ်ကွက်လုံးလဲ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်တော့တာပေါ့ကွာ၊

မောင့်ငယ်အစ်ကို မောင်ကြီးအိမ်မှာအလှူရှိတယ်ဆိုတဲ့သတင်းရော၊..မောင်ငယ့်မိန်းမဟာ အလှူမှာ တဝတပြဲကြီးစားရမှာမို့ ဝမ်းသာလို့အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ထိတ်လန့်ကြရပုံ၊မောင်ငယ့်သားလေးမှာလဲ အလှူမှာ ထမင်းစားရမှာမို့ ဝမ်းသာပြီး ထခုန်တဲ့အတွက် မောင်ငယ့်အိမ်ခေါင် ကျွတ်ထွက်သွားရပုံတို့ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောဆိုကြတယ်ကွ၊ ညနေလဲစောင်းရော မောင်ငယ်ရယ်၊ သူ့ ရဲ့ မိန်းမရယ်ဟာ သားကလေးကို လက်ဆွဲပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူမောင်ကြီးရဲ့ အိမ်ကို

ပျော်ရွှင်စွာသွားကြတယ်ဆိုပဲ၊ မောင်ငယ့်မိန်းမကလဲ ဘယ်သူကမှ မမေးဘဲနဲ့ကိုမောင်ငယ့်အစ်ကိုအိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူရှိလို့ သွားစားကြမလို့” ဆိုပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ပြောလာတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးကူးဆစ်၏ စကားပြော စေ့စပ်ပုံကို သဘောကျ၍ ပြုံးမိလေတော့၏။ ကြေးကူးဆစ်ကလည်း တံတွေးကို ပျစ်ကနဲထွေးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ပြောပြန်လေ၏။

"မောင်ကြီးအိမ်လဲရောက်ရော..မောင်ငယ်တို့မိသားစုဟာ..ခြောက်မိုင်လောက်ရှိတဲ့ အတော်ပဲဆာနေကြပြီဆိုပဲကွ၊ မောင်ကြီးအိမ်မှာလဲ အလှူကိုလာကြတဲ့လူတွေဟာ အဝတ်အစား၊ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေ ဝတ်ဆင်လာကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဆိုလို့ မောင်ငယ်တို့ သားအမိသားအဖသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့..မောင်ကြီးဟာ တကယ့်သူဌေးကြီး မဟုတ်လားကွာ၊ ဒီတော့သူ့ဆီလာတဲ့..ဧည့်သည်တွေဟာ သူဌေးသားတွေပဲပေါ့၊ လာသမျှ ဧည့်သည်တွေဟာ မောင်ငယ်တို့မိသားစုကို အတင်းပဲတိုးဝှေ့ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ ပျော်ပါးကြပေါ့ကွာ၊ မောင်ငယ်တို့မှာတော့ အဝတ်အစားကလဲ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဆိုတော့..မဝင်ရဲရှာဘူးဒါပေမဲ့လို့ သိပ်ပြီးဆာလောင်နေတဲ့အတွက် ဇွတ်ဝင်သွားရတာပေါ့၊

အဲဒီအခါမှာ မောင်ကြီးရဲ့ အစေခံတစ်ယောက်ဟာ မောင်ငယ့်ကုပ်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး သူတောင်းစားတွေ ဘာလာရှုပ်တာလဲဆိုပြီး အတင်းပဲ အပြင်ကိုတွန်းထုတ်တယ်ကွ၊ မောင်ငယ်က"ကျွန်တော် သူတောင်းစားမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အလှူရှင်ဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအရင်းပါ” လို့ပြောပြရင်း ပြန်ပြီးရုန်းရှာတယ်ဒါပေမယ့်လို့ အစေခံကလဲ မလွှတ်ဘူးကွ၊ ဒီတော့ အလှူအိမ်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ မောင်ကြီးက ထွက်လာပြီးကြည့်တယ်။ မောင်ငယ်ကလည်း အားရဝမ်းသာ အစ်ကို” လို့ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တယ်၊ မောင်ငယ့်သားလေးကလည်း ‘ဘကြီး၊ လုပ်ပါဦးဗျ၊အဖေ့ကို သူတောင်းစားဆိုပြီး ဆွဲထုတ်နေကြတယ်” လို့ ပြောရှာတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မောင်ကြီးက ဘာပြောသလဲဆိုတော့”

ကြေးကူးဆစ်သည်..ကောင်းခန်းရောက်ခါမှပင် အလုပ်ရှုပ်ပြန်လေ၏။ တံတွေးထွေး၏ ။ ဆေးလိပ်သောက်၏။ ရေသောက်၏။ကျေနပ်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်ပြီးသည့်အခါ ဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ..

“မောင်ငယ်မင်းတို့ဘာလာလုပ်တာလဲလို့မေးလိုက်တယ်မောင်ငယ်က အစ်ကို့အလှူကိုလာတာလေလို့ပြောလိုက်တယ်၊ ငါ့အလှူက..မင်းတို့လိုဆင်းရဲခေါင်းပါးတဲ့ လူတွေကိုကျွေးတဲ့အလှူ

မဟုတ်ဘူးကိုယ့်အိမ်မှာလည်းဒီမှာကျွေးတဲ့အတိုင်းစားနိုင်တဲ့ လူချမ်းသာတွေကို ရွေးပြီးလှူတာမင်းတို့ပြန်ကြလို့ပြောလိုက်တယ်၊

မောင်ငယ့်သားလေးဟာဆာလွန်းလို့ ဘကြီးရယ်၊ ပြန်တော့ပြန်ပါ့မယ်၊ ထမင်းအကျန်လေးတော့ကျွေးပါဦးလို့ ငိုပြီးပြောရှာတယ်၊ ဒါပေမယ့်မောင်ကြီးက'မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ဟော့ကောင်တွေ ဆွဲထုတ်သွားကြစမ်း” လို့ သူ့ရဲ့ အစေခံတွေကို ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ အစေခံတွေဟာ ဆွဲထုတ်ရုံမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထိုးကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ကန်ကြကျောက်ကြနဲ့လုပ်တော့တာပါပဲ။ ဟဲ ဟဲ..ဇာတ်ပွဲထဲမှာဆိုရင် ဒီနေရာဟာတကယ့်လွမ်းခန်းပေါ့ကွာ”

ထို့နောက် ကြေးကူးဆစ်သည် ကျွန်ုပ်အား စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပေးပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြေးကူးဆစ်၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းသောပုံပြင်ကို သည်းခံ၍ နားထောင်ရပြန်၏။

“ဒီတော့..မောင်ငယ်တို့ဟာ ငိုပြီးပြန်လာခဲ့ကြတယ်ကွအစေခံတွေက ထိုးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်ကြတဲ့အတွက် မျက်နှာတွေမှာလည်း အဖုတွေ အပိမ့်တွေ ထွက်လို့ပေါ့ကွာ၊ မောင်ငယ်တို့ဟာ ဒဏ်ရာတွေကလည်းနာ၊ ဆာလည်းဆာ၊ ပြန်ရမယ့်ခရီးကလည်းဝေး၊ ရာသီဥတုကလည်း နတ်တော် ပြာသိုလ ဆိုတော့ အေးကလဲ အလွန်အေးတာကလားကွာ-ဒီတော့..ချမ်းလွန်းလို့ ကုပ်ပြီး စကားမပြောဘဲနဲ့ ပြန်လာကြရှာတယ်ကွ၊ တော်တော်ကလေး လျှောက်မိတော့ မောင်ငယ်က အကြံတစ်ခုရတယ်၊ အဲဒီအကြံကို သူ့ မိန်းမကို ပြောလိုက်တယ်၊ မိန်းမရေ ငါတို့ ဒီအတိုင်းကုပ်ပြီးပြန်သွားကြရင် ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက အစ်ကို့ရဲ့အလှူအိမ်မှာ မစားခဲ့ရဘဲ အရိုက်အနှက်ခံပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ.. ရိပ်မိသွားကြမယ်ကွ။ ဒီတော့ စားပြီး ဗိုက်ဝတဲ့ပုံနဲ့ တူအောင် သီချင်းဆိုသွားကြရအောင်ကွာ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့မိန်းမရော သူ သားလေးပါ သဘောတူကြတယ်ကွ၊"

“နေ့ရောညရောအရောင်မမှိန် အောင်ငြိမ်းတက်ခေတ်စိန်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို သုံးယောက်စလုံးသံပြိုင်ဆိုကြတယ်၊ လက်ခုပ်လည်းတီးကြတယ်၊ မောင်ငယ့်သားကလေးကလည်း ကွေးနေအောင် က,ရှာတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ နာတာရော၊ ဆာတာရော၊ ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်ရော ပျောက်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားပုံကလဲအဆန်းပါပဲကလားဗျ”ဟုကျွန်ုပ်ကကြားဖြတ်၍မေး ဒါထက်တောင် ဆန်းဦးမယ်ကွ” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်မှာ ..

“မောင်ငယ်တို့ လင်မယားက လက်ခုပ်တီးပြီး သီချင်းဆို၊

သူတို့သားကလေးက ခုန်ပေါက်ပြီး ကနဲ့ တော်တော်ကလေးပျော်စရာကောင်းနေတဲ့အခါမှာ ဘယ်တုန်းထဲကရောက်နေမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတို့ကြားထဲရောက်နေပြီး သူတို့နဲ့အတူ သီချင်းဆို၊ လက်ခုပ်တီးနဲ့ လုပ်နေတာကိုး၊ အဲဒီလူကို မောင်ငယ်ရော သူ့မိန်းမကပါ မြင်လဲသွားရော မောင်ငယ်က -

“ဟေ့လူ..ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ" လို့ မေးတယ်။

အဲဒီလူက"ကျုပ် လူမဟုတ်ပါဘူး” လို့ဖြေတယ်။

“လူမဟုတ်ရင် မကောင်းဆိုးဝါးလား”

“မကောင်းဆိုးဝါးလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မျောက်လား”

“မျောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာလဲ"

"ကျုပ်က အငတ်ပါ"

“အငတ်..ဟုတ်လား၊ အငတ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းလုပ်စမ်းပါ"

“အငတ်ဆိုတာ အငတ်ပေါ့ဗျာ မိတ်ဆွေနားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ငတ်ခြင်းသဘောတရားပေါ့ဗျာ”

“ဩော်..ကျုပ်တို့က တကယ် လက်တွေ ငတ်နေတဲ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားက ငတ်ခြင်းသဘောတရား၊ ပေါင်းမိတာပေါ့ဗျာ၊ ဟား…ဟား"

“ကျုပ်ကလဲ ပျော်တတ်ပါတယ်ဗျဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူပျော်ရအောင်ဆိုပြီး လာခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆိုလဲ ပျော်ပေါ့ဗျာ လို့ မောင်ငယ်က လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ငတ်ခြင်းသဘောတရားဆိုတဲ့ အငတ်ကောင်ဟာ ကွေးနေအောင် က,တော့တာပါပဲကွာ”

ဤနေရာ၌ ကြေးကူးဆစ်သည် ပါးစပ်မှသာ ပြောသည်မဟုတ်ဘဲ..လက်ကပါ သရုပ်ပါပါ ကွေး၍ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ရယ်မောရပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ကြေးကူးဆစ်က

ဆက်၍ပြောပြန်လေ၏။

“တကယ်ငတ်နေတဲ့ မောင်ငယ်တို့ မိသားစုနဲ့ သဘောတရားအငတ်ဟာ..မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်ကွ၊ တကယ့်အငတ်နဲ့ သဘောတရားအငတ်ပေါ့ကွာအဲဒီလို တော်တော်လေးလဲ လျှောက်မိရော အငတ်ဆိုတဲ့အကောင်က မောင်ငယ့်ကို ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ ဟိုမှာ မီးလင်းနေတဲ့ တဲကလေးကို တွေ့ တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတဲမှာ တောအရက်ကောင်းတယ်ဗျ၊ အချမ်းပြေ ဝင်ပြီးသောက်ရအောင် လို့ ဆွယ်တော့တာပါပဲကွာ၊ မောင်ငယ်ကလဲ သောက်တော့သောက်ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ ပိုက်ဆံဆိုလို့ ခြူးတစ်ပြားတောင် ပါတာမှမဟုတ်ဘဲလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ..အငတ်က ဘယ်ဟုတ်မလဲမိတ်ဆွေရ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ အရက်နဲ့လဲပြီး သောက်ကြတာပေါ့ဗျာ လို့ အကြံပေးတာကိုး၊ အငတ်ရဲ့ အကြံအတိုင်း မောင်ငယ်တို့လူစုဟာ တောအရက်ပုန်းရောင်းတဲ့အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အင်္ကျီနဲ့ အရက်နဲ့ လဲသောက်ကြတာကိုး”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရယ်မောလေ၏။

“အဲဒီလို အရက်သောက်လိုက်ကြတော့ ပိုပြီးပျော်ရွှင်သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ကလို့ ခုန်လို့ ဆက်ပြီးလျှောက်လာကြပြန်ရော၊ ခရီးတော်တော်ကလေးနှင်မိတော့ အရက်မူးနည်းနည်းပြေသလောက်လဲရှိရော အငတ်က မိတ်ဆွေ အမူးပြေသွားပြန်ပြီဗျ၊ ဟောဟိုရှေ့မှာ အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ့ပြန်ပြီသောက်ကြဦးစို့လား လို့ ဆွယ်ပြန်တယ်၊ မောင်ငယ်ကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး လို့ ပြောတာပေါ့ကွာဒါပေမယ့် အငတ်က လွယ်ပါတယ် မိတ်ဆွေရယ်၊ ခင်ဗျားသားလေးရဲ့ အင်္ကျီကလေးကို အရက်နဲ့ လဲပြီးသောက်ရင်ရပါတယ် လို့..သင်ဉာဏ်ပေးပြန်တယ်၊ မောင်ငယ်တို့ လင်မယားကလဲ အငတ်မြှောက်ပေးတဲ့အတိုင်း လို့ ကလေးအင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး အရက်နဲ့ လဲသောက်ကြပြန်တယ်၊ သောက်ပြီးတာနဲ့ အရက်ရှိန်ကလေး ရလာတယ် ဆိုရင်ပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အိမ်နားကိုရောက်လာကြတယ်၊ အိမ်နားကိုရောက်လာကြရော|

ရောက်ခါနီးမှပဲ အရက် မူးပြေသွားပြန်ရောဟေ့၊ ပြေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အကြံပေးဆရာကြီး အငတ်က..မောင်ငယ့်မိန်းမရဲ့အင်္ကျီကို အရက်နဲ့လဲပြီးသောက်ဖို့ အကြံပေးတာနဲ့ မောင်ငယ့်မိန်းမဟာ အင်္ကျီချွတ်ပြီး မောင်ငယ့်ကို ပေးလိုက်တယ်၊ အရက်ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ မောင်ငယ်က သူ့မိန်းမအင်္ကျီကို အရက်ဆိုင်ရှင်ကိုပေးပြီး အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြတယ်ကွ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မောင်ငယ်တို့လူစုဟာ မူးရူးပြီးအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့မူးမူးနဲ့ပဲ

အိပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်၊ မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါမှာ တစ်ညလုံးဘာမှမစားခဲ့ကြရတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဆာလောင်ကြတာကိုး၊ အဲဒီအခါမှာ ပညာရှိအငတ်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးပြန်တယ်၊ အခုနေ လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ဘူးသီးကြော်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး စားရရင်ကောင်းမယ်လို့ လုပ်ပြန်ရောဟေ့"

“ကြေးကူးဆစ်..ကြည့်လဲလုပ်နော်၊ ချွတ်စရာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကြေးကူးဆစ်သည် လွန်စွာသဘောကျ၍ တခစ်ခစ် ရယ်မောပြီးလျှင် ...

“မောင်ငယ့်မိန်းမကို ချွတ်ရမယ်ကွ၊ ညကချွတ်ခဲ့တာက အပေါ်အင်္ကျီပဲ ချွတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘော်လီအင်္ကျီကို ချွတ်ခိုင်းပြီး လုံချည်ရင်ရှားနဲ့ နေခိုင်းရတော့မှာပေါ့”

“ကတ်သီးကတ်သတ်ဗျာ”

“ကတ်သီးကတ်သတ် မဟုတ်ဘူး..အဲဒီအငတ်ကမြှောက်ပေးလိုက်တာ အိမ်အမိုးရောအကာရော၊ အခင်းရော၊ အိမ်တိုင်ပါ ကျွတ်သွားတဲ့အပြင် မောင်ငယ်တို့ မိသားစုသုံးယောက်ဟာလည်း လျှော်ပင်တွေပတ်ပြီး ရပ်ကွက်အပြင်က-သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေကြရတော့တယ်ကွ၊ အဲဒီအခါမှာ အငတ်က ဒီမှာမိတ်ဆွေ-အခုနေများ ဝက်နံရိုးပေါင်းနဲ့ ပေါင်မုန့်ကိုစားပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့်ဆိမ့်ကလေးကိုသောက်၊ ပိုလိုလေးတစ်လိပ်စီ ခဲရရင် မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောပြန်တယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးကူးဆစ်ကို မရယ်ဘဲ.မနေနိုင်တော့ပေ။ နဂိုကပင် ဆင်းရဲရသည့်အထဲ အငတ်မြှောက်ပေးလိုက်ရာ အဝတ်ပင်ဝတ်စရာမရှိတော့၍ လျှော်ပင်များပတ်ကာနေရသည့် မောင်ငယ်တို့လင်မယား၏ ပုံကို မျက်စိထဲတွင် မြင်၍လာသည့်အပြင် အငတ်က ဝက်နံရိုးပေါင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ကိုစားရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့်ဆိမ့်လေးကို ပိုလိုစီးကရက်နှင့်ခဲရန်အတွက်လည်းကောင်း ထပ်မံ၍ဆွယ်သည်ဟု ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိလေ၏။

“အဲဒီလို အငတ်ကဆွယ်တဲ့အခါကျတော့ မောင်ငယ်က ဒီမှာအငတ် ငါတို့မှာ ငါတို့မှာ အိမ်လဲမရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှလဲ မရှိတော့ဘူး၊ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ အဝတ်တောင် ဝတ်စရာဆိုလို့ လျှော်ပင်တွေနဲ့ပတ်ပြီး နေရပြီဥစ္စာ မင်းပြောတဲ့ ဝက်နံရိုးပေါင်းတို့၊ လက်ဖက်ရည်တို့၊ ပိုလိုတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စားနိုင်မှာလဲလို့ ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလိုက်တော့..အငတ်ဆိုတဲ့အကောင်က

ဒီအတွက်တော့မပူပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါလို့ပြောပြီး..မောင်ငယ်ကို တောထဲခေါ်သွားတယ်ဆိုပဲ၊

တောထဲရောက်တော့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို သစ်ကိုင်းတစ်ခုနဲ့ကော်ပြီး မ,ခိုင်းတယ်ဆိုပဲ၊ မောင်ငယ်ကလည်း အတော်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျောက်တုံးကြီးကို သစ်ကိုင်းကြီးနဲ့ကော်ပြီး မပေးရှာတယ်။ ကျောက်တုံးကြီးရဲ့အောက်မှာ ကျင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ အတော်က မိတ်ဆွေ....ကျင်းထဲကို ကျုပ်ဆင်းမယ်၊ ကျုပ် အောက်ကနေ လှမ်းပြီးပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မိတ်ဆွေက အပေါ်ကနေယူပါ” လို့ဆိုပြီး တွင်းထဲကို ဆင်းတော့တာပဲ၊ တွင်းထဲလဲရောက်ရော အတော်က"ဟောဒီမှာ ရွှေအိတ်တစ်လုံး’ ဆိုပြီး ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို အပေါ်ကို တင်,တင်ပေးတယ်၊ မောင်ငယ်ကလည်း လှမ်းလှမ်းယူရတယ်၊ အဲဒီလို တရစပ်တင်ပေးလိုက်တာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားအိတ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်လဲပြည့်ရော..အတော်က မောင်ငယ်ကို လှမ်းပြီးပြောတယ်၊ 'မိတ်ဆွေရေ ကျုပ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီးတင်ပေတော့ဗျို့၊ ဒါအကုန်ပဲ ဒါလောက်ဆိုရင် ဝက်နံရိုးပေါင်းရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ရယ်၊ ပိုလိုရယ်အတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ သူဌေးကြီး ဖြစ်ချင်သူဖြစ်ပေရာ ယခုကဲ့သို့ မောင်ငယ်တစ်ယောက် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အများ ရရှိသွားသည့်အခါ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ဒီလိုအတော်မျိုးနဲ့ တွေ့ ရင်ကောင်းလေစွဟူ၍ပင် အတော်ကိုမျှော်မိလေသေး၏။

“ဆက်ပြီးပြောပါဦး ကြေးကူးဆစ်ရဲ့၊ မောင်ငယ်နဲ့ အတော် ဘာများ ဆက်ပြီးလုပ်ကြသေးလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ…ကြေးကူးဆစ်က

“အတော်က..အောက်က လက်ကမ်းပေးလိုက်ပေမယ့် မောင်ငယ်ဟာ အတော်ကို ဆွဲပြီးမတင်တော့ဘဲ ဒီမှာ အတော် ဒီကျင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်နေပေတော့၊ မင်းကိုခေါ်သွားလဲ ဟောဒီရတနာအိတ် ရှစ်ဆယ်မပြောနဲ့.. ရှစ်ထောင်လဲ မလောက်ဘူးမင်းဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုန်းဖို့ပြောမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းကိုမခေါ်နိုင်ဘူး၊နေခဲ့ပေတော့လို့ပြောပြီး မောင်ငယ်ဟာ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖိချလိုက်တော့တယ်ကွ ....အတော်ဟာ သနားစရာ ငိုယိုပြီးတောင်းပန်ရှာတယ်၊ သူ့ကို ကျောက်တုံးကြီးအောက်မှာ ပိတ်ချင်လဲ ပိတ်ထားပါတဲ့၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဝက်နံရိုးပေါင်းလေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက်တော့ လိုက်ပြီးသောက်ပါရစေလို့ တဖွဖွပြောရှာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ငယ်က သူ့ရဲ့ စကားကို လုံးဝနားမထောင်တော့ဘဲ၊ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖိချလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့..စွပ်ဖားကြီးပေါ်တင်ပြီး သစ်ကိုင်းတွေချိုးပြီး စွပ်ဖားကြီးတစ်ခုလုပ်ကာ

သူရရှိထားတဲ့ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ယူလာခဲ့တယ်ကွ”

"ကြေးကူးဆစ်..ဒီတော့ မောင်ငယ်ဟာ တစ်ခါတည်း သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားရောပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်ရာ ကြေးကူးဆစ်က …

“ဒါပေါ့ကွ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်သွားလိုက်တာ အိမ်ကြီးကိုလဲ တကယ့်ရဲတိုက်ကြီးလို ဆောက်ပြီး အစေခံတွေဘာတွေနဲ့ နေတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို မောင်ငယ်တစ်ယောက် နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးကြီးဖြစ်သွားတဲ့သတင်းဟာ တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားတော့တာပဲဟေ့၊ အဲဒီအခါမှာ မောင်ငယ့်အစ်ကို မောင်ကြီးဟာ မောင်ငယ့်အိမ်ကိုလာပြီး..ငါ့ညီရယ် နေ့ချင်းညချင်း ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒါလောက်တောင်ချမ်းသာတဲ့သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ မင်းနဲ့ငါဟာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအကိုနှစ်ယောက်ရှိတာကွာ၊တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြင်နာသင့်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မင်းချမ်းသာကြွယ်ဝလာတဲ့အကြောင်းလေးတော့ ပြောပြစမ်းပါလို့ ပူဆာတယ်ကွ …ဒီတော့ မောင်ငယ်က သူ့အစ်ကိုအလှူမှာ မောင်းထုတ်ခဲ့ရပုံကအစ သူဌေးကြီးဖြစ်လာပုံအထိအသေးစိတ်ပြောပြလိုက်တယ်"

“အဲဒီတော့ ရှေ့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ မောင်ကြီးကလည်း လူလည်ပဲကွာ၊ ဘယ်နေလိမ့်မတုန်း၊ ချက်ချင်းပဲ မောင်ငယ့်အိမ်ကပြန်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးကို သစ်ကိုင်းကြီးနဲ့ မနိုင့်တစ်နိုင်ကော်မ,ပြီး တွင်းထဲက အငတ်ကို ဆွဲတင်တာပေါ့အငတ်က အပေါ်လဲရောက်ရော အောင်မလေးဗျာ..ကျုပ်က အငတ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ ဒါလောက်ဒုက္ခမရောက်ဖူးပါဘူး၊ အခုတော့ တွင်းထဲမှာ နှစ်လလုံးလုံး ဘာမှ မစားရ မသောက်ရနဲ့ ငတ်လိုက်တာဗျာလို့ ချူးသံပါအောင် ညည်းရှာတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မောင်ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ကခုန်လို့ မောင်ကြီးအိမ်ကို လိုက်သွားတယ်”

“မောင်ကြီးလဲ ထပ်ပြီးချမ်းသာကောလား ကြေးကူးဆစ်”

"ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလည်းကွ၊ အငတ်ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး ဖွတ်တက်တာထက် ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ နေ့ချင်းညချင်းမွဲတော့တာပေါ့၊ တိုက်အိမ်ကြီးလည်း မောင်ငယ်နေခဲ့တဲ့ တဲကလေးလောက် ဖြစ်သွားရှာတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မောင်ငယ်က ဘုရားကိုးဆူလုပ်တာကိုးကွ…ဒီတော့ မောင်ငယ့်ဘုရားကိုးဆူမှာ ငတ်လာသမျှတွေ အဝစားမယ်ဟဲ့ ဆိုပြီး မောင်ကြီးတို့မိသားစုဟာ မောင်ငယ့်အလှူကို လာကြတာကိုးကွ၊ မောင်ငယ်ကလည်း သူ့ရဲ့ သူဌေးမိတ်ဆွေတွေဧည့်ခံလို့ မောင်ကြီးတို့ကို မတွေ့ဘူးဆိုပဲ၊ အဲဒီမှာ မောင်ကြီးတို့မိသားစုကို မောင်ငယ်ရဲ့ အစေခံတွေက သူတောင်းစားတွေဆိုပြီး တွန်းထိုးလွှတ်ကြတာကိုးကွ၊ ဝင်္ဍလည်တာ …

ဝဋ္ဋ်လည်တာ၊ အဲဒီလို တွန်းထိုးလွှတ်တဲ့အခါကျတော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်တော့မှပဲ မောင်ငယ်ကရောက်လာတယ်၊

မောင်ငယ့်လဲမြင်ရော မောင်ကြီးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ညီလေး..အစ်ကိုတို့ မင်းရဲ့ အလှူကိုလာတယ်လေကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ငယ်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ‘ဒီအလှူဟာ ခင်ဗျားတို့လို ငတ်နေတဲ့လူတွေကို ကျွေးတဲ့အလှူ မဟုတ်ဘူး၊ စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့လူတွေကိုမှ ကျွေးတဲ့အလှူဗျ” လို့ ပြောပြီး သူ့ရဲ့ အစေခံတွေကို မောင်းထုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မောင်ကြီးရဲ့ လွမ်းခန်းပေါ့ကွာဒါပေမဲ့ ပွဲထဲမှာဆိုရင်တော့ ပရိတ်သတ်က လိုက်ပြီးမလွမ်းတဲ့အပြင်"ကောင်းတယ်.. ဒီလိုခံရမှ ကောင်းတယ်' လို့တောင်ပြောကြဦးမယ်၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်၊ မောင်ကြီးတို့လင်မယားဟာ ငိုယိုပြီး ပြန်လာကြတယ်”

“အဲဒီလို ငိုပြီးပြန်လာတဲ့အထဲမှာ အငတ်ကောပါသလားဗျ"

“မပါဘူးကွ၊ အစကတည်းက လိုက်မလာဘူးကွ၊ မောင်ကြီးအိမ်မှာပဲနေရစ်ခဲ့တာ၊ နောက်မှမေးကွာ၊ဆက်ပြီးပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မောင်ကြီးတို့လင်မယားဟာ ဆာကလဲဆာ၊ ချမ်းကလည်းချမ်းနဲ့ ဆိုတော့ တစ်လမ်းလုံးငိုပြီးပြန်လာကြတယ်၊ အိမ်လဲရောက်ရော… သီချင်းဆိုနေတဲ့အငတ်ကို တွေ့ တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်ကြီးဟာ ပြေးတဲ့ပြီး ‘သူငယ်ချင်း အငတ်၊ ငါတော့ မင်းလုပ်လို့မွဲပါပြီးကွာ၊ ငါ့ကိုချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးစမ်းပါဦး’ လို့ ပြောရှာတယ်၊ အငတ်ကတော့ `လုပ်ပေးချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာလဲ ရတနာတွေ မရှိတော့ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ တစ်ခါမောင်ကြီးက"ကျုပ်ကို ချမ်းသာအောင်လုပ်မပေးနိုင်ရင်နေပါစေ၊ ကျုပ်ညီကို ပြန်ပြီးမွဲသွားအောင် သူနဲ့တစ်လှည့် သွားပြီးနေပါဦး” လို့ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ အငတ်က မောင်ကြီးနားနားမှာကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်တယ်"

ကြေးကူးဆစ်သည် ထိုနေရာအရောက်၌ ထိုင်ရာမှထ၍ –

“ကဲကဲ ဘကွန်းရေ၊ ညွှ့်သည်နှင်တဲ့ ဂလိုင်လဲ မကြာခင်လာခေါက်တော့မယ်၊ ငါပြန်မယ်၊ ပုံပြောခ ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးပါတော့ကွာ” ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဖို့ လက်ဖက်ရည်တွေ မုန့်တွေတောင် ဝယ်လာပေးပြီးမှ ပုံပြောခ တစ်ပြားကို ပြန်ပြီးတောင်နေရသေးသလား ကြေးကူးဆစ်ရယ်”

“ဒါက မဆိုင်ဘူးကွ၊ ဟိုဟာက မိတ်ဆွေအရလာပေးတာ၊ ပုံပြောခက ငါ့ရဲ့

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ဆိုတော့ပုံနားထောင်တဲ့လူကို ပုံပြောခတောင်းရမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ရော့ ဟောဒီမှာ တစ်ပြားမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြိုက်သလောက်ယူ” ကျွန်ုပ်အိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို ပုံ၍ပေးသော်လည်း ကြေးကူးဆစ်သည် တစ်ပြားသာလျှင် ယူလေ၏။

“ဆက်စမ်းပါဦးဗျ..အငတ်က မောင်ကြီးနားနားမှာ ကပ်ပြီး ဘာပြောတာလဲ”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးကွ ..မင်းဟာမင်း စဉ်းစားယူပေတော့၊ ငါသွားမယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

ကြေးကူးဆစ်ပြန်သွားပြီးနောက်ကျွန်ုပ်သည်သူယူလာသောလက်ဖက်ရည်ကိုသော ၊လက်ဖက်ရည် ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့်ကလေးကို သောက်ပြီးနောက် စီးကရက်သောက်ရခြင်း၏ ထူးခြားသောအရသာကို ကောင်းစွာ ခံခားမိလေ၏၊

ထိုသို့ကောင်းမြတ်သောအရသာကို ခံစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အငတ်ဆိုသည့်ကောင်က မောင်ကြီး၏နားနားသို့ကပ်၍ပြောသည့်စကားမှာ မည်သည့်စကားဖြစ်သည်ကိုစဉ်းစား၍နေမိလေ၏။ သို့ရာတွင် အဖြေကမပေါ်ပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးထားခဲ့သော ကြေးကူးဆစ်ကိုပင်ဒေါသဖြစ်မိသေးတော့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာကိုပင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်၊ အဖြေမပေါ်သည်နှင့်မေ့ပစ်လိုက်၊ သို့ရာတွင် ကြာကြာမေ့လို့ကလည်းမရပေ။ သတိရလာပြန်၏။ သတိရလာပြန်၍ စဉ်းစားတော့လည်း အဖြေမပေါ်သည်နှင့် ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်ခဲ့ပါ၊ ကိုးနာရီ သံချောင်းခေါက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်၍မပျော်သေးသည့်အလျောက် ဗိုက်တွင်း၌ဟာတာတာဖြစ်၍လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပြဿနာကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကြေးကူးဆစ်ပေးခဲ့သော လမုန့်တစ်ချပ်ကိုစား၍ ရေသောက်ကာအိပ်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း လမုန့်ကိုယူ၍ထက်ပိုင်းချိုးလိုက်ရာ လမုန့်အတွင်းမှ ပိုးစအဖြူလေးထွက်၍လာလေ၏။ ထိုပိုးစလေးပေါ်၌ တရုတ်မင်ဖြင့်ရေးထားသော လွန်စွာဝိုင်းစက်၍ အဆက်အစပ်တို့၌ လွန်စွာမှလည်း ရေးဆန်သည့် အောက်ပါထူးဆန်းသော မြန်မာစာကို ဖတ်ရှုရလေတော့၏။

[အငတ်က မောင်ကြီးကို တိုးတိုးလေးပြောသွားတာကတော့ ဒီမှာမိတ်ဆွေ ခင်ဗျားညီကို မွဲပြီး ငတ်သွားအောင် ကျုပ်လဲလုပ်ချင်ပါဘယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားညီက ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သွားပြီ။

ကျုပ်ကိုနားလည်သွားတယ်ဆိုတာ တော်ခြင်းသဘောတရားကို နားလည်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ သူဟာကျုပ်အပေါ်မှာ သိပြီးရက်စက်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အပေါ်မှာသာ မဟုတ်ဘူး။ တော်တုန်းက သူ့ကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့လူတွေကိုလဲ သူ့ဟာ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ သူနဲ့တန်သလောက် ပြန်ပြီး ဒဏ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတွေကို ကျုပ်တို့တော်ခြင်းသဘောတရားကတောင် လက်မြှောက်ထားရတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ တကယ် သူဌေးကြီးဖြစ်ထိုက်တဲ့ လူပဲ မိတ်ဆွေ။]

အတော် (သို့မဟုတ်)တော်ခြင်းသဘောတရား

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာကို ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း၍ထားလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လမုန့်ကိုစား၍ရေသောက်ကာ အိပ်လိုက်ရာ များမကြာမီအချိန်၌ပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်တော့၏။

[To be poor and independent is very nearly and an impossibility.]William Cobbett

ဆင်းရဲခြင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာနေရခြင်းသည် နီးစပ်သကဲ့သို့ရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဆင်းရဲလျှင် လွတ်လပ်စွာ မနေနိုင်ပေ။

ဝီလျံ ကော့ဘက်

အပိုင်း-၂၁

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအန် ခေါ် ဉာဏ်ပွင့်လင်းစေသောအရာ

He is a wise man who knows the true bounds and measures.

AESOP

ပညာရှိ ဆိုသည်မှာ မိုက်မဲမှုများ၏ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို ဂဃနဏ သိရှိနားလည်သူပင် ဖြစ်၏။

အီစွပ်

ကြေးကူးဆစ် ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်အား ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးရုံမှဆင်းခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံတံခါးဝသို့ရောက်လျှင် ကြေးကူးဆစ်ကို တွေ့ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကြေးကူးဆစ်..ကျုပ် အခုပဲဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရလို့ ဆင်းခဲ့ပြီးဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာတာလား၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့ ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ တစ်ခုခု သွားစားရအောင် လာလေဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်ကခေါ်သော်လည်း ကြေးကူးဆစ်သည် နှစ်လိုဖွယ်သော အပြုံးကိုဖြစ်စေလျက်-. .

“စားလို့မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ ဒီအချိန်ဟာ ဘိန်းရှူမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ”

“ရှူတာပေါ့ဗျာ၊ ဘိန်းမရှူခင်တစ်ခုခုစားစမ်းပါဦး၊ စားရင်းသောက်ရင်း ပုံကလေးတစ်ပုံလောက်လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

“မင်းကို ငါအခုပြောမှာ ပုံမဟုတ်ဘူးကွ”

“ပုံမဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျ”

“ကိုအန် လို့ ခေါ်တယ်၊ တရုတ်လိုပြောတာ၊"ကို” ဆိုတာ အများနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်၊အန်” ဆိုတာက မှတ်တမ်းစာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ မှတ်သားထားဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ့ကွာ၊

ဂျပန်လိုတော့ မွန်ဒို လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီဟာတွေက ပုံမဟုတ်ဘူး၊

ဉာဏ်ပွင့်လင်းအောင်လုပ်တဲ့ အရာတွေသာဖြစ်တယ်၊ တစ်ခုကို တစ်ပြားနဲ့ ဒါမျိုးတွေနားထောင်ခွင့်ရတာ မင်းအနေနဲ့ အများကြီးကံကောင်းပါတယ်၊ စကားတစ်ခုလောက်ပြောချင်တယ်အဲဒါကတော့ သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် သေတော့သေမှာပဲပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သူ ငါကတော့ ဘာမှမစားချင်ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော သေချင်သေပေစေ၊ ကိုယ်ကြောင့်တော့ မသေစေနဲ့၊ ကိုယ်ကြောင့် မသေစေနဲ့ဆိုတာက ကိုယ်ရဲ့ သတိချွတ်ယွင်းမှု၊ ကိုယ်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ နည်းမှုကြောင့် မသေစေနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ကဲ...သွားပေတော့၊ ငါလည်းဘိန်းခန်းကို သွားတော့မယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးရုံကြီးမှ ထွက်၍လာခဲ့လေ၏။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ကြေးကူဆစ် ပြောသွားသော ကိုယ့်ကြောင့်မသေစေနဲ့ ဆိုသည့်စကားကို စဉ်းစားမိလေ၏။

သရက်တောကျောင်းတိုက်အနီး လူပြတ်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ထိုင်၍နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ ချင်း ထ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့လာပြီးလျှင် -

“ဘယ်လိုလဲ..ကိုဘကွန်း ဆေးရုံကဆင်းခဲ့ပြီလား” ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအားမြင်ဘူးသလိုတော့ရှိသည်ဟု အောက်မေ့ကာ သေသေချာချာ ကြည့်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့မြင်ဖူးကြောင်းအမှတ်မရသဖြင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ ဆင်းခဲ့ပါပြီ” ဟုသာ အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရာ ထိုသူသည် ရှေ့သို့တိုး၍လာပြီးလျှင် -

“ဆင်းခဲ့ရင်လည်း ပြန်ပြီးတက်ပေဦးတော့၊ ဒီတစ်ခါတက်ရင်တော့ မဆင်းရတော့ဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏စကားသည် အနည်းငယ်ဆန်း၍နေသဖြင့် စဉ်းစားလိုက်ရင်း"သူ့ဟာသူ သေချင်သေပေ့စေ၊ ကိုယ်ကြောင့်တော့မသေစေနဲ့” ဟူသော ကြေးကူးဆစ်၏စကားကို သတိရလိုက်သဖြင့် ထိုသူအား သတိကြီးစွာထားပြီးလျှင် -

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က မြယဉ်ကို တကယ်ချစ်နေတဲ့ ကျောမွဲကျွဲလေဗျာ..ဟဲဟဲ” ဟုဆိုကာ ရှေ့သို့တိုး၍လာလေ၏။ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးကူးဆစ်၏

စကားအတိုင်း သတိကြီးစွာထား၍ ထိုသူကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“သြော်..ဒါကြောင့် မြယဉ်လည်းပါခဲ့တာကိုး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ထိုသူ၏နောက်ဆီသို့ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူလည်း ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သည်ကို အမှန်တကယ်ဟုထင်မှတ်ကာ နောက်သို့လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်ကျွန်ုပ်သည် ရတောင့်ရခဲသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၌ရှိသမျှသော ခွန်အားကို ဖြစ်ညှစ်စုရုံး၍ ထိုသူ၏နားသယ်ကို လက်သီးဖြင့် တစ်အားထိုးချလိုက်ရာ ထိုသူသည် လမ်းဘေးမြောင်းအတွင်းသို့ ထိုး၍ကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အပေါ်မှနေ၍..ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်၍နင်းလိုက်ပြီး သူ၏ဆံပင်ကိုကိုင်ကာ မြောင်းပေါင်နှင့် မျက်နှာကို ခတ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးသော်လည်း ထိုသူက မပြောပေ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထပ်မံ၍ရိုက်ပြန်ရာ ထိုသူ၏မျက်နှာ၌ သွေးခြင်းခြင်းနီလေတော့၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ထိုသူက မဖြေ။ ကျွန်ုပ်က ထပ်ရိုက်ကာ -

“မင်း ဘယ်သူလဲ..မပြောရင် အသေသတ်ရမှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်မှပင် -

"ငကျွဲ"

“မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်မလို့..မြယဉ်ကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးလုပ်သွားလို့ သတ်မလို့လာခဲ့တာ”

“ငါ ဒီလိုကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မြယဉ်ကို မေးကြည့်ဦး၊ ခွေးမသား” ဟု ဆိုကာ ထိုသူအား မြောင်းထဲ၌ထားခဲ့၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ခြေလှမ်းအတော်လျှောက်မိသည့်အခါ သစ်ပင်အောက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်၍လာပြီးလျှင် -

“ဘယ်လိုလဲကွ..ဟိုကောင်သေပြီလား” ဟု မေးသဖြင့် ကြေးကူးဆစ်ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေ၏။

“မသေပါဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ နာမယ်”

“အေး ငါကလဲ ဒီကကြည့်နေတာပဲ၊-ဒီကောင်က မင်းနားကို တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားတော့ အင်း ဘကွန်းတစ်ယောက်သေရှာတော့မှာပဲလို့မှတ်နေတာ၊ ဟိုအကောင်. မြောင်းထဲကျသွားတာကို တွေ့ရတော့မှ မင်းတော့ သေဘေးက လွတ်ပြန်ပြီလို့ အောက်မေ့မိတော့တယ်”

“ကျုပ်ကို ဒီကောင်က သတ်ဖို့စောင့်နေတာ..ခင်ဗျားကသိတယ်ပေါ့”

"အေး သိတယ်ကွ၊ ဒီကောင့်ကိုတွေ့တော့ မင်းရှိတဲ့ ခုတင်နဲ့ အခန်းနံပါတ်ကို စုံစမ်းနေတာတွေ့ရတယ်၊ မင်းဆေးရုံပေါ်က ဆင်းလဲလာရော သူဟာ မင်းကိုအတွေ့မခံဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားပြန်ရောကွ-မင်းကို သတင်းမေးဖို့လာတဲ့မိတ်ဆွေဆိုရင်လဲ မင်းကိုမြင်တာနဲ့ နှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့ကွ၊ အခုတော့ မင်းရဲ့ခုတင်နဲ့ အခန်းကိုတော့ စုံစမ်းတယ်၊ မင်းကိုမြင်တော့ ရှောင်သွားတယ်၊ ဒါကိုတွေးကြည့်တော့ မင်းရဲ့ ရန်သူဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဒီလိုသိရက်သားနဲ့များ ကြေးကူးဆစ်ရယ်..ကျုပ်ကိုပြောရောပေါ့”

"ပြောခဲ့သားပဲ၊ အသက်ဆိုတာသေရမှာပဲသူ့ဟာသူသေချင်ရင်တော့ သေပစေ၊ ကိုယ့်ကြောင့်တော့ မသေစေနဲ့လိုမှာခဲ့တာပဲ”

“ဒီလိုမှာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ဘကွန်းရေ မင်းကို လူတစ်ယောက် သတ်မလို့စောင့်နေတယ်ဟေ့လို့ပြောလိုက်ရင် ပိုပြီးမကောင်းဘူးလားဗျာ”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေကြတာ၊ ဘိန်းစားက ဘိန်းရှူတယ်၊ ဘိန်းရောင်းတဲ့လူက ဘိန်းရောင်းတယ်၊ လူသတ်သမားက လူသတ်တယ်မသေရင် ဆေးဆရာက ဆေးကုမယ်၊ သေရင်းစဏ္ဍာလက တူးပြီးမြှုပ်မယ်လူသတ်သမားကို ပုလိပ်ကဖမ်းမယ်၊ စက်ရှင်မင်းကြီးက အမိန့်ချမယ်ထောင်က ကြိုးပေးမယ်၊ သူတော်ကောင်းက မေတ္တာပို့မယ်၊ လူယုတ်မာက ဆဲမယ်၊ အဲဒါလောက် သူ့နေရာနဲ့သူ ထောင့်စေ့နေတဲ့လောကကြီးမှာ ငါက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဘကွန်း မင်းကို လူသတ်သမားက သတ်ဖို့စောင်နေပြီလို့ မပြောအပ်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ လူသတ်သမားရဲ့ အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်ရာရောက်မယ်၊

လောကကြီးတစ်ခုလုံး သဘာဝတရားကြီးက ပြည့်စုံအောင်ဖန်တီးထားပါလျက် ငါကဝင်ရှုပ်ရင် ငါဟာ လူရှုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားမယ်ဒါမှမဟုတ်ရင် အပိုအလုပ်တွေ လုပ်နေတဲ့ လူပိုတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမယ်၊ လောကကြီးက လူပိုကို လက်မခံဘူးပိုတာနဲ့ ထုတ်ပစ်လိုက်မှာဘဲ၊ လောကကြီးက လူပိုလို့ တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့နေ့မှာ

အဲဒီလူဟာ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲကွ”

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးကူးဆစ် ပြောသော စကားများကို နားထောင်၍ နေရသော်လည်း တိတိကျကျအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် လေးနက်ခြင်းရှိသည်ဟုတွေ့ထင်မိပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး ကြေးကူးဆစ်”

"အေး..ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတာကို နားလည်တဲ့လူလဲရှိရမယ်မင်းလို ဘာတွေမှန်းမသိတဲ့လူလဲ ရှိရမယ်၊ ငါ့လို နားလည်လို့ ပြင်ပေးနိုင်တဲ့လူလည်းရှိရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါမှ ထောင့်စေ့တော့မှာပေါ့”

ကြေးကူးဆစ်သည် တရုတ်ဘိန်းစားများသောက်သော စီးကရက်ကလေးကို ထုတ်၍သောက်ပြီးနောက် -

“လောကကြီးမှာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်အချိန်မဖြုန်းနဲ့၊ မှန်တယ် မမှန်ဘူးကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ဆိုတာကို လူတွေက ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးသဘာဝတရားကြီးက ဆုံးဖြတ်ရမှာဖြစ်တယ်၊ တိကျတဲ့အဖြေကို သဘာဝတရားကြီးထက် ဘယ်သူကမှ ပိုပြီးမတတ်နိုင်ဘူးဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်တဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားကြီးကို မှီအောင် အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးကွ”

“ဘယ်လိုဗျ….ရှင်းစမ်းပါဦး”

"မင်း တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဟိုးတောထဲမှာရှိတဲ့ ဆူးပင်ကဆူးကိုလဲ သူပဲချွန်ရတယ်၊ ပန်းတွေကိုလဲ သူ့အရောင်နဲ့ သူ ဖြစ်အောင်လုပ်ရတယ် အသီးတွေကိုလည်း သူ့အရသာနဲ့သူဖြစ်အောင်လုပ်ရတယ်၊ တောင်တွေပေါ်မှာ ဆီးနှင်းတွေ ပုံရတယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထအောင်လဲ လုပ်ရတယ်သဲကန္တာရထဲမှာကျတော့ ရေတစ်စက်မှ မရှိအောင်လုပ်ရပြန်ရော၊ မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သဘာဝတရားကြီးကို ဘယ်သူက မီဦးမှာလဲ၊ မိုးတွင်းမှာ မိုးရွာချပေးဖို့၊ ဆောင်းတွင်းမှာ နှင်းကျဖို့ စတဲ့တာဝန်တွေကိုအချိန်မှန်မှန် လုပ်ပေးရပြန်တယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားကြီးကို ဦးညွှတ်ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

"ဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဒီတော့ ပညာရှိတွေ သဘာဝတရားကို အလေးအနက်ထားတယ်၊ မဆန့်ကျင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ပညာရှိဖြစ်နေတာ၊ သူခိုးဆိုတာ ခိုးရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူလို့ သိထားရင် သူခိုးကိုလည်း မမုန်းတော့ဘူး၊ ကယ်ဆယ်ရေးသမားကိုလဲ ကယ်ဆယ်ရတဲ့

အလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူလို့ သိထားလေတော့ ကျေးဇူးလဲ မတင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ သဘာဝကို နားလည်ခြင်းပဲ၊ သဘာဝကို နားလည်ခြင်းဟာ သဘောနားလည်ခြင်းပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လူတွေဟာ သဘောသဘာဝလို့ သုံးနှုန်းတယ် မဟုတ်လားသဘာဝကိုနားလည်ရင် သဘောနားလည်ခြင်းပဲ၊ သဘောနားလည်ရင် ပညာရောက်ပြီ”

“ပညာရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“ပညာရောက်လာတော့ ပညာရှိဖြစ်တာပေါ့ကွ”

“ ကျုပ်က ပညာရှိဖြစ်ချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တာ”

“သူဌေးကြီး ဘာကြောင့် ဖြစ်ချင်တာလဲ"

“ချမ်းသာချင်လို့ပေါ့ဗျ”

"ပညာမရှိရင် သူဌေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ သူဌေးဖြစ်ခြင်းဟာ ကိုယ်ကာယနဲ့ဆိုင်တယ်၊ ချမ်းသာခြင်းကတော့ စိတ်နဲ့ဆိုင်တယ် ဘကွန်း၊ ဒါကို သဘောပေါက်မှ တစ်နည်းပြောရရင် ဒီသဘာဝကိုနားလည်မှ ချမ်းသာလိမ့်မယ်၊ သွားပေတော့၊ ငါလဲ သွားမယ်”

ကြေးကူးဆစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်ုပ်၏အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အနော်ရထာလမ်းဘက်သို့ လျှောက်၍လာပြီးလျှင် ၂၅ လမ်းသို့ဝင်ကာ မစ္စတာရှောင်ဝှါးဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

မစ္စတာရှောင်ဝှါးသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ လျှင်တွေ့ ချင်း ထူးဆန်းသလိုကြည့်၍ -

"ကိုဘကွန်း..ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ပိန်လှချည်လား"

“ဆေးရုံက ဆင်းလာတာလေ"

“ကျုပ်တို့လဲ မသိရပါလားဘယ်တုန်းက ဆေးရုံတက်ရတာလဲ”

မစ္စတာရှောင်ဝှါးသာလျှင် မဟုတ်ပေ။ သူ၏မိန်းမ မကြင်ဝင်းကပါ ဝင်ရောက်၍ မေးမြန်းပြောဆိုလေ၏။

“မစ္စတာရှောင်ဝါး သတင်းစာ မဖတ်ဘူးလား၊ သတင်းစာထဲမှာ ကျုပ်အရိုက်ခံရတဲ့သတင်း ပါတယ်လေဗျာ”

“ဪ အဲဒါ ခင်ဗျားလားမိန်းကလေးတွေ ဖျက်ဆီးလို့ဆိုခင်ဗျား ဒီလိုလူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို့ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲဗျာ၊ အရိုက်ခံရတာပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေ ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

"ကျုပ်တို့ကလည်း မထင်ပါဘူးဗျာ”

“မစ္စတာရှောင်ငှါးအိမ်မှာ ခဏတော့ တည်းရမှာပဲ၊ ပြီးမှ သွားစရာရှိတဲ့နေရာကို သွားရမယ်”

“ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး ကိုဘကွန်းရယ်..ခဏမဟုတ်ပါဘူးတစ်သက်လုံးပဲနေနေပါဗျာ”

မစ္စတာရှောင်ဝှါးနှင့် မကြင်ဝင်းတို့သည် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ လက်ခံကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အိမ်၌ ရက်အတော်ကြာသည်အထိ တည်းခို၍ ဒဏ်ရာများ လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသရင်း အနားယူခဲ့လေ၏။

အပိုင်း-၂၂

ကျွန်ုပ်နှင့် မူးစေ့အပဲ့ကလေး ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တင်တင့်ထံသို့ သွားရောက်၍ တောင်းပန်မည်ဟု သန်လျှင်သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ သန်လျှင်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် ဆိပ်ကမ်းအနီးရှိရပ်ကွက်၌ရှိသော ကုန်စုံဆိုင်များသို့..တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြည့်ရှု၍ တင်တင်တို့ သားအမိဖွင့်ထားသော ကုန်စုံဆိုင်ကိုရှာဖွေခဲ့ရာ လမ်းထောင့်တစ်ခုသို့အရောက်တွင် ဝယ်သူများစည်ကားလျက်ရှိသည့် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ဆိုင်ရှင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ..ကြက်သွန်များ ချိန်တွယ်၍ပေးနေသော တင်တင့်ကို တွေ့ရလေ၏။

တင်တင်ကလည်း လမ်းဘက်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိလေတော့၏။ ထိုသို့ဆုံမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တင်တင်သည် ဘီလူးသရဲကို တွေ့ရသည့်အလား ချိန်လက်စကြက်သွန်များကို သွန်ချထား၍ အိမ်အပေါ်သို့တက်ပြေးပြီးလျှင် တံခါးကို ချက်ချထားလိုက်လေတော့၏။

ဈေးဝယ်သူများလည်း မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သည်မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လုပ်ရမည် မသိပဲရှိသည့်အပြင် ရှက်စိတ်ကြောင့် ချွေးများ ယိုစိမ့်လာသည့်အပြင် အသားများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်၍နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်၍သွားပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လေ၏။ ပိတ်ထားသော တံခါးအနီးသို့ရောက်လျှင် တံခါးကို ထု၍

“တင်တင်ရယ် အစ်ကိုဘကွန်းပြောပါရစေဦးကွယ်၊ ဘယ်သူတွေက အထင်လွဲလွဲ အစ်ကိုဘကွန်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ တင်တင်ကတော့ အမှန်အတိုင်းနားလည်စမ်းပါကွယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်း ရှင်းပြပါရစေ” ဟုတောင်းပန်၏။ တင်တင့် ထံမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်၍မလာ။ ဆိုင်တွင်းမှ ဈေးဝယ်သူများကသာ ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။

“တင်တင် တံခါးဖွင့်ပါဦးကွယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းပြောပါရစေဦး၊ အစ်ကိုဘကွန်း တင်တင့်ကို တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ၊

ကောင်းကောင်းမကျန်းမာသေးပါဘူး၊ မသနားတော့ဘူးလားကွယ်-. .”

တင်တင့်ထံမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်၍မလာပေ။ ဆိုင်အတွင်း၌မူ မူလကရှိသော ဈေးဝယ်သူများ မဟုတ်တော့ဘဲ မည်သည်အချိန်က ရောက်ရှိနေကြသည် မသိပေ။ မျောက်ပွဲကဲ့သို့ လူများစုပြုံရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက မိမိကို မတွေ့လို၊ မမြင်လို၍ ပိတ်ထားသောတံခါးကိုမှီကာ ဖွင့်ပေးပါမည့်အကြောင်း၊ မိမိနှင့် အတွေ့ခံပါမည့်အကြောင်းကို လူပေါင်းများစွာရှေ့တွင် အသနားခံ၍ ပြောဆိုနေရသော လူငယ်တစ်ဦး၏ အဖြစ်သည် ရှားပါးသော အဖြစ်အပျက်မျိုးဖြစ်လေ၏။ ရှက်ဖွယ်လည်းကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်မရှက်နိုင်တော့ပါ။

“တင်တင်ရယ်..အစ်ကိုဘကွန်း ပြောပါရစေဦး”

“မပြောနဲ့… ရှင့်မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး..အခုထွက်သွားပါ”

“ရက်စက်လှချည်လားကွယ်..ပြောပါရစေဦး”

“ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား”

တင်တင်၏အသံ၌ ငိုသံကလေးပါနေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူအုပ်အတွင်းမှလူတစ်ယောက်က မဆီမဆိုင်"ဟေ့ကောင် မိန်းမသားတွေချည်းနေတဲ့အိမ်ကို ဘာလာနှောက်ယှက်တာလဲ” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမကြားချင်ဟန်ပြု၍ တင်တင့်ကိုပင် ဆက်၍ခေါ်၏။

“တင်တင်ရယ်..အစ်ကိုဘကွန်း ရှင်းပြစရာရှိတာလေးရှင်းပြပြီးရင် ပြန်ပါ့မယ်"

“မလိုဘူးရှင်ရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကိုထု၍ တင်တင့်အားခေါ်ပြန်၏။

“ရှင် ပြောလို့မရဘူးလား..အော်လိုက်မယ်နော်”

ထိုအခါ၌ မဆီမဆိုင် ဝင်၍ပြောသောသူကပင် -

“အော်ဖို့ မလိုပါဘူး..ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီကောင့်ကို ကျုပ် ရိုက်ပြီးချလိုက်ပါ့မယ်” ဟုဆိုပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား လှည့်၍မကြည့်ဘဲ တံခါးကိုထု၍ -

“တင်တင်..အစ်ကိုဘကွန်းပြောတာ နားထောင်ပါဦး” ဟု ပြောလည်းပြော၊ တံခါးကိုလည်း အတင်းဆောင့်တွန်း၍ဖွင့်ရာ တင်တင်သည်"လာကြပါဦး” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်လေတော့၏။

“ဟော့ကောင်..မင်းဘာကောင်လဲ”

စောစောက လူပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါအတိုင်းမေးရင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ လျှောက်၍လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားမလိုအားမရဖြစ်ခြင်းစသော ဝေဒနာများကို ခံစားနေရသည့် အချိန်အခါ၌ ဤကဲ့သို့ မဆီမဆိုင်လူက ဝင်၍ ကျွန်ုပ်အား ရန်စကားပြောလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသစိတ်များသည် ရေကာတာကျိုးပေါက်သည့်အလား ဒလဟော ပြု၍လာလေတော့၏။

“ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ..ငရုပ်”

ကျွန်ုပ်သည်အထက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ငရုပ်ဟုဆိုသနည်းမူ ကြေးကူးဆစ်ပြောခဲ့သည့်စကား၌ လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ထောင့်စေ့နေပါလျက် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ရှုပ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အောင်မာ..ခွေးမသား ...သေချင်နေပြီကိုး”

“အေး သေချင်နေပြီဆိုတာဟုတ်တယ်ခွေးမသားတော့မဟုတ်ဘူး၊ တင်တင်..တံခါးဖွင့်ပါဦး"

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင့်ဘက်သို့လှည့်၍ တံခါးကိုထုရင်း အော်လိုက်ပြန်၏။ ထိုသို့ အော်လိုက်ခြင်းမှာ တင်တင်အား တကယ်ခေါ်လို၍ မဟုတ်တော့ပေ။ တင်တင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါ်လိုက်သည့်အချိန်၌ ထိုငရုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား အလစ်ဝင်၍ ရိုက်မည်ကို သိသောကြောင့် တမင်တကာ အကွက်ထွင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် ထိုငရုပ်သည် ဆိုင်တံခါးအနီး၌ ထောင်၍ထားသော သံတူရွင်းကိုကောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်အား ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ မည်သည့်အချိန်၌ ရိုက်မည်၊ ရိုက်လျှင် မည်သည့်နေရာသို့ ရိုက်မည်ကို ကြိုတင်၍သိထားခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်မျှတိမ်းလိုက်ရာ ထိုတစ်အားလွှဲရိုက်သော သံတူရွင်းကြီးသည် တင်တင်ပိတ်၍ထားသော တံခါးပေါ်သို့ကျလေ၏။ ကြည့်နေသူတို့မှာလည်း ဟာကနဲ ဟင်ကနဲ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ထိုသူ၏မျက်နှာသို့ တစ်အားကျုံး၍ ကန်လိုက်ရာ ထိုသူသည်နောက်သို့လန်၍လဲကျသွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုသူ၏ အဖော်အပေါင်း ငရှုပ်နှစ်ကောင်သည် အုတ်ခဲထက်ပိုင်းကျိုးကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအား ထုရန် ချိန်ရွယ်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထုနိုင်ရန်အတွက် ခေါင်းကိုထိုး၍ ပေး၏။ အမှန်တကယ် ထုချလိုက်သောအခါ၌ ဘေးသို့ တိမ်းသည်ဆိုရုံမျှ တိမ်းလိုက်ရာ အုတ်ခဲကျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ နားရွက်ဘေးမှ ဝီခနဲ’ဖြတ်၍ သွားပြီးလျှင် တံခါးကိုပင် မှန်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူ၏ အရှိုက်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်၏ မာကျစ်သောလက်သီးဖြင့် တစ်အားကျုံး၍ ထိုးလိုက်ရာ ထိုသူလည်း နေရာ၌ လဲပြန်လေ၏။ထို့နောက်တွင်ကား မြောက်မြားစွာသော ငရှုပ်တို့သည်-ဟိုမှသည်မှ ရောက်လာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ကျားဆိုးကို ဝိုင်း၍သတ်သည့်အလား သဲကြီးမဲကြီးရိုက်နှက်၍သတ်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒဏ်ရာများရလျက် နေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေတော့။ သို့ရာတွင် သတိလစ်ခြင်းမရှိပါ။ ခေါင်းမှာမူ အနည်းငယ် မူးဝေသွား၏။ ခေါင်းမူးပျောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်ကြသော ငရှုပ်များသာမက ကျွန်ုပ်လက်ချက်ကြောင့်လဲ၍နေသော ငရှုပ်နှစ်ကောင်ပင် မရှိတော့ပေ။ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုင်ခုံကို အားပြု၍ထလိုက်ရာ ချိန်ခွင်ဘေးရှိ အလေးများအနီး၌ အကြွေးစာရင်းမှတ်သောမြေဖြူကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုမြေဖြူကလေးကို ကောက်ယူကာ တင်တင်ပိတ်၍ ထားသောတံခါးပေါ်၌"ရှင်းပြပါရစေ တင်တင်ရယ်” ဟူသောစာကို ရေးလိုက်မိလေ၏။ စာရေးပြီးသော အခါ၌"ဟေ့ကောင်” ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ နံပါတ်တုတ်ကိုင်၍ထားသော ပုလိပ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အခြားလူတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။ ပုလိပ်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်အား တစ်အားဆုပ်ကိုင်ကာ"ဟေ့ကောင် လိုက်ခဲ့” ဟုဆို၍ တစ်အားဆောင့်ဆွဲခေါ်ငင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးခေါင်းထက်မှ သွေးများယိုစီးကျလျက် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပုလိပ်နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

ဂါတ်သို့မရောက်မီ၌ ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်အားစကားစလေ၏။

“ဒီအမှုဟာအလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ် အနည်းဆုံးကျနိုင်တယ်”

"များလှချည်လား ပုလိပ်ကြီးရယ်”

“များဆို ပုဒ်မက ၃၇၆ ကိုးကွ"

“ပုဒ်မ ၃၇၆ ဆိုတာ ဘာအမှုလဲဗျ”

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုလေကွာ"

ပုလိပ်ကား ကျွန်ုပ်အား ခြိမ်းခြောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူပြောသောပုဒ်မမှာ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုပုဒ်မလည်း မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မသိဟန်ဆောင်၍-. .

“လွတ်အောင်မတတ်နိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ”

“ကျွန်တော်လဲ အရိုက်ခံရတာပဲဗျာ၊ မသက်သာဘူးလား”

“မရဘူးကိုယ့်လူ၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ပဲ၊ ကြိမ်ဒဏ်တောင်ပါချင်ပါဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်၏လက်မှ လွတ်ရန်အတွက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လုပ်ကြံရပေတော့မည်။ အကောင်းဆုံးမှာ ဂါတ်သို့ မရောက်မီ လွတ်မြောက်ရန်ဖြစ်၏။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ပုလိပ်ကြီးအခုကိစ္စက တစ်ဖက်ကလဲ တရားလိုအဖြစ်နဲ့ တိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲဗျာ၊ ရန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေလို့ ငြိမ်သက်သွားအောင်တားပေးဖို့ ခင်ဗျားကို ခေါ်တာပဲ၊ အမှုဖွင့်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား ငွေတစ်ဆယ်ယူပြီး ကျုပ်ကို လွှတ်လိုက်ဗျာ”

“မင်းက ငါ့ကို လာဘ်စားတဲ့ကောင်မှတ်လို့လား”

“နှစ်ဆယ် ယူဗျာ”

“ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်လဲ၊ အမှုကြီးသွားချင်သလား”

“သုံးဆယ် ယူဗျာ”

“ပြောလေ ကဲလေပါလား"

"လေးဆယ် ယူဗျာ”

“ဒီကောင် တယ်ခက်ပါလား"

“မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ဟောဟို အရက်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်မယ်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် အနည်းငယ် တွေဝေလာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကပင်

သူ၏လက်ကို ဆွဲ၍အရက်ဆိုင်ဘက်ဆီသို့ ခေါ်ရလေ၏။ အနည်းငယ်ရုန်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ပါ၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အရက်တစ်လုံးနှင့် အမြည်းများကိုမှာယူ၍ တိုက်ကျွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်းသူက အတင်းသောက်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်က အရက်မသောက်ရသောဆေးများ ထိုး၍ထားကြောင်း အကြောင်းပြ၍ ငြင်းဆိုပြီးလျှင် သူ့ကိုသာဖိ၍တိုက်၏။ အတော်အတန်မူးသည့်အခါ၌ ငွေနှစ်ဆယ်ထုတ်၍ပေးပြီးလျှင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပြန်၍လာလေ၏။

ထိုပုလိပ်မှာမူ .. ဆိုင်အတွင်း၌ ဒေါင်ချာစိုင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် သင်္ဘောဆိပ်၌ သင်္ဘောလာသည်ကို စောင့်၍ သင်္ဘောလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေကောင်းလေသန့်ရသော ဦးပိုင်း၌ ထိုင်၍ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့၏။

ထိုသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရာတွင်..မြစ်ခွဆုံသို့ရောက်လျှင် ဆေးလိပ်သောက်မည်ဟု အိတ်တွင်းသို့ နှိုက်လိုက်ရာ ကြေးကူးဆစ် မုန့်အတွင်း၌ ထည့်၍ပေးခဲ့သော ပိုးစကလေးကို နှိုက်မိလေ၏။

ထိုပိုးစကလေး၌ပါ ရှိသောအငတ်ပုံပြင်မှအငတ်ကမောင်ကြီးဆိုသူအား ပြောသောစကား၌

“သူ့ကိုရက်စက်ခဲ့တဲ့လူတွေကိုလဲ သူဟာ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ သူနဲ့တန်သလောက် ပြန်ပြီးဒဏ်ပေးလေ့ရှိတယ်” ဟူသော စာပိုဒ်ကိုအထူးသတိထား၍ ဖတ်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်းငယ်စဉ်ကပင် လူတို့၏ ရက်စက်မှုများကို ခါးစည်း၍ ခံခဲ့ရသူဖြစ်ရာ..ထိုစာကိုဖတ်မိပြီးနောက် တန်သလောက်ပြန်၍ဒဏ်ပေးလိုစိတ်များ ပေါ်ထွက်၍လာ၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ..တန်ပြန် သို့မဟုတ် ဒဏ်ပြန်လိုစိတ်များယိုဖိတ်၍လာလေ၏။

မြယဉ်ကြောင့်အရိုက်ခံခဲ့ရစဉ်က ရိုက်သူများအပေါ် ပို၍ခံပြင်းမိ၏။ မြယဉ်ကိုမူ ထင်သလောက် စိတ်မဆိုးခဲ့ပါ။ ယခု ကျွန်ုပ်အမြတ်နိုးဆုံး၊ ကျွန်ုပ်အချစ်ဆုံးဟုဆိုရသော တင်တင့်ကြောင့် အရိုက်ခံရသည့်အခါ၌မူ ရိုက်သူများထက် တင်တင့်အပေါ်၌ နာကြည်းသွားလေ၏။

တင်တင့်ကို နာကြည်းခြင်းသည် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုနာကြည်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက်ဆိုနိုင်ပေသည်။ တင်တင်၏ရက်စက်မှုမှတဆင့် လူတို့၏ ရက်စက်မှု၊ အသိဉာဏ်မဲ့မှုတို့အား ခုနှစ်စဉ်အမျှင်တန်းလျှောက်၍စဉ်းစားကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ရက်စက်ခဲ့၊ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသူများအားလုံးကို တရေးရေးပေါ်၍လာလေတော့၏။ ထိုသူတို့မှာ

အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

(၁) ကျွန်ုပ်အား သားချင်းသမီးချင်းမစာနာဘဲ အိမ်သာအောက်၌ ချေးဇလား ရွှေ့ခိုင်းခဲ့သော ဘီအိုစီစာရေးကြီး ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်ပုတို့ဖြစ်၏။

(၂) မခင်ရီနှင့် မတင်ရီတို့ ညီအစ်မဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား လက်စွပ်မခိုးပါဘဲလျက် လက်စွပ်ခိုးသည်ဟုဆိုကာ မျက်နှာကို ဖိနပ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း ပြုခဲ့ကြသူများ။ ထိုအထဲ၌ မခင်ရီ၏ယောကျ်ားကိုတင်ဝင်းဆိုသူလည်းပါ၏။

(၃) ကိုရုပ်ဆိုး ဆိုသည့် လူလိမ်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ချွေးနှဲစာကလေးကို အိမ်ရောင်းမည်ဟုဆိုကာလိမ်လည်သွားသူဖြစ်၏။

(၄) တာမွေဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦး ထိုသူကိုမူနာမည်မသိပေ။ လူကိုတော့ကောင်းစွာမှတ်မိနေ၏။ ကျွန်ုပ်အားကိုရုပ်ဆိုးကလိမ်လည်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ငွေလည်းဆုံး၊ အိမ်လည်းမရ ဖြစ်နေချိန်၌ အိမ်ရှင်ဦးဘသိုက်ဘက်မှ နေ၍ဝင်ရောက်ကာ ကျွန်ုပ်အားငေါက်ငမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။

(၅) ခနောင်တိုမှ သူဌေးဦးကျော်ဝင်းနှင့် သူ၏တပည့်များ။ ကျွန်ုပ်အား အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ရိုက်နှက်ခဲ့သူများ။

(၆) မြယဉ်..ကျွန်ုပ်က အနစ်နာခံ၍ ကူညီပါလျက် ကျွန်ုပ် ဒုက္ခရောက်စဉ်၌ အဖြစ်မှန်ကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုသူ။

(၇) တင်တင် ကျွန်ုပ်က ဖြေရှင်းခွင့်တောင်းပါလျက် ဖြေရှင်းခွင့်မပေးပဲ အော်ဟစ်ခဲ့သူ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရိုင်းများဝင်လာအောင် နှိုးဆွပေးခဲ့သော စနက်တံဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်၌ဖော်ပြခဲ့သော သူများအား (ကြေးကူးဆစ်၏စကားဖြင့်ပြောရလျှင်) သူ့ဟာနှင့် သူ တန်သလောက် ပြန်၍ဒဏ်ခတ် ဆုံးမသင့်သူများဟု သဘောထားမိလေတော့၏။ အချို့သောသူများမှာ တိုက်ရိုက်ဒဏ်ခတ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း အချို့မှာမူ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်မှသာလျှင် ပို၍သဘာဝကျပေမည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရပါမူ သားချင်းသမီးချင်းမစာနာပဲ ကျွန်ုပ်အား အိမ်သာအောက်သို့ဝင်စေ၍ ချေးဇလား ရွှေ့ခိုင်းခြင်း၊ အိမ်သာ အခင်းများကို ခင်းခိုင်းခြင်း စသော ရွံ့ရှာဖွယ်ရာတို့ကို ပြုလုပ်စေခဲ့သည့် ဘီအိုစီ စာရေးကြီးနှင့် စာရေးကြီးကတော် ဒေါ်ပုတို့အား ဒဏ်ခတ်ရာ၌ သူတို့နှစ်ဦးကို တိုက်ရိုက်ဒဏ်ခတ်၍မဖြစ်ပေ။ သူတို့၏သားကို ဤကဲ့သို့ မညှာမတာ

ယုတ်နိမ့်သောအလုပ်များကို လုပ်ခိုင်း၍ သူတို့အား သိစေ၊ မြင်စေခြင်းသာလျှင် သဘာဝကျသော ဒဏ်ခတ်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အချို့သောသူတို့သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ရက်စက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြန်၍ဒဏ်ခတ်ဆုံးမခြင်းမလိုသော သူများလည်းရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်အား သတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့သော ငကြွဲဆိုပါစို့။ ထိုသူအား ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့်ကျွန်ုပ်ကလည်း သူအား ထပ်မံ၍ဒဏ်ခတ်ခြင်း မပြုလိုပါ။ အဘယ်ကြောင့်မူ တစ်လှည့်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်ခွင့် ရခဲ့ပြီးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို သင်္ဘောဦးခန်းတွင်ထိုင်လျက် တစိမ့်စိမ့်တွေးမိတိုင်း ဒဏ်ခတ်၍ဆုံးမခြင်းအမှုကို ပြုလုပ်ရန်အတွက် စဉ်းစားလာခဲ့ရာ သင်္ဘောသည်..ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကြာရိုးကို ထက်လှစွာသော သင်တုန်းဓားဖြင့် လှီးဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်လေတော့သတည်း။ကျွန်ုပ်၏မှတ်စု၌လည်း အောက်ပါစာကို ရေးမှတ်ထားမိလေတော့၏။

[မည်မျှပင် ရိုးသားစွာနေသည်ဖြစ်စေ၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိပေမည်။ ဥပမာအားဖြင့် အပြစ်မဲ့သော ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကို ကြည့်စမ်းပါ။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၂၃

ကျွန်ုပ်နှင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်း အင် ကုမ္ပဏီ

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်ငှားရမ်းထားသော ရွှေတောင်တန်းလမ်း အမှတ် ၁၁၁ သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီးလျှင် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်လေတော့၏။

ဤအချက်သည်ရာဇနီတိလာရန်အောင်ကြောင်းခြောက်ဖြာတွင်ဖော်ပြထားသော" ဟူသော အချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ငှားရမ်းထားသောတိုက်မှာ သုံးထပ်တိုက်ဖြစ်ရာ အောက်ဆုံးထပ်၌ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအတွက်အသုံးပြုရန် စီစဉ်ရလေ၏။ ဤသို့စီစဉ်ရာ၌ မစ္စတာရှောင်ငှါး၏အကူအညီကို များစွာ ယူရလေသည်။

အောက်ဆုံးထပ်ကို ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအဖြစ် စီစဉ်သည်ဆိုရာ၌ ရုံးသုံးပရိဘောဂများကို ဝယ်ယူ၍ နေရာချထားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူခဲ့သော ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

၁။ အနံ ၃ ပေ၊ အလျား ၄ ပေခန့်ရှိသော စားပွဲကြီးနှစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး။ ထိုစားပွဲနှစ်လုံးမှာ ကျွန်ုပ်ခန့်ထားမည့် အဝယ်ဘက်မန်နေဂျာ ခေါ် Purchasing Manager နှင့် အရောင်းဘက်မန်နေဂျာ ခေါ် Marketing Manager နှစ်ဦးအတွက် ဖြစ်ပေသည်။

၂။ စာရေးကြီးအတွက် နှစ်ဖက်အံဆွဲလေးဆင့်ပါ စားပွဲတစ်လုံး။ ၎င်းစားပွဲမှာ မန်နေဂျာများ၏ စားပွဲလောက် မကြီးပေ။

၃။ စာရေးများအတွက် နှစ်ဖက်အံဆွဲ တစ်ခုစီပါသည့် စားပွဲအသေးခြောက်လုံး။

၄။ စာရွက်စာတမ်းထည့်ရန် ဗီရိုကြီး ၄ လုံးနှင့် ဖိုင်တွဲများတင်ရန် သစ်သားစင် ၆ ခု၊ မီးခံသေတ္တာ တစ်လုံးနှင့် ဆင်နားရွက်တံခါးများတပ်ဆင်ထားသည့် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော သစ်သားခန်းဆီးများ ဖြစ်ပေသည်။

၅။ တယ်လီဖုန်း၊ ခေါတ်မီး၊ ပန်ကာ စသည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေသည်။

၆။

သစ်သားဝက်ခြံကလေးပြုလုပ်၍ငွေကိုင်စာရေးအတွက်ငွေသွင်းငွေထုတ်ပြုလုပ်ရန်သီးခြား

ကျွန်ုပ်နှင့်မစ္စတာရှောင်ငှါးသည်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကိုမိမိသဘောအလျောက် ခေါ်ယူ၍ပြသကာ အကြံဉာဏ်တောင်းရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ယူခဲ့သော ပန်းချီဆရာကြီးမှာ လွန်စွာ ဂိုက်ဆိုက်ကောင်းသော ဦးအောင်မြတ်ကျော် ဆိုသည့် ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လန်ချားစီး၍ရောက်လာပြီးလျှင် ပန်းချီမျက်စိဖြင့် ကြည့်ကောင်းအောင်နေရာချထားပေးလေသည်။ ဤသို့လာရောက်၍ ကြည့်ရှုပေးရန်အတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေ ၁၅ ကျပ်ပေးရလေ၏။

မှတ်ချက်။ လန်ချားဆိုသည်မှာ ဘီးနှစ်ဘီးပါ၍ လူဖြင့် ဆွဲရသော လှည်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။ အသက် ၂၅ နှစ်အောက် စာဖတ်သူများသည် လန်ချားကို မြင်ဖူးကြမည်မဟုတ်သဖြင့် ဗဟုသုတအဖြစ်သိစေရန် လန်ချားပုံကိုပါ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာရှောင်ဝါးသည် ပရိဘောဂများကို နေရာချထားပြီးနောက် စာရင်းစာအုပ်များ၊ ဖိုင်တွဲများ၊ မင်အိုးမင်တံ၊ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းစာထည့်ရန်ခြင်း၊ စက္ကူစုတ် ထည့်သည့် အမှိုက်ခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ လက်နှိပ်စက်၊ ဂက်စတင်နာ ခေါ် စာကူးစက် အစရှိသည့် ရုံးသုံးပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကြပြန်၏။

အလုံးစုံ စီစဉ်ပြီးသောအခါ၌ ကုမ္ပဏီကို နာမည်ပေးရန် ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားကြရပြန်၏။

“မစ္စတာရှောင်ဝါး..ကုမ္ပဏီနာမည်ကို ဘယ်လိုပေးကြမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က အကြံဉာဏ်တောင်းလိုက်ရာ မစ္စတာရှောင်ဝါးကပြုံးလျက်

“ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီပေါ့ဗျာ မကောင်းဘူးလား” ဟုပြန်၍ပြောလေ၏။

“ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်ဗျာ"

“ဒီလိုဆိုရင် ဆိုင်းဘုတ်ရေးဖို့ ပန်းချီဆရာကြီးဆီ သွားမယ် ကိုဘကွန်း”

“အဟုတ်ပဲဗျို့

ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာရှောင်ဝါးသည် ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ရေးရန်အတွက်

ပန်းချီဆရာထံသို့ သွားကြပြန်၏။ ပန်းချီဆရာမှာလည်း တစ်ခြားသူမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ရုံးခန်းနေရာချရန် ခေါ်ယူခဲ့သော ပန်းချီဆရာကြီးဦးအောင်မြတ်ကျော်၏ တပည့် ကိုတင်မောင်ဆိုသူဖြစ်၏။ ကိုတင်မောင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ"လှမောင်အတ်” ဆိုသော ပန်းချီ ဦးလှမောင်၏ ဆိုင်၌ ဆိုင်းဘုတ်ရေးလျက်ရှိပေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ထို လှမောင်အတ် ပိုင်ရှင်မှာ နောင်အခါ၌ ဂျီလှမောင် ဟူ၍ ကျော်ကြားသော ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာလေ၏။ မကြာသေးမီက ကွယ်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များအပြင် အခြားသော စာအုပ်အချို့ကိုလည်း ရေးသားသွားလေသည်။(စာရေးသူ)

ဤနေရာ၌ ဖွင့်ပြီးသော ကုန်တိုက်ကြီးများ၏ စာရင်းကို ရေးသားရန်လိုပေသည်။

ရိုးကုမ္ပဏီ

သက္ကရာဇ် ၁၈၆ ၇ ခုကတည်းက တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့်မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိ၏။ အပ်မှနေ၍ စက်ဘီးတိုင်အောင် ရောင်းချလေသည်။ မျက်နှာဖြူပိုင်ဖြစ်၏။ (ယခု လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အား ဦးစီးဌာန သန်းခေါင်စာရင်းရုံး)

ဝိုက်တဝေးတိုက်အရင်းငွေ ၁၈ သိန်းခန့်ဖြင့် တည်ထောင်ခဲ့၏။ မျက်နှာဖြူ ပိုင်ဖြစ်၏။ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်တွင် ရှိ၏။ (ယခု ကုန်သွယ်ရေးရုံး)

ဝဗ်ဆင်တိုက် အရင်းငွေ ၁၅ သိန်းခန့်ဖြင့် တည်ထောင်ခဲ့၏။ မျက်နှာဖြူပိုင်ဖြစ်၏။ (နောင်တွင်စိန်ဘရားသားတိုက်ဟူ၍ မြန်မာပိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။) ပန်ဆိုးတန်းလမ်း၌တည်ရှိ၏။ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်း၏။

ချီဇာတိုက်-ကိတ်မုန့်ချည်းသက်သက်ရောင်း၏။ မြန်မာလူမျိုးများသည် ကိတ်မုန့်ကို"ချီဇာမုန့်” ဟူ၍ ခေါ်ကြသည့် တိုင်အောင် ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်း၌ တည်ရှိ၏။ ဂျူးအမျိုးသားပိုင်ဖြစ်၏။

ဗီရာနာကဖီးတိုက် ဂရင်းဟိုတယ်နေရာ၌ဖြစ်၏။)-ပွဲနေပွဲထိုင်ကျင်းပ၍ မုန့်ရောင်းသောတိုက်ကြီးဖြစ်၏။ ပြင်သစ်ပိုင် ဖြစ်၏။

ကွန်တီနင်တယ်တိုက်-မုန့်ချည်းသက်သက် ရောင်းသောတိုက်ဖြစ်၏။ ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်တွင်ရှိ၏။ မျက်နှာဖြူပိုင်ဖြစ်၏။

ဤမျှ ငွေရင်းငွေနှီးများသော လူမျိုးခြားပိုင်ကုန်တိုက်ကြီးများအား အန်တု၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီကို မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသည့် စကားပမာ တည်ထောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ကြီးတပ်ပြီးသည့်အခါ၌ ကုမ္ပဏီအတွက် အသုံးပြုရန် ရိုက်တင်းပက် ခေါ် စာရေးစက္ကူကိုလည်း ပြင်ဆင်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်ပြင်ဆင်သော ကုမ္ပဏီစာရေးစက္ကူမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

PONAR BAKOON

BUSINESS AGENT

ပုဏ္ဏားဘကွန်း ကုန်သည်တိုက် ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်း

No. 111, Shwedaungdan St.

Yangon Myanmar

Date

Bankers:

Thomas Cook & Sons Phone : 4711

ဘဏ်တိုက် -..သောမတ်ကွတ် နှင့် သားများ ဘဏ်

တယ်လီဖုန်း ၄၁ ၇၇

Telegraphic Address P. O. Box

ကြေးနန်းလိပ်...ပုဏ္ဏား ••••

စာတိုက်သေတ္တာနံပါတ်

REF:……………

SUB:………………

ထိုခေါင်းစီးစာတန်းကို ကရော့စလေ ခေါ် အကောင်းစားစာရေးစက္ကူ၌ ရိုက်နှိပ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကုန်တိုက်အတွက် အသုံးပြုရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

အပိုင်း-၂၄

အလုပ်ခန့်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ၌ ကုမ္ပဏီအတွက် မန်နေဂျာမှ အစပြု၍ အလုပ်သမားများကို ခန့်ရန် စီစဉ်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီအတွက် အောက်ပါနေရာများ လစ်လပ်လျက်ရှိလေ၏။

၁။ အဝယ်မန်နေဂျာ ၁ ယောက် လခ ၃၀၀ကျပ်

၂။ အရောင်းမန်နေဂျာ ၁ ယောက် လခ ၃၀၀ကျပ်

၃။ ငွေကိုင်စာရေးကြီး ၁ယောက် လခ ၁၀၀ကျပ်

၄။ ရုံးအုပ်စာရေးကြီး ၁ ယောက် လခ ၁၀၀ကျပ်

၅။ အဝယ်ဘက်ဌာနစာရေး ၃ ယောက် လခ ၇၀ကျပ်

၆။ အရောင်းဘက်ဌာနစာရေး ၃ယောက် လခ ၃၀ကျပ်

၇။ လက်နှိပ်စက်စာရေး ၁ ယောက် လခ ၃၀ကျပ်

၈။ဒစ်ပက်ခေငွစာလက်ခံသူစာရေး ၁ယောက် လခ ၂၀

၉။ ပြွန်း ၁ယောက် လခ ၂၀ကျပ်

၁၀။ စာပို့ခိုင်းရန် ချာပရာစီ ၁ ယောက် လခ ၂၀

၁၁။ ဒရဝမ် ၁ ယောက် လခ ၁၅ကျပ်

၁၂။ ပက်ကာကလပ် ခေါ် ကုန်ထုပ်စာရေး ၁ လခ ၁၅ကျပ်

၁၃။ ဂျာဒူး ခေါ် တံမြက်လှည်း ၁ယောက် လခ ၁၀ကျပ်

စုစုပေါင်း ၁၈ ယောက်

စုစုပေါင်း လူ ၁၈ ယောက်ကို ခန့်ထားရမည်ဖြစ်၏။ လစဉ် ကျွန်ုပ်ပေးရမည့်

လစာငွေများမှာ စုစုပေါင်း ၉၉ဝ ကျပ်ဖြစ်၏။ မီတာခ၊ တိုက်လခ၊ စာတိုက်ခတယ်လီဖုန်းခ၊ မော်တော်ယာဉ်ခများပါဆိုလျှင် ၂၀၀၀ ကျပ်ခန့် ကုန်ကျပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် အကြမ်းဖြင်း လျာထားပြီးနောက် ကုမ္ပဏီအတွက် လူများ ရွေးချယ်ခန့်ထားရန် စီစဉ်ရလေ၏။ ထိုသို့ခန့်ထားရာ၌ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော စာရင်း၌ မပါသည့် ရာထူးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုနေရာမှာ လခ ၅၀၀ ကျပ်ခန့် အနည်းဆုံးပေး၍ ခန့်ရမည့် Managing Director ခေါ် မန်နေဂျာချုပ်ရာထူးနေရာပင်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာကိုမူ တစ်ခြားလူမခန့်ဘဲ လခ ၅၀၀ ကျပ် သတ်မှတ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လုပ်လေ၏။ လစဉ်လတိုင်းလည်း လခ ငွေ ၅ဝဝ ကျပ်ကို ကျွန်ုပ်အတွက် ထုတ်ယူရလေ၏။

ထို့နောက် မစ္စတာရှောင်ငှါးအား အရောင်းမန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာရှော Caicom အလုပ်သမားများခန့်ထားရန်အတွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စဉ်းစားကြရာ ပထမဦးဆုံး ခန့်ရမည့်သူမှာ တောက်တိုမည်ရခိုင်းစေရန်“ချာပရာစီ” ကို အရင်ဆုံးခန့်ထားရန် လိုအပ်ကြောင်းသိရလေ၏။

ထို့ကြောင့်သတင်းစာတွင်"ချာပရာစီတစ်ဦး အလိုရှိသည်” ဟူသော ကြော်ငြာတစ်ခုကို ထည့်လိုက်ရာ များစွာသော မြန်မာလူငယ်များသည် စုပြုံ၍ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူများအား တစ်ဦးစီ တွေ့ဆုံ၍ အင်တာဗျူးလုပ်ကြရပြန်၏။

ချာပရာစီလုပ်ရန်လာရောက်လျှောက်ထားကြသောသူများအနက်ဆယ်တန်းအထိပ ပြောတတ်သူများ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်များ ပါဝင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချာပရာစီအလုပ်နှင့် မထိုက်တန်လောက်အောင် ပညာတတ်နေသူများကို ပယ်ချခဲ့လေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူမျိုးကို ခန့်မိပါက ကုမ္ပဏီပါ ပျက်၍သွားနိုင်၏။ မိမိရာထူးက ချာပရာစီဖြစ်ပါလျက် ရုံးအုပ်စာရေးကြီးကိုလည်း ကိုယ့်လောက်နားလည်သည်၊ တတ်သည်ဟု မထင်၊ မန်နေဂျာကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် သဘောထားကာ ခိုင်း၍ မရခိုင်းပြန်လျှင်လည်း မချေမငံ ပြောပေလိမ့်မည်။ မြင်းခွာတစ်ဖက်ပြုတ်သဖြင့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ရှုံးရသော ဥပမာကဲ့သို့ ချာပရာစီကြောင့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံး စိတ်ဓာတ်ကျကာ ပျက်စီးနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချာပရာစီကို ရွေးချယ်ရယဉ်လည်းကောင်း၊ ပွဲ့န်း ခေါ် ရုံးလုလင်ကို ရွေးချယ်ရာဉ်လည်းကောင်း မန်နေဂျာကို ရွေးချယ်ရသည်ထက် ပို၍ ဂရုစိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအမြောက်အမြားကို တစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံ၍ စစ်မေးပြီးလျှင် ကွန်နီ ဆိုသော ကုလားလေးတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ခန့်ထားလိုက်လေ၏။

ချာပရာစီခန့်ပြီးနောက် ရုံး၌ခိုင်းစေရန်.. ပွဲ့န်းတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခန့်ထားရပြန်၏။ ပွဲ့န်းနေရာအတွက်လည်း မြန်မာအမျိုးသား လူငယ်လူရွယ် အမြောက်အမြား အလုပ်လျှောက်ကြလေ၏။ ထိုလျှောက်ထားသူများအနက်မှ မောင်ဖြူလေးဆိုသည့် သူငယ်လေးတစ်ဦးအား ပွဲ့န်းအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ထို့နောက် စာရေးများကို ရွေးချယ်ရပြန်၏။ စာရေးနေရာများအတွက်လည်း စုပြုံ၍ လျှောက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မစ္စတာရှောင်ဝှါးသည် လျှောက်ထားသူများကို တစ်ဦးချင်းခေါ်ယူ၍ မေးမြန်း စစ်ဆေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့စစ်ဆေးရာတွင်အိုင်အေတန်းထိအောင် ပညာသင်ခဲ့သော မောင်မြဒင်ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ဦးအား ခေါ်ယူမေးမြန်းရာတွင် -

“မောင်မြဒင်က အိုင်အေအထိပညာသင်ဖူးတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကလေး ပညာတတ်တာပဲ"ဟု စကားစလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တတ်ပါတယ်"

“မောင်မြဒင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့ကွာ၊ မောင်မြဒင်လဲ အလုပ်လုပ်နေပြီအဲဒီအချိန်မှာ ကုမ္ပဏီကြီးကိုမီးလောင်ရင် မောင်မြဒင် ဘာလုပ်မလဲ"

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အပြင်ကိုထွက်သွားမယ်”

“ဟေ..မီးတွေ ဘာတွေ ဝိုင်းမသတ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က စာရေးအလုပ်လျှောက်တာပဲ၊ မီးသတ်သမားမှ မဟုတ်ဘဲ...

"ဟေ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေဝိုင်းပြီး မသယ်ဘူးလား”

“ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးမီးလောင်နေမှပဲ၊ သယ်လဲဘာထူးဦးမှာလဲ၊ မသယ်သင့်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ အသစ်က ပြန်ပြီးစ,တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်ုပ်က မောင်မြဒင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို အထူးနှစ်သက်သွားလေ၏။ ထိုလူမျိုးသည် သူတစ်ပါး၏အလုပ်၌ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းပြုတတ်လိမ့်မည်

မဟုတ်။ မိမိတာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ခန့်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ တွက်ချက်မှုသည် မည်မျှ မှန်ကန်သနည်းဆိုမူ ထိုသူငယ်သည် နောင်တစ်ချိန်၌"ဂဲဒေါက်မြဒင်” ဟူ၍ ကျော်ကြားခဲ့သော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာလေ၏။

နောက်တစ်ယောက်မှာ မောင်ကြည်ဝင်းဆိုသူကို အင်တာဗျူး ပြုလုပ်ခဲ့ရာတွင် -

“မောင်ကြည်ဝင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမှာ ကုမ္ပဏီ အရှုံးပေါ်နေရင် မောင်ကြည်ဝင်း ဘာလုပ်မလဲ”

"လခလျှော့ယူပါ့မယ်တခြားလူတွေကိုလဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ လခလျှော့ယူဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါ့မယ်”

မောင်ကြည်ဝင်းကို မခန့်ခဲ့ပါသူသည် ကျွန်ုပ်အကြိုက်ကိုလိုက်ပြောနေခြင်းသာဖြစ်၏။ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှု မည်မျှမှန်ကန်ပါသနည်းဆိုမူ နောင် တွင် မောင်ကြည်ဝင်းသည် လိမ်လည်မှုများစွာဖြင့် ထွက်ပြေးနေသည်ဟု သတင်းစာ၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ယောက်မှာ ငွေကိုင်ဟာရေးနေရာ၌ လျှောက်ထားသူ မောင်သော် ဖြစ်၏။

“မောင်သော်..ပညာဘယ်လောက်အထိသင်ဖူးသလဲ"

“မြန်မာသက်သက် ဆယ်တန်းပါ”

“အနော်ရထာမင်းကြီးနန်းတက်တာ ဘယ်နှခုနှစ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ငါတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်ခံဟာ ဘယ်သူလဲ”

“မသိပါဘူး”

“ချောကလက်နဲ့ ဘာနဲ့စားရင် သေတတ်သလဲ"

“မသိပါဘူး”

“အင်္ဂလိပ်လို ပိုးဟတ်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မသိပါဘူး”

“မင်းကလဲ ဘာမှမသိပါဘဲကလားကွမင်းသိတာပဲပြောပါတော့”

“ကျွန်တော်သိတာက ငါးကျပ်တန် အရွက် ၂၀ ကို ငွေတစ်ရာ၊ ဆယ်တန် ၁၀ ရွက်ကို ငွေတစ်ရာ၊ မူးစေ့ ၈၀၀ ကို ငွေတစ်ရာပဲစေ့ ၁၆၀၀ ကို ငွေတစ်ရာ၊ မတ်စေ့ ၄ပပ ကို ငွေတစ်ရာ၊ ငါးကျပ်တန် ၁ပ ရွက် ဆယ်တန် ငါးရွက် ကို ငွေတစ်ရာ၊ မူးစေ့ ၄ပ၀ ပဲစေ့ ၈၀၀ ကို ငွေတစ်ရာ ...

“ဟိုး .. ဟိုး..တော်ပြီ၊ မင်းကိုခန့်လိုက်ပြီ”

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာရှောင်ငှါးတို့သည် လူများကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီးလျှင် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းကိစ္စကို ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ၏။

အပိုင်း-၂၅

ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ

ကျွန်ုပ်၏ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီမှာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မည်သည့်ကုန်ပစ္စည်းမှ မရှိပါပေ။ သို့ရာတွင် Business Agent ခေါ် ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်ခြင်းမျှသာဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကုမ္ပဏီမှ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ကိစ္စရပ်များကို

“ရန်ကုန်ဂေဇက်၊ ရန်ကုန်ဒေလီနယူး၊ နယူးဘားမား၊ ဒေလီဂေဇက်”စသောအင်္ဂလိပ်သတင်းစာများ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊"သူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ဆယ်သန်း၊ တိုးတက်ရေး” စသောမြန်မာသတင်းစာများ၌ မြန်မာဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း ကြော်ငြာထည့်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီသည် အောက်ပါလုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ကြောင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြော်ငြာထည့်ရလေ၏။

(၁) မည်သည့်ပစ္စည်းဖြစ်စေ ဝယ်ယူခြင်း-ထိုသို့ဝယ်ယူရာ၌ ဆန်၊ ပဲ၊ သစ်၊ ကုန်စိမ်း၊ ခတ်သတ္တု စသော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူမည့်နှုန်းထားနှင့်တကွဖော်ပြ၍ကြော်ငြာလေ၏။

(၂) ကုမ္ပဏီတွင် လက်ခံရရှိပြီး ပစ္စည်းများကိုလည်း ကြော်ငြာ၍ ရောင်းချခြင်း၊ ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုစီ၏ ဈေးနှုန်းများကိုလည်းဖော်ပြ၍ ကြော်ငြာလေ၏။

(၃) ကုန်သိုလှောင်ခြင်းလုပ်ငန်းကိုလည်း တာဝန်ခံ၍ပြုလုပ်ပေးပြီးလျှင် သိုလှောင်ခယူခြင်း။

အထက်တွင်ဖော်ပြသော ဝယ်ခြင်း၊ ရောင်းခြင်းသိုလှောင်ခြင်း လုပ်ငန်းများမှာ တစ်ခုစီဖော်ပြနေရသော်လည်း အမှန်စင်စစ် လုပ်ငန်းအမျိုးအစားတစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ရောင်းမည့်သူများထံမှ စာရင်းယူပြီးလျှင် ဝယ်မည့်သူများထံသို့လက်လွှဲပြောင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့်ကြန့်ကြာနေလျှင် ကုန်များကို သိုလှောင်၍ ထားရသေး၏။

ဆိုင်တည်ခင်းပေးခြင်း

ကုမ္ပဏီ၌ ကုန်များစုံလင်လာသောအခါ၌ မြို့တိုင်းမြို့တိုင်းတွင် ဆိုင်ဖွင့်လိုသူများအား စာချုပ်စာတမ်းများပြုလုပ်ကာ စျေးဆိုင်များဖွင့်လှစ်ပေးသော လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်ရန် စီစဉ်ထားရလေ၏။

Sold Distributer (ဖြန့်ချီရေး)

ပစ္စည်းထုတ်လုပ်တတ်သူများထံမှ ပစ္စည်းများကို လက်ခံ၍ တစ်ဦးတည်းဖြန့်ချီ ရောင်းချသော လုပ်ငန်းကိုလည်း ကြော်ငြာ၍ ထည့်သွင်းစီစဉ်ထားလေ၏။

ဤသို့ အစီအစဉ်များပြုလုပ်၍ သတင်းစာများ၌ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ကြော်ငြာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီသို့ နယ်မှဆက်သွယ်သော ကုန်သည်များကိုထား၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ နိုင်ငံခြားသားပိုင် ကုမ္ပဏီများဖြစ်သော ချီဇာမုန့်တိုက်၊ ဗီရာနာကဖီးတိုက်များမှ နယ်တွင်မုန့်များ ဖြန့်ဖြူးပေးရန်လည်းကောင်း၊ မြို့ကြီးများ၌ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ခွဲများ ဖွင့်ပေးရန် အသင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဝိုက်တဝေးကုမ္ပဏီနှင့် ဝဗ်ဆင် အင် ဆန်း ကုမ္ပဏီမှလည်း နယ်ဖြန့်ချီရေးလုပ်ငန်းများကို အပ်နှံလေ၏၊

နယ်မှကုန်သည်များသည် ဆန်၊ ပဲ၊ သစ် စသော ကုန်များရောင်းချရန် ဆက်သွယ်သူက ဆက်သွယ်၊ ဝယ်ရန် ဆက်သွယ်သူကဆက်သွယ်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ကုမ္ပဏီသည် ဖွင့်သည့်လ၌ပင် Abstract ခေါ် စာရင်းအကျဉ်းချုပ်တစ်ခု ဆွဲကြည့်ရာ ငွေတစ်သောင်းကျော်ခန့် မြတ်စွန်းနေကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီအတွက် ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်များကို ရုံးအုပ်ကြီးမှတဆင့် အောက်ပါအတိုင်း ထုတ်ပြန်ကြော်ငြာရပြန်၏။

အင်္ဂလိပ် ခရစ္စမတ်နေ့ ၇ ရက်

အင်္ဂလိပ် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ၁ ရက်

ဘက်ကရီအစ်နေ့ ၁ ရက်

တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့ ၁ ရက်

တပေါင်းပွဲတော် ၂ရက်

အင်္ဂလိပ် အီစတာပွဲနှင့် မြန်မာနှစ်သစ်ကူး ၆ရက်

ကဆုန်လပြည့်နေ့ ၁ရက်

အင်ပါယာနေ့ ၁ရက်

အင်္ဂလိပ်ရှင်ဘုရင်မွေးနေ့ ၁ရက်

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ၂ရက်

သီတင်းကျွတ်ပွဲတော် ၃ ရက်

ဒီဝါပလီနေ့ ၁ ရက်

တန်ဆောင်တိုင် ၂ရက်

အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ ၁ရက်

ကရင်နှစ်သစ်ကူး ၁ရက်

ပေါင်း ၃၇ ရက်

ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်အပြင် တစ်နှစ်လျှင် စုစုပေါင်း ၃၇-ရက်ပိတ်ပေးရလေ၏။

Filing System (ဖိုင်တွဲပေါ်မှ စာအမှတ်)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တွင် ဂဲဒေါက်မြဒင် ဟုတွင်လာမည့် စာရေးကိုမြဒင် လာရောက်ပြသသောတခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ပေးပို့ရန် စာတစ်စောင်ကိုဖတ်ကြည့်ရာတွင် စာ၏လက်ယာထောင့် စာအမှတ်နေရာ၌ အောက်ပါအတိုင်းရေးသားထားသည်ကိုတွေ့ ရသဖြင့် အံ့ဩမိလေ၏။

စာအမှတ်မြဒင်/၁

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမြဒင်စာအမှတ်က ဘာဖြစ်လို့ မြဒင်/ ၁ လို့ရေးထားတာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာကစာတွေအများကြီးပဲမဟုတ်လား၊ နောင်တစ်ချိန်မှာဘယ်သူရေးခဲ့တဲ့စာမှန်းသိရလေအောင်ပေါ့ဗျာ၊ နောက်တစ်စောင်ရေးတော့ မြဒင်/၂နောက်တစ်စောင်ရေးတော့ မြဒင်/၃ လို့တပ်သွားမယ်”

“မဟုတ် သေးဘူးထင်တယ်၊ ရုံးလုပ်ငန်းမှာ ဒီလိုအသုံးပြုလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဖိုင်တွဲတွေကိုရော ဘယ်လိုအသုံးပြုထားသလဲ”

"လာသမျှစာတွေ ဖိုင်တွဲတစ်ခုတည်းမှာ စုပြီးထည့်ထားတယ်လေ၊ ပြည့်သွားရင် နောက်ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို အသုံးပြုတယ်”

“ဒီတော့ အကြောင်းရှိလို့ စာတစ်စောင်ရှာရင်..ရှိသမျှဖိုင်တွေအကုန်လုံးလှျှောက်လှန်နေရမှာပေါ့၊ ဒီနည်းစနစ်မကျသေးဘူး”

“ဒါတော့..ကျုပ်မသိဘူး၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကစာရေးတွေဟာကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ကိုယ်ကြိုက်သလိုအလုပ်လုပ်နေ
ကျုပ်လဲ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်တာပဲ”

“ရုံးအုပ်ကြီးက ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်လို့ မသင်ပြဘူးလား”

"ရုံးအုပ်ကြီးလဲ ကျုပ်တို့လိုပါပဲသူကြိုက်သလို လုပ်နေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးစာများ ရေးသားခြင်း၊ ဖိုင်တွဲများ စနစ်တကျထားရှိခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားတွေးခေါ်ရလေ၏။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှထွက်သောစာများသည် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သင့်ပါလျက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပုံစံတစ်မျိုးစီဖြစ်နေလျှင် နေရာကျမည်မဟုတ်ရကား ရုံးလုပ်ငန်း၌ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်စီစဉ်ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည့်အားလျော်စွာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ဗေဒင်၌ ၁၂ ရာသီ ပိုင်းသကဲ့သို့ လုပ်ငန်းကြီး ၁၂ မျိုးကို ပိုင်းခြားလိုက်လေ၏။ ၎င်းလုပ်ငန်းကြီး ၁၂ မျိုးမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

၁။ တနု မိမိကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်၍ ကြော်ငြာများ၊ ညွှန်ကြားချက်များ၊ လုပ်ဆောင်ချက်များ ပါဝင်၏။

၂။ ကပ မိမိကုမ္ပဏီပိုင်ကုန်ပစ္စည်းများ၊ ကုမ္ပဏီမှ သိုလှောင်ထားသောပစ္စည်းများ ပါဝင်၏။

၃။ သဟဇ မိမိကုမ္ပဏီမှ ထူထောင်ပေးခဲ့သော ဆိုင်ခွဲများကိစ္စပါဝင်၏။

၄။ဗန္ဓု ကုမ္ပဏီ၏ အဆောက်အအုံနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်းကောင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်းကောင်း ပါဝင်၏။

၅။ ပုတ္တရ ကုမ္ပဏီသို့ အကြံပေးချက်များ၊ ရှေ့လုပ်ရမည့် စီမံကိန်းများ ပါဝင်၏။

၆။ အာရီ ကုမ္ပဏီမှ ပေးဆောင်ရန်ရှိသော ကြွေးမြီများ၊ ကုမ္ပဏီသို့ အတိုက်အခံပြုသော အတိုက်အခံပြုချက်များ ပါဝင်၏။

၇။ ပထနီ နောင်တွင် အစုအစပ်များ ထည့်ဝင်ခြင်းကို လက်ခံမည်ဖြစ်ရာ အစုရှယ်ယာများနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများပါဝင်၏။

၈။ မရဏ ကုမ္ပဏီမှ ပေးဆပ်ရန်၊ လျော်ရန်ကိစ္စများ ပါဝင်၏

၉။ သုဘ ကုမ္ပဏီမှကျင်းပသော ဆုပေးပွဲများ၊ ဘောနပ်စ်ငွေများ ကိစ္စ ပါဝင်၏။

၁၀။ ကမ္မ ကုမ္ပဏီ၏ တိုးချဲ့သော လုပ်ငန်းကိစ္စများ ပါဝင်၏။

၁၁။ လာဘ ကုမ္ပဏီမှ ရရန်ရှိသော ကြွေးမြီကိစ္စများပါဝင်၏။

၁၂။ ဗျာယ ကုမ္ပဏီ၏ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုမှန်သမျှနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စများပါဝင်၏။

ဤသို့ ၁၂ မျိုး ခွဲခြားထားရာတွင် ယင်း တနု၊ ကဋ္ဌုပ၊ သဟဇ ဟူသော ခွဲခြားမှုမှာ ဗေဒင်ပညာ၌ ရာသီ ၁၂ ပါးနှင့် ဘာဝ ၁၂ ပါးမှ ဝေါဟာရများနှင့် သဘောတရားများကို ယူငင်သုံးစွဲခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုင်တွဲများကိုလည်း ၁၂

မျိုးစီ ခွဲခြားထားစေ၏။ စာအမှတ်ကိုလည်း ယင်းဖိုင်တွဲများအတိုင်းပင် ရေးမှတ်စေ၏။

စာအမှတ်-လာဘ/ / ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီ/ ၁၉၁၆ ဤအမည်ကို အတိုကောက်ပြုလုပ်လိုက်လျှင် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီမှာ ကြွေးတောင်းသောစာကို စာအမှတ်တပ်လျှင် ဤသို့ဖြစ်ပေမည်။ စာအမှတ်-လာဘ/ / ပဏဘက/၁၉၁၆

မျဉ်းစောင်းနှစ်ခုအကြားတွင် နေ့စဉ်ထွက်သမျှ စာအမှတ်ကို ရေးသွင်းသွားရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် ရုံးလုပ်ငန်းများကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် တစ်စထက်တစ်စ ပြုပြင်သွားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီသည် အရှိန်ရသည်ထက်ရ၍လာလေ၏။ အမြတ်အစွန်းများလည်း များသထက်များ၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဇွဲလုံ့လနှင့် အကြံဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ တည်ထောင်လိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

[မည်မျှခက်ခဲသည့် အရာဖြစ်ပါစေ၊ မဖြစ်မနေကြိုးစားလျှင် မုချဖြစ်၍လာမည်မှာ သေချာပါသည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၂၆

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဘသိုက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်၏ကုမ္ပဏီသည် တစ်လထက်တစ်လ မြတ်စွန်းသည်ထက် မြတ်စွန်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လုပ်ငန်းများကိုလည်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ စီးပွားရေးဘက်၌ အောင်မြင်လာသည့်အချိန်တွင် တစ်ခါက အလိမ်ခံခဲ့ရသော ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ တိုက်နှင့်ခြံကို ဝယ်ယူရန်ကြိုးစားရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာရှောင်ဝါးကို လွှတ်၍ ထိုခြံနှင့် တိုက်ကို ဝယ်ယူလိုကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းရာ..ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးဘသိုက်က သုံးသောင်းခွဲရလျှင် ရောင်းလိုကြောင်း စကားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ဦးဘသိုက်အား ခေါ်ယူကာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့လေ၏။

ယခုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အတော်အတန် လူရည်လည်နေပြီဖြစ်သည့်အလျောက် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရာတွင် ဝတ်လုံတစ်ဦးကို အသင့်ခေါ်ယူထားပြီးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းသို့ ဦဘသိုက်ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးကြမည့် ကျွန်ုပ်၏အရောင်းမန်နေဂျာနှင့် အဝယ်မန်နေဂျာများပါ ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ရှိနေကြသည့်အပြင်..ကျွန်ုပ်၏ရုံးအုပ်ကြီးပါ လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများ ပြင်ဆင်ပေးရန် ရှိနေလေ၏။

ဦးဘသိုက်သည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း တစ်နေရာ၌ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည့် အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အား စိန်းစိန်းကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်မည်သည့်နေရာ၌ မြင်ဖူးကြောင်း အစရှာ၍ မရသည့်အဆုံးတွင် အောက်ပါအတိုင်းမေးမြန်းလေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်တော်..ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်းမသိဘူး၊ မြင်ဖူးတာတော့ တော်တော့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဖူးတာပါပဲ“

"ဟား ဟား ကျုပ် ဘကွန်းလေဗျာ၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆိုရင် ဦးဘသိုက်ရဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကိုဝယ်တာဟာ နှစ်ခါရှိပြီလေ၊ တစ်ခါက ကိုရွှေရိုးဆီက ဝယ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ခြံနဲ့တိုက် မရတဲ့အပြင် အချုပ်တောင် ခံရဦးမလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

"သြော်..."

ဦးဘသိုက်သည် အံ့သြလွန်း၍ သြော်တစ်လုံးတည်းသာ ရေရွတ်နိုင်ပြီးလျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ကြက်သေသေ၍သွားလေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်၍နေပြီးနောက်-. .

“ကိုဘကွန်းက အဲဒီတုန်းက ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်နေပြီပေါ့..အံ့သြလောက်အောင်ကြီးပွားပါပေတယ်ဗျာ”

ဟား..ဟား..ဟား

ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါက ကလေကချေတစ်ဦးအဖြစ် အိမ်ပေါ်မှဆွဲချရန် ပုလိပ်ကို တိုင်ကြားခဲ့သော ဦးဘသိုက်၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံနှင့်တိုက်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် အကျအနပြင်ဆင်၍ ဆေးများသုတ်ပြီးလျှင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုလည်း ရိုးကုမ္ပဏီနှင့် ဝှိုက်တဝေးကုမ္ပဏီမှ မှာယူကာ အသုံးပြုလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဦးဘသိုက်၏လက်တွင် ရှိစဉ်အခါကထက် ပိုမို၍ လှပခံ့ညားသွားလေ၏။

ထိုသို့ မွမ်းမံပြင်ဆင်ပြီးနောက်ထိုတိုက်သို့ နေ့ကောင်းရက်သာရွေး၍ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

တိုက်မှကုမ္ပဏီသို့လာရန်အတွက်"ဖို့ဒ်ကားတစ်စီး ကိုလည်းဝယ်ယူရပြန်၏။

ကုမ္ပဏီမှာလည်း တစ်နှစ်အတွင်း၌ပင် သုံးသိန်းကျော် လေးသိန်းနီးပါးအထိ မြတ်စွန်းခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ခြံနှင့်တိုက်နှင့်နေသော်လည်း..အခြားသော ဇိမ်ခံသည့်အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာမရှိသည့်အလျှောက် ကုမ္ပဏီ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းများကို ကြံစည်၍ နေခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဖျော်ဖြေမှုတစ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှနေ၍ ကုမ္ပဏီသို့လာခဲ့ရာ ဗဟန်းသို့အရောက်တွင် လွန်စွာအရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထိုသူအား မြင်သည့်တစ်ခဏ..ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာရာ၌ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်နှင့် ဒရိုင်ဘာ၏ ကျောကို ပုတ်၍

ကားအရှိန်ကို..လျှော့စေပြီးလျှင် ထိုသူအား သေသေချာချာကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်က ချေးဇလားရွှေခိုင်းသော ဘကြီးအိုစီစာရေးကြီး၏သား မောင်သန်းအေး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်းကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည်..ကားကိုရပ်ရုံမျှမဟုတ်ဘဲ ကပျာကယာဆင်းကာ တံခါးကို ဖွင့်၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် မောင်သန်းအေးထိုင်၍နေသည့်အနီးသို့ သွားရောက်လေ၏။ မောင်သန်းအေးလည်း ကားပေါ်မှဆင်း၍ ၎င်းထံသို့လာနေသော ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသလိုကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ -

"မောင်သန်းအေး မဟုတ်လား ..." ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်သန်းအေးက -

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မောင်သန်းအေးပါ" ဟု ဖြေလေ၏။

"အဒေါ်တို့ ဦးလေးတို့ကော နေကောင်းကြရဲ့လား"

"ကောင်းကြပါတယ်ခင်ဗျ"

(ကျွန်ုပ်အား မမှတ်မိသေးပါ။ ဘယ်သူပါလိမ့် ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။)

"မောင်သန်းအေး ရန်ကုန်ရောက်တာ ကြာပြီလား"

"ကြာပါပြီ"

"အခု ဘာအလုပ်များ လုပ်နေသလဲ"

"လောလောဆယ် အလုပ်မရှိပါဘူးအရင်ကတော့ ခတ်ဆီဆိုင်မှာ လုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီအလုပ် ပြုတ်သွားတာ ခြောက်လလောက် ရှိပါပြီ"

"အိမ်ထောင်ကော ကျပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ အလုပ်ပြုတ်မဲ့လကမှ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်"

"ဩော်..ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်..ဒုက္ခပါပဲလားစားရေးသောက်ရေး တော်တော်ကျပ်နေမှာပဲနော်"

"ကျပ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အလုပ်ရှာပေးမယ်ဆိုလို့ ဗဟန်းကိုလာတာမောတာနဲ့ ထိုင်ပြီးနားနေတာပဲ"

"ကဲ ကဲ..တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီလိပ်စာပါသော ကတ်ပြားလေးအား မောင်သန်းအေးအားပေး၍ ကားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လာခဲ့လေ၏။ မောင်သန်းအေးသည် ကားထွက်၍သွားသည့်တိုင်အောင် ကတ်ပြားကိုတစ်လှည့်၊ ကားကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြာတာကလေးက ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်၍ လူတစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်းပြောနေပါသည်၊ လွှတ်လိုက်ရမလား သူဌေးမင်းဟုမေးရာ..ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထိုတွေ့လိုသောသူကား ကျွန်ုပ်အတပ်သိပါ၏။

ဘီအိုစီစာရေးကြီး၏သား မောင်သန်းအေးမှတစ်ပါး အခြားလူ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပြာတာကလေးနှင့်အတူ မောင်သန်းအေး လိုက်ပါ၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲရှေ့၌ ခပ်ယို့ယို ကလေး ရပ်လေ၏။

“မောင်သန်းအေး ထိုင်ပါ၊ ပြီးတော့ မင်းလာရင်းကိစ္စကိုလဲ ပြောပါ”

"ဟုတ်ကဲ့ သူဌေးမင်း ကျွန်တော် အလုပ်လိုချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ သူဌေးမင်းက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကသိနေတာပါလိမ့်”

“သိနေတာထားဦးအလုပ်ကိစ္စ ပြောကြစို့လား၊ မင်းဘယ်လို အလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်မဟုတ်လား”

“ဒီလို ရှိပါတယ်”

“မင်းမှာ အလုပ်မရှိဘူးဆိုလို့ ခန့်ရမှာလခက ၁၀၀ိ ပေးမယ်"

မောင်သန်းအေး၏ မျက်နှာသည် ရွှင်ပျ၍ သွားလေ၏။ ထိုခေတ်က ကရာနီခေါ် စာရေးကြီး၏လခမှာ ၆၀ိ မျှသာ ဖြစ်ရာ..ကျွန်ုပ်ပေးမည့် လခ ၁၀၀ိ ဆိုသည်မှာ မြို့ပိုင်ရုံးတွင်လုပ်သော ရုံးအုပ်ကြီးထက်လည်းကောင်း၊ ပုလိပ်ဘက်တွင်လုပ်သော ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးထက်လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်တွင်လုပ်သော ဆူဗဒါစစ်ဗိုလ်၏ လခထက်လည်းကောင်း ပို၍နေသည်ဖြစ်ရာ မောင်သန်းအေးသည် စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသော ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ စကားကို ဆက်၍မပြောနိုင်ဘဲ ငိုင်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အခါ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားပြီးလျှင် -

“ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်လုပ်မယ် သူဌေးမင်းလခ ၁၀၀သာ ရပါစေ” ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ ဒီအလုပ်က အခုလုပ်လိုက်၊ အခုထွက်သွားလိုက် လုပ်လို့မရဘူးအရေးကြီးတဲ့နေရာဆိုတော့ လူတိုင်းလဲ မခန့်ချင်ဘူး၊ အနည်းဆုံးခြောက်လ လုပ်မယ်လို့ စာချုပ်နိုင်မှ ခန့်နိုင်မယ်”

“လုပ်မယ်ခင်ဗျာ၊ စာလဲချုပ်မယ်၊ ဘာအလုပ်လဲ"

“ဂျာဒူးဝါလား လုပ်ရမယ်၊ ဂျာဒူးဝါလား ဆိုပေမယ့် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသွားတဲ့ အိမ်သာပါ”

မောင်သန်းအေး၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့တွ၍သွားလေ၏။ အိမ်သာသန့်ရှင်းရမည့် အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် လုပ်ချင်ပုံမရပေ။သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ပေးသော လခ ၁၀၀ိ ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်ချင်ပေ။ ဟိုဘက်သည်ဘက် စည်းရိုးပေါ် ခွထိုင်၍နေသည့်အလား မည်သည့်ဘက်ကိုတိမ်းယိမ်းရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်က လျှော့ပေးလိုက်နိုင်လျှင် မောင်သန်းအေးသည် အိမ်သာသန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တစ်ဦးတည်း နေတဲ့အိမ်၊ အိမ်သာကလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အသုံးပြုတဲ့အိမ်သာ ဒီအလုပ် လုပ်နေတာကို ဘယ်သူမှ သိမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်မှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ မနက်တစ်ခါ ညနေတစ်ခါလာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရုံကလေးပါပဲ"

မောင်သန်းအေးသည် အနည်းငယ်တွေဝေလျက်ရှိပေ၏။

“မောင်သန်းအေးမိန်းမခမျာမှာလည်းယောက်ျားစရကတည်းကအလုပ်ပြုတ်သွားတဲ့ အားငယ်ရှာပေမပေါ့၊ အခုတော့ မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါလာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပြန်သွား၊ မိန်းမကိုလည်း ဂျာဒူးဝါလားလို့ မပြောနဲ့ပေါ့၊ မိန်းမရေ-ငါတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီမှာ စာရေးအလုပ်ရတယ်ဟေ့ လို့ပြော၊ မောင်သန်းအေးကို ဘယ်သူကမှ ဂျာဒူးဝါလားလို့ ထင်ခံ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျာဒူးဝါလားဟာ တစ်လ ၁၀၀ိ မှ ရတာမှမဟုတ်ဘဲကလား”

မောင်သန်းအေးသည် ငိုင်၍နေပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို တိတိကျကျ ထပ်၍ဆုံးဖြတ်လေ၏။

“လုပ်မယ်ဗျာ”

“ကလင်..ကလင်"

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးအုပ်ကြီးကို ဘဲလ်တီး၍ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် စာချုပ်တစ်စောင်ရေးသားစေလေ၏။ စာချုပ်တွင် ခြောက်လမပြည့်မီ

အလုပ်ထွက်၍သွားပါက ငွေကို နှစ်ဆပြန်၍ လျော်ပါမည်ဟုလည်း အချက်တစ်ချက်၌ ထည့်၍ထားလေ၏။ စာချုပ်ရေးသားပြီးသည့်အခါ၌ မောင်သန်းအေးကို လက်မှတ်ရေးထိုးစေရာ မောင်သန်းအေးသည် နီမြန်းလျက်ရှိသောမျက်နှာကြီးနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား..ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါဘာခက်တာလိုက်လို့လဲ၊ ရုံးအုပ်ကြီး လောလောဆယ်သုံးဖို့ ငွေငါးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒီငွေကို လခထဲက မဖြတ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က သတ်သတ်ပေးတဲ့သဘောပါ”

မောင်သန်းအေးသည် ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသောသူအဖြစ် ကြည့်ရှုလေ၏။ ဤသူကား ရက်ရောသော သဘောရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့်များ ငါ့ကို ဂျာဒူးဝါလားအလုပ်၌သာ လုပ်စေပါသနည်း ဟူသည်ကို တွေးတောနေသည့်အလား ငိုင်၍သွားလေ၏။ ရုံးအုပ်ကြီးက"ဟေ့ကောင် လာ” ဟု ခေါ်လိုက်မှပင် ရုံးအုပ်ကြီးနောက်သို့ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံမျိုးဖြင့် လိုက်ပါ၍သွားလေ၏။

"ဟား .. ဟား…ဟား"

ကျွန်ုပ်သည် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အိမ်သာအခင်းပျဉ်များ ခင်းခိုင်းသော၊ ချေးအပြည့်ရှိသည့် ချေးဇလားကို အရွှေ့ခိုင်းသော စာရေးကြီး ဦးဘအေးနှင့် စာရေးကတော်ကြီးဒေါ်ပုတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကို ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ ချေးကျုံးခိုင်းရတော့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ယုတ်မာသောစိတ်များက ကျွန်ုပ်အားဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိစေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညက မှတ်စုစာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားခဲ့လေ၏။

[ဆင်းရဲပြီဆိုရင် နှိပ်စက်လို့ရပြီ။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၂၇

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ပြန်၍တွေ့ပြန်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် မောင်သန်းအေးအား အိမ်သာဆေးရသော ဂျာဒူးဝါလားအလုပ်ခန့်ပြီးနောက် မောင်သန်းအေး၏လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်မိလေ၏။

မောင်သန်းအေးသည် နံနက်စောစော၌ ကျွန်ုပ်၏တိုက်သို့ရောက်အောင်လာလေ၏။

ထိုသို့လာရာ၌လည်း-ဂျာဒူးဝါလားလုပ်မည့်သူ၏ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘုရင်ခံ၏ညှေ့ခံပွဲသို့တက်မည့် ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ကျနစွာဝတ်စား၍လာလေ၏။

ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အစားကောင်းများကိုချွတ်၍ အဝတ်ဟောင်းများဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်အား ခေါက်ချိုး ချိုး၍ နှာခေါင်းတွင် စည်းပြီးလျှင် အိမ်သာအားတံမြက်စည်းကြမ်းဖြင့် လှဲလေ၏။ လှဲပြီးနောက် ရေနှစ်ပုံးသုံးပုံးခန့်ဖြင့်လောင်း၍ ဆေးပြီးလျှင်"ဖိနိုင်” ခေါ် ကာဘော်လစ်ဆီဖြင့် ပက်ဖြန်းလေ၏။ အလုံးစုံသန့်ရှင်းစေပြီးနောက် ရေတွင်း၌ရေချိုးကာ အဝတ်ဟောင်းများကိုချွတ်၍ အဝတ်သစ်များကို ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ဆင်နီတံဆိပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ကာ ပြန်သွားလေ၏။

ထိုသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ညနေ ၆ နာရီလောက်တွင် တစ်ခေါက်ထပ်၍လာပြန်ပြီးလျှင် အထက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်၍ ပြန်သွားပြန်၏။

ဤသို့ လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရာ သုံးလမြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်က မောင်သန်းအေးအား ခေါ်တွေ့ကာ အောက်ပါအတိုင်းမေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်မိလေ၏။

"ကဲ မောင်သန်းအေးရေ၊ ကျုပ်နဲ့ စာချုပ်ထားတာကတော့ ခြောက်လပြည့်မှ ထွက်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ချုပ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့များ မောင်သန်းအေးအနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ စာချုပ်ကြောင့် မှိတ်ပြီးလုပ်မနေပါနဲ့၊ အလုပ်ကနေ ထွက်ခွင့်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်ကလဲ ပြောမလို့ပါပဲ၊ ခြောက်လပြည့်ပြီးသွားရင်လဲ ကျွန်တော် အလုပ်ကမထွက်ပါဘူး၊ ဆက်ပြီးလုပ်ပါ့မယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် သူဌေးမင်းရာကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို တစ်သက်လုံးတောင် လုပ်သွားချင်ပါတယ်"

“ဟား ဟား ဟား..ကဲ ကဲ သွားတော့ မောင်သန်းအေး တစ်သက်လုံး လုပ်ချင်ရင်လဲ တစ်သက်လုံးထားပါ့မယ်ဗျာ၊ ဟားဟား"

ကျွန်ုပ်သည် တဟားဟား ရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဂျာဒူးဝါလားအလုပ်ကိုပင် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး လုပ်လိုပါသည်ဆိုသည့် မောင်သန်းအေး၏ သနားဖွယ်ရာဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ရယ်မောဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်၍နေလေ၏။

တစ်ချိန်က အိမ်သာအောက်သို့ဝင်မည်အလုပ်တွင် သူ၏မိခင်ကြီးက နောက်ကနေ၍ ကုပ်ကိုဖမ်းဆွဲပြီးလျှင်"ဘုန်းနိမ့်တတ်တယ် သိလား” ဟု ဆိုကာ ရေမိုးချိုးစေ၍ နံ့သာဖြူ၊ ကရမက်များလူးပေးခြင်းခံရသော မောင်သန်းအေးသည် ယခုအခါ၌ သူ၏ဘုန်းသည် မည်မျှမြင့်၍နေပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သာ၌ ဂျာဒူးဝါလား လုပ်၍နေရပြီ မဟုတ်ပါလား..

ကျွန်ုပ်မှာမူ မောင်သန်းအေးတို့၏ အိမ်သာအောက်ကိုဝင်၍ ချေးအပြည့်ရှိသော ချေးဇလားကြီးကို မ,ခဲ့ရ၏။ အိမ်သာအခင်းပျဉ်များကို ပြန်၍ရိုက်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းနိမ့်ခဲ့သည်။ သို့တည်းမဟုတ်..ဘုန်းမရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိဖူး၏။ ယခုမူကား ကျွန်ုပ်က ဘုန်းကံမြင့်၍ မောင်သန်းအေးအား ကျွန်ုပ်၏အိမ်သာ၌ တစ်လှည့်ပြန်ခိုင်းစေ၍ နေရပြန်၏။ ဤအခြင်းအရာတို့သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ လူရွှင်တော် ညှပ်ကြီးနှင့် ဒံပေါက်တို့၏ ပြက်လုံးထက်ပင် ရယ်ဖွယ်ကောင်းသေးတော့၏။

“ဟား…ဟား…ဟား…

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ဆုပ်လောက်နီးပါးခန့်မြင့်၍ ကတ္တီပါပန်းပွင့်ကြီးများဖြင့် အုပ်၍ထားသော ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ထိုင်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍နေလေ၏။

"ဟေ့ကောင် ဘကွန်းဘာတွေများ ဒါလောက် သဘောကျနေတာလဲကွ”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အံ့အားသင့်၍သွားလေ၏။ထိုအသံမှာ ကျွန်ုပ်၏ မူလလက်ဟောင်းဆရာဖြစ်သည့် ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတ၏ အသံဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အသံလာရာဖက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ သပိတ်ရောင်တမျှ နက်မှောင်လှသော အသားအရောင်နှင့် လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်း မရှိလှသော လိမ္မော်ရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းထားသည့် ကိုရင်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုရင်ကြီး၏ အသားရောင်သည် သပိတ်ရောင်ထ၍နေသော်လည်း သွားများမှာမူ ပွတ်သစ်ခရုသင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေး၍ အကြားအပေါက်မရှိ ညီညွတ်လှပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖြူဖွေးညီညွတ်သောသွားများကို ဖော်လျက် ပြုံးနေသော ကိုရင်ကြီး၏မျက်နှာသည် နှင်းရည်ဝ၍ လန်းဆန်းနေသော နေကြာပန်းကြီးအား..နေအာရုဏ်တက်စအခါ၌ တွေ့ မြင်ရဘိသကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိ၍ အေးချမ်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းကနဲ ထပြီးလျှင် -“ကိုရင်ကြီး” ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြေးဖက်လိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ကျောကိုပွတ်သပ်၍ သားငယ်အား ဖခင်က ချော့မော့သကဲ့သို့"ငါ့တပည့်ကြီးဟန်ကျနေပြီကိုးငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွာ” ဟု ချော့မော့လေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ဖက်ထားရာမှ ထိုင်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဆံပင်ဖြင့် ကိုရင်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို ပွတ်သပ်၍ ရှိခိုးဦးချ ပူဇော်လေတော့၏။ ကိုရင်ကြီးလည်း ၎င်း၏စိတ်၌ မည်သို့ ခံစားရသည် မသိပေ။ စကားပြောရာ၌ အသံသည် တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်၍နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလေ၏။

"တပည့်တော်က ၁၃၀၁ ခုနှစ် ပထမဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့ကျမှ တပည့်တော်ထွက်လာတာ ခုနစ်နှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့ မဟုတ်လားဘုရားအဲဒီအခါကျမှ အရှင်ဘုရားကို အကျအနပင့်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ ငါက မင်းရဲ့ကုမ္ပဏီက ကြော်ငြာတွေ့ လို့ ခဏလာလည်တာပါ၊ ကိစ္စကလေးလည်းနည်းနည်းရှိတယ်လေကွာ"

“ဘယ်လိုကိစ္စ မျိုးပါလဲဘုရား”

"မင်းရဲ့... ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီကနေ အမြို့မြို့မှာ ဆိုင်ခွဲတွေတည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့ကတည်းက ငါ့တပည့်ကြီးတော့ ကြီးပွားနေပြီဆိုတာ သိရတယ်ကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကလဲ

ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“အမိန့်ရှိပါဦး ဘုရား”

“ငါတို့မြို့မှာ မင်းလဲသိပါတယ်ဘီအိုစီစာရေးကြီး ဦးလှထွန်းလည်း ပင်စင်ယူလိုက်ပြီကွအဲဒါ ဆိုင်ခွဲတစ်ခု ထောင်ချင်တယ်သူ့ဆီမှာ စုထားတဲ့ငွေကလေး ၂၀ဝိ လောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘယ်နှယ်မဖြစ်ရမှာတုံးဘုရား၊ ကိုရင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့လူတွေပဲ၊ ငွေ ၂၀ဝိ ပဲ ရှိရုံမကလို့ တစ်ပြားမှ မရှိရင်လည်းတပည့်တော်က ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“အေး..ဒီလိုဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲကွာ”

“တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်ဘုရား၊ ချောက်မြို့က လူတွေကိုတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတာ တပည့်တော်မှန်း မသိပါစေနဲ့ဦး”

“ဒါပေါ့ကွ..မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အပြည့်အဝ ရောက်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အသိပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲကွ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မော်တော်ကားနှင့်ပင် ကုမ္ပဏီကို ပင့်ဆောင်၍သွားလေ၏။ ကုမ္ပဏီ၏ စာရေးများ၊ ငွေကိုင်များ၊ မန်နေဂျာများ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြပုံ၊ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသည့် တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်သမားများ၊ စာရေးကြီး၊ စာရေးကလေးတို့က ထိုင်နေရာမှထ၍ အရိုအသေပေးကြပုံတို့ကို ကိုရင်ကြီးတွေ့မြင်ရပေရာ -

“ဟေ့ကောင် ဘကွန်းတယ်ပြီးဟုတ်နေပါလားကွ” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးမွမ်းရှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ မန်နေဂျာချုပ်ရုံးခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ကောင်းစွာထိုင်စေပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်ရာ ပြာတာကလေးရောက်၍လာလေ၏။ ထိုပြာတာအား အရောင်းဘက် မန်နေဂျာ ခေါ်ပေးရန် ပြောလိုက်ရာများမကြာမီ၌ပင် အရောင်းဘက် မန်နေဂျာသည် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲရှေ့၌ ခပ်ရို့ရို့ကလေး လာ၍ရပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်အလွတ်တစ်ခုပေါ်၌ (ချောက်မြို့ တောင်ရပ် စာရေးတန်းနေ ပင်စင်စား ဘီအိုစီ စာရေးကြီး ဦးလှထွန်း) ဟူသည့်စာကို ရေးပြီးလျှင် -

“မန်နေဂျာကြီး၊ ဟောဒီလိပ်စာအတိုင်း..ဒီကလူလွှတ်ပြီး ဆိုင်ခွဲတစ်ခု ခုနှစ်ရက်အတွင်းမှာ အပြီးထောင်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ဆီက ဒီပိုဇစ်တင်မယ့်ငွေကိုလဲ လက်မခံပါနဲ့” ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ရာ အရောင်းဘက်မန်နေဂျာသည် ကျွန်ုပ်ရေးပေးသောစာရွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာယူပြီးလျှင် -

“စိတ်ချပါ သူဌေးမင်း၊ အခုပဲ စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ အရိုအသေပြု၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကိုရင်ကြီးက -

“ဟေ့ကောင် ဘကွန်း..အဲဒီစာရေးကြီး ဦးလှထွန်းကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလေ၏။

“ဘယ်မသိဘဲ ရှိပါ့မလဲ၊ အဲဒီစာရေးကြီးအိမ်မှာ တပည့်တော် အဝတ်သွားလျှော်တုန်းက ကိုရင်ကြီးနဲ့စပြီး အသိအကျွမ်းဖြစ်ရတာမဟုတ်လား၊ ကိုရင်ကြီးကျောင်းကိုတောင် ဘိလပ်ရည်ပုလင်းအလွတ်တွေ ထမ်းပြီးပို့ရသေးတယ်လေ”

“အေး..ဟုတ်တယ်မင်းမှတ်မိသားပဲ"

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြီးပွားတိုးတက်မှုများကိုကြည့်၍ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုနေ့နံနက်က ကိုရင်ကြီးအား ဟိုတယ်သို့ပင့်ဆောင်ကာ ဟိုတယ်၌ ဆွမ်းကပ်လေလျှင်"တယ်ပြီးကောင်းပါလားကွ” ဟု သဘောကျစွာ ပြောလေ၏။

တစ်နေ့လုံးလည်း ကျွန်ုပ်၏ကားဖြင့် ရွှေတိဂုံ၊ ဆူးလေ၊ ဗိုလ်တထောင် အစရှိသော ဘုရားများသို့ လိုက်၍ပို့ရလေ၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖေဒင်ဆရာအဖြစ် ဖေဒင်ဟောခဲ့သော နေရာကလေးသို့ရောက်လျှင်"ဟေ့ကောင် ဘကွန်း၊ ပုဏ္ဏားဘွဲ့ထူးကို မင်းစပြီးရတာ ဒီနေရာကလေးမဟုတ်လား” ဟု မေးငေါ့ပြရင်းပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်းပြော၍ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ရယ်မောကြလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုနေရာကလေးမှာ ယခုအခါ၌"တက်နေ ဟူသော နိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင်နေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။(စာရေးသူ)

ကိုရင်ကြီးသည် ဘုရားစောင်းတန်း တစ်လျှောက်လုံး၌ တွေ့သမျှသော ရေခဲစက်လုပ်နည်း၊ မော်တော်ပြင်နည်း၊ လျှပ်စစ်ပန်ကာလုပ်နည်း၊ ဒိုင်နမိုလုပ်နည်းစသော စာအုပ်များကို ဝယ်ယူလေ၏။ ထိုအထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း မျက်နှာဖုံးပုံကို သဘောကျသည်ဆိုကာ ဝယ်ယူခဲ့သေး၏။

ထိုစာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးမှာ ရုပ်ဖျက်ဝိဇ္ဇာဟု နာမည်ကျော်သည့် (Lon Ceaney) လုံချန်နေး မင်းသားကြီး၏ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်စွာ ရုပ်ဖျက်ရိုက်ကူးထားသောဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကား..စာရေးဆရာ မေရီကော်လစ်ဂျီရပ် ရေးသည့် လန်ဒန်မြို့၏ သန်းခေါင်ယံ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော စာအုပ်ဖြစ်လေ၏။ ထိုနေ့ညဥ့် ကိုရင်ကြီးသည် ဝယ်ယူလာခဲ့သော စာအုပ်များကို လှန်၍ကြည့်ပြီးနောက် ထိုအင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်သို့ ရောက်သောအခါ-. .

“တောက်အင်္ဂလိပ်စာမတတ်တာနာတာပဲကွာ၊ ဒီစာအုပ်မှာ..ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေပါမယ်ကွ၊နားလည်ချင်လိုက်တာကွာ” ဟု လေးနက်စွာ ညည်းတွားလေ၏

“ကိုရင်ကြီး သိချင်လိုလား”

“သိချင်လို့ပေါ့ကွ”

“သိချင်ရင် တပည့်တော် ဖတ်ပြပါ့မယ်”

“ဟေ..မင်း အင်္ဂလိပ်လို တတ်နေပြီလား”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝတ္ထု၏ အပိုင်း (၁) ၏ ပထမဆုံးစာကြောင်းဖြစ်သော Many Generations of Balfours are Lived, Married and Died In Balfour House, ဟူသည်ကို အင်္ဂလိပ်လို အသံထွက်၍ ဖတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင်"ဘဲလ်ဖိုးအိမ်ကြီးမှာ ဘဲလ်ဖိုးမျိုးဆက်ကြီးဟာ နေခဲ့ကြတယ်၊ အိမ်ထောင်တွေ ကျခဲ့ကြ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်” ဟု ဘာသာပြန်၍ပြလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် သဘောကျလွန်း၍ -

“ဟိုက်… အာဂကောင်ပါလားသိတ်တော်နေပါလားကွသဘောကျသကွာဟား..ဟား၊ သူတကာအိမ်မှာ ချေးကျုံး၊ အဝတ်လျှော်၊ သူတကာကျွေးတဲ့ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးကို မဝတဝစားပြီး သူတကာရဲ့ နှိပ်စက်သမျှကို ခံခဲ့ရတဲ့ ဘကွန်း၊ အခုတော့ သူဌေးကြီးဘကွန်း ဖြစ်နေရုံတောင်မကဘူးအင်္ဂလိပ်လိုကလဲ ဓောင်းထဲကလွှတ်လိုက်တဲ့မြင်းလို ဒေါင်းဒေါင်းပြေးတတ်နေပါပြီကောလားကွာ၊ ဟား..ဟား..ဟား”

"ဟား ဟား ဟား"

ကျွန်ုပ်ကလည်း ကိုရင်ကြီးနှင့်အတူ ရောနှော၍ ရယ်မိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရယ်သံသည် တိုက်နီးပါးချင်းများကိုပင် ထိတ်လန့်စေခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုရင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍မလွှတ်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏

အိမ်ဦးခန်း၌ ကျောင်းအမှတ်ဖြင့် သီတင်းသုံးရန် နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ အနီးကပ်ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုကာပူဇော်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား နီးနီးကပ်ကပ်ပြုစုရသည့်အတွက် အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စု၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားမိလေတော့၏။

[ကျေးရူးရှင်ဆရာသမားအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရခြင်းကြောင့် စိတ်နှလုံး၌ အေးချမ်းသောအရသာတစ်ခု ရရှိခံစားရပေသည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၂၈

ကျွန်ုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း

ချောက်မြို့ သို့ အရောင်းဘက်ဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီမှ လူယုံတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းအား ဆိုင်ခွဲတစ်ခု တည်ထောင်ပေးခဲ့ပုံကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်လေ၏။ ထိုလူယုံသည် စာရေးကြီးဦးလှထွန်းအား ဆိုင်ခွဲတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ရာတွင် ချောက်မြို့မှပင် အခြားသော ဆိုင်ဖွင့်လိုသူ နှစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ တစ်ဦးက ရှူးဖိနပ်သက်သက်ဖွင့်လို၍ တစ်ဦးက ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ ဖွင့်လိုသည်ဟု ဆို၏။

ထိုနှစ်ဦးမှာလည်း တစ်ခါက ကျွန်ုပ်အား စိန်လက်စွပ် မခိုးပါဘဲလျက် ခိုးပါသည်ဟုစွပ်စွဲကာ ရိုက်၍ အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ပို့ခဲ့သော ကျွန်ုပ် အလွန်အင်မတန်မြတ်နိုးရသည့် တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ အဒေါ်များဖြစ်ကြသော မခင်ရီ၏ ယောကျ်ား ကိုတင်ဝင်းနှင့် မခင်ရီ၏ အစ်မကြီး မတင်ရီကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ကိုတင်ဝင်းသည် ယခုအခါ၌ အလုပ်အကိုင် မရှိဖြစ်၍နေသဖြင့် ရှူးဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်ခင်းလို၏။ မတင်ရီမှာ ဝမ်းဆွဲဆရာမလုပ်သည်ထက် ကိတ်မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လုပ်ရသည်က ဝင်ငွေပိုမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသောကြောင့် သူ၏မတ်ဖြစ်သူ ကိုတင်ဝင်းနှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်ကြခြင်း ဖြစ်ပုံရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူယုံတော်မှာလည်း သူတို့ထံမှ ငွေ ၅၀၀ စီကို ဒီပိုဇစ်အဖြစ် လက်ခံကာ စာချုပ်စာတမ်းများ ပြုလုပ်၍ ဆိုင်များဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ ဆိုင်များဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ကြောင်းကို စာချုပ်များ၊ ဆိုင်ခွဲပိုင်ရှင်များ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် လျှောက်လွှာများ၊ ဖွင့်လှစ်၍ တင်ပေးထားသော ကုန်ပစ္စည်းတန်ဖိုးများပါသည့် အစီရင်ခံစာကိုကျွန်ုပ်၏ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပို့လိုက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုတင်ဝင်း၏ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌"ငါ့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကိုတော့ မချောက်ရဘဲနဲ့ ဝင်လာပြီကော” ဟူသော အသိစိတ်ကြောင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်များဖွင့်လှစ်ပေးပြီးခြောက်လခန့်အကြာတွင် အရောင်းဘက်ဆိုင်ရာမန်နေဂျာထံမှ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကုန်ဖိုးငွေများပေးရန်

သုံးလတိုင်တိုင် ပေးသွင်းခြင်းမရှိသော ဆိုင်ခွဲများ၏ အမည်စာရင်းကို တင်ပြရာ၌ ကိုတင်ဝင်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပါ၍လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ပေးသွင်းရန်လိုနေသော ငွေအရေအတွက်ကို တွက်စစ်ကြည့်ရာ ငွေနှစ်ထောင်ကျော်ခန့်သာ ရှိကြောင်းသိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အရောင်းမန်နေဂျာအားခေါ်ယူ၍ ကျန်သောကုန်ဖိုးများပေးသွင်းရန် နှိုးဆော်စာများလည်း ပို့ခိုင်း၍ နောက်ထပ်လည်း ကုန်သုံးထောင်ဖိုးလောက်ကို စာချုပ်စာတမ်းနှင့် တင်ပို့ရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အကြံမှာ ကိုတင်ဝင်းသည် လောင်းကစားဘက်၌ ဝါသနာ အနည်းငယ် ရှိသည့်အလျောက် ကုန်ဖိုးငွေများကို ပေးသွင်းခြင်းမပြုဘဲ လောင်းကစားပြုလုပ်ခဲ့ပေမည်။ ဤအတိုင်းမှန်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်နောက်ထပ်ပို့လိုက်သော ကုန်သုံးထောင်ဖိုးကိုလည်း သုံးစွဲပစ်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့အပေါ်သို့ ငွေ ၅၀၀၀ဝိ ကုမ္ပဏီမှ ကြွေးတင်လျက် ဝတ်လုံငှားပြီး တရားစွဲဆို၍ ထောင်ချပစ်ရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ပြန်ခဲ့ရာတွင်..မအူကုန်းထိပ်သို့အရောက်၌ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ စိတ်ပျက် အားငယ်စွာ လျှောက်၍လာသော လူတစ်ယောက်အား .. ကားပေါ်မှနေ၍ လှမ်းပြီးမြင်လိုက်သဖြင့် ထိုလူကို သေသေချာချာ ကြည့်မိရာ တစ်နေရာရာ၌ သေသေချာချာ သိကျွမ်းဖူးကြောင်း သိရသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ သိကျွမ်းခဲ့သည်၊ မည်သူဖြစ်သည်ကို အစဖော်၍မရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာကျောကိုပုတ်၍ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် စဉ်းစားနေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သတိရပေပြီ။ တစ်ခါက ကိုရုပ်ဆိုး ဆိုသူက ကျွန်ုပ်အား ယခုနေလျှက်ရှိသော တိုက်နှင့်ခြံအား လိမ်၍သွားစဉ်က ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်ခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည်. ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့သွားရောက်ကာ ခါးကိုညွတ်၍ -

“ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ကျန်းမာ ချမ်းသာပါရဲ့နော်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ထိုသူသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် တစ္ဆေအခြောက်ခံရသကဲ့သို့ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး… ခင်ဗျားဘယ်သူများပါလိမ့်၊ စိတ်တော့မရှိနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က သတိနည်းနည်းမေ့တတ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်ဘကွန်းလေ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့၊ တစ်ခါက

ကန်တော်ကြီးစောင်းကတိုက်ကို အဝယ်မှားလို့ အမှုဖြစ်တော့မလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ ဘကွန်းလေ”

"ဪ...မှတ်မိပြီဗျို့"

"ကဲ...ကဲ...ရာဇဝတ်အုပ်မင်းလဲ သွားစရာ ရှိဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သွားရဦးမယ်-. နောက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ (ကျွန်ုပ်၏ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ရိုသေစွာထုတ်ပေး၍) လိုတာရှိရင်တော့ ကြွခဲ့ပါနော် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ခါးကိုညွတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ကားပေါ်သို့တက်၍ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ကုမ္ပဏီသို့ ရာဇဝတ်အုပ်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားတွေ့ လိုကြောင်း ပြာတာမှတစ်ဆင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြာတာအား ဝင်ခွင့်ပြုရန် ပြောလိုက်လျှင် ပြာတာသည် ထိုရာဇဝတ်အုပ်အား ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ယူလာလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်စားပွဲရှေ့ရှိကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်ပြီးလျှင် -

“ဦးဘကွန်းဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းဖို့ရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ"

“အမိန့်ရှိပါ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ကူညီရတာပေါ့"

“(အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ပြီးနောက်) ကျွန်တော် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ အလုပ်ပြုတ်သွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒါ ဦးဘကွန်းရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ကလေး ဘာလေးများ ရမလားလို့ပါ”

“ဪ..အလုပ်ပြုတ်သွားပြီလား၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် အလုပ်ကပြုတ်တာ နှမြောစရာပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နာမည် ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါသလဲ"

“ကျွန်တော့်နာမည် ဖေဝင်းပါ"

“အေးဗျာ..ကိုဖေဝင်းကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေရာက မရှိဘူးခင်ဗျာ”

"ဦးဘကွန်းပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီပဲဗျာ၊ နေရာမရှိလည်း ဦးဘကွန်းခန့်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးဗျ-

ကျုပ်မှာကလက်ထောက်မန်နေဂျာတွေနဲ့စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေဆွဲပြီးလုပ်ထားတဲ့အလုပ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့နေပါဦးရာဇဝတ်အုပ်မင်းလုပ်တုန်းက ဘယ်လောက်များ ရပါသလဲ”

“လေးဆယ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာတော့ ခန့်လို့မဖြစ်ဘူး၊ လခကလဲ ဖိုဝ် ပေးမယ်ဗျာ၊..တခြားနေရာမှာဆိုရင်ကောလုပ်နိုင်ပါ့မလား"

“လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး..ကိုဖေဝင်းက ပညာဘယ်အထိ သင်ခဲ့ဘူးပါသလဲ”

“အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခုနှစ်တန်းအောင်တာနဲ့ ဆပ်ကျောင်းတက်ပြီး ပုလိပ်ဘက် ရောက်လာတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်..ကျုပ်အိမ်မှာတော့.... ဒရဝမ်တစ်ယောက်လိုနေတယ်..လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လခကဖိုဝ် ရမယ် ကာကီယူနီဖောင်း တစ်နှစ်ကို နှစ်စုံပေးမယ်”

“ရာဇဝတ်အုပ်မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်၍ ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ -

“ခြံဝမှာ ခင်ဗျားထိုင်ဖို့ ရုံကလေးတစ်ခု ဆောက်ထားမယ်၊ ခင်ဗျားအလုပ်ကတော့ လူဝင်လူထွက်ကို စာအုပ်မှာ မှတ်ရမယ်၊ မသိတဲ့လူထဲကလာရင် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုရမယ်၊ ဒီအလုပ်ကလဲ ရာဇဝတ်အုပ် လုပ်ခဲ့ဘူးလေတော့ အထူးလေ့ကျင့်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျုပ်ဝင်တဲ့ ထွက်တဲ့အခါတိုင်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဆလံပေးရမယ်၊ ဆလံပေးတဲ့အလုပ်လဲ သင်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားတတ်ပြီးသားပဲ"

ရာဇဝတ်အုပ်သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ နားထောင်နေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စိတ်ကို နှိုးဆွလိုသည်ဖြစ်၍ -

“တစ်နှစ်လောက် အလုပ်ပြုတ်ထားတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ပဲ ခေါင်းပါးနေမှာ၊ ကြွေးတွေဘာတွေလဲ တင်ချင်တင်နေမှာ ..-ဖိုဝ် ဆိုတော့ နည်းလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ၇၅ ပေးပါ့မယ်"

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစကားကိုပြောပြီးနောက် ရာဇဝတ်အုပ်အား အကဲခတ်လိုက်ရာ သူသည်"မထူးဘူး၊ လုပ်မယ်” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော မျက်နှာထားမျိုး ဖော်ပြလိုက်ပြီးလျှင်-

“လုပ်မယ် ဦးဘကွန်း”

“ကလင်..ကလင်"

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကိုတီး၍ ပြာတာကိုခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် စာရေးကြီးအားခေါ်၍ စာချုပ်စာတမ်းများပြုလုပ်၍ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဖေဝင်းအား ဒရဝမ်အလုပ်ခန့်အပ်လိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ရာဇဝတ်အုပ်ပြုတ်ကို အလုပ်ခန့်ပြီး၍ ခြံဝတွင် သစ်သားရုံကလေးတစ်ခု ချက်ချင်းပြုလုပ်စေ၍ သူ့အား အလုပ်ဆင်းခိုင်းခဲ့လေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ပေးသော ကာကီယူနီဖောင်းကိုဝတ်၍ ခြံဝရှိ သစ်သားရုံကလေး၌ ဒရဝမ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း၌ မတ်တပ်ရပ်၍ ဆလံပေးရှာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါ မှတ်စုကို ရေးသားမိလေတော့၏။

[ဤလောက၌ လူဖျင်းလူညံ့တို့သည် အရှုံးပေးလွယ်တတ်၏။ ကြံ့ကြံ့မခံနိုင်တကား။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၂၉

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျာဒူးဝါလား မိသားစု

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်၌ပင် ကိုရင်ကြီးနှင့်ထိုင်ကာ ရေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့စကားပြောနေရာမှ ကိုရင်ကြီးက -

"ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး သွားချင်တယ်ကွာ" ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း -

"သွားချင်ရင် သွားပေါ့၊ ကိုရင်ကြီးကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုဖို့လဲ လူတစ်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ စရိတ်စကအပြင် လှူချင်တာ လှူဖို့ကိုလဲ ငွေအလုံအလောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"အေး..ကောင်းသားပဲကွ၊ ဒီလိုဆိုရင် အခုပဲ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုသွားပြီး ရွှေဆိုင်းဝယ်မယ်ကွာ၊ ကျိုက်ထီးရိုးမှာဝယ်တော့ ဈေးကြီးတယ်ကွ"

ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာကိုခေါ်၍ ကိုရင်ကြီးအား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့လိုက်ပို့ရန်ပြောပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးအားလည်း ရွှေဆိုင်းဝယ်ရန်အတွက် ငွေ ၅၀၀ိ လှူလိုက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် တစ်နေကုန်ပြန်မလာပဲ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ပြန်၍လာလေသည်။

ကားပေါ်၌လည်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက် ပါ၍လာလေ၏။ ထိုယောကျာ်းကြီးနှင့် မိန်းမကြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အား ငယ်စဉ်က အိမ်သာအောက်သို့ဝင်၍ ချေးဇလားကို မ,ခိုင်းသော မောင်သန်းအေး၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးဘအေး၊ ဒေါ်ပုတို့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဒေါ်ပုသည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ခမ်းနားသောတိုက်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်အတွင်း၌ ခင်း၍ထားသည့် မနင်းရက်လောက်အောင် လှပသော မှိုင်းလုံးကော်ဇောကြီးများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ အံ့သြနေလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ရှိသား

ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကြည့်၍နေလေ၏။

“ဟေ့ ဘကွန်း၊

လူတစ်ယောက်ထည့်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးကွ၊ သူတို့ကလည်း ကျိုက်ထီးရိုးသွားမယ့်ဘုရားဖူးတွေပဲ၊ တို့မြို့ကပဲကွ၊ ဘုတာမှာ အိပ်မလို့ ငါက ခေါ်လာတာ” ဟု ကိုရင်ကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဒေါ်ပုသည်"ဘကွန်း” ဆိုသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကျွန်ုပ်အား မှတ်မိ၍သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် လောကတွင် လူတူမရှားနာမည်တူမရှားဘဲ ငယ်ငယ်က ငါတို့ခိုင်းခဲ့တဲ့ ဘကွန်း ဆိုတာတော့ ဒါလောက်တောင် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ မရှိပါဘူးဟု အောက်မေ့နေပုံရ၏။

“အဒေါ်နဲ့ ဦးလေးတို့ ဒီအိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တည်းခိုကြပါနော်၊ ဘာမှ အားနာဖို့ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဘအေးသည် မရဲတရဲလေသံဖြင့်-

“ဒီကသူငယ်..အင်း အင်း..သူဌေးမင်းကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဘယ်ကလာ မမြင်ဖူးဘဲ ရှိရမှာလည်း ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးတို့ အိမ်မှာတောင်ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ခေါ်ပြီးခိုင်းထားသေးတာပဲ”

"ဟင်"

“ဟောတော့”

ဦးဘအေးနှင့်..ဒေါ်ပုတို့သည် အာမေဍိတ်သံများ ဖြစ်ပေါ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ပုသည် ယုတ်ညံ့သော ဗီဇတစ်ခုကိုဖော်ပြလေတော့၏။

“တခြားလူမှတ်တယ်လက်စသတ်တော့ မင်းကိုးကွယ့်တိုက်ကြီးကလဲ ဟိန်းနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစေခံ တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား” ဟူ၍ မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်ခြင်းပြုလေ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဒေါ်ပုသည် သူ၏ အိမ်၌ အခိုင်းအစေဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်အား ဤသို့ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်နေသည်ကို သူ၏မနော၌မနှစ်မြို့ခြင်းကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံရံမှ ပိုးကြိုးကလေးကို ထ၍ဆွဲလိုက်ရာ ထိုပိုးကြိုးကလေးသည် တိုက်နောက်ဖက်ရှိ အစေခံတန်းလျား၌ ခေါင်းလောင်းမြည်၍သွားသည့်ဖြစ်ရာ ယောကျ်ား၊ မိန်းမအစေခံ ခုနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ပြေး၍ဝင်လာကြလေ၏။

ဒေါ်ပုသည် အစေခံများ ပြေး၍ဝင်လာကြသည်ကိုပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်၍သွားလေ၏။ အစေခံများသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ ခါးကိုညွတ်၍ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ငံ့လင့်စောင့်စား၍ နေကြစဉ်၌ -

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာများခိုင်းရာရှိပါသလဲ..အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော်ခေါ်ထားတဲ့ အစေခံတွေပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ပုသည် မည်သို့ပြောရမည်ကိုမသိပဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ -

"ဘာ...ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူးတော်..ရှင်” ဟု အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြေလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးကြက်ချေး ထမင်းချက် အော်လီဗာ” အား

“အော်လီဗာ..စပယ်ရှယ်ဒင်နာတစ်ခု စီစဉ်ပေးပါ" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အော်လီဗာသည် အကြိမ်ကြိမ်ဆလံပေး၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ အခြားအစေခံများကိုလည်း ပြန်၍ လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား အိမ်၌ခေါ်ထားသည့်နေ့မှစ၍ အစေခံ အလုံအလောက် ငှားရမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်နှင့် ညနေတိုင်းအိမ်သာ လာ၍ ဆေးရသော မောင်သန်းအေးကိုလည်း ကိုရင်ကြီးသည် တွေ့တော့တွေ့ ဖူး၏ ။သို့ရာတွင် ဦးဘအေး-ဒေါ်ပုတို့၏သားမှန်း မသိခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးဘအေးတို့ လင်မယားနှင့်အတူ ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ဤနေရာ၌ ဒေါ်ပုသည် သူ၏သားအား စန်းတင်၍ ပြောဆိုလိုသေးသည်ဖြစ်ရာ -

“အဒေါ့်သား မောင်သန်းအေးလဲ ကောလိပ်ရောက်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ဆေးကျောင်းတက်ခိုင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်သားက အနံ့အသက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းကလေးမှ မရဘူးကွယ့်၊ အဲဒါနဲ့ ဆေးကျောင်းမတက်တော့ဘဲ ထွက်ပြီး ဝှိုက်တဝေးတိုက်မှာ မန်နေဂျာကြီးလုပ်နေတယ်ကွယ့်တစ်နေ့မှာ ရုံးနှစ်ခါပဲတက်ရတယ်၊ မနက်တစ်ခါ ရုံးမှာသွားစစ်ဆေးတယ်၊ ညနေတစ်ခါသွားပြီးစစ်ဆေးတယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒါပဲသိပ်ကိုဟန်ကျတဲ့အလုပ်ပဲလခကလဲ ၄၀၀ တောင်ရတယ်ကွယ့်"ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အလိုက်သင့် အလျားသင့်လောက်သာ ပြောဆိုနေရလေ၏။

ညနေစာ စားကြသောအခါ၌..ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ထမင်းစားပွဲကြီးအားကြည့်၍ ဒေါ်ပုနှင့် ဦးဘအေးသည်မည်သည်ကစ၍ နှိုက်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟင်းများ လိုက်၍ ထည့်ပေးရလေသေး၏။ ညနေစာ စားပြီးသောအခါ၌လည်း အဖျော်ယမကာချိုချဉ်ခဲဖွယ်များကို ကျွေးမွေးလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် အတော်အတန်ကြာသည့်အခါ၌ ကိုရင်ကြီးနေရာ ခေါင်းရင်းခန်းသို့သွားရောက်၍ စကားစမြည်ပြောကြလေ၏။

ဦးဘအေးနှင့်ဒေငှပုကထိုင်လျက်စကားပြော၏။ ကိုရင်ကြီးက ဝမ်းလျားမှောက်လျက်မှ စကားပြော၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ကိုရင်ကြီး၏ ခြေသလုံးများကို ဆုပ်နယ်ပေးရင်း စကားပြောရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဘူတာသို့ဆင်းရန် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်စောစော အိမ်သာသို့တက်ပြီးပြန်အထွက်၌ မောင်သန်းအေးသည် အိမ်သာသို့ဝင်၍ တံမြက်လှည်းခြင်း၊ ရေဆေးခြင်းကာဘော်လစ်ဆီဖျန်းခြင်းများကို ပြုလုပ်၍နေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဒေါ်ပုသည် အိမ်သာတက်ရန် ရောက်၍လာသော်လည်း အိမ်သာဆေးနေသောကြောင့် အပြင်၌ ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်းနေရသေး၏။

မောင်သန်းအေးသည် ကာဘော်လစ်ဆီဖျန်း၍ အိမ်သာမှထွက်လာရာ ဒေါ်ပုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိလေတော့၏။ ဤသို့ဆုံမိရန် ချိန်း၍ထားလျှင်ပင် ထိုသို့ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ရကား လွန်စွာချိန်သားကိုက်လှသည်ဟု ဆိုနိုင်လေ၏။

“ဟင် …အမေ"

"ဟင်သား၊ မင်း…အောင်မလေး..လူလေးရဲ့ မင်း ဒီမှာ အိမ်သာ လာဆေးနေရတယ်..ဒါနဲ့ ဝှိုက်တဝေးတိုက်မှာ မန်နေဂျာကြီးဆို"

ဒေါ်ပုသည် အံ့သြခြင်းယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း စသော စေတသိက်တို့ကြောင့် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မောင်သန်းအေးသည် ကာဘော်လစ်ဆီပုလင်းကို လွှတ်၍ချကာ ဒေါ်ပုအား ပြေး၍ပွေ့၏။ ဦးဘအေးနှင့် ကိုရင်ကြီးလည်း ရောက်၍ လာကြလေ၏။ အစေခံများလည်း ရောက်လာကြပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မလှမ်းမကမ်း၌ပင် အဖြစ်အပျက်ကို လက်ပိုက်ကို ကြည့်နေမိလေ၏။

ဒေါ်ပုကို ဝိုင်း၍ နှာနှပ်ခြင်း၊ ခြေမ ချိုးခြင်းပြုလုပ်ကြသည့်အခါ၌ဒေါ်ပုသည် ပြန်လည်၍ သတိရလာပြီးလျှင်ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ-

“ဒီမှာ မောင်ဘကွန်းရဲ့၊ မင်းက အဒေါ်သားလေးကို

အိမ်သာဆေးတဲ့အလုပ်မှ ခိုင်းရသလားကွယ်၊ ရက်စက်လှချေလား” ဟုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ပိုက်လျက်ပင် တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့တိုးသွားပြီးလျှင် ဒေါ်ပု၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။ ကိုရင်ကြီးအပါအဝင် လူအားလုံးသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

“ရက်စက်တယ်လို့ အဒေါ်ထင်သလား"

“ဒါကို ရက်စက်တယ်လို့မခေါ်ရင် ဘယ်ဟာကို ရက်စက်တယ်လို့ခေါ်ရမှာလည်း မောင်ဘကွန်းရဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ပြန်ပြီးစဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သားအရွယ်ရှိသေးတဲ့..ဘကွန်းဆိုတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်သာအောက်ကိုဝင်၊ ချေးတွေပြည့်လျှံနေတဲ့ ချေးဇလားကြီးကို အရွှေ့ခိုင်း၊ အိမ်သာအခင်းပျဉ်တွေ ပြန်ပြီး သံရိုက်ခိုင်း၊ အဲဒီကလေးဟာ ရွံ့လွန်းလို့ ပျို့ပျို့ပြီးအန်နေတာကိုတောင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ ကိုယ်ခိုင်းချင်တာကို ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ချေးတွေပေကုန်လို့ ရေချိုးပါရစေဆိုတော့ ရေချိုးခွင့်မပေးဘဲ မြစ်ထဲမှာ သွားချိုးခိုင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒါကျတော့ မရက်စက်ဘူးလား၊ အဲဒီကလေးကို မတရားခိုင်းပြီး လုပ်ခအဖြစ် ဘယ်လောက်များပေးခဲ့လိုလဲ၊ ထမင်းကြမ်းခဲလေးပေါ်မှာ ငါးပိရည်လေးဆမ်းပေးထားတာကလေးကိုပဲ အဲဒီကလေး ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အခုကျုပ်က မောင်သန်းအေးကို ဒီလို မတရားခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ အသက် ၂၀ ကျော်နေပြီ၊ စဉ်းစားတတ်နေပြီ၊

အိမ်သာဆေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့ မေးသေးတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်က လုပ်နိုင်ပါတယ်ဆိုမှ ခိုင်းတာ၊ ပြီးတော့ ပေးထားတဲ့လခကလဲ မြို့ပိုင်မင်းရတဲ့ လခလောက်ပေးထားတာကိုး၊ ရက်စက်တယ်လို့ ကျုပ်တော့မထင်ဘူးခင်ဗျားတို့ ကိုယ်က မတရားလုပ်ရရင်တော့ ကျေနပ်လို့ကိုယ်ခံရတဲ့ အခါကျတော့မှ ရက်စက်လှချေလား၊ ဘာလားဆိုတဲ့ ကိုယ်ကချည်း အသာယူချင်တဲ့ လူတစ်ဖက်သတ်တွေကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ဒေါ်ပုရော ဦးဘအေးပါ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ မောင်သန်းအေးမှာမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် မျက်ရည်များ ကျ၍ နေလေ၏။ ကိုရင်ကြီးမှာ ယခုအခါမှပင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို သဘောပေါက်သွားပုံရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုပေ။ ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းမပြုသည်ကိုပင် ဒေါ်ပုက မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ -

“အမယ်လေး ကိုရင်ကြီးရဲ့..နည်းနည်းကလေးမှ ဝင်ပြီးမပြောတော့ဘူးလား၊ နေနိုင်လှချည်လားတော့” ဟု ကိုရင်ကြီးကို ရင်ဘတ်စည်တီး အော်ဟစ်ကာ အပြစ်တင်လေ၏။

“ဒါက ဝငှ့်လိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ဝင်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဘကွန်းဟာ ကျုပ်တပည့်ဆိုပေမယ့် သူ့ အလုပ်ကိစ္စထဲမှာ ဝင်မရှုတ်သင့်ဘူး ဒကာမကြီးရဲ့”

“တော်ပါတော့..တော်ပါတော့..တစ်ကျိုပ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းတွေပါပဲ”

ဒေါ်ပုက ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ဦးဘအေးကပါ-

“ပြောမနေပါနဲ့ မပုရာ၊ ဟေ့...... သားပြီးတာတော့ ပြီးပါစေတော့၊ အခုပဲ ဒီအလုပ်ကထွက်ကွာ၊ သွားကြမယ်” ဟု ဆိုလိုက်လျှင် မောင်သန်းအေးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်အသံဖြင့်-. .

"မဟုတ်ဘူး အဖေ"

“ဘာမဟုတ်တာလဲ သားရဲ့”

“ခြောက်လမပြည့်သေးဘဲ အလုပ်ကထွက်ရင် ခြောက်လခအတွက် နှစ်ဆပြန်ပြီးလျော်ပါ့မယ်လို့ စာချုပ်ထားတယ်အဖေ"

"ဒီမှာ ဘကွန်း၊ မင်းက သေသေချာချာစီစဉ်ပြီးမှ ယုတ်မာတာပဲ၊ ငါတို့ကိုချိုးတာပဲ၊ ဒါဟာ ဂျင်တယ်လ်မင်းတွေမလုပ်ဘူး၊ လိုဖာ(ကြမ်းပိုးသူခိုး)တွေလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ ထွီ"

“ဟား ဟားလက်စားချေတယ်ဆိုတာ တရားမျှတအောင်လုပ်ခြင်းတမျိုးပါပဲ ဦးဘအေး၊ ပထမ ကျုပ်ကို ချေးကျုံးခိုင်းခဲ့ကြတယ်၊ အခု ကျုပ်က ပြန်ပြီး ချေးကျုံးခိုင်းတယ်၊ မမျှတာဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ချည်းပဲ ချေးကျုံးနေမှ တရားတယ်လို ပြောမှာလား၊ ဒါပေမဲ့လို ဘကွန်းသဘောထားကြီးကြောင်းတော့ ပြလိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အတွင်းသို့ ပြေး၍ဝင်သွားကာ မောင်သန်းအေး၏ စာချုပ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင်-. .

“ဒီမှာ မောင်သန်းအေး လက်မှတ်ထိုးတဲ့စာချုပ်၊ ဒီစာချုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ခါတည်း ဒီခြံထဲက ထွက်သွားကြပါ” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်သည် စာချုပ်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြဲ၍ မောင်သန်းအေးအား ဂျာဒူးဝါလားဘဝမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုရင်ကြီးလည်း အနီးအနား၌ မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ သွားပြီးသည်နှင့် ဆင်ဝင်ပေါ်မှနေ၍ ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ငေးမောနေမိလေ၏။

ဒေါ်ပုအား ဦးဘအေးနှင့် မောင်သန်းအေး တို့သည် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှတွဲ၍ ခြံအတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍သွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေမိရာမှ လူတို့၏ တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူလိုမှုစိတ်ဓာတ်၊ကိုယ်က အနိုင်ရသည့်အခါ၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြသော်လည်း အရှုံးခံရသောအခါ၌ မခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ်တို့၏ မြစ်ဖျားခံရာ"အောက်တန်းကျသောစိတ်ဓာတ်” ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် တွေ့မြင်ရလေတော့၏။လူဆိုသော သတ္တဝါတို့သည် သက်ရှိသတ္တဝါတို့အနက် နိုင်ထက်စီးနင်းအကျဆုံး သတ္တဝါမျိုးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားထားမိလေ၏။ -

[လူတွေ တရားသလား လူက ကျားကိုသတ်တော့ အမဲလိုက်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ကျားက လူကိုကိုက်တော့ ကျားဆိုးတယ်လို့ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၃၀

ကျွန်ုပ်နှင့် ရက်စက်မှု

ကျွန်ုပ်သည် ချောက်မြို့မှ ကိုတင်ဝင်း၏ ကုန်ဖိုးငွေပေးသွင်းသောစာရင်းကို မန်နေဂျာမှတစ်ဆင့် တောင်းယူကြည့်ရာ ငွေငါးထောင် ကုန်ဖိုးများကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှပင် ပေးသွင်းခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ ရသဖြင့် အရောင်းမန်နေဂျာကိုခေါ်ယူ၍ -

“ကဲ မန်နေဂျာကြီး၊ ဟောဒီလူကိုတော့ ဝတ်လုံနဲ့တိုင်ပင်ပြီး တရားစွဲပေတော့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ခါတည်းဖမ်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့” ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ရာ စစ်ခရာသံကိုကြားသော စစ်မြင်းကဲ့သို့ အရောင်းမန်နေဂျာသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍သွားလေ၏။

အထက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ချောက်မြို့မှ မောင်တင်ဝင်းအား အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကြားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းကို ရလျှင်ရခြင်း ချောက်မြို့သို့ လိုက်၍ သွားလေ၏။

ချောက်မြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်ခွဲများမှတစ်ဆင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးပုဏ္ဏားဘကွန်း လာမည်ဆိုသည့်သတင်းသည် မြို့လုံးကျွတ်ပျံ့နှံ့၍သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချောက်မြို့ သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုတင်ဝင်းကိုချုပ်ထားသော ဂါတ်တဲသို့ လိုက်၍သွားရာ ကိုတင်ဝင်းမိန်းမ မခင်ရီ၊ သူ၏ အစ်မ မတင်ရီ (ကျွန်ုပ်၏ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ခွဲပိုင်ရှင်) တို့နှင့်ပက်ပင်းတိုးလေတော့၏။

ထိုညီအစ်မနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ပုလိပ်အင်စပိတ္တော်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် ကိုတင်ဝင်းကိုချုပ်ထားသော အချုပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်၍-ပြလေ၏ ။

“သူဌေးမင်း..အခုတော့ ဖိုးတွမ်တီးနဲ့ပဲ ဆွဲထားတာပါ” ဟု ပုလိပ်အင်စပိတ္တော်က ရှင်းပြလေ၏။

“ငွေငါးထောင်စလုံး..သုံးပစ်တယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊

တစ်နေရာရာမှာများ..သိမ်းထားသေးသလားလို့ ကျုပ်သိချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်စစ်နေတာပဲ”“ပါးစပ်နဲ့စစ်လို့တော့ ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး အင်စပိတော်မင်း၊ ရိုက်စစ်ဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

ထိုအခါ အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ ကိုတင်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဆတ်ကနဲ မော့၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ မခင်ရီကမူ လက်တွင်းမှ ထမင်းချိုင့်ကိုပစ်ချ၍ ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်ကို ပြေး၍ဖက်ပြီးလျှင်-“အနီထောင်ကစားပစ်တာပါရှင်၊ တစ်ပြားမှမကျန်ပါဘူး၊ ရိုက်ပြီးတော့ မစစ်ကြပါနဲ့” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မခင်ရီ၏စကားကို လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘဲ အင်စပိတော်ဘက်သို့လှည့်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

“ဟောဒီငွေငါးရာဟာ အင်စပိတ္တော်မင်းကို ကျုပ်က ဆုပေးတာပါ။ ဒီကောင့်ကို အခုပဲ ရိုက်ပြီးစစ်ပါ၊ အခုလို ရိုက်နှက်စစ်လို့ ခင်ဗျားအလုပ်ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျား အခုရတဲ့လခထက် နှစ်ဆပိုပေးပြီး မန်နေဂျာ ခန့်ထားမယ်၊ ဒီကောင့်ကိုတော့ မညာပါနဲ့" ဟု ကျွန်ုပ်လိုချင်သည်ကို တည့်တည့်ပင်ပြောလိုက်ရာ ငွေငတ်လှသော အင်စပ်တော်လည်း"အိုကေ” ချင်းကို မိုးမွှန်သွားအောင် အဖြေပေးပြီးနောက် ကိုတင်ဝင်း၏ မိန်းမနှင့် မရီးကို အပြင်သို့ ပုလိပ်တစ်ယောက်အား ခေါ်ထုတ်သွားစေပြီးလျှင်..ကိုတင်ဝင်း၏ ခြေသလုံးပေါ်သို့ ပုလိပ်တစ်ယောက်အား မျဉ်းလုံးဖြင့် လိမ့်စေလေတော့၏။

ကိုတင်ဝင်းသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လေတော့၏။ ခေတ္တ အနားပေးလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း အသနားခံလေတော့၏။

“သူဌေးမင်းရယ်အနီထောင်ရှုံးပစ်တာပါခင်ဗျာ၊
တစ်ပြားမချန်ထားတာမရှိပါဘူး နာလှပါပြီခင်ဗျာ၊ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

“ဟား ဟား ချမ်းသာပေးပါ၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကိုတင်ငင်း စိန်လက်စွပ်ကို မန်းဘဲနဲ့ ခိုးပါတယ်ဆိုပြီး..ကျုပ်ကို ဟောဒီ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရိုက်ခဲ့တုန်းကတော့ သိပ်ကောင်းတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုတင်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာ မော့၍ကြည့်ပြီးလျှင် အံ့အားသင့်၍သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာမှတ်မိသွားလေပြီ။ထိုအချိန်၌..မခင်ရီနှင့် မတင်ရီတို့လည်း ငိုယိုလျက် အချုပ်ခန်းအနီးသို့ ပြန်၍ ရောက်လာကြလေတော့၏။

“ကိုဘကွန်းရယ်..ကျွန်မတို့က ကျူးလွန်မိတာရှိရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မတို့နောင်တရပါပြီ”

"ဟား ဟား ဟား နောင်တရပါပြီ ဟုတ်လားအဲဒါပေါ့ဗျ၊ လောကနီတိမှာ ပုရိသာနံ-ယောကျ်ားတို့အား၊ နမည္ထ မထီမဲ့မြင် မပြုကုန်ရာ လို့ ဆိုထားတာပေါ့ဗျာကိုယ်အိမ်မှာ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်လေးစားပြီး ရေထမ်းအဝတ်လျှော်လုပ်နေရတဲ့ အကောင်ပဲဆိုပြီး လက်စွပ်ကို မခိုးရဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီးဝိုင်းရိုက်ကြတယ်၊ အချုပ်ခန်းထဲ ပို့ကြတယ်၊ အခုကြည့်စမ်း မခင်ရီ၊ ခင်ဗျားယောကျ်ား ကိုတင်ဝင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ဝ ကို အနီထောင်ကစားပစ်လိုက်ပြီ အဲဒါကျတော့ အချုပ်ခံရမှာ အရိုက်ခံရမှာ ကြောက်နေကြပြီ မဟုတ်လားဟား ဟား ဟား”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုထည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ အင်စပိတ်တော်၏ရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်၍သွားလေ၏။ မခင်ရီနှင့်မတင်ရီတို့လည်း ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက်ကပ်၍ပါလာပြီးလျှင် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ထိုင်လိုက်သောအခါ၌ မခင်ရီသည် ကျွန်ုပ်၏ခြေသလုံးကို လာ၍ဖက်ပြန်ကာ

“ကိုဘကွန်းရယ်..ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်” ဟု တောင်းပန်ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အချုပ်ခန်းဆီမှ -

“အမယ်လေးဗျ အမယ်လေးဗျ သေပါပြီဗျ” ဟူသော ကိုတင်ဝင်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ၌ မခင်ရီနှင့် မတင်ရီတို့သည် အချုပ်ခန်းဆီသို့ ပြေး၍သွားလေ၏။

တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေး၍လာပြန်ပြီးလျှင်

"အမယ်လေး ကိုဘကွန်းရဲ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မယောကျ်ား သေရပါလိမ့်မယ်ရှင်း ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ကိုဘကွန်းအပေါ်မှာ မတရားပြုခဲ့ကြပါတယ်။ နိုင့်ထက်စီးနင်း လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဝန်ချပါတယ်”ဟု ငိုယို၍ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကိုဖက်ကာ တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုတင်ဝင်းအား ရိုက်နှက်သောပုလိပ် ရောက်လာပြီးလျှင် သူ၏အင်စပိတ်တော်အား ဆလံပေး၍ -

“ဆရာ..ဟိုကောင်တော့ သတိလစ်သွားပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မန်နေဂျာအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်"အဲဒီပုလိပ်ကို ငွေနှစ်ရာ ဆုချလိုက်” ဟု ပြောလိုက်၏။ထို့နောက် ထိုပုလိပ်ကို -

"အချုပ်ခန်းကိုသွား၊ သတိပြန်ပြီးရလာရင် ဒီကိုခေါ်ခဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် အချုပ်ခန်းသို့သွားပြီးနောက် တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ကိုတင်ဝင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တွဲ၍ ခေါ်ခဲ့လေ၏ ၊ မခင်ရီသည် သူ၏ယောက်ျားအား ပြေး၍ကူညီ တွဲယူရှာလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ..ဘယ်လိုလဲ ကိုတင်ဝင်း” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုတင်ဝင်းသည် မျက်ရည်များ တွေတွေစီးကျလာ၍ -"ကိုဘကွန်း မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချပစ်ပါဗျာ၊ ထပ်ပြီးတော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့” ဟု အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ကိုနှိပ်စက်ခဲ့တာ အခုလိုပဲ ကျုပ်ဟာ သေမတတ် ခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား”

“စာတတ်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုင်၍ ရှိခိုးလေတော့၏။

“ကဲ ကောင်းပြီ၊ အင်စပိတ္တော်မင်း၊ ဒီအမှုကို ကျုပ်အနေနဲ့ ပိတ်လိုက်ပါတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်စပိတ္တော်ကရိုသေစွာခေါင်းညိတ်၍ သူ၏လက်အောက်မှ အရာရှိအားအမှုပိတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ မန်နေဂျာကြီး၊ ကိုတင်ဝင်းဆေးကုဖို့ ငွေတစ်ထောင်ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကိုယ့်အမှားကို-ကိုယ်ဝန်ခံတာကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်၊ ကိုတင်ဝင်းအနေနဲ့ ပြီးတာတော့ပြီးပါစေ၊ ဒါမျိုး နောက်ထပ်မလုပ်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားဆိုင်ကိုလဲ မပိတ်ပါဘူး၊ ကုန် ဆက်ပြီးတင်ပေးပါ့မယ်”

“အောင်မလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဘကွန်းရယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုတင်ဝင်းတို့လင်မယားသည် ကျွန်ုပ်အား ထပ်မံ၍ ကန်တော့ကြပြန်၏။

“မတင်ရီဆိုင်လဲ ချဲ့ချင်ရင် ဒီမန်နေဂျာကြီးကို ပြောပေါ့၊ လိုတာရှိရင်၊ အရေးကြီးတာရှိရင်တော့ ကျုပ်ဆီကို တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပါ၊ ကဲ..ကျုပ်သွားမယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာမှ ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။ မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့က"ထမင်းကျွေးလိုက်ပါရစေဦးမပြန်ပါနဲ့ဦး” စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောဆိုကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ မစားလိုကြောင်း၊ ယခုပင် ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဂါတ်တဲရှေ့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်ကုမ္ပဏီမှ ဆိုင်ခွဲတစ်ခုထောင်ပေးထားသော ပင်စင်စား စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းက

လာရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို ဦးလှထွန်းမှာ..တစ်ခါက သူ၏အိမ်၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်ဟောင်းများ လျှော်ဖွတ်ခဲ့ရဖူးသော ဦးလှထွန်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ဦးလှထွန်းဆိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်တာရှိလျှင် မန်နေဂျာကြီးနှင့် တိုင်ပင်စီစဉ်ရန် မှာကြား၍ ငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်ပန်းကန်ဆေးအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသော အကျောက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ ဆိုင်ရှင် အကျောက်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ မိန်းမ ဒေါ်ကြည်ကိုလည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ခြင်းပြုရလေ၏ ။

“အမယ်လေးတော် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲ အောက်မေ့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ငကွန်းကိုကွယ့်၊ အေးကွယ်..အခုလို ချမ်းချမ်းသာသာတွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်” ဟု ဒေါ်ကြည်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မန်နေဂျာကြီးအား ထားခဲ့ပြီးနောက် ထိုနေ့ညတွင်ပင် ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့..မခင်ရီတို့လူစုအား အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ခြင်းသည် ကြီးစွာသော အောင်မြင်မှုဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ အနိုင်ရနေပါလျက် ကိုတင်ဝင်းအား အဘယ်ကြောင့် ဆက်လက်၍ အနိုင်မယူရသနည်းဆိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နိုင်ပြီးဖြစ်သောသူကို အနိုင်ဆက်၍ ယူရက်လောက်အောင် ရက်စက်သောစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ဤသို့ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွင် သူတို့လူစုသည် အရေးကြီးသောအချက်၌ပါဝင်လေ၏။ ကြီးမားသောဗုံးကြီးပေါက်ကွဲရန်အတွက် သေးငယ်သော စနက်တံကလေးသည် အရေးကြီးဘိသကဲ့သို့ တစ်ခါက မခင်ရီတို့လူစုက ကျွန်ုပ်အား ရက်စက်လိုက်ကြခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရန် တိုက်တွန်း၍ ပို့ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

[လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်လိုရက်စက်မှ ဦးညွှတ်ချင်ကြတယ်။] ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၃၁

ကျွန်ုပ်နှင့် ကံ့ကူဆံကလေးတစ်တုံး

ချောက်မြို့မှ ကျွန်ုပ်ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရာမှ ခြံတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်ခါနီးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က -

“ဟေး အိုင်ဆေး ကိုဘကွန်း-. .ယူ့ကိုတွေ့ချင်နေတုန်းလာတွေ့ ရတာ အိုင်အလွန်ပဲ ဝမ်းသာတယ်၊ ဟဲ..ဟဲ” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မြယဉ်၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဘိုကေဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ဩော်..ကိုဘိုကပေါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ဘိုကေပါ၊ ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီးတွေ့ ချင်နေတဲ့ ဘိုကေပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ ချင်နေရတာလဲ”

“ပြောစရာတွေ ရှိလို့ပေါ့"

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက ပထမတော့ ခင်ဗျားကို မြယဉ်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူဆိုပြီး အော့နှလုံးနာနေကြတာ၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့လူစုက ခင်ဗျားကို ရွာသားတွေနဲ့ဝိုင်းပြီးရိုက်လို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဆေးရုံကဆင်းတော့ လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့လာပြီးထိုးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မြယဉ်ကို တစ်ဖက်သတ်ပိုးနေတဲ့ ငကျွဲဆိုတဲ့အကောင်လေ၊ ဒီကောင်က ရွာပြန်လာပြီး မြယဉ်ကို အဖြစ်အပျက်ပြောပြတော့ …

“ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်ပြောပြတာလဲဗျ”

“မယဉ် နင့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ရမှ ပစ်သွားတဲ့ကောင်လေ၊ ဆေးရုံမှာ မသေဘူးဆိုတာသိလို့ ငါသွားသတ်သေးတယ်၊ ဒီကောင်ထွက်ပြေးသွားတယ်ဟ၊ ထပ်ပြီးစုံစမ်းပြီး ငါသတ်ဦးမယ်လို့ ပြောတာကိုဗျ၊ အဲဒီတော့မှ မြယဉ်က ချုံးပွဲချပြီးငိုတော့တာ၊ ငါ့ကိုစော်ကားတာ အစ်ကိုဘကွန်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ကျော်ဝင်း ကျော်ဝင်း သိရဲ့လား လို့ပြောပြီး ခင်ဗျားဘယ်လောက် အနစ်နာခံသလဲဆိုတာကို

ရှင်းလဲပြလိုက်ရော ငကြွဲဟာ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ စက်သူဌေးကိုကျော်ဝင်းကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဓားနဲ့ခုတ်ပါလေရောဗျာ”

“ဟင်..ကိုကျော်ဝင်း သေသွားကောလား”

“ဘယ်ကလာ သေရမှာလဲကိုကျော်ဝင်း ထပြေးလို့ သီသီကလေးလွတ်သွားတယ်ဗျို့”

ကျွန်ုပ်က..ကိုကျော်ဝင်းသေသွားကောလားဟုအရေးတကြီးမေးလိုက်ရခြင်းမှာ..ကို စိုးရိမ်၍မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လက်စားမချေလိုက်ရမည်စိုး၍ဖြစ်၏။

“အင်း..ဆက်စမ်းပါဦး ကိုဘိုကေ”

“ဆက်ဆို ငကြွဲက ကိုကျော်ဝင်းလဲ ဓားနဲ့မထိုးရရော ဆန်စက်ကိုသွားပြီး မီးရှို့တော့တာပဲဗျို့၊ ကိုကျော်ဝင်းလဲ မွဲပြီ၊ ငကြွဲလဲ ထောင်ကျသွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မြယဉ်တို့ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုလဲ သိသွားကြပြီပထမတုန်းကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး..ကိုစံဖေကတောင် ခင်ဗျားကို လူယုတ်မာလို့ အထင်ရှိနေခဲ့တာဗျာ၊ ဒါကလဲ ကိုကျော်ဝင်းလက်ချက်တွေပါ"

“အေးဗျာ..ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ ကျုပ်တော့ဖြင့် သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး”

“ဒီအိမ် ခင်ဗျားအိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ် ခြံတွင်းသို့ဝင်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်ပြုတ် ဒရဝမ်ဖေဝင်းက ကျွန်ုပ်အား မတ်တတ်ရပ်လျက် ဆလံပေးသည်ကို ကိုဘိုကေမြင်လျှင် -

“ဟာ ကိုဘကွန်း၊ တယ်လဲကြီးပွားနေပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ” ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကိုဘိုကေအား ကောင်းစွာညှော်ခံကျွေးမွေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကိုဘိုကေပြန်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်က အောက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းမိလေ၏။

“ကိုဘိုကေ..အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးမှာ ကံ့ကူဆံ သွားဝယ်တာလေဗျာ”

“ကံ့ကူဆံ..ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ်က အခု သရက်တောကျောင်းတိုက်ထဲမှာ နေတယ်ဗျ၊ နေတာက ကျုပ်ကို ဦးပဉ္ဇင်းတစ်ပါးက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးနေတယ်၊ ကျုပ်ဦးပဉ္ဇင်းက စာသင်ရင် ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကံ့ကူဆံနဲ့ပဲရေးပြီး သင်ပေးလေ့ရှိတယ်ဗျဒါမှ ကံ့ကူလက်လှည့်ဆရာပီသမှာဆိုပဲ"

မှတ်ချက်။ ။ ကံ့ကူလက်လှည့်ဆရာ ဆိုသည်မှာ ပထမဦးဆုံး စာသင်ပေးသူကို ဆိုလိုပါသည်။ ကံ့ကူဆံဖြင့် စာလုံးကို ဘယ်လှည့် ညာလှည့် မှန်အောင် ရေးဆွဲပြသခဲ့ရသော သဘောကို ဆိုလိုဟန်ရှိ၏(စာရေးသူ)

"ပြစမ်းပါဦး ခင်ဗျား ကံ့ကူဆံ"

"ရော့ဗျာ..တစ်ခဲယူထား ဟု ဆိုကာ ကံ့ကူဆံတစ်ခဲကို ကျွန်ုပ်အားပေး၍ ကိုဘိုကေပြန်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုကေ ပေးခဲ့သော ကံ့ကူဆံကလေးအား လက်တွင်းဝယ်မြှောက်ရင်း ကိုကျော်ဝင်းစက်ကြီး မီးလောင်၍သွားပုံကိုစဉ်းစား၍နေမိလေ၏။

“ဟော့..မင်းလက်ထဲက ဘာခဲလေးလဲကွ” ဟု ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ကိုရင်ကြီးက မေးမြန်းလေ၏။

“ကံ့ကူဆံပါ ကိုရင်ကြီးမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျောက်သင်ပုန်းမှာရေးဖို့ ဝယ်ခဲ့တဲ့အထဲက ပေးသွားတာပါ”

“အေးကွ..ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကျောက်တံနဲ့ရေးရတာက ခေတ်မီလာတယ်ကွ၊ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကများ ပျဉ်ပြားကို မီးသွေးမှုန့်နဲ့ ထမင်းရည်နဲ့နယ်ပြီး သုတ်ရတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ အခြောက်ခံထားရတယ်၊ ခြောက်သွားမှ ကံ့ကူဆံနဲ့ရေးရတယ်၊ တစ်နေ့လုံးရေးပြီးသားတွေကို ကျက်လို့ မှတ်မိပြီဆိုရင် တစ်ခါမီးသွေးမှုန့်နဲ့ ထမင်းရည်နဲ့နယ်ပြီးသုတ်ရပြန်တယ်။ အဲဒါကိုသင်ပုန်းချေတယ်လို့ခေါ်တယ်ကွ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အာဃာတတွေ၊ တေးမှတ်ထားတာတွေရှိရင် လက်စားမချဘဲ လျှော်ပစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သင်ပုန်းချေလိုက်ကြတယ်၊ အာဃာတတွေ မထားတော့ဘူးခွင့်လႊတ်လိုက်ကြပြီလို့ ဆိုတယ်ကွဒီတော့ မင်းရဲ့ လက်စားချေရေးအလုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ သင်ပုန်းချေပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါဟာ နိမိတ်ပဲ”

ကိုရင်ကြီးသည် ကံ့ကူဆံခဲကလေးကို မြင်ရုံနှင့်ပင် နိမိတ်ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအားတစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ နားထောင်ရုံသာ နားထောင်၍ နေလေ၏။ ထိုနေ့ညဉ့် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင်

ထုံးစံအတိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ရှုလေ၏။

ထိုစာအုပ်မှာ မြန်မာပြည်နှင့် ခာတ်သတ္တု" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုရာတွင် တစ်နေရာ၌ Talc (တက်) ဟူသော စာလုံးကိုတွေ့ ရလေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထို Talc (တက်)အား အဘိဓာန်၌ ရှာကြည့်ရာ ကဲ့ကူဆံဖြစ်ကြောင်းသိရလေ၏။ ပီးယားအဘိဓာန်၌မူ Talc Powder (Toilet Powder MadeFrom) (ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါကို ထိုကဲ့ကူဆံမှပင် ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။) ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် ဗီရိုပေါ်မှကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါဘူးကို ထ၍ယူကြည့်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကြည့်မိသော ပေါင်ဒါဘူးမှာ အမျိုးသမီးများ လွန်စွာနှစ်သက်သောကာတီးကူးရား ပေါင်ဒါဘူးပင်ဖြစ်၏။ ထိုဘူး၌"ကဲ့ကူဆံမှုန့်"ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းကို တွေ့ ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကဲ့ကူဆံ ဆိုသည်မှာ ကျောက်သင်ပုန်း၌ စာရေးရန်သာ အသုံးဝင်သည်ဟုထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ပေါင်ဒါမှုန့် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း သိရှိရသောအခါ၌ ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ရာ မြန်မာပြည် မင်းဘူးလောက်ဆီမှ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးအထိ မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားသော ကဲ့ကူကြောကြီးရှိသည်ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်..နောက်တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ ကာလကတ္တားမြို့ရှိ..ကာတီးကူးရားကုမ္ပဏီသို့ ကဲ့ကူဆံအလိုရှိမရှိ၊ အလိုရှိလျှင် မည်သည့်ဈေးဖြင့် ရလိုကြောင်းကို သံကြိုးဖြင့်တစ်မျိုး၊ စာဖြင့်တစ်ဖုံ မေးမြန်းဆက်သွယ်ကြည့်ရာ များမကြာမီရက်အတွင်း၌ ကဲ့ကူဆံကိုရမည်ဆိုလျှင် တန်နှင့်ချီ၍မှာယူလိုကြောင်း၊ အမြင့်ဆုံးပေးနိုင်သော ဈေးနှုန်းမှာ တစ်ပေါင်လျှင် နှစ်ကျပ်ဖြစ်ကြောင်း (ထိုအချိန်က အိန္ဒိယငွေနှင့် မြန်မာငွေ အတူတူပင်ဖြစ်၏။) ပြန်ကြားလေ၏။ ထိုကုမ္ပဏီ၏ပြန်ကြားချက်တွင် တစ်ပေါင်ထုပ်ကလေးများထုပ်၍ နမူနာပေးပို့စေလိုကြောင်း ပါရှိလေ၏။

ထိုသို့ပြန်စာရပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အခြားကုမ္ပဏီများသို့လည်း ဤနည်းအတိုင်း ဆက်သွယ်ကြည့်ရာ လချေး (လကြီး) မှန်ပြုလုပ်သော ကုမ္ပဏီကလည်း ယူလိုကြောင်းပြန်ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးမှ ကဲ့ကူဆံ အနည်းငယ်ကို ဝယ်၍ နမူနာထုပ်ကလေးများ၌ထည့်သွင်းကာ ထိုကုမ္ပဏီများသို့ ကြိုက်မကြိုက် ပေးပို့ပြသခဲ့လေ၏။

ထိုကုမ္ပဏီများမှ ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်းပြန်စာများရလျှင်

မိုင်းဌာနၛ်လုပ်ဖူးသော ပင်စင်စား တွင်းတူးဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးအား စေတုတ္တရာမြို့များဆီသို့ ကံ့ကူဆန်ထွက်နိုင် မထွက်နိုင် နေ့တွက်ပေး၍ ကျွန်ုပ်၏လူယုံများဖြင့် မင်းဘူး၊ ငဖဲ၊..စေတုတ္တရာမြို့များဆီသို့ လေ့လာရန်စေလွှတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ တစ်လခွဲခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ် လွှတ်လိုက်သော တွင်းတူးဗိုလ်က ကံ့ကူဆံ အမြောက်အများ ရရှိနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားလျှင် အစိုးရထံ၌ အခွန်ဆောင်၍ ကံ့ကူဆံတူးလိုကြောင်း (ပေတင့်) ခေါ် တူးဖော်ခွင့်လိုင်စင် လျှောက်ထား၍ လိုင်စင်ရလျှင်ရခြင်း တူးဖော်ရေးအဖွဲ့ကလေးတစ်ခုဖွဲ့ပြီးလျှင် တူးဖော်၍ မှာကြားထားသောကုမ္ပဏီများသို့..ကံ့ကူဆံများကို တန်ပေါင်းများစွာ တင်ပို့ရောင်းချခဲ့လေရာ သိန်းပေါင်းများစွာ အမြတ်အစွန်းရရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆယ်သိန်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ယခု၌မူ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလျက်ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက်များကား ပြည်စုံသည်ထက်ပင်ကျော်လွန်၍နေပြီဖြစ်၏။

[သေးဖွဲ့သောအရာကလေးပင်ဖြစ်လင့်ကစား အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍လာပြီဆိုလျှင် ကြီးစွာသောအကျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ပေသည်တကား။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၃၂

ကျွန်ုပ်နှင့် လူယုတ်မာတစ်သင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရှေ့ရှိ ကျောက်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက် အေးချမ်းစွာ အနားယူလျက်ရှိစဉ်၌ ကိုဘိုကေဆိုသူရောက်လာပြန်၏။

“ဟိုလူတွေတော့စတီးဝပ်အချုပ်ထဲရောက်ကုန်ပြီဆရာကိုဘကွန်းရေ”ဟုဆိုကာကိုး ချင်းပြောလေ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

“ကိုကျော်ဝင်းတို့လူစုလေဗျာ”

“ဘာမှုနဲ့လဲ ကိုဘိုကေ”

“ခားပြမှုလေဗျာ..ခင်ဗျားကို ဝိုင်းရိုက်တဲ့ကောင်တွေ အကုန်လုံးပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည်ထိုသတင်းကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ရန်ကုန်စတီးဝပ်အချုပ်ခန်းကို ထိုပုလိပ်အရာရှိအား လာဘ်ပေးရလေ၏။ ထိုသို့ စတီးဝပ်၌ ‘ရမန်ကြီး’ ခေါ် ၁၄ ရက်ချုပ်ထားစဉ်အတွင်း စက်သူဌေးဟောင်း ကိုကျော်ဝင်းဘက်မှ လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးနေသူတစ်ဦးရှိ၏။

ထိုသူမှာကိုကျော်ဝင်း၏တူမအရင်း မနှင်းရည် ဆိုသူဖြစ်လေ၏။ ကိုကျော်ဝင်း၏ အမှုအားအမိန့်ချမည့်..တရားသူကြီးကိုလည်းသွားရောက်ချဉ်းကပ်လေ၏။ တရားသူကြီးကလည်း ငွေသုံးထောင်ရလျှင် ဦးကျော်ဝင်းတစ်ယောက်တည်းကိုတော့ အမှုမှ တစ်ခါတည်းလွှတ်ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်ဆို၏။

မနှင်းရည်သည် ငွေသုံးထောင် ရရှိရေးအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း တစ်ဆင့်စကားသိရလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သုံးထောင်ဆိုသောငွေကိုရရှိရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

မှတ်ချက်။ ။ စာဖတ်သူများသည် ထိုခေတ်ငွေသုံးထောင်၏ အဖိုးတန်ပုံကို မှန်းဆနိုင်ရန်မှာ မြိတ်ထုံးရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလျှင် ၁၃ ကျပ်သာ

တန်သောခေတ်ဖြစ်လေသည်။ ငွေတန်ဖိုး လွန်စွာမြင့်သောအချိန်အခါဟု ဆိုလိုပါသည်။(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မနှင်းရည်ထံ နားပေါက်စေမည့်သူကို အပူတပြင်း.. ရှာဖွေ၍"လူပျိုသူဌေးကြီးတစ်ဦးက တစ်ညတာမျှ မယားအဖြစ် အိပ်ရလျှင် ငွေသုံးထောင်ပေးမည်” ဟု စကားပစ်လိုက်လေသည်။

မနှင်းရည်သည် ငွေသုံးထောင်ရလျှင် သူ၏ ဦးလေးကိုကျော်ဝင်း ထောင်မကျဘဲ တစ်ခါတည်းလွတ်၍ သွားမည်ဖြစ်ရာ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေ၏။ နောက်ဆုံး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရသည့်အဆုံးတွင်..တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကိျတ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ညတာမယားအဖြစ် အိပ်ပါမည့်အကြောင်းကို စကားပြန်လေ၏။ ထိုကိစ္စအားလည်း မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြောဘဲ နှုတ်လုံစွာထားဖို့လည်း အတန်တန် အသနားခံရှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မနှင်းရည်ထံမှ စကားပြန်ရလျှင်ရချင်း ဈေးသက်သာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူထားသော ခြံကြီးတစ်ခြံအတွင်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးတစ်လုံးအား အစေခံတစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ရှင်းလင်းစေပြီးလျှင် လူယုံတော်တစ်ဦးကို စေလွှတ်၍ မနှင်းရည်အား ညနေ ၆-နာရီလောက်ကတည်းက ရောက်ရှိနေစေရန် စီစဉ်ခိုင်းထားလေ၏။ ထိုတိုက်ကလေးအတွင်း၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အပြည့်အစုံကိုလည်း စီစဉ်ထားလေ၏။

ထိုသို့ စီစဉ်ထားပြီးနောက် စတီးဝပ်အချုပ်ခန်းသို့ ညနေ ၆ နာရီလောက်တွင်သွားရောက်ကာ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အချုပ်ခန်းမှာ ညနေ ၅ နာရီဆိုလျှင် လုံးဝ အပြင်လူတွေ့ခွင့် မရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ငွေကြေးမြောက်များစွာ လာဘ်ထိုးထားသူဖြစ်၍ ညသန်းခေါင်မှ သွားလျှင်လည်း အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ပေးမည်သာဖြစ်၏။

မှတ်ချက်။ ကိုလိုနီခေတ်က ငွေရှိပါက လာဘ်ထိုး၍ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို မိမိဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်အောင် လုပ်၍ရသည်ကများပါသည်။(စာရေးသူ)

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်ဝင်းကျန်းခန့်သာလို့ မာပါရဲ့လား”

“ဟာ ကိုဘကွန်းပါလား၊ ခင်ဗျားလာတွေ့တာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ၆ နာရီတောင် ထိုးနေပြီပဲ၊ ခင်ဗျားကို အချုပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသေးတယ်နော်”

“ဟဲ ဟဲ..ဒါကတော့ ကျုပ်က သန်းခေါင်မှလာရင်လဲ ဖွင့်ပေးမှာပါ၊

ခင်ဗျားလဲသိပါတယ်၊ ငွေသော့နဲ့ ဝင်တာပဲဗျာ၊ ဘယ်တော့ဝင်ဝင်ပေါ့”

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘကွန်း၊ ဒါနဲ့ကျုပ်ကို သတင်းလာမေးရုံပဲလား၊ အကူအညီကော မပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ”

"ဟား ဟား ဟား အကူအညီ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကိုကျော်ဝင်း၊ မောင်နီဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးကို လက်စွပ်မခိုးဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီးဂါတ်မှာ ညှဉ်းဆဲခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ သူ့ မှာ အနှိပ်စက်ခံလိုက်ရတာ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကိုဘကွန်း”

“ထားလိုက်ပါဆိုရင်လည်း ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မြယဉ်ကိုစော်ကားပြီး..ကျုပ်က ကြားထဲက ဝင်လဲ ဓားစာခံရသေးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားကောင်တွေက ဝိုင်းပြီးရိုက်ခဲ့ကြတာကော မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား၊ အခု ခင်ဗျားကိုရိုက်မယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မရိုက်ဘူးလာဘ်ပေးပြီး အရိုက်ခိုင်းမယ်၊ ထောင်ကျသွားရင် ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုနှိပ်စက် ငွေထိုးသင့်တဲ့လူတွေကို ငွေထိုးထားမယ် ကိုကျော်ဝင်း၊ အခု ကျုပ်အလှည့်ရောက်ပြီ၊ ခင်ဗျားခံပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်၍လာလေတော့၏။

ကိုကျော်ဝင်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သောအသံများသည် အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်၍နေလေတော့၏။

အကယ်၍ ကိုကျော်ဝင်းသည် ထောင်ကျမည်ကိုကြောက်ပြီး မနှင်းရည်အား မရမကငွေရှာခိုင်း၍ လွတ်သွားလျှင်လည်း ထိုငွေမှာ မနှင်းရည်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ညတာ မယားအဖြစ်မှ ရရှိခဲ့သောငွေများဖြစ်ကြောင်းကို ကိုကျော်ဝင်းအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိစေရန် ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ရာ ကိုကျော်ဝင်းအနေနှင့် အချုပ်မှလွတ်လျှင်လည်း တူမအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ညတာမယားအဖြစ် ရောက်ရှိပြီးမှ အချုပ်မှလွတ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း တွေးတောပြီးနောက် သင်္ကန်းကျွန်းခြံသို့ လာခဲ့လေတော့၏။ ထိုညက လမှာ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်နေ၏။ ရင်၌လည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်၍နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင်ကျွန်ုပ်၏ကားကလေးသည်ခြံတွင်းသို့ဝင်၍လာခဲ့လေပြီဖြစ်၏။

ခြံစောင့်ကုလားကြီးကတံခါးဖွင့်၍ပေးလေ၏။

ခြံအတွင်း၌လေးဘီးအော်စတင် ကားကလေးတစ်စီးရပ်ထား၏။

ထိုကားသည် ကုမ္ပဏီအနေနှင့်အသုံးပြုရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ဝယ်၍ထားသော ကားကလေးဖြစ်၏။

ထိုကားကလေးဖြင့် မနှင်းရည်အား ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်တစ်ဦးက ဤခြံကြီးအတွင်းသို့ ညနေ ၆ နာရီလောက်ကတည်းက ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“သူဌေးမင်း..အထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ” ဟု လူယုံက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ တိုက်တံခါးဝအနီးရောက်ခါမှ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကိုကျော်ဝင်းအား လက်စားချေလို၍သာ မနှင်းရည်အားငွေနှင့် ပေါက်၍ စော်ကားရမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်သက်တွင်တစ်ခါမျှ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှအထိပတ်သက်ဖူးခြင်း မရှိရကား ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးစက်၍လာလေတော့၏။

“ဟော့ကောင်..အထဲဝင်ပြီး မီးတွေအားလုံး ပိတ်လိုက်စမ်း” ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏လူယုံအား စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာအား မနှင်းရည်မြင်၍သွားမည်ကို ရှက်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏လူယုံသည် တိုက်အတွင်းသို့ဝင်၍ မီးများပိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ မီးပိတ်လိုက်၍ မှောင်သွားကာမှပင် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ထဲသို့ဝင်လေ၏။ မနှင်းရည်သည် အိပ်ခန်းအတွင်း၌ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ထားသဖြင့်လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ခုတင်ပေါ်သို့ထိုး၍ကျနေသောကြောင့် အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးသာမက ခုတင်ပေါ်၌ပင် ငွေရောင်ပက်ဖြန်းထားသကဲ့သို့ ဝင်းလက်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းဝမှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းလေးအသာငဲ့၍ကြည့်လိုက်ရာ မနှင်းရည်သည် ခုတင်တိုင်ကလေးကိုမှီကာ ခုတင်အောက်သို့ ခြေထောက်များ တွဲလောင်းချကာ ထိုင်လျက်နေ၏။ မနှင်းရည်၏ မျက်နှာကလေးသည် လရောင်အောက်၌လှနေ၏။ သူ၏ ကျစ်လစ်သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကလေးမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆွဲဆောင်လျက်ရှိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရှပ်အင်္ကျီကို လက်ပင့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ လက်ပင့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မနှင်းရည်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ စွတ်၍ဝင်သွားပြီးလျှင် မနှင်းရည်အား ဖက်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်ဘက်အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်လိုက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏လက်ဖျံမှအမာရွတ်ကလေးတစ်ခုကို စမ်းမိလေ၏။

ထိုအမာရွတ်ကလေးမှာ မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား အလိုမတူပဲ မိန်းမတို့၏မာယာကွန်ရက်ဖြင့် မရမက ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်၏ တဏှာရာဂစိတ်အား တားဆီးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခြောက်လက်မ မောင်းချဓားဖြင့် ထိုးခဲ့သောကြောင့် ရခဲ့သောအမာရွတ်ကလေးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလိုမတူပါဘဲလျက် မြယဉ်၏ တဏှာကွန်ရက်မှ အနာတရပြုလုပ်၍ ရုန်းထွက်ခဲ့ရပုံကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ၌ မနှင်းရည်သည် အလိုမတူပါဘဲလျက် ကျွန်ုပ်၏ငွေကွန်ရက်ဖြင့် အုပ်ဖမ်း၍ သူ၏အပျိုရည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် သင့်ပါမည်လား။ သူမည်သို့ ခံစားရမည်နည်း။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါးအတွက် ကြားဝင်၍ အနစ်နာခံရှာသူ မဟုတ်လား။

သူတစ်ပါး၏ဒုက္ခကို ကယ်တင်ရန်အတွက် မိမိဒုက္ခအရောက်ခံနိုင်သော သတ္တိသည် နှယ်နှယ်ရရသတ္တိမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဤစိတ်ဓာတ်ကား သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ် မဟုတ်ပါလား။ မနှင်းရည်ကား သူရဲကောင်းမလေးဟု ဆိုနိုင်ပေသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်ုပ်သည် ပင့်ထားသော အင်္ကျီလက်များကို ပြန်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်၍ဝတ်လိုက်လေတော့၏ ။

"ဒီမှာ မနှင်းရည်..ခင်ဗျားဦးလေးကို မကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး လက်စားချေဖို့ ကျုပ်စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးရက်တော့ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ လိုနေတဲ့ ငွေသုံးထောင်၊ ဒီငွေသုံးထောင်က ခင်ဗျားဦးလေး ထောင်ကလွတ်ဖို့အတွက် ခင်ဗျား အသုံးပြုရမှာမဟုတ်လား၊ အဲဒီငွေသုံးထောင်အပြင် ခင်ဗျားအတွက် ငွေ ၇၀၀ဝိ သတ်သတ်လဲပါတယ်၊ အားလုံး ငွေတစ်သောင်းတိတိ၊ ဟောဒီမှာ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်သောင်းထုပ်အား ခုတင်ပေါ်သို့ အသာအယာကလေး ပစ်၍တင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လူယုံအားခေါ်၍ -

"ဟေ့ကောင်မနှင်းရည်ကို ပြန်ပို့လိုက်၊ လမ်းမှာ မဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေနဲ့၊ ကြားလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏လူယုံသည် မနှင်းရည်၏အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်မဝင်ပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ပြန်၍ပို့ခိုင်းသည်ကို နားမလည်သဖြင့် -“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူဌေးမင်း”

“ဒါတွေ မင်းကို မဖြေနိုင်ဘူး၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်၊ လမ်းမှာလည်း မနှင်းရည်ကို မေးလားစမ်းလားမလုပ်နဲ့"

“ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်း"ကျွန်ုပ်သည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ပြန်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာအား-.

."တိုက်ကိုမောင်းဟေ့" ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဒရိုင်ဘာလည်း စတင်၍ မောင်းနှင်လေတော့၏။

လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ အေးမြသောလေကလေးသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာသို့ တိုးလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာစဉ်းစားရင်း ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

တိုက်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း တိုက်လှေခါး၀တွင် ကျွန်ုပ်အားစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ကိုရင်ကြီးက -

"ဟေ့..ဘကွန်းနောက်ကျလှချေလားကွငါစိတ်ပူလို့ ထွက်ပြီးစောင့်နေတာ"

"မှန်ပါ့ဘုရား..အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ နောက်ကျသွားတာပါ ဘုရား"

"အေး ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ဟာ ၁၃၀၁ ခု၊ ပထမ၀ါဆိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့လေကွာ၊ သူဌေးကြီးမုချဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ မင်းစပြီးထွက်ခဲ့တာ ခု ၇-နှစ်ပြည့်တဲ့နှစ်လေကွာ"

"တင်ပါ့၊ တပည့်တော်လဲ မှတ်မိပါတယ်ဘုရား"

ကျွန်ုပ်သည်.. ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တိုက်တွင်းသို့ ၀င်လိုက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ လာပြီးနောက် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကော်ဇောပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီး၏ခြေသလုံးအား ဆုပ်နယ်၍ ပေးလေတော့၏။

"အေး အေး..ငါ့တပည့် မျှော်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လား"

"တပည့်တော်တို့ မျှော်မှန်းခဲ့တာက ခြံနဲ့တိုက်တစ်လုံးရယ်၊ မော်တော်ကားတစ်စီးရယ်၊ ငွေဆယ်သိန်းရယ်ပါပဲဘုရား"

"အခု ဘယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလဲ"

"နောက်ဆုံး ဘဏ်စာရင်းမှာ သိန်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပါပြီဘုရား၊ တိုက်တွေကလဲ..ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာတင် ငါးလုံးလောက်ပိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ တခြားမြို့တွေမှာလည်း တပည့်တော်ပိုင် တိုက်တွေခြံတွေက မနည်းပါဘူးဘုရား၊ မော်တော်ကား ဆိုတာလဲလော်ရီကားတွေချည်းပဲ ကုံကူဆံသယ်ဖို့ဝယ်ထားတာ ဆယ်စီးလောက်ရှိပါတယ်ဘုရား"

"မနည်းပါလားကွ"

ကျွန်ုပ်သည် သြစတြေးလျလုပ် ခြသေ့်တံဆိပ် မတ်ရပ်မီးခံသေတ္တာကြီးအားဖွင့်၍ အစီအရီထည့်ထားသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို လက်ဖြင့်တစ်အားကျုံး၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံ၍ချလိုက်ရာ ရွှေဒင်္ဂါးပုံကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ဒူးဆစ်မျှလောက်အထိ မြင့်တက်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ရွှေဒင်္ဂါးများအား လက်နှစ်ဖြင့် တချွင်ချွင်မြည်အောင်ဖွ၍ဖွ၍ပြရင်း"တပည့်တော်ကို ဝိုင်းရိုက်ပြီး အချုပ်ထဲကိုထည့်ခဲ့တဲ့ မခင်ရီတို့ကိုလဲ အလားတူပြန်ပြီး နှိပ်စက်အနိုင်ယူခဲ့ပြီးပါပြီ ဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုသေးလဲ ဘကွန်း"

“လိုပါသေးတယ် ဘုရား… သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး တင်တင့်ကိုယူဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မပြည့်တော့ပါဘူး ဘုရား၊ တင်တင် အိမ်ထောင်ပြုသွားပါပြီဘုရား၊ အဲဒီတစ်ချက်တော့ဖြင့် တပည့်တော် မပြည့်စုံပါဘူး"

“မပြည့်စုံတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ကိုကော လက်စားချေဦးမှာလား”

“ချေရမှာပဲ ဘုရား”

ကိုရင်ကြီးသည် မှားသည် မှန်သည် မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်အား ပြုံး၍ကြည့်နေလေ၏။

ထိုနေ့ညကကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီးသည် တစ်ညလုံးမအိပ်ကြဘဲ ခြံအတွင်း၌လျှောက်ခါ မိုးလင်းသည် အထိစကားပြောလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှသော အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို ကိုရင်ကြီးအား ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကိုရင်ကြီးမှာလည်း လွန်စွာကောင်းသော ပုံပြင်ကြီးတစ်ခုအား နားထောင်နေရသည့်အလား ရယ်ရမည့်နေရာတွင် ရယ်လိုက်၊ ဒေါသဖြစ်ရမည့်နေရာ၌"တောက်”တွေဘာတွေ ခေါက်သည်အထိ ဒေါသထွက်လိုက်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိပေသည်။

ဤသို့ တစ်ညလုံး မိုးလင်းအောင် စကားပြောကြရာတွင်..ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်တာ၏ ညကို ပို၍အမှတ်ရစိမ့်သောငှာ ထိုစဉ်က ဝတ်၍လာခဲ့သော အင်္ကျီအစုတ်၊ လုံချည်အစုတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ထိုစဉ်က လွယ်ခဲ့သောလွယ်အိတ်ကြီးကိုလည်း လွယ်၍ထားသည့်အပြင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုလည်း တဒေါက်ဒေါက်ထောက်၍ လျှောက်နေပေ၏။ ထို့ပြင် လသာနေပါလျက် ထိုစဉ်က ထွန်းညှိခဲ့သော မှန်အိမ်ကြီးကိုပင် မီးထွန်း၍ လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ၍ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

အရုဏ်ဦး ကြက်တွန်သည့်အခါ၌ စကားစ,လည်း ရုတ်သိမ်းပြီးဖြစ်ရာ ကိုရင်ကြီးက -

"ကဲ...ဘကွန်း၊ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပေဦး၊ အိပ်ရာကထရင် မင်းကုမ္ပဏီကလူတွေနဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေကိုဖိတ်ပြီး တစ်ခုခုအမှတ်တရကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်၊ ငါတော့ ပရိတ်ရွတ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှနိုးလျှင်နိုးချင်း ဘဏ္ဍာစိုးအားခေါ်၍ ဧည့်ပရိသတ်များအား ကျွေးမွေးဧည့်ခံရန်အတွက် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်လေတော့သတည်း။

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း က ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ပြောပြသောပုဏ္ဏားဘကွန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကား ဤတွင်ရွေ့ ပြီး၏တည်း။

အပိုင်း-၃၃

ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်း စိတ်ပြောင်းသွားခြင်း

“အဲဒီလို သူဌေးကြီးက ဘဏ္ဍာစိုးကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်တော့ ဘဏ္ဍာစိုးဟာ ကျောက်မြောင်းဈေးကို သွားပြီး လိုအပ်တဲ့ ဟင်းချက်စရာ သား ငါး၊ မဆလာ၊ အုန်းသီး၊ ထောပတ် စတဲ့အရာတွေကိုဝယ်ပြီး ထမ်းပို့မဲ့ကူလီကိုရှာတယ်ခင်ဗျ၊ တခြားကူလီတွေကတော့ တခြားဈေးဝယ်သူတွေ ငှားသွားကြလို့တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာ..အလွန်ပျင်းရှိပြီး အလွန်အင်မတန်မှ ဖွဲလုံ့လည့်ဖျင်းတဲ့ ပုံနားဘကွန်း’ ဆိုတဲ့ ကူလီတစ်ယောက်ပဲ တစ်ဈေးလုံးမှာ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီတော့ သူဌေးကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးဟာ ကူလီ ပုံနားဘကွန်းကို မငှားချင် ငှားချင်နဲ့ တောင်းကိုထမ်းဖို့ငှားရမ်းခဲ့တယ်ခင်ဗျ၊ သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်ကို ကူလီပုံနားဘကွန်းရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းနဲ့ ကူလီဟာ အဆင့်အတန်းချင်းကွာခြားလွန်းမက ကွာခြားနေသော်လဲပဲ နာမည်ရော မွေးသက်ကရစ်(သက္ကရာဇ်)ရော၊ မွေးတဲ့နာရီပါ တစ်ထပ်တည်းတူညီနေတာကို တွေ့ရလေတော့ ကူလီဟာ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုရှာပါလေရော၊ အဲဒီအခါမှာ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကူလီကို မငိုဖို့၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလို သူဌေးရင့်မကြီးဖြစ်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ-ကြိုးပမ်းခဲ့ရပုံတွေကို..ပြောပြရှာခဲ့တယ်၊ အဲဒီထိအောင်ပြောမှ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားမှာပေါ့ သူဌေးကြီး” ဟု ကူလီ ပုံနားဘကွန်းသည် စောစောကကဲ့သို့ ငိုကြွေးခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် ပြောလေ၏။

“အေး..ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းပြောတာ မဆိုးဘူး၊ နေရာကျသားပဲ” ဟု ကိုရင်ကြီးက ထောက်ခံပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကူလီသည် သူ၏ ထမ်းပိုးရာတွင် အသုံးပြုသောတောင်းအား မီးဖိုဆောင်မှာ သွား၍ယူပြီးလျှင် ပြန်ထွက်လာလေ၏။ သူ၏လက်တွင်း၌လည်း ဘဏ္ဍာစိုး ပေးလိုက်သော ကူလီထမ်းခ ပိုက်ဆံအကြွေကလေးအနည်းငယ် ပါ၍လာလေ၏။

“သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ကူလီဘကွန်းအား သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက -

"ကဲ...ကဲ...ကိုယ့်လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က နာမည်ချင်းလဲတူ၊

မွေးနေ့မွေးချိန်ချင်းလဲတူ..ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာလည်း ကျုပ်တို့မွေးနေ့ဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားကို မစ,တဲ့အနေနဲ့” ဟု ဆိုကာ ငွေ ၁၀၀၀ိ ကို ထုတ်ယူကာ ကူလီဘကွန်းအား ပေးလေ၏။ ကူလီဘကွန်းက လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီးလျှင် -

“ဟား…ဟား…ဟား"

ကူလီဘကွန်းသည် သူဋ္ဌေးကြီးဘကွန်းအား ကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။ အားရကျေနပ်သည်အထိ ရယ်မောပြီးနောက် -

"သူဋ္ဌေးကြီး..ဘယ်လိုလဲဗျ၊ မ,စတဲ့အနေနဲ့ ငွေ ၁၀၀ိ ဟုတ်လားဟား ဟား ဟား .. ငွေတစ်ထောင်ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခင်ဗျားဆီက သူဋ္ဌေးကြီးဖြစ်တဲ့နည်းကို ရပြီးမှ ကျုပ်က ဒီငွေတစ်ထောင်ကို မက်နေရဦးမှာလား၊ ခင်ဗျားက စပြီးလုပ်တဲ့လူဆိုတော့ ခုနစ်နှစ်တောင် ကြာပေမပေါ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား လျှောက်ပြီးသားလမ်းကို လျှောက်ရမဲ့လူပဲ၊ ပိုပြီးလွယ်တာပေါ့၊၅နှစ်အတွင်းကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလို သူဋ္ဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့မယ်၊ ရော့ ခင်ဗျားငွေတစ်ထောင်၊ ကျုပ် မလိုချင်ဘူး” ဟု ဆိုကာ သူ၏တောင်းကို ပခုံး၌လက်ပြန်ချိတ်၍ သူဋ္ဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

သူဋ္ဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့သည် ရင်ကော့၍ထွက်သွားသော ကူလီကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဟော့..ဘကွန်း၊ ဒီကောင်လဲ သူဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လာဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဘုရား”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးကွ-. .ဟုတ်ကိုဟုတ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို အားကျမိရင် အဲဒီလူလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေတော့ ပေါ်ပေါက်တတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လိုတော့ အခိုင်အမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်ကြဘူးကွ၊ ဒီကူလီကတော့ သူဟာ အမှန်တကယ် သူဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်သွားပြီကွ၊ သူ့အနေနဲ့ မင်းပေးတဲ့..ငွေတစ်ထောင်ကိုမယူဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းထွက်သွားတာဟာ သူ့ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ယုံကြည်မှုကို ပြသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်လဲ မုချသူဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဟော့”

ထို့ကြောင့် သူဋ္ဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် သူ၏မှတ်စု၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ထားလိုက်လေ၏။

[လူဆိုသည်မှာ အတုခိုးလွယ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

ကောင်းသည့်အရာကို အတူခိုးမိရန်လိုပေသည်။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၃၄

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့်နာရီသံပတ်မပေးမိသော ပတ္တရောင်ပုလိပ်ကလေး

သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးသည် အထက်၌ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကုလီဘကွန်းနှင့် စကားပြောဆိုခဲ့ကြလေ၏။ ကုလီဘကွန်းထွက်၍သွားပြီး များမကြာမီ၌ပင် သူဌေးကြီး၏မွေးနေ့ သို့တည်းမဟုတ် ကြီးမားသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့ရသော ခုနစ်နှစ်မြောက်သောနေ့အတွက် ထမင်းချက်၊ စားပွဲထိုးနှင့် ဘဏ္ဍာစိုးတို့သည် အလုပ်များလျက်ရှိကြလေ၏။

သူဌေးကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးသည် ထမင်းချက်များ စီစဉ်ချက်ပြုတ်နေသော အချိန်အတွင်း ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်မည်ဟု ထွက်၍လာကြရာ ခြံဝအရောက်တွင်..တစ်ဖက်မှ လျှောက်၍လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ ဆုံရလေသည်။ ထိုသူကို သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက မြင်ဘူးသလိုလိုရှိသည်ဟု ထင်မှတ်၍ ကြည့်၏။ ထိုသူကလည်း သူဌေးကြီးဘကွန်းအား ထိုနည်းတူစွာ ကြည့်လေ၏။

“ဟာ..မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျား ၂၅ လမ်းက ဒရဝမ် မဟုတ်လား” ဟု အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ကြေးကူးဆစ်” ဆိုတဲ့ တရုတ်အဖိုးကြီးရဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ခဲ့တဲ့ ပတ္တရောင်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားနာရီက ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် သော့ပေးရတယ်လေ”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီညက အဘိုးကြီးပုံပြောကောင်းလို့ နာရီကို သော့မပေးမိတာနဲ့ လခတောင် အဖြတ်ခံရသေးတယ်ဗျ”

“ဟဲ ဟဲ..ခင်ဗျားက တယ်ပြီး ပုံကြိုက်တာကိုးဗျ”

“ပုံကြိုက်ဆို ဒီလိုဗျ၊ ဗဟုသုတလဲရတယ်ဗျ၊ နားထောင်လို့လဲကောင်းတာကိုး”

“ခင်ဗျား အခု ပတ္တရောင်ပုလိပ်ပဲလား”

“အလုပ်ပြုတ်သွားပြီဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပတ္တရောင်အလှည့်ကျတိုင်း တရုတ်အဘိုးကြီးကြေးကူးဆစ်ဆီကိုသွားပြီး ပုံပြောတာပဲ နားထောင်နေလေတော့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ..သုံးလတောင်ကျော်နေမှပဲ၊ ခင်ဗျားကော ၂၅ လမ်းမှာ ဒရဝမ်မလုပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မလုပ်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေသလဲ"

“ကုမ္ပဏီထောင်ပြီးထားတယ်ဗျ”

“ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ်..ဟုတ်လားဘာကုမ္ပဏီလဲ"

ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် သူဌေးကြီး၏အဖြေကို ထူးဆန်း၍နေသည်ဖြစ်သဖြင့် အလောတကြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ပုဏ္ဏားဘကွန်းကုမ္ပဏီ ဆိုပြီး ကျုပ်ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ်"

“ဩော်..အဲဒီကုမ္ပဏီဟာ ခင်ဗျားကုမ္ပဏီလား"

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျား သူဌေးဖြစ်သွားပြီကိုး” ဟု ဆိုကာ သူဌေးကြီး၏ခြံအား ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ခြံဝ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော"သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်း” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် သူဌေးကြီးအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေလေ၏။

“ဒီနေ့ ကျုပ်ရဲ့ မွေးနေ့လေ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ဖိတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တော်တော်ကြာဆိုရင်ပဲ မွေးနေ့အခမ်းအနား စ,တော့မှာပါ၊ဩော်..ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ အလုပ်မရှိဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျားကို အလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်မလား”

သူဌေးကြီးသည် ထိုပတ္တရောင်ပုလိပ်အား စေတနာရှိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုံနားထောင်တတ်သောဝါသနာချင်းတူသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ကျုပ်ကို အခုလို အကူအညီပေးမယ် ဆိုတာသိရလို့ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးဘကွန်းဒါပေမဲ့ မလွတ်လပ်တဲ့ လခစားအလုပ်ကိုတော့

ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

“ကြိုက်တယ်ဗျာ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို..ခင်ဗျား အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဘုရားဈေးမှာ စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းတယ်ဗျ၀ယ်သူမလာတဲ့အခါမှာ စာရေးတယ်”

“ဘာစာတွေများရေးတာလဲ"

“၀တ္ထုတွေ ရေးနေတာပုံတွေနားထောင်ခဲ့ရတာများတော့ အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ ရေးချင်တဲ့စိတ်ပေါ်တာနဲ့ ၀တ္ထုတွေရေးနေတာပဲ ဦးဘကွန်း"

“သဘောကျသဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြိုးစားပါ၊ တစ်နေ့ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားစမ်းပါဗျာ”

"စိတ်ချပါ ဦးဘကွန်းကြိုးစားနေပါတယ်”“နေစမ်းပါဦး..ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဟာတွေ ရေးထားတာလဲ”

“ဒီလိုဗျာ..ကျုပ် အခုရေးနေတဲ့ ၀တ္ထုတစ်အုပ်ရှိတယ်၊ ပထမဆုံးစာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရွတ်ပြမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး .. နားထောင်ရအောင်”

“နေချိုအသွေး၊ ဆွေးစရာပို၊ ငိုစရာပိုက်၊ ရှိုက်စရာငင်၊ ထိုဖြစ်အင်ကြောင့်.."

"ဟား ဟား ဟား"

သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ရာ စာရေးဆရာလောင်းထိုလူရွယ်သည် ရွတ်လက်စ သူ၏စာကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်လေ၏။ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမျှအထိ ရယ်မောရပေသနည်း။ ငါရွတ်ပြမည့်စာက လွမ်းခန်းဆွေးခန်းကို အစပျိုးထားပါလျက် ဤသူက အဘယ်ကြောင့်ရယ်မောရပါသနည်းဟုမတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် အောက်ပါအတိုင်းမေးလေ၏။

“ဦးဘကွန်း..ဘာကိုရယ်တာလဲဗျ"

“ခင်ဗျား ခုနက ရွတ်ပြတဲ့စာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ"

"နေရောင်ခြည်ကလည်း အလွန်မပူပြင်းတဲ့အခါ လေကလေးလဲ တိုက်ခတ်နေတယ် ၊အဲဒီအချိန်မှာ ဆွေးစရာလိုလို၊ ငိုစရာလိုလို ခံစားရတာကို ရေးထားတာပဲ"

“အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ရေးလိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အဓိပ္ပာယ်ပိုပြီးပေါ်လွင်သေးတယ်”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စာရေးတယ်ဆိုတာ ရသကို ဂရုစိုက်ထားရသေးတယ် ဦးဘကွန်း"

“အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိသေးဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရသဆိုတာက ဘယ်လိုဟာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

“ရသ ဆိုတာက သိင်္ဂါရ၊ ဟာသ၊ ကရုဏာ၊ ရုဒ္ဒ၊ ဝီရ၊ ဘယာနက၊ ဝိဘစ္ဆ၊ အဗ္ဘုတ၊ သန္တ လို ပါဠိလို ခေါ်တယ် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ချစ်ခင်ခြင်း၊ ရယ်ရွှင်ခြင်းသနားကြင်နာခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ခြင်း၊ ရဲ့ရင့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊အံ့သြခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်းရယ်လို့ဖြစ်ပါတယ် ဦးဘကွန်း”

“မဆိုးဘူးဗျခင်ဗျားပြောတာ၊ အဲဒါတွေက စာရေးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအသုံးချရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေ ဦးဘကွန်းရဲ့၊ ကြောက်ရွံ့တဲ့ အကြောင်းကိုရေးချင်ရင် အဲဒါ ဘယာနကရသပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီရသ ပေါ်လွင်အောင်ရေးရမှာပေါ့"

“အင်း..ဟုတ်ပြီဗျို့ ၊ ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“မိန်းကလေးနဲ့ ယောကျ်ားလေး ချစ်တဲ့အကြောင်းရေးမယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သိင်္ဂါရရသ ပေါ်အောင်ရေးရတာပေါ့ ဦးဘကွန်း"

“ကဲဗျာ..ဒီလိုဆိုရင် ဘုန်းကြီးကို ကြည်ညိုတာကို ဘယ်ရသထဲ ထည့်မလဲဗျ"

ထိုအခါ၌စာရေးဆရာလောင်းသည်ပါးစပ်ဟ၍သွားလေ၏။ မည်သည့်ရသ၌..သွတ်သွင်းရမည်ကိုမသိသောကြောင့် အူကြောင်ကြောင်လည်းဖြစ်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းက -

“သိင်္ဂါရရသဆိုတာ ချစ်ခင်ခြင်းကို ဆိုတာဗျ၊ ကြည်ညိုခြင်းလို့ ဆိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဝစ္ဆလျရသ ခေါ်တဲ့ ရသထဲမှာထည့်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဦးဘကွန်းပြောသလိုဆိုရင် ရသဟာ ကိုးပါးမဟုတ်ဘဲ ဆယ်ပါးဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ..ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိုးပါးထဲမှာ ကြည်ညိုခြင်းရသမှ ထည့်လို့မရဘဲ၊ ဆယ်ပါးဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပါစေပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတာကို အမှန်လို့ မယူဆနဲ့နော်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို စာရေးဆရာလုပ်မယ့်လူလဲမဟုတ်တော့ ဒါတွေကိုတော့ ကျုပ်လဲ လေ့လာမထားဘူး၊ ကျုပ်ထင်တာ ကျုပ်ပြောတာပါ၊ တကယ်လို့ မှားတယ်လို့ ခင်ဗျားယူဆရင်လဲ ယူဆခွင့်ရှိပါတယ်၊ တကယ်ကတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ရတာက လွယ်ဦးမယ်၊ စာရေးဆရာဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့က ပိုပြီးခက်တယ်လို့ ထင်တယ်အခု ကျုပ်ပြောတာတွေကိုလဲ အမှန်လို့ မယူပါနဲ့ဦး ဒါနဲ့ မေးလက်စနဲ့ မေးရဦးမယ်”“မေးပါဦးဘကွန်း”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူတဲ့"

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဘသင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုဘသင်-စလေဦးပုညက ဒေါနဆီမေတ္တာစာမှာ ဒေါနဆီဘ၀မှ စုတေမနေ၊ သေလွန်ပြီးလျှင် အထောက်မတန် ရေနံဘ၀တွင်၊ ပဋိသန္ဓေစွဲနေ ဖွားမြင်လာသည်လို့ စပ်ဆိုထားတယ်ဗျ ..-အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒေါနဆီဘ၀ကသေပြီး ရေနံဆီဘ၀မှာ သန္ဓေစွဲပြီး ဖွားမြင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရမလဲ”

"ဟာ…ဒါက အတိဝုတ္တဒေါသသင့်တာပဲ၊ အလွန်အကြူးဖွဲ့ဆိုထားတဲ့အတွက် အဲဒီစာဟာ ဒေါသမလွတ်ဘူး"

“အမှန်ကတော့..ဂုဏ်မြောက်တယ်ဗျ၊ လောကီထုံးစံမဟုတ်သော်လဲ တင်စားသောစကားဖြင့်..စီကုံးခြင်း သမာဓိဂုဏ်မြောက်နေတယ်……. တင်စားလွန်းသည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာမရှိလောက်အောင် ရေးဖွဲ့မှုကောင်းတဲ့အတွက် ကန္တိဂုဏ်လည်း မြောက်နေတယ်မဟုတ်လား"

“ဦးဘကွန်းကစာရေးဖို့ဝါသနာမပါဘူးသာဆိုတယ် ဂုဏ်တွေ ဘာတွေတော့ သိနေသားပဲ"

“ကျုပ်ပြောတာတွေကိုတော့ အမှတ်တွေချည်းပဲလို့ မယူဆနဲ့ဦးနော်၊ ကိုဘသင်ကို စော်ကားပြီးမေးတာမဟုတ်ဘူးနော်ခင်ဗျားရေးတဲ့ဝတ္ထုထဲက"ဇာတ်ရုပ်” (ဇာတ်ကောင်) က ရယ်စရာတွေ လို့ ရယ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား

ဘယ်လိုရေးမလဲ ကိုဘသင်"

“ဘယ်လိုရေးရမှာလဲ၊ ရယ်စရာတွေ့ လို့ ရယ်တယ်လို့ပဲ ရေးရမှာပေါ့ ဦးဘကွန်းဒါကဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ရယ်ခြင်းခြောက်မျိုးဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“မသိဘူးဗျ၊ ရယ်တာ ခြောက်မျိုးတောင်ရှိသလား၊ ကျုပ်ကတော့ ရယ်တာတစ်မျိုးပဲသိတယ်ဗျ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး"

“မျက်စိပွင့်ရုံမျှ ရယ်ခြင်းကို သိတ လို့ခေါ်တယ်။သွားပေါ်ရုံမျှ ပြုံးရယ်ခြင်းကို ဟသိ လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးဟာ မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ ရယ်ခြင်းမျိုးပဲ။

“အသံအနည်းငယ်ထွက်ပြီးရယ်ခြင်းကို ဝိဟသိတ၊ ပခုံး။ ဦးခေါင်းလှုပ်အောင်ရယ်ခြင်းကို ဥပဟသိတ လို့ခေါ်တယ်။ ဒါကတော့ အလတ်စားလူတွေရဲ့ ရယ်ခြင်းမျိုးဖြစ်တယ်။

မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ခြင်းကို အပဟသိတ။ခြေ၊ လက်၊ ကိုယ် စသည်တို့ ယိမ်းယိုင်၍ ရယ်ခြင်းကို အတိဟသိတ။ အဲဒါကတော့ သူယုတ်တို့ရဲ့ရယ်ခြင်းလို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ဟာ သူမြတ်သူလတ်၊ သူယုတ် ဆိုတာကို ခွဲခြားပြီး ရယ်ခိုင်းရင် ပိုပြီးသင့်လျော်မယ်ထင်တယ် ကိုဘသင်၊ ပြီးတော့ ရယ်ဖွယ်ဆယ်ပါးတို့၊ မယားသည်ရယ်ခြင်း၊ မြေကရယ်ခြင်း၊ ရွှေငွေကရယ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ရယ်ခြင်းကြီးသုံးပါးတို့ကိုလည်း လေ့လာဆည်းပူးထားဖို့လိုမယ် ထင်ပါတယ်"

“နေပါဦး ဦးဘကွန်းရယ်..မယားသည်ရယ်ခြင်း ဆိုတာတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ လင်ယောကျ်ားလုပ်တဲ့လူက ကလေးကိုသူ့ကလေးမှတ်လို့ နမ်းရှုပ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလင်ယောကျ်ားနဲ့ ရတဲ့ကလေး မဟုတ်လေတော့ မိန်းမက တိုင်ကွယ်ပြီး ရယ်တယ်ဆိုတာတော့ကြားဖူးပါရဲ့ ၊ မြေကရယ်ခြင်းတို့၊ ရွှေကရယ်ခြင်းတို့ဆိုတာတော့ ဘုရားကို စူးရပါစေရဲ့၊ အခု ဦးဘကွန်းပြောမှပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

"ဒါက ဒီလိုလေဗျာ၊ ငါ့လယ် ငါ့ယာ၊ ငါ့မြေတာဟု၊ ဥစ္စာခင်မင်၊ ဆိုပြန်လျှင်လည်း၊ အရှင်မဲ့ပါ၊ ငါတို့မှာမူ၊ ကမ္ဘာမကြေ မချင်းနေ၏။ မသွေယွင်းယို၊ သင်းတို့ကိုယ်မူ၊ လိုမပိုင်ဘဲ၊ ရယ်ဖွယ်ပဲဟု ပြောင်မြဲသောနှယ်၊ မြေကရယ်၏ တဲ့၊ ငါ့လယ် ငါ့ယာ ငါ့မြေလို့ လူတွေကပြောနေကြပေမယ့် ကမ္ဘာမကြေမချင်းနေရမဲ့မြေကြီးက မကြာခင် သူ့ကိုပိုင်ပါတယ်၊ ဆိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့

လူတွေဟာ သေမင်းနိုင်ငံကို လိုက်ပါသွားကြရမယ့်လူတွေဆိုတာ သိလေတော့ မြေကြီးက ရယ်လေတယ်လို့ ပညာရှိတွေက ဆိုထားတယ်၊ ရွှေက ရယ်ခြင်းလဲ ဒီသဘောပါပဲ ကိုဘသင်”

“ဟုတ်တယ် ဦးဘကွန်း၊ အဲဒါတော့ မှတ်ထားရမယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုရေးတော့ ဘယ်နေရာကနေရေးသလဲ ကိုဘသင်"

“အိမ်မှာရေးရင်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ရေးတယ်ဗျ၊ ဆိုင်မှာရေးရင်တော့ ဈေးရောင်းရင်းရေးတာပေါ့”

“ကျုပ်မေးတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ဝတ္ထုရေးတဲ့ဆရာဟာ ဇာတ်ရုပ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်ရုပ်ကိုယ်တိုင်က ‘ကျွန်တော်” ဖြစ်စေ၊"ကျွန်ုပ်’ ဖြစ်စေနဲ့လဲ ရေးတတ်တယ်မဟုတ်လားအဲဒါကတော့ ဝတ္ထုရေးတဲ့ဆရာဟာ ဇာတ်ရုပ်ကနေဝင်ပြီးရေးတာ မဟုတ်လား၊ ဥပမာဗျာ..ကျုပ်က ဝတ္ထုရေးတဲ့ဆရာဆိုပါတော့၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အခုလိုတွေ့ ကြတာကို ဝတ္ထုရေးမယ် ဆိုပါတော့တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ဦးဘကွန်းသည် အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ထွက်၍လာရာ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်နှင့်ကြေးကူးဆစ်ဆိုသော တရုတ်အဖိုးကြီးတစ်ဦး ပြောပြသည့်ပုံပြင်များကို အတူတကွနားထောင်ဖူးသော ကိုဘသင်ဆိုသည့် ပတ္တရောင်ပုလိပ်နှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ ဆုံမိလေ၏” လို့ ရေးရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုရေးရင် ‘ကျွန်ုပ်’ဟာ ဇာတ်ရုပ်ရဲ့ မူလပြောသူနေရာက ရေးတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဘကွန်း”

“ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကဇာတ်ရုပ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို အဲဒီဇာတ်ကောင်နဲ့ အတူတကွရှိနေတဲ့ အခြားအရေးမကြီးတဲ့ ဇာတ်ကောင်က စာဖတ်ပရိသတ်ကို တစ်ဆင့် ပြောပြသူနေရာက ရေးတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဘကွန်း”

“နောက်တစ်ခုကဝတ္ထုရေးဆရာက ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကိုရော၊ ဇာတ်ရုပ်တွေအားလုံးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုရော..အပေါ်ကနေစီးပြီး ကြည့်ရှုနေရတဲ့အလား ရေးပြတာမျိုးလဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီသုံးနေရာမှာ ခင်ဗျားက ဘယ်နေရာကနေ ရေးတာလဲလို့ မေးတာပါ"

“အခု ဦးဘကွန်းပြောတဲ့ နောက်ဆုံးရေးနည်းနဲ့ ရေးလေ့ရှိပါတယ်”

“မှားချင်လဲ မှားမယ်နော်၊

ကျုပ်ထင်တာပြောတာအဲဒီနေရာကရေးရင် ဖတ်ရတဲ့သူအဖို့ ဝတ္ထုဖတ်နေရတယ်လို့ပဲထင်နေတတ်တယ်"

"ဝတ္ထုဖတ်နေတာကိုဝတ္ထုဖတ်နေတယ်လို့ မထင်လို့ ဘယ်လိုထင်ရမလဲဗျ”

“ဝတ္ထုဖတ်နေပေမယ့် တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စလို့ စာဖတ်ပရိသတ်ကိုထင်စေရမယ်ဗျ၊ ကျုပ်အထင်ပြောတ.အဲဒီလိုထင်နေအောင်ကတော့ ဇာတ်လမ်းကို တစ်ဆင့်ပြောပြသူနေရာကရေးပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ဇာတ်ရုပ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်ရုပ်ကိုယ်တိုင်က ပြောပြနေတဲ့နေရာက ရေးလိုက်နဲ့ တစ်လှည့်စီ ရေးရမယ်၊ အဲဒါမှ ပိုပြီးထိရောက်တယ်လို့ ထင်ရတယ်"

“စဉ်းစားစရာပဲဦးဘကွန်း"

“ပြီးတော့..ကိုဘသင် ဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်လိုဆင်ယူသလဲဗျ”

"ဒါကတော့ဗျာ အလွမ်းရေးရမယ်ဆိုရင် လွမ်းရမယ့် မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားကို ခွဲပစ်လိုက်တယ်ဗျာ၊စွန့်စားခန်းရေးမယ်ဆိုရင် မင်းသားကို အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ"

"အဲဒါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး ကိုဘသင်..အဲဒါကတော့ စာရေးဆရာဗီဇပါလာတဲ့ လူတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ၊ အဲဒါနဲ့ စကားပြောနေတုန်း ကျုပ်တို့ကိုပုံပြောပြတဲ့ တရုတ်ဘိန်းစားကြီးကြေးကူးဆစ်ကို သတိရတယ်ဗျာ၊ ကိုဘသင် ခင်ဗျားကော သတိမရဘူးလား”

“ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်သတိရတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ကြေးကူးဆစ်အကြောင်းကော ခင်ဗျား သေသေချာချာသိရဲ့လား”

“သေသေချာချာတော့ မသိဖူးပါဘူးဗျာဒါပေမယ့် အဲဒီအဖိုးကြီးက သိပ်ပြီးတော်တာပဲဗျ၊ ထူးလဲ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ”

"အဲဒီ ကြေးကူးဆစ်နဲ့ ဘုံကျောင်းမှာ အတူတူနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ တစ်ခုထူးဆန်းတာကတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ တရုတ်မဟုတ်ဘူးဗျ---မြန်မာအဘိုးကြီးဗျ၊ သူ့နာမည်ကတော့ ‘ဦးသယကော’လို့-ခေါ်တယ်၊ အရင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယကြီးဗျနောက်တော့မှ ဘုံကျောင်းကိုရောက်သွားတာ"

“ဦးဘကွန်းကသာ မြန်မာအဘိုးကြီးလို့ပြောတာနာမည်ကတော့ ဘယ့်နှယ် ဦးသယကော ရယ်လို့ဗျာ၊ ဘာနာမည်ကြီးလဲ”

“ပါဠိလိုဗျ၊ အမိပ္ပာယ်က"အအိပ်ကြီးသူ လို့ အမိပ္ပာယ်ရတယ်နာမည်နဲ့ကတော့ လိုက်ပါပေ့ဗျာ၊ ဘယ်တော့ သွားကြည့်ကြည့် ဦးသယကောကတော့ အိပ်နေတာပဲဗျ၊ သူ့ ကိုဘုံကျောင်းခေါ်ထားတာလဲ ကြေးကူးဆစ်က ခေါ်ထားတာပဲ၊ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုထူးဆန်းတာက တရုတ်အဘိုးကြီးနဲ့ မြန်မာအဘိုးကြီး ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတယ်ဆိုတာပဲ”

သူဌေးကြီး ဦးဘကွန်းသည် ထိုနေရာ၌ အနည်းငယ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ -

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြည်က ဆရာတော်တစ်ပါးဆီမှာ အတူတကွ ပါဠိဘာသာကို သင်ယူဖူးကြတယ်ဆိုပဲ၊ ကြေးကူးဆစ်ကတော့ သင်ပေးသမျှတွေကို တစ်နေကုန်ရွတ်နေတာပဲ၊ ဦးသယကောကတော့ တစ်နေကုန်အိပ်ပြီးနေတယ်။ ညကျလို့ ဆရာတော်က စာပြန်ခိုင်းတဲ့အခါမှာ ကြေးကူးဆစ်စာပြန်နိုင်သလို ဦးသယကောလဲ စာပြန်နိုင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြေးကူးဆစ်က သယကော အိပ်နေတာတောင်..စာတွေရနေတယ်၊ ငါ့လိုများစာအံမယ်ဆိုရင် ဆရာတော်ကိုတောင် ပြန်ပြီး စာချနိုင်မလား မသိဘူးလိုတောင် ညည်းရှာတယ်”

စာရေးဆရာလောင်း ကိုဘသင်သည် သူဌေးကြီးပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးဦးဘကွန်းက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး စာတတ်ကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကပ္ပိယလုပ်ကြတယ်ဗျ၊ ကြေးကူးဆစ်က ဘုံကျောင်းမှာ၊ ဦးသယကောက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ၊ အမှန်ကတော့ ကပ္ပိယလုပ်မှာပဲ ဒါလောက်တောင် ပါဠိကို ကြိုးကြိုးစားစားသင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပါဠိဘာသာကို တကယ့်ကို ကြိုးကြိုးစားစား သင်ခဲ့ကြတယ်"

စာရေးဆရာလောင်း ကိုဘသင်သည် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်ဖြစ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိရှိုက်ဖွာလေ၏။ သူ၏အမူအယာမှာ အိမ်နှင့်နားထောင်တော့မည်ဟု ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းကလည်း အနီးတွင်ရပ်နေသော ကိုရင်ကြီးအား အားနာ၍လာသဖြင့် -

"ကိုရင်ကြီး လျှောက်နှင့်ပါ၊ တပည့်တော် ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကိုရင်ကြီးသည် ဇဟာန်းဘက်သို့ ဆက်၍လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ ဦးသယကောမှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတာက-တစ်နေ့လုံးအိပ်ပြီး ညကျမှ ထတယ်၊ အဲဒီတော့မှပဲ မျက်နှာသစ်တယ်၊ ဘုံကျောင်းကပေးတဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေကို စားတယ်၊ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်တယ်၊ ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်ကိုလဲ ထွက်ပြီး ဆေးလိပ်ဝယ်တယ်၊ ဆေးလိပ်နဲ့အတူ နို့စိမ်းခွက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါ ဝယ်တယ်၊ သူသောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကလည်း သူဌေးဝါးလား' ဆိုတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ဗျ၊ အဲဒီအခါမှာ ကြေးကူးဆစ်မအိပ်သေးရင် ကြေးကူးဆစ်နဲ့ စကားပြောတယ်”

သူဌေးကြီးသည် ခြေထောက်ညောင်းသဖြင့် အနည်းငယ် နေရာရွှေ့လိုက်၏။ ကိုဘသင်ကလည်း ဆေးလိပ်ပြာခြွေလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပုံပြောလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ ကြေးကူးဆစ်က နားထောင်ပြီးရင် ပုံပြောခဆိုပြီး ဦးသဃကောကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေးလေ့ရှိတယ်”

ကိုဘသင်သည် ကြေးကူးဆစ်၏ ပုံပြောကောင်းမှုကြောင့် ပတ္တရောင်ဝတ္တရား မကျေပွန်ဟုဆိုကာ ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ယခု သူဌေးကြီးထံမှကြားရသည်မှာ ၎င်းကပုံပြောကောင်းသူဟု ထင်မှတ်ထားသော ကြေးကူးဆစ်ကပင်လျှင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားပေး၍ ပုံပြောခိုင်းရလောက်အောင် ဦးသယကောဆိုသည့် အဘိုးကြီးက ပုံပြောသည့်နေရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင်တော်နေကြောင်း သိရသောအခါ၌ ပို၍စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ထိုအခါတွင် သူဌေးကြီးကဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ -

“ဦးသယကောဟာ တစ်နေ့လုံးအိပ်နေပြီး ညကျမှ အိပ်ရာထတာ၊ ဘာစာအုပ်မှလည်းဖတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညကျရင် ကြေးကူးဆစ်ကိုတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ပုံတစ်ပုံတော့ .. ပြောစမြဲပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြေးကူးဆစ်က ငါမှာတော့ ပုံပြောနိုင်အောင် ဖတ်လိုက်ရတဲ့ စာအုပ်တွေကွာ၊ သယကောတို့များ ဘာစာအုပ်မှလည်း မဖတ်ဘူး၊ သယကောဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်နေ့လုံးအိပ်၊ အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ပုံတစ်ပုံတော့ ပြောပြတော့တာပဲဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းတဲ့ သယကောလဲ လို့ပြောရှာတယ်၊ အဲဒီအခါ ဦးသယကောက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့-. ."

“ဒီမှာ ဝဉ္စကော၊ အဲ အဲ..ပြောရဦးမယ်ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို ဝဉ္စကောလို့ ခေါ်တယ်၊ ပါဠိလိုတော့ လှည့်စားတတ်သူ၊ လူညာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြေးကူးဆစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ အမှန်ပြောလေ့မရှိဘူး၊ ဘိန်းခန်းက ပြန်လာပေမဲ့ ဘယ်ကလာတာလဲလို့ မေးလိုက်ရင်

နတ်ပြည်ကလာတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ် စားပြီးပေမယ့် မစားရသေးဘူးလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ တစ်ညလုံး သိုးနေအောင်အိပ်ပေမယ့် မနက်ကျရင် ညက တစ်ရေးမှတောင် မမှေးလိုက်ရဘူးလို့ ဆိုချင်ဆိုတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို ‘ဝဋ္ဋကော လိမ်လည်လှည့်စားသူလို့ ခေါ်တာ”

ထိုအခါ၌ ကိုဘသင်သည် ကြေးကူးဆစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်၏ ရယ်စရာ သဘောမျိုးဖြင့်လိမ်လည်၍ ပြောဆိုတတ်သော အကျင့်ကလေးများကိုလည်း ပြန်၍ စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးက ဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ –

“တစ်နေ့ဦးသယကောကို ကြေးကူးဆစ်က သယကော၊ မင်းဟာအိပ်နေပြီး ညကျရင် ပုံတစ်ပုံ တစ်ပုံ မှန်မှန်ပြောပြနိုင်တာကို ငါ သိပ်ပြီးအံ့သြတာပဲလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဦးသယကောက ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ ဒီမှာ ဝဋ္ဋကော၊ မင်းမသိရင်မှတ်ထား၊ ပညာရှိဖြစ်ချင်ရင် များများအိပ်ပေးရမယ်၊ သေသေချာချာ အိပ်တတ်ရင် ပညာရှိဖြစ်ပြီလို့ဆိုလိုက်တော့ ကြေးကူးဆစ်က သယကာ မဟုတ်တာတွေမပြောပါနဲ့၊ ပညာရှိဖြစ်အောင် လူတွေဟာ မနားမနေကြိုးစားကြရတယ် မဟုတ်လားရှေးပညာရှိတွေကလဲ 'အလဟာသ ကုတော သိပ္ပပျင်းသောသူအား အတတ်ဘယ်မှာ တတ်အံ့နည်း’ လို့တောင် ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းကျမှပဲ များများအိပ်ရမယ် များများအိပ်မှ ပညာရှိဖြစ်မယ်လို့ ပြောရက်ပလေကွာ” လို့ စောဒကတက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါ ဦးသယကောက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီး ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲဆိုတော့ သေသေချာချာနားထောင်နော်ဦးသယကောပြောတဲ့စကားဟာ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်လို့လဲ အတပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုပြောသလဲ ဆိုတော့…

“ဒီမှာ ဝဋ္ဋကော၊ လူမှာ နိုးကြားတဲ့စိတ်ရယ်၊ ငိုက်မျဉ်းတဲ့စိတ်ရယ်၊ အိပ်မောကျတဲ့စိတ်ရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်ကွနိုးကြားတဲ့စိတ်ဆိုတာကတော့ အခုလို မင်းနဲ့ငါ စကားပြောနေတဲ့စိတ်၊ ဟိုက မြင်းရထားကုလားလို မြင်းရထား မောင်းသွားတဲ့စိတ်၊ ဟိုနားမှာ အီကြာကွေးကြော်နေတဲ့ကောင်ရဲ့ စိတ်မျိုးပေါ့၊ ငိုက်မျဉ်းတဲ့စိတ် ဆိုတာကတော့ ဟိုအီကြာကွေးကြော်နေတဲ့ကောင်ဟာ ဒီကနေ မင်းမြင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အီကြာကွေးကြော်ရင်း သီချင်းဆိုနေတာလေ၊ အီကြာကွေး ကြော်တာကတစ်စိတ်၊ သီချင်းဆိုတာက တစ်စိတ်၊ နှစ်စိတ်ရှိလိုသာ တစ်ချိန်တည်းမှာ အလုပ်နှစ်မျိုးလုပ်နေတာပေါ့ကွာ၊ အီကြာကွေးလည်း အကြော်မပျက်သလို သီချင်းလဲ အဆိုမပျက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အီကြာကွေးကြော်တာက လက်တွေ့ လုပ်ရတယ်၊ သူက ကူလီနဲ့တူတယ်၊ အဲဒီကူလီနဲ့တူတာက ‘နိုးကြားတဲ့စိတ်ရဲ့ အစွမ်း’၊ သီချင်းဆိုတာက လက်တွေ့

လုပ်ဖို့မလိုဘူး၊ စိတ်ကူးနဲ့လုပ်ရတာ၊ သူက သူဌေးနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါက ငိုက်မျဉ်းတဲ့စိတ်ရဲ့ အစွမ်း၊ လူတွေဟာ နိုးကြားတဲ့စိတ်လောက်ကိုပဲ သိနေကြတယ်၊ ငိုက်မျဉ်းတဲ့စိတ်ရဲ့ အစွမ်းကို မသိကြရှာဘူး၊ အဲဒီအစွမ်းကိုသိလို့ အသုံးချရင် နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခါ အဲဒီ ငိုက်မျဉ်းတဲ့စိတ်ထက် ပိုပြီး အဖိုးတန်တာကတော့ အိပ်မောကျတဲ့စိတ်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ လူတွေမှာ အခက်အခဲတွေ့လို့ မကြံတတ် မစည်တတ်ဖြစ်ပြီး အကြံအိုက်တဲ့အဆုံးမှာ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး အိပ်ချလိုက်တယ်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါကျမှ စောစောက မကြံတတ် မစည်တတ်တာတွေရဲ့ အဖြေကို ဖျတ်ကနဲ ပေါ်လာတတ်တာကို တွေ့ ဘူးမှာပေါ့၊

အဲဒါကြောင့် မြန်မာစကားမှာ အိပ်သောယောက်ျားနိုးသောလား’ လို့တောင် ဆိုထားတယ်ကွ၊ အဲဒီအခါမှာ ကြေးကူးဆစ်ဟာသူဟာသူ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ သူလည်းမကြာခဏ အဲဒီလိုဖြစ်ဖူးကြောင်း သတိရလာမိတယ်၊ ဦးသယကောက ဆက်ပြီးပြောပြန်တာကတော့ အဲဒီလိုအကြံပေါ်လာတာဟာ အိပ်မောကျတဲ့စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ အိပ်မောကျတဲ့စိတ်ဟာ ပညာရှိနဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ခဲရာခဲဆစ်ဖြစ်နေတာတွေကို သူက ဖြေရှင်းပေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပညာရှိဖြစ်ချင်ရင်..သေသေချာချာ အိပ်မောကျအောင်အိပ်တတ်ရမယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ မြစ်ထဲချောင်းထဲမှာ ဈေးလှေကြီးမှောက်သွားလို့ ခရမ်းသီးရောတောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်ရော၊ ငှက်ပျောသီးရော၊ မြေအိုးမြေခွက်ရော၊ ကန်စွန်းရော ပစ္စည်းမျိုးစုံ မျောပြီးနေသလို ဟောဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာလဲ ပညာရှိစိတ်ရော၊ သူဌေးစိတ်ရော၊ လက်ဖွေ့သမားစိတ်ရော၊ စာရေးဆရာစိတ်ရော စတဲ့ စိတ်ပေါင်းစုံဟာ မျောပြီးနေတယ်ကွ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်လိုက်တဲ့လူရဲ့ စိတ်ဟာလဲ အဲဒီအထဲရောပြီးမျောသွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ပညာရှိဖြစ်ချင်တဲ့လူနဲ့ ပညာရှိစိတ်နဲ့ သွားပြီးဆုံလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပညာဉာဏ်တွေ တိုးတက်ပွင့်လင်းလာတော့တယ် ကြေးကူးဆစ်၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့လူနဲ့ စာရေးဆရာစိတ် တွေ့တဲ့အခါစာရေးဆရာဖြစ်တော့တာပဲလို့ ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါမှာ ကြေးကူးဆစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး မင်းဟာအဆန်းပဲ သယကော၊ လူတွေကို မင်းလို အအိပ်ကြီးအောင်လုပ်နေတာလားလို့ အရွှန်းလေးဖောက်လိုက်တယ်"

စာရေးဆရာလောင်းကိုဘသင်သည်စာရေးဆရာဖြစ်ရန်အတွက်ဦးသယကော၏
စိတ်ကူးမိလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ကြေးကူးဆစ်ဟာ အားရပါးရ ရယ်မောပြီးနောက် သယကော၊ မင်းလဲ တစ်နေကုန် အိပ်မောကျအောင်အိပ်နေတော့ ပုံပြောတဲ့စိတ်နဲ့ မင်းရဲ့စိတ်နဲ့

သွားပြီးတွေ တယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဒါကြောင့် အိပ်ရာကနိုးလာရင် ပုံတစ်ပုံပြောနိုင်တာ ဆိုပါတော့ကွာ” လို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဦးသယကောကလဲ"အေး ဟုတ်တယ်ကွ” လို့ပြန်ပြီးဖြေလိုက်တယ်၊ အဲဒီလို စကားပြောနေကြတုန်းမှာ ကြေးကူးဆစ်ဟာ အင်မတန်မွှေးတဲ့ အမွှေးနံ့တစ်ခုကို ရှူရှိုက်မိတာနဲ့ ဘယ်ညာဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီလို လှည့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် .. ကြေးကူးဆစ်အဖို့ တော်တော်ပဲ အံ့သြသွားမိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အသက် ၁၈ နှစ်လောက်ရှိတဲ့ အလွန်အင်မတန်လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရလို့ဖြစ်တယ်၊ မိန်းကလေးကို..အီကြာကွေးဆိုင်က..အောက်လင်းမီးရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲမြင်နေရတယ်၊ အသားရောင်ဟာ စပါးမှည့်ရောင်လို ဝါဖန့်ဖန့် ကလေးဖြစ်ပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးကလဲ လှလိုက်တာမပြောပါနဲ့၊ နှာတံကလေးကလည်းပေါ်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးကလဲ တရုတ်မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာလို ရဲရဲနီနေတယ်၊ ဆံပင်ကိုဖြန့်ပြီး ဖားလျားချထားတယ်၊ ကိုယ်လုံးကလေးကလဲ ခါးသေးရင်ချီကလေးဆိုပဲ၊ သူ့ ကိုယ်က အမွှေးနံ့ဟာလဲ ရေမွှေးနံ့လိုစူးစူးဝါးဝါးမဟုတ်ဘူးသနပ်ခါးနံ့လောက်လဲ မပျော့ဘူး၊ အနံ့ကလေး မွှေးကြိုင်ပုံကလဲ ထူးထူးခြားခြားရှိလှတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ခေါင်းကလေး အသာညိတ်ပြီး ဦးသယကောကိုခေါ်တယ်၊ ဦးသယကောက ခဏနေဦးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လက်ဝါးကာပြလိုက်ပြီး နို့စိမ်းခွက်ထဲကလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်လောက်မော့ချပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီးတော့မှ မိန်းကလေးဆီကို ထပြီးသွားတယ်”

“ဦးသယကောနဲ့ အဲဒီမိန်းမချောလေးဟာ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ စကားပြောနေကြတယ်ပြီးတော့မှ မိန်းကလေးက ပြန်ပြီးထွက်သွားတယ်မိန်းကလေးပြန်ပြီးထွက်သွားတဲ့အခါမှာ ကြေးကူးဆစ်က -

‘သယကော..အဲဒါဘယ်သူလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဦးသယကောက -

"ကတော လဗ္ဗာတာဒိသာကညာ၊ ယာ ပသန္နမုခိ ဒဿနိယာ ဟောတိ ံ လို့ ပါဠိလို ပြန်ပြီးဖြေလိုက်တယ်၊ ဒါလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူ ဘယ်မှာ ရှာတွေ့နိုင်ပါ့မလဲ” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကြေးကူးဆစ်က မင်းကို ချစ်စရာကောင်းတာ မကောင်းတာ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူလဲလို့မေးနေတာလို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဦးသယကောက -

'ဠာနံ ခေါ ပနေတံ ဝိဇ္ဇတိ၊ယ် မနုဿာ အတ္တာနံ စရိတာ၊နုရူပံ ကမ္မနီ ကရေယျုံ” လို့ ပြောပြန်တယ်။

လောကမှာ လူတွေဟာ မိမိတို့ ဝါသနာအတိုင်း လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြတာ

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

ကြေးကူးဆစ်က ဟေ့ သယကော၊ မင်းကို ငါမေးနေတာက ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာကွ” လို့ ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဦးသယကောက

‘သိဃ်ာရီ (ရည်းစား) လို့ပြန်ပြီးဖြေလိုက်ပါတယ်။အဲဒီတော့ ကြေးကူးဆစ်က…

နခေါပနေတံ ပဋ္ဌိရူပံ၊ ဗယာတ္တံ သမ္မပဏ္ဍိတောတိလဒ္ဓနာမော ဧဝရူပံ ဗာလကမ္မံ ကရေယျာသိ။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အခုလို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းအလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့မှ မသင့်တော်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဦးသယကောက —

ခေါပနေတံ ပဋ္ဌိရူပံ၊ ယောတ္တံ နာဂရိတော ပုတ္တာ အဒမ္မ ကတေယျာ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မြို့ကြီးသားဖြစ်ပြီး အခုလို ရိုင်းရိုင်းပျပျပြောဆိုတာ မသင့်ပါဘူးအဲဒီလို ဦးသယကောနဲ့ ကြေးကူးဆစ်ဟာ ပါဠိဘာသာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောဆိုပြီးတဲ့ အခါမှာ ကြေးကူးဆစ်က စတင်ပြီး သယကောရယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါကွာတစ်ဦးကိုတစ်ဦး အခုလို စိတ်ဆိုးအောင်နေဖို့မသင့်ပါဘူး၊ ကဲ ကဲ..ထုံးစံအတိုင်း ပုံလေးတစ်ပုံပြောကွာ၊ ရော့..ဟောဒီမှာ ပုံပြောခ ပိုက်ဆံတစ်ပြားလို့..ဆိုလိုက်တယ်။ ဦးသဃကောလဲ..ကျေနပ်သွားပြီး ခွက်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီးဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာလိုက်တယ်”

ထိုအချိန်၌ သူဌေးကြီးသည် ခြေထောက်ကို အနည်းငယ်ပြင်၍ ထောက်လိုက်ပြီးလျှင် အညောင်းဖြေလိုက်၏။ စာရေးဆရာလောင်းကိုဘသင်ကလည်း ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရရှိုက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူဌေးကြီးက ဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ ဦးသယကောဟာ အဲဒီလို ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရဖွာရှိုက်ပြီးတဲ့အခါမှာ လွန်စွာထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြလေတော့တယ်၊ အဲဒီပုံပြင်ကတော့ -

“တစ်ခါတုန်းက အလွန်အင်မတန် အကြံဉာဏ်တုံးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ရေကန်လေးတစ်ခုတူးတယ်၊ သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့…. ရေကန်ထဲမှာ ငါးစင်ရိုင်းကလေးတစ်ကောင်ကိုထည့်ပြီး မွေးထားမယ်၊ နေ့စဉ်မှန်မှန်အစာကျွေးပြီး မွေးခဲ့လို့ရှိရင် အဲဒီ ငါးစင်ရိုင်းကလေးဟာ ရေကန်ကြီးနဲ့ ပြည့်ကျပ်လာတဲ့အထိ ကြီးပြင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ သူ့ မိန်းမကလဲ သူ့လိုပဲ ခပ်ဖျင်းဖျင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်မွေးထားတဲ့ ငါးစင်ရိုင်းကလေးဟာ

ကန်နဲ့ပြည်အောင်ကြီးလာရင် ရွာထဲကလူတွေကိုခေါ်ပြီး အဲဒီ ငါးစင်ရိုင်းကြီးကို ရေကန်ထဲကနေ ဆယ်၊ နောက်ထပ် ငါးစင်ရိုင်းကလေးတစ်ကောင် ထပ်ပြီးထည့်၊ ဆယ်ပြီးတဲ့ငါးစင်ရိုင်းကိုတော့ ခုတ်ထစ်ပြီး ရောင်းလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောရှာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီလူဖျင်းဟာ ရေကန်ကို မနားမနေတူးရှာတယ်၊ နောက်ဆုံး ရေကန်ကြီးတူးပြီးတဲ့အခါမှာ ငါးစင်ရိုင်းကလေးတစ်ကောင် ထည့်ထားလိုက်တယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီလူဖျင်းဟာ ငါးကို အစာကျွေးဖို့ ရေကန်ကိုသွားတဲ့အခါမှာ အလွန်ပဲ ထူးဆန်းတဲ့ အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဘာလဲဆိုရင် လက်မ,လောက်ရှိတဲ့ လူခြေရာသေးသေးကလေးတွေ ကန်ပေါင်ပတ်ပတ်လည်မှာ တွေ့ရတယ်ဆိုပဲ၊ မွေးစပေါက်ကလေးရဲ့ ခြေရာတောင်မှ အဲဒါလောက်သေးစရာမရှိဘူး။

အဲဒီတော့ ခြေရာကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး လူဖျင်းဟာ သူ့မိန်းမကို ခေါ်ပြတယ်၊ ရှင်မရေ ဟောဒီမှာ လူခြေရာသေးသေးကလေးတွေကွာ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာလို့ ပြောတော့ သူ့ရဲ့မိန်းမက..ကျွန်မအထင်တော့ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ မွေးစပေါက်ကလေးလေးတွေ သူတို့မိခင်မသိရအောင် ရေကန်နားမှာ လာပြီးဆော့ကစားကြတယ်ထင်တာပဲလို့ သူ့ရဲ့ အထင်ကို ပြောတယ်။

အိုကွာ ...ဒီလိုထင်ကြေးနဲ့တော့ ပြောနေလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ညကျမှပဲ ထပြီး ချောင်းကြည့်ကြတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှင်မပြောသလိုရွာထဲမှာရှိတဲ့ မွေးစပေါက်ကလေးတွေ လာပြီးဆော့ကစားကြတာဆိုရင်လဲ သူတို့မိဘတွေကို တိုင်ပြောရမှာပေါ့ကွာ..လို့ လူဖျင်းက ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီညမှာ လူဖျင်းလင်မယားဟာ သူတို့ရဲ့ တဲထဲကနေပြီး ရေကန်ကိုချောင်းကြည့်ကြတယ်၊ အဲဒီမှာ လူဖျင်းက အရင်စ,ပြီးမြင်တယ်တဲ့၊ ရှင်မရေ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း လို့ဆိုပြီး သူ့မိန်းမကို ပြတယ်ဆိုပဲ၊ သူတို့ ဘာကိုတွေ့မြင်ရသလဲဆိုတော့...”

သူဌေးကြီးသည် ထိုနေရာ၌ ရပ်ပြီးလျှင် -

“ကိုဘသင်ရေ စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဆရာ ကိုရင်ကြီးက တော်တော်ဝေးသွားပြီဗျ၊ ကျုပ်လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲစမယ်၊ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါဗျာ” ဟု ဆိုကာ ကိုရင်ကြီးနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လေ၏။ နတ်မောက်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လျှင် အုတ်ခုံတစ်ခု၌ ထိုင်၍စောင့်နေသော ကိုရင်ကြီးကို တွေ့ ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ .. ကြာလှချည်လား” ဟု ကိုရင်ကြီးက စတင်၍ ပြောလေ၏။

“နည်းနည်းကလေးကြာသွားပါတယ်ဘုရား” ဟု သူဌေးကြီးက ပြန်၍

ပြောပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးအနီး၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် -

"ဟော့ကောင် ဘကွန်း .. ဟိုမှာ စာရေးဆရာလုပ်မယ့် ပုလိပ် ထွက်လိုက်လာပါရောလားကွ" ဟု ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုဘသင်သည် ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် မပြေးရုံတမယ် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်၍လာလေ၏ ။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် -

"ဦးဘကွန်း လမ်းလျှောက်မယ် ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ၊ လမ်းလျှောက်ရင်းပဲ ပြောတာပေါ့၊ တစ်ပိုင်း တစ်လက်စကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဆက်ပြီးပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီအတိုင်းသာ ပြန်သွားရရင်တော့ ကျုပ်တော့ ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲ သိချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီညမှာ အိပ်လို့ပျော်နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး" ဟု ပူဆာလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးသည်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးနောက် -

"ကျုပ်သာ ခင်ဗျားလို စာရေးဆရာလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်အခုပြောသလို ဇာတ်လမ်းကိုဆင်ယူမှာပဲ၊ အခု ခင်ဗျား ရှေ့ကိုဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ ဆက်ပြီးသိချင်နေအောင် ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ဆင်ထားမယ်ဆိုရင် ဖတ်လို့ကောင်းတာပေါ့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘသင်သည် အရှိုက်ကို အထိုးခံရသည့်အလား ဟင်ကနဲဖြစ်၍ သွားလေတော့၏။

"ဒါဖြင့် ခုနက ဦးဘကွန်း ပြောတာတွေဟာတကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့" ...

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာတ်ကွက်ဆင်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောချင်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြလိုက်တာပဲ"

"ဒါဖြင့် လိမ်ပြောတာပေါ့"

"မှန်တာပေါ့ ကိုဘသင်၊ ဒါကြောင့် မုသားမပါ လင်္ကာမချော လို့တောင် ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ လင်္ကာချောအောင် မုသားနည်းနည်းသုံးရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့..ဝတ္ထုချောအောင်လဲ မုသားမသုံးချင်သည့်တိုင်အောင် စင်းစင်းကြီးတော့..ရေးလို့ မဖြစ်ပေဘူးပေါ့ဗျာ"

"ဒါပေမယ့်..ဦးဘကွန်းက လုပ်ကြံပြောတယ်ဆိုပေမယ့်လို့..တော်တော့်ကို ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တယ်ဗျ ဘယ်အချက်ကြောင့် ဒါလောက်ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိချင်တယ်ဗျာ"

ကိုဘသင်သည်..ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြန်၏။ ဤသို့ မီးညှိခြင်းမှာ သူဌေးကြီးရှင်းပြမည်ကို အကျအန နားထောင်မည့်လက္ခဏာပင်ဖြစ်၏။

“အမှန်ကတော့..ကျုပ်အခုပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ဟာ ဦးသယကော မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဦးသယကောကို..ခင်ဗျားပိုပြီးစိတ်ဝင်စားအောင် ဘယ်လိုဖန်တီးထားလိုက်သလဲဆိုတော့..ခင်ဗျားက ပုံပြောကောင်းပါတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ ဘုံကျောင်းက တရုတ်အဘိုးကြီး ကြေးကူးဆစ်ကတောင် ပိုက်ဆံပေးပြီး ပုံပြောခိုင်းရလောက်အောင် ပုံပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးထားလိုက်တယ်၊ ဒီအချက်ဟာ ခင်ဗျားကို ရှေ့ဆက်ပြီး နားထောင်ချင်အောင် နှိုးဆွထားလိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ရှေ့တစ်နေရာမှာ ပုံပြောပြဖို့ ကြုံတဲ့အခါမှာ ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို ပြောပြသောပုံပြင်အဖြစ်နဲ့ ပြောပြချင်တဲ့အတွက် ဒီနည်းနဲ့ စ,ထားလိုက်တာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Touching ပေးလိုက်တာပေါ့ ကိုဘသင်"

"ဟုတ်တယ်ဗျို့....အဲဒါကိုတော့ လက်ခံတယ်ဗျို့...... ဆက်စမ်းပါဦး”

“ပြီးတော့ ဦးသယကောနဲ့ ကြေးကူးဆစ်ကို အပြိုင်ဇာတ်ရုပ်အဖြစ် ဖန်တီးပြီးတော့ ဦးသယကောကို ကြေးကူးဆစ်ထက်ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ ဇာတ်ရုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးတက်လာအောင် မသိမသာလေး တန်ဖိုးမြှင့်တင်ချင်တဲ့အတွက် ကြေးကူးဆစ်က ပါဠိသင်တဲ့နေရာမှာ တစ်နေကုန်ကျက်မှ စာရရှာတယ်၊ ဦးသယကောကတော့ အိပ်နေလျက်နဲ့ စာတွေ ရနေတယ်လို့ ဆိုထားလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဦးသယကောဟာ ကြေးကူးဆစ်ထက် နည်းနည်းကလေး ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လူဖြစ်လာတယ်”

“မှန်တယ်ဗျို့..ဒီအချက်ဟာလည်း လက်ခံစရာပါပဲ”

“နောက်တစ်ခါ..ဦးသယကောကို ပိုပြီး Outstanding Figure လို့ခေါ်တဲ့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်လာအောင် ပညာရှိအားလုံးက မအိပ်မနေကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းထားပါလျက် ဦးသယကောကတော့ အိပ်နေမှ ပညာရှိဖြစ်မယ်လို့ ဆန့်ကျင်ဖက်အဆိုတစ်ခုကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အသေးစိတ်ချယ်ပြဖို့လိုတဲ့နေရာမှာ ဦးသယကော ညကျရင် အိပ်ရာကထပြီး မျက်နှာသစ်လေ့ရှိတာ၊ သူဌေးဝါလား ဆိုတဲ့ ဆေးလိပ်ကို သောက်လေ့ရှိတာ၊ နို့စိမ်းခွက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီးသောက်လေ့ရှိတာတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်တယ်ဒီတော့ အပြိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ကြေးကူးဆစ်ဟာ မှိန်သွားပြီး ဦးသယကောဟာ ပိုပြီးပေါ်လွင်လာတယ်”

"ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ဆက်စမ်းပါဦး ဦးဘကွန်း"

“ဒီနေရာမှာ ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို တန်းပြီးပုံပြောပြလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီလို တန်းပြီးပုံပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့

မပြောဘဲနဲ့ ချေမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ထည့်လိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖုံးကွယ်ခြင်းဟာ တယ်ပြီး ပိပိရိရိ မရှိလှဘူးလို့ ကျုပ်က ယူဆမိတဲ့အတွက် ဘာလုပ်လိုက်သလဲဆိုတော့ ...

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ..ဘာလုပ်လိုက်သလဲ ဦးဘကွန်း" ဟု စာရေးဆရာလောင်းကိုဘသင်က ရေငတ်သူ ရေတောင်းသကဲ့သို့အငမ်းမရ မေးလိုက်လေ၏။

"မပိရိသေးဘူးထင်လို့ ဦးသယကောနဲ့ ကြေးကူးဆစ်ကို အပြန်အလှန် ပါဠိလို စကားပြောခိုင်းလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီ ပါဠိတွေကြောင့် ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပဲလို့ ယုံကြည်သွားလောက်တဲ့အခါကျမှပဲ ဦးသယကောကို ပုံပြောခိုင်းလိုက်တော့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးဘကွန်း ရွတ်သွားတဲ့ ပါဠိတွေကရော အမှန်တွေပဲလားဒါမှမဟုတ်ရင် တွေ့ကရာတွေ ရွတ်ပြသွားတာလား"

"ပါဠိတွေဟာ အမှန်တွေပဲ၊ ကျုပ်က ပါဠိလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာခဲ့ဘူးတာကိုးဗျ..ဒါလောက်တော့ ပြောတတ်တာပေါ့ဗျာ"

“ဆက်စမ်းပါဦး ဦးဘကွန်း”

“နောက်တော့ ဦးသယကောက ကြေးကူးဆစ်ကို ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ကို တစ်ခါတည်း ပြောချလိုက်တယ်၊ အဲဒီပုံပြင်မှာ ရေကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ထင်နေတဲ့ လက်မ,လောက်ရှိတဲ့ ခြေရာကလေးတွေကို ဖန်တီးခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို ဖန်တီးတဲ့နေရာမှာ ပုံပြင်ထဲမှာပါတဲ့ လင်မယားကို ရိုးရိုးလင်မယားအဖြစ်ရေးရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ထည့်ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ထည့်လို့ မရမှာစိုးတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ မကြီးနိုင်တဲ့ ငါးစင်ရိုင်းကို ကန်နဲ့ အပြည့်ကြီးလာအောင်မွေးမယ်လို့ ကြံတဲ့အထိ ဖျင်းကြတဲ့ လင်မယားအဖြစ် ဖန်တီးထားလိုက်တယ်ပြီးတော့မှ ရေကန်ပေါင်မှာတွေ့ရတဲ့ ခြေရာကလေးတွေအကြောင်းကို ထည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးရဲ့ အရှိန်အမြင့်ဆုံးနေရာပဲ၊ ဖြေချင်လဲ ဖြေချပစ်လို့ရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ.. ဆိုတော့ ဟိုလင်မယားဟာ ဉာဏ်ပညာတုံးသူတွေအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့လို့ပဲ၊ ဆက်ပြီးထုံးချင်လဲ ထုံးထားလို့ ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရေကန်ကို ညဘက်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ထ,ပြီး ချောင်းကြည့်တယ်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားဟာ ဘာတွေများတွေ့ သလဲလို့ သိချင်စိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ ကိုရင်ကြီးဆီကို လိုက်သွားရဦးမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်က ဇာတ်လမ်းကို အမြင့်ဆုံးနှိုးဆွပြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ရှေ့ဘာများဖြစ်မလဲလို့ သိပ်ကိုသိချင်တော့တာပဲ”

“သိပ်ကိုဟုတ်ပါတယ် ဦးဘကွန်း” ဟု ကိုဘသင်က ဝန်ခံလေ၏။

“တကယ်လို့ ကျုပ်သာ ခင်ဗျားလို စာရေးဆရာလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ စီစဉ်ပြီး ရေးသားမယ် ကိုဘသင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အခုပြောတာတွေကို အမှန်တွေချည်းပဲလို့ မယူဆစေချင်ဘူး၊ ကျုပ်ထင်တာ ကျုပ်ပြောနေတာ..ဟုတ်နိုင်စရာရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားယူဆရင်တော့ ဒီအတိုင်းလုပ်ကြည့်ပေတော့ဗျို့”

"ဟုတ်လောက်စရာ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနည်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ယူရမှာပဲ”

“ပြီးတော့စာရေးဆရာလုပ်တော့မယ်လို့ဆိုရင်ကိုယ်လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းမှာချောမွေ့

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးဘကွန်း၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး”

“ခင်ဗျား အခု စာရေးဆရာလုပ်မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ စာပေနဲ့ပတ်သက်တဲ့လုပ်ငန်းမှာ ချောမွေ့နေအောင် အစီအစဉ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာက ခင်ဗျားရေးတဲ့စာကို ထုတ်မယ့်ပတ်ဘလစ်ရှာလို့ခေါ်တဲ့ စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ရယ်၊ အယ်ဒီတာရယ်၊ ခင်ဗျားစာကို စီမယ့် စာစီဆရာရယ်၊ စက်ရိုက်မယ့်စက်သမားရယ်၊ ခင်ဗျားစာအုပ် မျက်နှာဖုံးကို ရေးဆွဲမယ့် ပန်းချီဆရာရယ်၊ အဲဒီမျက်နှာဖုံးကို ဘလောက်လုပ်မယ့် ဘလောက်ဆရာရယ်၊ စာအုပ်ချုပ်တဲ့လုပ်ငန်းက လူတွေရယ်၊ စာအုပ်ပြီးလို့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ တင်ပြီးရောင်းတော့လဲ စာအုပ်ဆိုင်က လူတွေရယ်၊ တစ်ဆင့်ဝယ်ရတဲ့ ဆိုင်ကလေးကလူတွေရယ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားစာအုပ်ကိုဖတ်တဲ့..ပရိသတ်ရယ်၊ ခင်ဗျားစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး မဖတ်ရသေးတဲ့လူကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြောတဲ့လူရယ်၊ ပြောပြတာကို နားထောင်တဲ့လူတွေရယ်၊ အားလုံးကို လေးလေးနက်နက် မေတ္တာပို့ရမယ် ကိုဘသင်၊ ဒီအလုပ်ဟာ စောစောက ကျုပ်တို့ ပြောတဲ့ ရသတွေဂုဏ်တွေဇာတ်လမ်းဆင်ပုံတွေလောက်နီးနီး အရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်၊ မဖြစ်မနေလုပ်စေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအရင် စာရေးဆရာဖြစ်သွားတဲ့ ဆရာကြီးတွေရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ချိန်တည်းရေးနေကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေရယ်၊ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော စာရေးဆရာလောင်းတွေရယ်ကိုလဲ သပ်သပ်မေတ္တာပို့ရမယ်၊ ကိုယ်ထက်ဉာဏ်ပညာကြီးလို့ အတုယူရတဲ့ စာရေးဆရာတွေကိုလည်း မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာအဖြစ်နဲ့ ကန်တော့ရမယ်၊ ကန်တော့တယ်ဆိုတာ အလေးနက်ဆုံးနှိမ့်ချမှုတစ်ရပ်ပဲ၊ အင်မတန်လေးတဲ့ဝန်ကို မ,ချီဖို့ ကြံရွယ်တဲ့လူဟာ တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေလို့မရဘူး-ညွတ်ပျောင်းတဲ့သဘော ရှိရမယ် ကိုဘသင်၊ တကယ်လို့များ အဲဒီလို-မေတ္တာပို့ပါသော်လဲ အဆင်ပြေမှု မရှိသေးဘူးဆိုရင် ..

“ဘာများဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ ဦးဘကွန်း၊ အမိန့်ရှိပါဦး”

“သစ္စာဆိုရမယ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ကန်တော့ရမယ့်သူကို ရည်မှန်းပြီး ကန်တော့ခဲ့ပါပြီ၊ မေတ္တာလဲ ပို့သလျက်ရှိပါသည်၊ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန = ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် အဆင်ပြေခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်းလို့ လေးလေးနက်နက် သစ္စာဆိုရမယ်၊ ဒါဟာ-အကောင်းဆုံးနည်းပဲ ကိုဘသင်"

"ဟုတ်လိုက်လေဗျာ ..နေရာကျတာပဲ”

“ကျုပ်ညေ့ခံပွဲကိုလာပါ၊ ခင်ဗျားကို ဖောင်တိန်အကောင်းစားတစ်လက်ကို လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်”

“မလိုတော့ပါဘူး..ဦးဘကွန်း၊ ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဖောင်တိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အဖိုးတန်တဲ့ကလောင်တစ်ချောင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့နည်းလမ်းကို ကျွန်တော့်ကို ပေးပြီးပြီပဲကျွန်တော်သားမယ်အဲဒီနည်းကို အခုပဲ လုပ်တော့မယ် ဦးဘကွန်း” ဟုဆိုကာ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လွန်းသော ပတ္တရောင်ပုလိပ်ပြုတ်သည် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့်ကိုရင်ကြီးအားထိုင်၍ကန်တော့ကာ..ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်၍ သွားလေ၏။ နောင်တွင်ထိုပုလိပ်ပြုတ်ကိုဘသင်သည် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၍လာလေတော့သတည်း။

သူဌေးကြီးသည် သူ၏မှတ်စု၌ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေတော့၏။

[မည်သည့်ကိစ္စရပ်ဖြစ်စေ အောင်မြင်ချင်ငြားအံ့၊ လူတို့၏ စိတ်သဘာဝကို လေ့လာရာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အောင်မြင်ခြင်းဆိုသည်မှာ လူတို့လက်ခံခြင်းပင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။]

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အပိုင်း-၃၅

ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ လက်စားချေမှု အဆုံးသတ်ခြင်း

သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးသည် စာရေးဆရာလောင်းပတ္တရောင်ပုလိပ်ပြုတ်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ တိုက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဘဏ္ဍာစိုးက ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန်အတွက် အလုံးစုံအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစီအရင်ခံလိုက်သဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် သူ၏ကုမ္ပဏီရှိမန်နေဂျာမှ တံမြက်စည်းလှည်းသမားအထိ..အားလုံးသောသူတို့အား ဆင့်ခေါ်၍ ကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုကုမ္ပဏီလုပ်သားတို့အပြင် အခြားသော ဧည့်သည်များလည်း အနည်းအကျဉ်း ပါရှိလေ၏။

လွန်စွာကောင်းမွန်သော အစားအသောက်များ၊ အဖျော်ယမကာများကို တိုက်ကျွေးပြီးနောက် အောက်ပါစကားကိုပြောလေ၏။

“ဒီနေ့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကို စပြီး ခြေချခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်မြောက် ဆိုရင်လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ အားလုံးသော အလုပ်သမားများ၊ စာရေးများ၊ မန်နေဂျာများရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ကုမ္ပဏီဟာ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ အတော်ကလေး အကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလို အကျိုးရှိခဲ့၊ မြတ်စွန်းခဲ့တဲ့အထဲကနေ ရာထူးဌာနန္တရကို မခွဲခြားဘဲ ရှိရှိသမျှသော လူအားလုံးကို တန်းတူရည်တူသဘောထားပြီး လက်ဆောင်များ ချီးမြှင့်ပါ့မယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်နေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာလည်း လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အခက်အခဲရှိရင် ရှိတဲ့အခက်အခဲကို အချိန်မရွေးကျုပ်ဆီကို လာရောက်အကူအညီတောင်းနိုင်ပါတယ်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်..အထက်ပါစကားကိုပြောပြီးနောက် ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါးပြား ငါးပြားကျစီ ဆုချလေ၏။ အလုပ်သမားများသည် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတက်ပါစေ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆုတောင်းထောမနာပြုကြကုန်၏။ထိုအထဲတွင် ဂဲဒေါက်မြဒင် ဆိုသူသည် လူအုပ်တွင်းမှ ထ၍ -

“သူဌေးကြီးပေးတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ယူသွားကြပြီး သုံးပစ်ရင်၊ လက်ဝတ်လက်စားလုပ်ပစ်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့..ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင်..ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးမရှိပါဘူး၊ တကယ်လို့ သူဌေးကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အမှန်တကယ်စေတနာထားမယ်ဆိုရင်..အခုပေးတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားစီအနက်က သုံးစွဲဖို့ တစ်ပြားစီကို ချန်ထားပြီး လေးပြားစီကိုပြန်သိမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေဒင်္ဂါးရထားသူများက ...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သိမ်းရမှာလဲဟေ့..မြဒင်၊ ခွတီးခွတစကားတွေ မပြောနဲ့”

"ဟေ့ မြဒင်၊ သူဌေးကြီးရဲ့မွေးနေ့ကို ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ပေးပြီးတာ ပြီးရောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သိမ်းခိုင်းနေရတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် မြဒင်..ထိုင်ပါကွ၊ မင်း ဘာမှမပြောပါနဲ့” စသည်ဖြင့် ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြသော်လည်း ဂဲဒေါက်မြဒင်က ထိုသူတို့၏စကားကို အလျဉ်းဂရုမထားဘဲ ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ

“အဲဒီလို လေးပြားစီ ပြန်သိမ်းပြီးတော့ သူဌေးကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားများက အစုရှယ်ယာတစ်ခုအဖြစ် ပြန်ပြီးဝင်ထားမယ်ဆိုရင် အရှည်သဖြင့် အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်”

ဂဲဒေါက်မြဒင်ပြောသွားသောစကားမှာ လွန်စွာနည်းလမ်းကျပေသည်။ သို့ရာတွင်သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောမပေါက်ကြသဖြင့်

“ငါတို့တော့ မပါဘူး၊မင်းရထားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားနဲ့ မင်းဟာမင်းတစ်ယောက်တည်းရှယ်ယာဝင်ချင်ဝင်ပါ၊ တို့တော့မဝင်ဘူး” ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်ငြင်းဆိုကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဂဲဒေါက်မြဒင်က အသိဉာဏ်မဲ့လှသော အလုပ်သမားတို့အား ကြည့်၍ -

“ခင်ဗျားတို့လို လူတွေချည်းပဲဆိုရင် မြန်မာပြည်ဟာ ကျွန်သက်ရှည်ဦးမှာပဲ” ဟုဆိုကာ နေရာမှတစ်ခါတည်းထွက်၍သွားလေ၏။ ထိုသို့ထွက်၍သွားသည်ကို တစ်ယောက်တစ်လေမျှ တားမည့်သူမရှိသည့်အပြင် ဝမ်းသာအားရ“ဂဲဒေါက်” ဟူ၍ အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကိုရင်ကြီးက ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား လက်တို့၍"မြဒင်ဆိုတဲ့ကောင်ပြောတာ မဆိုးဘူးကွ၊ ငါတို့မြန်မာပြည်ကလူတွေဟာကျွန်ခံချင်တဲ့စိတ်ကတယ်ပြီးကြီးမားတာကိုး” ဟု ဆိုလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်းမြဒင်ထွက်၍သွားသည်ကို မတားမြစ်ခဲ့ပါ။ သူရှိနေလျှင် အခြားသောသူများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်၍နေမည်ကို စိုးရိမ်၍အသာကြည့်နေရလေ၏။

မြဒင် ထွက်သွားပြီးနောက် လုပ်သားများ၊ ဧည့်သည်များသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်း ကျွေးမွေးသည့် အစားအသောက်များကို ထပ်မံ၍ စားသောက်ကြပြီးလျှင် ပြန်ကြကုန်၏။

ဧည့်သည်များအားလုံး ပြန်၍သွားပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့..ဆရာတစ်ပည့်နှစ်ဦးသည် ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း၌ ထိုင်လျက်နေကြ၏။

“ငါ့တပည့်ကြီး-ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်မြောက်အောင်မြင်ပါပြီ၊ ဒါကိုတော့ ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလွန်ပဲဝမ်းသာတယ်ကွာ” ဟု ကိုရင်ကြီးက စကားစလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက -

“တပည့်တော်မှာ အစစအရာရာပြည့်စုံပြီ၊ တစ်ခုပဲလိုပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ချစ်တဲ့၊ မြတ်နိုးတဲ့ တင်တင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ ...

“အစ်ကိုဘကွန်း”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းရော ကိုရင်ကြီးပါ မျက်လုံးများပြူးလျက် အသံလာရာဘက်သို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတင်တင်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ တင်တင်သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းထံသို့ ပြေး၍ဝင်လာပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ခြေထောက်အားဖက်၍ငိုလေတော့၏။

ကိုရင်ကြီးမှာလည်း မကြုံစဖူး ထူးဆန်းသော အဖြစ်ကို ကြုံရသည်ဖြစ်ရာ လွန်စွာအံ့ဩသောမျက်နှာနှင့်ပုဏ္ဏားဘကွန်းကိုတစ်လှည့် တင်တင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍နေလေ၏။

“တင်တင်မှားပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်းရယ်” ဟုဆိုကာ ငိုလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းမှာမူ တင်တင့်အားတစ်ချက်မျှ ငုံ့၍ကြည့်ပြီးနောက် -

“ဟား ဟား ဟား ၊ မှားတယ် ဟုတ်လားဟား ဟား ဟား ၊ လွယ်လိုက်တာကွာ-. ရယ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ တင်တင်”ဟု ဆို၍ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တဟားဟားနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ရယ်သံသည် တစ်ဆို့ဆို့ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လှပါပေ၏။ ကြားရသူ၏ နား၌ ရယ်သံနှင့်မတူဘဲ မကောင်းဆိုးဝါး၏ အော်သံနှင့်ပင် တူ၍နေပေသည်။

"တင်တင် ရှင်းပြပါရစေဦး အစ်ကိုဘကွန်းရယ်"

“တင်တင် ရှင်းပြပါရစေဦး ဟုတ်လားမင်းကို ကျုပ်က ရှင်းပြပါရစေဦးလို့ပြောတော့ မင်းကရော ကျုပ်ရှင်းပြတာကို လက်ခံရဲ့လား၊ လက်မခံတဲ့အပြင် ကျုပ်ကို ဝိုင်းပြီးရိုက်အောင် အော်ဟစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား တင်တင်၊ ပြန်ပြီးစဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်း"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခါ ကျုပ်အလှည့်ပဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဒုက္ခပေးရလိမ့်မယ် တင်တင်”

“ဒုက္ခပေးရုံတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုဘကွန်းက သတ်မယ်ဆိုရင်တောင် လည်စင်းပေးဖို့..တင်တင်လာခဲ့တာပါ ရှင်းပြတာလေးကိုတော့ နားထောင်ပါဦး”

“နားမထောင်နိုင်ဘူး တင်တင်၊ ဘာမှလဲ ရှင်းပြမနေနဲ့”

“ဒီမှာ အစ်ကိုဘကွန်း” ဟုဆိုကာ တင်တင်သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ လည်တိုင်အား အတင်းဖက်လိုက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက တွန်းဖယ်၍ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျောခိုင်း၍ထားလိုက်ပြီးလျှင်

“မင်းတို့မိန်းမတွေဟာ ဒါမျိုးပဲတတ်တယ်ဒါဟာ မင်းတို့လက်နက်ပဲ၊ အထိအတွေ့ နဲ့တော့ ကျုပ်ကို အနိုင်ယူဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ တင်တင်၊ ဒီနည်းဟာ ထက်မြက်ခွန်အားရှိတဲ့နည်းတစ်ခု ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းနဲ့ ကျုပ်ကို အပိုင်ယူမယ်လို့တော့ စိတ်တောင်မကူးပါနဲ့မရဘူးဘယ်တော့မှ မရဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ တင်တင်ရှင်းပြပါရစေဦး"

“မလိုပါဘူးရှင်းဖို့ မလိုတော့ဘူးဒီအလှည့်က ကျုပ်အလှည့်၊ သုံးလှည့်တစ်လှည့်တော့ ဒိုင်က စားမှာပဲ၊ ကျုပ်ဟာ တောက်လျှောက်လျော်ခဲ့ရသူပါအခုတော့ ပြန်ပြီး စားနေပြီး ဟဲ-. .ဟဲ”

“အစ်ကိုဘကွန်း၊ တင်တင်ရှင်းပြတာကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ဒီမှာ-. .

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်-တင်တင်၏ ထူးဆန်းသောစကားကြောင့်

လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ တင်တင်၏လက်တွင် ငွေကြိုးကလေးတန်းလန်းနှင့် ငွေကြုပ်ကလေးဖွင့်လျက်သားကို တွေ့ရလေတော့၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ လည်တိုင်ကိုဖက်လိုက်စဉ်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ရာတွင် ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဆိပ်ကြုပ်ကလေးသည် တင်တင်၏လက်၌ မတော်တဆ ပြုတ်၍ပါသွားသည်လော သို့တည်းမဟုတ် တမင်တကာဖြုတ်၍ ယူသွားသည်လော မဆိုနိုင်ပေ။ တင်တင်၏လက်၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

“ဒီအဆိပ်ဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ကိုရင်ကြီး အသိဆုံးပါတင်တင်ရှင်းပြတာကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ဟောဒီအဆိပ်တွေကို မော့ချလိုက်မယ် အစ်ကိုဘကွန်း”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းရော ကိုရင်ကြီးပါ..မျက်လုံးပြူး၍သွားလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်..တင်တင်၏လက်အတွင်းမှ အဆိပ်ကြုပ်ကိုကြည့်၍ ချွေးများ ယိုစိမ့်၍လာလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် တင်တင်အား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လက်စားချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေသည်။ တင်တင်က ရှင်းပြပါရစေဟုပြောသည်ကို ရှင်းပြခွင့်မပေးခြင်းမှာလည်း ရှင်းပြချင်သူတစ်ဦးသည် ရှင်းပြခွင့် မရသောအခါ စိတ်၌ မည်မျှခံစားရသည်ကို သိစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ ဒဏ်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တင်တင်က"ဖြေရှင်းခွင့်မပေးလျှင် အဆိပ်သောက်ချလိုက်မည်” ဟု အကျပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မကြံတတ်အောင်ဖြစ်၍နေသဖြင့် ကိုရင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးကလည်း 'ငါလဲ မတတ်နိုင်ဘူး' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသော ခေါင်းခါခြင်းမျိုးဖြင့် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ယမ်း၍ ခါပြလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီတင်တင်၊ ကျုပ်က အရှုံးပေးရတော့မှာပေါ့၊ ရှင်းပြချင်တာကို ရှင်းပြပါတော့၊ ကဲ-ဟိုမှာထိုင်” ဟု ဆို၍ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးကို ညွှန်ပြလေ၏။ တင်တင်သည် သူညွှန်ပြလိုက်သော ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့သည်လည်း အသီးသီးထိုင်ကြလေ၏။

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုဘကွန်းသတင်းစာထဲမှာ အစ်ကိုဘကွန်းအရိုက်ခံရတဲ့သတင်းလဲ ပါလာရော တင်တင်ဟာ သတင်းစာကို ကိုင်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ တင်တင့်အသည်းနှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်မတတ်ပါပဲ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မခိုးမခန့် မဲ့ပြလိုက်လေ၏။ တင်တင်ကဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ -

“အစ်ကိုဘကွန်းကို ချစ်လွန်းလို့ အထင်လွဲသွားတဲ့အခါမှာလဲ တင်တင်ဟာ အမျက်ကြီးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆေးရုံပေါ်မှာ လာပြီး အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့မျက်နှာကို မှုးစေ့နဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်"

တင်တင်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားရှိ အမာရွတ်ကလေးကိုကြည့်၍ မျက်ရည်များ ဝိုင်း၍ လာပြန်လေ၏။

“အဲဒီအမာရွတ်က သေးသေးကလေးပါ၊ ဟောဒီအထဲက အမာရွတ်ကမှ” ဟုဆိုကာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက သူ၏ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြလေ၏။ထိုအခါ၌ တင်တင်သည် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းဖြစ်ကာ ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့၏ ။

“ပြောပါ အစ်ကိုဘကွန်း၊ ကြိုက်သလိုပြောပါ” ဟု ငိုလျက်နှင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကမူ ရှင်းပြသည်များကို နားရှိ၍ ကြားနေရသော်လည်း စိတ်၌ ခံစားမှု မရှိသကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လှလေ၏။

"အစ်ကိုဘကွန်း၊ တင်တင်တို့ ဆိုင်ကိုလာပြီး တင်တင်ကိုရှင်းပြပါရစေဆိုတုန်းကလဲ တင်တင့်ကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်းအရိုက်ခံရ၊ သွေးစက်လက်နဲ့ အဖမ်းခံရတာတွေကို တင်တင်မြင်ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တင်တင်ငိုခဲ့ရပါ။"

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ယုံသည်လည်း မပြော၊ မယုံဟုလည်း မပြောဘဲ မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံး၍ နေလေ၏။ သူ၏အပြုံးမှာ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဃဒေဝလင်္ကာတွင် ပါရှိသည့်"တောင်ကြီးမျိုးမျှ၊ ရွတ်ဆိုပြလည်း၊ မိန်းမသစ္စာ၊ မုသားသာတည်း” ဟု ဆိုသကဲ့သို့ မင်းပြောချင်တာတွေပြောပါ၊ ငါကတော့ ယုံဖို့ မလွယ်ပါဘူး ဟူသော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဘကွန်းလာပြီးတင်တင်ဟာ အိမ်ခန်းထဲက မထွက်ဘဲ တစ်ငိုတည်းငိုနေတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အမေဟာ တင်တင့်ကို သင့်လျော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စဉ်းစားပါတယ်၊ တစ်လလောက်ကြာတော့ တင်တင်တို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အိမ်မှာ ယောကျ်ားဧည့်သည်နှစ်ယောက်လာပြီး တည်းခိုကြပါတယ်၊ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးရဲ့ တူလို့လဲပြောပါတယ်၊ မြို့အုပ်မင်းလို့ပြောပါတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့တပည့်ပါ၊ အဲဒီမြို့အုပ်မင်း ဆိုတဲ့သူက တင်တင့်ကိုမြင်ရင် မျက်စိကျွတ်ပြီးကျမတတ် ကြည့်တတ်ပါတယ်၊ သိပ်ပြီးမကြာပါဘူး၊ အဲဒီ မြို့အုပ်မင်းဆိုတဲ့လူလဲ ပြန်သွားရော သူ့အဒေါ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ တင်တင်တို့

အမေဆီကိုလာပြီး သူ့တူ မြို့အုပ်မင်း မောင်ရွှေရိုးက တင်တင့်ကို သဘောကျနေကြောင်း"

“နေပါ ဦးတင်တင်၊ ဘယ်သူတဲ့"

“မောင်ရွှေရိုးပါ"

“အသားမည်းမည်း”

“အင်း”

“သွားခေါ်ခေါ်”

“ဟုတ်တယ်”

“မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မတွေနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်း သူ့ကို သိနေသလားဟင်”

“ဘယ့်နှယ် မသိရမှာလဲ တင်တင်ရယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တောင် သတ်သေဖို့ ကြံမိသေးတယ်၊ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူပေါ့"

“အမယ်လေး၊ ကြုံတတ်ပလေရှင်၊ တင်တင်က ဒုက္ခပေးရုံမကဘူး၊ တင်တင်ယူလိုက်တဲ့လူကလည်း အစ်ကိုဘကွန်းကိုဒုက္ခပေးခဲ့ဘူးတာကိုး” ဟုဆိုကာ တင်တင်သည် မျက်ရည်များစီး၍ကျလာလေ၏။

“ဆက်စမ်းပါဦး မတင်တင်မြို့အုပ်မင်း ကိုရွှေရိုးအကြောင်း” ဟု ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ဆို့နင့်အက်ကွဲသောအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“တိုတိုပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ ကိုရွှေရိုးနဲ့ တင်တင့်ကို ပေးစားလိုက်ပါရော၊ တင်တင်နဲ့ယူပြီး ဘာမှ မကြာပါဘူး၊ ကိုရွှေရိုးလဲ လိမ်လည်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတော့တာပါပဲ၊ အဲဒီတော့မှ တင်တင်တို့ `အမေလဲ ငိုတော့တာပဲ၊ လိမ်လည်မှု ခုနစ်မှုအတွက် ထောင်ငါးနှစ်ကျသွားတယ်၊ အမှန်က သူဟာ အင်းစိန်ရုံးကြီးက မင်းစေ(ပြာတာ) တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မင်းကြီးလို့ ပြောလိုပြော၊ မြို့အုပ်မင်းလို့ ပြောလိုပြောနဲ့ လျှောက်ပြီးလိမ်နေတာများပါပြီ၊ နောက်ဆုံး အလိမ်ခံရတာကတော့ တင်တင်ပေါ့"

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရင်၌ နင့်ခနဲဖြစ်၍ သွားလေ၏။ တင်တင်၏မျက်နှာကလေးမှာလည်း ညှိုးငယ်၍သွားလေ၏။ အရယ်သန်သော

ကိုရင်ကြီးပင်လျှင် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် တင်တင်နှင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နေပုံရလေ၏။

"ဆက်စမ်းပါဦး တင်တင်"

"တစ်နေ့တော့..တင်တင်တို့အိမ်နားက မြင်းလှည်းဂိတ်မှာ မောင်နီဆိုတဲ့ မြင်းလှည်းသမားကလေးတစ်ယောက် မြင်လှည်းလာဆွဲတယ်၊ တင်တင်တို့ လှည်းငှားစရာရှိရင် မောင်နီမြင်းလှည်းကိုပဲ ငှားလေ့ရှိတော့ တင်တင်နဲ့ရော အမေနဲ့ပါ ခင်နေတယ်၊ မောင်နီကလဲ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာရှိရင် တင်တင့်ဆိုင်မှာပဲ ဝယ်လေ့ရှိတယ်၊ ကြာတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြပါတယ်၊ တစ်နေ့မှာ တင်တင်တို့အိမ်နားက ကောင်လေးတစ်တယောက်ကို ကောင်လေးအိမ်နဲ့ကပ်ရက်အိမ်က အဖိုးကြီးက နာရီမခိုးရဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီး ဂါတ်ကိုတိုင်တော့ ဂါတ်က ကောင်လေးကိုဖမ်းပြီး ချုပ်ပါရော၊ တင်တင်တို့ သားအမိလဲ အဲဒီကောင်လေးကို သနားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊ တင်တင်ရယ်၊ အမေရယ်၊ အိမ်နားက မိန်းမကြီးရယ်ဟာ ကောင်လေးမတရားအချုပ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကိုပြောနေတုန်း မောင်နီက ဈေးဝယ်လာရင်းကြားသွားပါလေရော၊ အဲဒီတော့ မောင်နီက အဲဒီလို အဖမ်းခံရတဲ့အကြောင်းများ ကြားရင် အခုထက်ထိ ကျွန်တော်တော့ ဝမ်းနည်းတုန်းပဲ' လို့ဝင်ပြောတော့ တင်တင်က"မောင်နီ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်း တာလည်း"

"ဟာဗျာ ကျွန်တော့်ကို စက်သူဌေးတစ်ယောက်က လက်စွပ်မခိုးဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီးဂါတ်ကိုတိုင်တာ၊ အရိုက်ခံလိုက်ရတာဗျာ၊ သေလုမတတ်ပါဘဲ"

"နောက်တော့ အမှုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေပြောရင် သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းတယ်၊ အဲဒီလို အနှိပ်စက်ခံနေရတာကို လူတစ်ယောက်က မခံချင်လို့ ပုလိပ်မင်းကြီးဆီသွားပြီး သူ့ အသက်နဲ့လဲပြီး ကျွန်တော့ကို အချုပ်ထဲက ထုတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပေါ့ဗျာ၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သူ့ကိုတော့ ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်တယ်"

"အခု နှင့်ဆရာက ဘယ်မှာလဲ"

"အင်း-ပြောရဦးမယ်၊ ဆရာက သိပ်ပြီး သဘောကောင်းတယ်၊ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ရွာက မြယဉ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အဖေ လှေမှောက်တာကို ကူညီမိရာကအစ ဆရာလဲ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ"

"လှေမှောက်တာ ကူညီတာနဲ့ နှင့်ဆရာပါ ရောပြီး ရေထဲနစ်သွားကောလား"

“ရေထဲနစ်တာက..တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ မယဉ်က စက်သူဌေးစော်ကားလို့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိုပါ ဆရာ့ကို လင်ကောင်ဖော်ခိုင်းတယ်၊ ဆရာမှ မကူညီဘူးဆိုရင် မြယဉ်က ရေထဲခုန်ချသေမယ်ဆိုတော့ ဆရာက အနစ်နာခံရတော့တာပေါ့၊ နာမည်ခံရုံပေါ့ဗျာဆရာဟာ မယဉ်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ပါဘူးမယဉ် ကလေးမွေးပြီးတဲ့နောက်မှာ မြယဉ်ကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာပဲ ကွာရှင်းပြီး ရန်ကုန်ကိုအပြန်မှာ သမ္ဘန်ဆိပ်မှာ စက်သူဌေးနဲ့ မြယဉ်ဆွေမျိုးတွေက ဝိုင်းပြီးရိုက်ကြတာ ဆရာလဲ ဆေးရုံရောက်သွားတော့တာပဲ၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း ဆရာကို တကယ့်လူယုတ်မာကြီးဖြစ်အောင် ...ထည့်လိုက်ကြတော့ ကျွန်တော့်ဆရာလဲ တော်တော့်ကို အရှက်ရသွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုသွားတွေ့ သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီ၊ ဆရာနဲ့နီးတဲ့ကုတင်က လူနာတွေက ဆရာ့ကို သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း လူယုတ်မာကြီး ထင်နေကြတယ်၊ ဆရာဟာ ဒီလိုလူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။

ဆရာဆေးရုံကဆင်းတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာက ငကျွဲဆိုတဲ့ကောင် အဲဒီကောင်က မြယဉ်ကို တစ်ဖက်သတ် ပိုးနေတဲ့ကောင်ပေါ့၊ အဲဒီငကျွဲက ဆရာကို ဓားနဲ့ သွားပြီးထိုးသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာဟာ ဆေးရုံက ဆင်းပြီးကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ပါဘူးအစ်မရယ်၊ 'ကျွန်တော်က ဆရာကို အမြဲသတိရနေတဲ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့” လို့ဆိုပြီး သူ့လက်မှာထိုးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဘကွန်း ဆိုတဲ့စာတန်းကို ပြပါတယ်”

တင်တင်သည် အထက်ပါအတိုင်း မောင်နီနှင့် တွေ့၍ မောင်နီနှင့် အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ပုံများကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်များပင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေတော့၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ မျက်လုံးများ၌လည်း ရင်တွင်း၌ ဆွေးမြည့်သွားသည့် အမှတ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

“အဲဒီလိုလဲသိလိုက်ရော တင်တင်ဟာ တစ်ခါတည်း မူးပြီး လဲမသွားအောင် မနည်းထိမ်းထားရပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်း၊ ဒါတင်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တင်တင် မြယဉ်ကို မကျေနပ်လို့ စာရေးပြီး ရန်တွေ့ ပါသေးတယ်”

“ဟင်..အဲဒီတော့ မြယဉ်က ဘာပြန်ရေးသေးလဲ"

“စာမရေးဘူး၊ လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့တယ်၊ သူ့သားကလေး မောင်ပြည်ကျော်ကိုလဲ ခေါ်လာတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်း သမ္ဘန်ဆိပ်မှာ အရိုက်ခံရတာကို အစ,က သူမသိပါဘူး၊ ငကျွဲ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရွာကို ပြန်လာတဲ့အကြောင်း၊ ရွာရောက်တော့ အရက်တွေမူးပြီး မြယဉ်ကို နင့်အတွက်

မခံချင်လို့ ဘကွန်းကို ဆေးရုံကအဆင်းမှာ သွားပြီး ဓားနဲ့ထိုးတဲ့အကြောင်းလဲ ပြောရော မြယဉ်ဟာ တစ်ခါတည်း အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ စိတ်ကောင်းရှိပုံတွေ၊ အနစ်နာခံပုံတွေကို လူတွေရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ပြီးပြောလိုက်လို့ တစ်ရွာလုံးတော့ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ အကြောင်းမှန်ကို သိသွားကြပါပြီ၊ မြယဉ်ကလည်းတင်တင်ကို ခြေထောက်ဖက်ပြီးတောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ မြယဉ်ရယ်၊ တင်တင်ရယ် ငိုကြရတာပေါ့ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တွေတွေကြီး စဉ်းစားပြီးနောက် တင်တင်အား

"တင်တင် ပြောချင်တာ၊ ဖြေရှင်းချင်တာ ကုန်ပြီလား”

“အစ်ကိုဘကွန်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ တင်တင် အမြဲစုံစမ်းနေပါတယ်၊ မနေ့က မြယဉ်ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဘိုကေဟာ မြယဉ်လွှတ်လိုက်လို့ တင်တင့်ဆီကိုရောက်လာပါတယ်အစ်ကိုဘကွန်းရှိတဲ့နေရာကို ပြောဖို့ မြယဉ်က လွှတ်လိုက်တာပါပဲ၊ တင်တင် အစ်ကိုဘကွန်းနေရာသိတာနဲ့ တစ်ခါတည်း လာချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊ ကိုဘိုကေလဲ နောက်ဆုံးသင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ ဖြစ် တင်တင်နဲ့တွေ့ပြီး သူလဲ သန်လျင်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ ဆက်ပြီးသွားပါတယ်၊ သင်္ဘောလဲ ချက်ချင်းမလာနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ အစောဆုံးသင်္ဘောပတ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါ၊ တင်တင် အခုလို အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရတော့ တင်တင် အထင်လွဲမိတာတွေကို တောင်းပန်ချင်လိုက်တာ၊ အခုလို တောင်းပန်ခွင့်ရတော့ တင်တင်အနေနဲ့ ရင်ထဲမှာပေါ့သွားတာပဲ၊ အစ်ကိုဘကွန်းကများ တင်တင့်ကို အပြစ်ရှိတာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးသတ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်တောင် တင်တင်အသေခံဝံ့ပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်း"

“အစ်ကိုဘကွန်း တင်တင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်.. တင်တင်၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဘကွန်းဟာ တင်တင့်ကိုတောင်ပြန်ပြီးသနားနေမိပါပြီ၊ ယုံပါတင်တင်"

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်” ဟု ဆိုကာ တင်တင်သည် ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင်ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ မျက်လုံးအိမ်များမှာမူ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျ၍လာလေတော့၏။

“နေပါဦး ဒကာမလေးရဲ့၊မေးပါ ရစေဦး ဒကာမလေးရဲ့ခင်ပွန်းမောင်ရွှေရိုးကိုရောထောင်ဝင်စာလေးဘာလေးများ သွားတွေ့ရဲ့ လား"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည့် ကိုရင်ကြီးသည်

အထက်ပါအတိုင်း တင်တင့်ကို မေးလိုက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီး၏ မေးခွန်းမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ တင်တင်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ပြန်၍ ဖြေလိုက်သည်မှာ“သူ့ကို လူလိမ်မှန်းသိတဲ့အချိန်ကစပြီး တပည့်တော်မဟာ မပေါင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ပါတယ်၊ တကယ်ကတော့ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သိရတဲ့အချိန်မှာ ကိုရွှေရိုးလို လူလိမ်တစ်ယောက်မဆိုထားပါနဲ့၊ ဘုရင်ခံကတော် ဖြစ်နေရင်တောင် တစ်ခါတည်း ကွာပစ်လိုက်မှာပါပဲ၊ တပည့်တော်မရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်တွေ ပြုတ်ထွက်သွားသလို ဆွေးမြည့်ခံစားရပါတယ်ဘုရား”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘကွန်းကို”

“ဒီအတိုင်းနေရင်တောင် တွေးမိတိုင်း တနုံ့နုံ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရပါတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းနဲ့သာ အတူတူနေရရင်တော့ အစ်ကိုဘကွန်းအပေါ်မှာ သနားတဲ့စိတ်ယူကျုံးမရဖြစ်တဲ့စိတ်တွေကြောင့် တပည့်တော်မ သေရပါလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ မင်းဘာလုပ်မလဲ တင်တင်” ဟု ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ဝင်၍မေးလိုက်ရာ တင်တင်က"

“တင်တင် အစ်ကိုဘကွန်းကို ကန်တော့ပြီး ပြန်ပါတော့မယ်၊ ပြန်ပါရစေတော့” ဟု ဆိုကာ လက် တွင်ကိုင်၍ထားသော ငွေကြိုးကလေးနှင့်အဆိပ်ကြုတ်ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ချကာ တင်တင်သည်ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ခြေထောက်၌ဦးခိုက်ကန်တော့လေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ မျက်လုံးများသည် တင်တင်ချထားသော ငွေကြိုးကလေးနှင့် အဆိပ်ကြုတ်ဆီသို့ ရောက်၍သွားပြီးလျှင် ကောက်ယူလိုက်လေတော့၏။ ကိုရင်ကြီးနှင့် တင်တင်တို့သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းကိုကြည့်၍ ကြက်သေ သေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ငွေကြိုးကလေး၌ အပေါက်ဖေါက်၍ လျှိုထားသော မူးစေ့ အပဲ့ကလေးနှင့် ငွေမတ်စေ့ကလေးကိုထုတ်ယူကာ -

“တင်တင်..ဟောဒီမှာ မင်းအတွက်လက်ဆောင်၊ မြယဉ်ကိုလဲပြောလိုက်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်လို့၊ ရော့ သူ့ကိုလဲ ဒီမတ်စေ့ကလေး ပေးလိုက်ပါ၊ သူတို့သားအဖအသက်ကို ကယ်ခဲ့တုန်းက သူတို့က အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ဆန်တပြည်နဲ့အတူ ကန်တော့ခဲ့တဲ့ မတ်စေ့ကလေးပဲ” ဟု ဆိုကာ တင်တင့်လက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အဆိပ်ကြုတ် အဖုံးကလေးကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍-. .

“တပည့်တော်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီအဆိပ်ကို သောက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးအား လက်အုပ်ချီ၍ပြောပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးလက်သို့ အဆိပ်ကြုတ်ကလေးကို အပ်လိုက်လေ၏။

“အေးဟုတ်တယ် ဘကွန်း” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် အဆိပ်ကြုတ်ကလေးကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောနေကြစဉ်မှာပင် တင်တင်သည် သူတို့ဆရာတပည့်အနီးမှ စတင်ထွက်ခွာသွားနေပြီဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တင်တင်သွားနေသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူ၏မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်၍သွားသည့်တိုင်အောင် ကြည့်၍နေရာ တင်တင်အားမမြင်ရတော့သောအခါကျမှပင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အောက်နှုတ်ခမ်းအား သွားနှင့်ကိုက်၍ အံတင်းထားလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ အံတင်း၍ ထားသည့် အခိုက်မှာပင် မျက်ရည်နှစ်ပေါက်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ၍လာလေတော့၏။

အပိုင်း-၃၆

ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရေးကြီးဆုံးနေရာ

တင်တင်ထွက်သွားပြီးနောက် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်၍နေလေ၏။ သူသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို မှိတ်ကြိတ်၍ ခံစားနေပုံ ရလေ၏။ ညနေစောင်းသည့်အခါ၌ ကိုရင်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအနီးသို့ လာရောက်၍ -

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ အရေးကြီးတဲ့နေရာတစ်ခုကို သွားစရာရှိတယ်၊ ဒရိုင်ဘာ မခေါ်ခဲ့နဲ့၊ ကားကို မင်းကိုယ်တိုင်မောင်း” ဟု ဆိုလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း မဆိုင်းမတွပင် ကားရုံမှ ကားကိုထုတ်၍ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်ပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးတက်ရန်အတွက်ကားတံခါးကို ဆင်း၍ဖွင့်ပေးပြီးနောက် မောင်းနှင်ခဲ့လေတော့၏။

“တာမွေဘက်ကို..မောင်းကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ကျောက်မြောင်းဈေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက -

“အခုသွားမယ့်နေရာဟာ တော်တော်ပဲ အရေးကြီးသလား”

“ကြီးလှချေပေါ့ကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရေးကြီးဆုံးနေရာလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ဆက်၍မမေးတော့ဘဲ ကိုရင်ကြီးက ဘယ်ကွေ့ ဆိုသည့်အခါဘယ်ကွေ့ လျက်လည်းကောင်း၊ ညာကွေ့ ဆိုသည့်အခါ၌ ညာကွေ့ လျက်လည်းကောင်း မောင်းနှင်ခဲ့ရာ တာမွေသင်္ချိုင်းကုန်း အဝင်လမ်းသို့ရောက်လျှင် ကိုရင်ကြီးက ထိုလမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ပြောသဖြင့် -

“ကိုရင်ကြီး..ဒါက မသာချတဲ့လမ်းသင်္ချိုင်းလမ်းဘုရား” ဟု သတိပေးလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးက -

“ငါသိပါတယ်ကွ၊..မောင်းသာမောင်းစမ်းပါ” ဟု ဆိုသဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း သင်္ချိုင်းကုန်းလမ်းအတိုင်း ကားကိုမောင်း၍ ဝင်လာရာ..သင်္ချိုင်းဇရပ်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လျှင်"ရပ်တော့” ဟုဆိုသဖြင့် ကားကိုရပ်လိုက်ရလေတော့၏။ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်

ကားပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်း၍ ကိုရင်ကြီးအား တံခါးဖွင့်၍ပေးလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမပြုပဲ လမ်းအတိုင်းလျှောက်၍ သွားပြီးနောက် ဝင်လုဆဲဆဲ နေလုံးကြီးအား တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီးလျှင် အုတ်ဂူကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ သွားရောက်၍ထိုင်သဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ကိုရင်ကြီးထိုင်လျက်ရှိသော အုတ်ဂူနှင့်ကပ်လျက် အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ထိုင်သောအုတ်ဂူ၏ ခေါင်းရင်းဘက်ကျောက်ပြား၌ အောက်ပါစာကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။

ရေနံတွင်းစားသူဌေး ဦးဘကွန်း

အသက် ၂၅ နှစ်

ဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက်၊ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျောတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် နာမည်တူကျွန်ုပ်နှင့် အသက်တူ ရေနံတွင်းစားသူဌေးကြီးကား ပြီးခဲ့သောနှစ် ဤနေ့ ဤရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် ယနေ့တွင် ၂၅ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတွင်းစားသူဌေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်တစ်နှစ်သာ ကြီးပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူသေဆုံးသောအရွယ်မှာ ယခုကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော အသက်အရွယ်ပင်ဖြစ်၏။

“ကိုရင်ကြီး..အရေးကြီးတဲ့နေရာကို သွားမယ်ဆို”

“ဒီနေရာပေါ့ကွ၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့နေရာဘယ်မှာ ရှိဦးမှာလည်း..သေခြင်းတရားဟာ လူတွေအတွက် အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်လားဒီတော့ သေခြင်းတရားကို လက်တွေ့ ခံစားတွေ့ ကြုံပြီးတဲ့လူတွေ စုဝေးတဲ့နေရာဟာ အရေးကြီးဆုံးနေရာပေါ့ကွာ”

ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏စိတ်၌ ကိုရင်ကြီးပြောသည်မှာ ဟုတ်ပေသားပဲဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

“ဒီနေရာကိုခေါ်လာတာကလဲ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောမလို့ပဲ”

“ပြောပါ ကိုရင်ကြီး”

“အလွန်ဆင်းရဲပြီး အလွန်ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မင်းကို ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်က သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ အခုတော့

သူဌေးကြီးဖြစ်ပါပြီ အခုလို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု အောင်မြင်တဲ့အတွက်တော့ ငါဟာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာပါတယ်မင်းလဲ ဝမ်းသာမှာပါပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး"

“အခု မင်းဟာ မချမ်းသာဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာမှု မရဘူး၊ မင်းအတွက်ငါလည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ချမ်းသာခြင်းဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်ခုက ကိုယ်ကာယနဲ့ဆိုင်တယ်၊ တစ်ခုကတော့ စိတ်နဲ့ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ်ကာယ ချမ်းသာမှုထက် စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ ပိုပြီးလိုအပ်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး”

“ငါဟာ မင်းရဲ့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းကို လိုလားတယ် ဆိုတာတော့ ယုံကြည်တယ်မဟုတ်လား ဘကွန်း”

“ယုံကြည်ပါတယ် ဘုရား”

“အေး..ငါဟာ မင်းကို ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ချမ်းသာအောင်တော့ ညွှန်ပြခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ မင်းမှာ ရွှေငွေတွေ၊ တိုက်တွေတာတွေ ရှိလာပေမယ့် ပြည့်စုံတဲ့ချမ်းသာအစစ်ကို တွေ့ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး၊ ပစ္စည်းတွေ ရှိလာပေမယ့် တပည့်တော်ဟာ မချမ်းသာသေးပါဘူး”

“အေး..မင်းအောက်မှာ ရေနံတွင်းရိုးသူဌေးဘကွန်းကို မြှုပ်ထားတယ်၊ အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးတဲ့ သူဌေးကြီးဘကွန်းက အပေါ်က ထိုင်နေတာပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့မှာ မင်းလဲ သူ့နေရာကို ရောက်ရလိမ့်မယ်၊ သေခြင်းတရားဟာ..မင်းလို သူဌေးလောက်ကိုမပြောနဲ့၊ ရှင်ဘုရင်လဲ ချမ်းသာမပေးဘူးဆိုတာတော့ သတိရှိထားဖို့လိုတယ်”

“မှန်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး”

“မသေခင်မှာတော့ စစ်မှန်တဲ့ချမ်းသာကို ရအောင်ယူရလိမ့်မယ်..ဘကွန်း၊ ကိုယ်ကာယ ချမ်းသာတာဟာ အပြင်ပန်းချမ်းသာမှုဖြစ်တယ်၊ စိတ်ရဲ့ တကယ့်အေးချမ်းတဲ့ ချမ်းသာကမှ ချမ်းသာစစ် ဖြစ်တယ်၊ သူဌေးဖြစ်တယ် ဆိုတာ အပြင်ပန်း ချမ်းသာမှုပဲ၊ ချမ်းသာအတုပေါ့ကွာ၊ စိတ်ရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ချမ်းသာကမှ ချမ်းသာအစစ်ဖြစ်တယ်”

“မှန်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး”

“ချမ်းသာတုကိုတော့ ခုနစ်နှစ်အတွင်း ရအောင်လုပ်မယ်လို့ အတိအကျ စေခိုင်းလို့ ရချင်ရမယ်၊ ချမ်းသာစစ်ကိုတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလအတွင်း ရအောင်လုပ်ရမယ်လို့ အကျပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်းလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးပြီးတော့ ချမ်းသာစစ်ကိုရအောင်လုပ်ဖို့အတွက်က ဘယ်လိုလုပ်ပါ၊ ဘယ်လိုနေပါလို့ ငါ့အနေနဲ့ မပြောချင်ဘူးမပြောချင်ဘူးဆိုတာထက် မပြောနိုင်လို့ မပြောတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတောင်မှ ချမ်းသာစစ်ရဲ့ သဲလွန်စကို မတွေ့ရသေးလို့ပဲ၊ ဘယ်သီလကို ဆောက်တည်ပါ၊ ဘယ်လို ဘာဝနာကိုပွားများပါလို့လဲ ငါတော့ မပြောချင်ဘူးဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါကိုယ်တိုင် ချမ်းသာစစ်ကို မတွေ့ သေးလို့ပဲ”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ အုတ်ဂူဖွေးဖွေးများကိုလည်းကောင်း၊ မှတ်တိုင်နှင့် မြေပုံကျိုးတိုးကျဲတဲကိုလည်း ခြုံငုံ၍ တွေ့ မြင်နေရသည်ဖြစ်ရာ လူ့ဘဝ၏ နေဝင်ချိန် သို့တည်းမဟုတ် သူ့ဘဝနေဝင်ချိန်နှင့် သေခြင်းတရား၏ အရိပ်အငွေ့ များကို နားလည်သဘောပေါက်၍ သွားလေ၏။ သူ၏စိတ်၌ ချစ်သူ၏ အထင်လွဲမှု၊ ထိုမှတစ်ဖန် ချစ်သူ၏ စွန့်ပစ်မှုများ၏ဒဏ်သည် ပူပူနွေးနွေး ခံစားရလျက်ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ထိုပူပူနွေးနွေး ခံစားနေရသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့နှင့် ဘဝ၏နေဝင်ချိန်ဆိုသည့် အသိတရားနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်ရာ ဓာတ်ဆီပုံး၏အဝ၌ မီးခြစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဝုန်းကနဲ တောက်လောင်၍ သွားလေတော့၏။

သေခြင်းတရားအတွက် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြွယ်ဝခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အနှစ်မဲ့ခြင်း တို့ကြောင့်သူ၏ရင်သည် တလှပ်လှပ် တုန်လှုပ်လျက်ရှိပေသည်။ မျက်နှာ၌လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိမ့်၍ထွက်လာလေ၏။ ထိုအခါ၌ လူနာ၏ ဝေဒနာအရိပ်အကဲကို ဖမ်းတတ်သောဆရာဝန်သည် သင့်လျော်ရာဆေးဝါးကို အချိန်မီတိုက်ကျွေးသကဲ့သို့ ကိုရင်ကြီးသည်လည်း ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ပူဆွေးလောင်မြိုက်သော ဝေဒနာနှစ်ရပ်၏ အရိပ်လက္ခဏာကို ဖမ်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် -

"ဟေ့ကောင် ဘကွန်းမင်းလဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းအောက်ကကောင်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ခင်မှာ ...လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင်တော့ ချမ်းသာအစစ်ကို ရှာဖို့လိုတယ်”

“မှန်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး၊ တပည့်တော်လဲ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်”

“ချမ်းသာအစစ်ကိုရှာတဲ့လူဟာ ချမ်းသာအတုတွေကို စွန့်ပစ်နိုင်တဲ့သတ္တိမျိုးရှိမှလဲ ချမ်းသာအစစ်ကို ရလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ် ဘကွန်းဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ချမ်းသာအစစ်ကို မရှာချင်ဘဲ ငါကပြောလို့ ရှာတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“တပည့်တော်လဲ သူဌေးကြီးဖြစ်လာပေမယ့်..စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကိုရင်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ချမ်းသာအစစ်ကိုတော့ မခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ အဲဒီ ထာဝရအေးငြိမ်းတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမကျန်အောင် အကုန်လုံး စွန့်ဝံ့ပါတယ်ဘုရား”

“အေး..ကောင်းပြီဒါကတော့ မင်းဟာမင်း စဉ်းစားရမယ့်၊ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ဟာပဲငါနဲ့မဆိုင်ဘူးဘကွန်း .. လာကွာ၊ ပြန်ကြစို့လား” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ပြန်ရန်နှိုးဆော်လိုက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ထို့ထက်ပို၍ ပူလောင်ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်စေရန်အတွက် ပူလောင်ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်လျက်ရှိသော ပုဏ္ဏားဘကွန်းအားပြန်ရန်နှိုးဆော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လူတို့သည် ပူလောင်ခြင်းနှင့် ငြီးငွေ့ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အခြားသော စိတ်ခံစားမှုတို့၌လည်းကောင်း သင့်လျော်ရုံသာ ကောင်းပေ၏။ လိုသည်ထက်ပို၍ ခံစားလိုက်ရလျှင် မထူးပါဘူးဟူသော မထူးစိတ်များ ဝင်ရောက်သွားတတ်ပြီးလျှင် ထင်မိထင်ရာ လုပ်တတ်လေ၏။ ဖဲရှုံးသောသူသည် တော်ရုံမျှရှုံးလျှင် ရှေ့ဆက်ရှုံးမည်ကိုကြောက်၍ ဝိုင်းတွင်းမှ ထတတ်သော်လည်း ထို့ထက်ပို၍ရှုံးခဲ့လျှင် မထူးပါဘူးဟုဆိုကာ ဝိုင်းထဲမှ မထတော့ပေ။ ထိုနည်းတူစွာပင် ပူဆွေးခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၌လည်းကောင်း လိုသည်ထက်ပိုလျှင် ထိုစိတ်များသည် ပြောင်းလဲသွားတတ်သောသဘောရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ပူသောအရာသည် သက်သာမည့်ထွက်ပေါက်များကို အစဉ်သဖြင့် ရှာကြံတတ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ခဏာတမ်းသာ၍သဘောကို သိ၍ထားသော ကိုရင်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား လိုသည်ထက်ပို၍ ပူလောင်ခြင်းကိုလည်းကောင်းငြီးငွေ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း မပြုခဲ့ပေ။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လမ်းတစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ တွေး၍လာလေ၏။ ကိုရင်ကြီးလည်း အလိုက်သိစွာပင် တစ်လုံးမှမပြောဘဲ လိုက်ပါခဲ့လေသော်လည်း ခြံဝသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်"ဟော့..ဘကွန်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ချွေးတွေကြီးပါလားကွ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးကွရေချိုးပြီး ထမင်းပါစားလိုက် ပြီးတော့ အေးအေးသက်သာ နားလိုက်ဦးပေါ့၊ မင်းလဲ ပင်ပန်းလွန်းတယ်ကွာ” ဟု ဆိုလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်လည်း..ကိုရင်ကြီးမှာသည့်အတိုင်းပင် ရေမိုးချိုးလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးအေးမြသွားသည်အထိ ရေပန်းတိုင်အောက်တွင် ရေကိုစိမ်၍ချိုးပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ တိုက်ရှေ့ဘက်လမ်းရှိ

ကန်တော်ကြီးရေစပ်၌ သွားရောက်၍ထိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း အတော်အတန်မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် တိုက်၏ဆင်ဝင်အပေါ်၌ရှိသော ကြီးမားသောကြိမ်ကုလားထိုင်၌ထိုင်၍ ရှေ့ရေးကို စဉ်းစားလေတော့၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အောက်ပါမေးခွန်းများကို သူ့ကိုယ်သူ မေးလျက်ရှိလေ၏။

“ငါဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်လာတာကတော့ မှန်တယ်၊ တကယ်ကော ချမ်းသာပါရဲ့လား၊ တကယ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ရင်၌ လွမ်းခြင်း၊ ဆွေးခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်း စသည့်ဒုက္ခများရှိနိုင်ပါ့မလားချမ်းသာတုကိုတောင် အသက်နဲ့ရင်းပြီးရှာနိုင်ခဲ့သေးရင် ချမ်းသာစစ်ကိုကော ဘာကြောင့် မရှာနိုင်ရမှာလည်း”

“ချမ်းသာစစ်ရှာရန်အတွက် ချမ်းသာတုကိုလုံးဝစွန့်လွှတ်ရန် ဘာများခက်ပါသနည်း"

“ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းမရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် ငါ့အတွက် မည်မျှအသုံးဝင်ပါသနည်း"

သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရသော အချိန်များ၌ပင် ယခုထက် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရ၏။တစ်စုံတစ်ခုသောရည်ရွယ်ချက်အတွက် အလုပ်လုပ်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီး ငါ့၌ပြုလုပ်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ တင်တင် အပါအဝင် လက်စားချေရမည့် သူများကိုလည်း တင်တင့်ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် လက်စားချေရန်အလုပ်မျှပင် မရှိတော့။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူဌေးဖြစ်ခြင်းသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခြင်းသာလျှင် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်အလုပ်လက်မဲ့အဖြစ်ဖြင့် နေရသောအဖြစ်သည် အမှန်စင်စစ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ထာဝရအေးငြိမ်းခြင်းဟူသော ချမ်းသာစစ်ကိုရှာဖွေသည့်အလုပ်အား ငါသည် မလုပ်ဘဲမနေသင့်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အထက်ပါမေးခွန်းများကို မိမိဘာသာ မိမိစိတ်၌မေး၍နေရာမှ သူဌေးကြီးဖြစ်ခြင်းနှင့် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း ညီမျှနေပုံကို စိတ်၌ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တွေးထင်မိသည်ဖြစ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို တိတိကျကျရှာဖွေရန်ပင်ဖြစ်၏။

ကိုရင်ကြီးကတောင် ခက်ခဲပါသည်ဆိုသည့် ချမ်းသာအစစ်၏ ပကတိငြိမ်းအေးခြင်းကိုရှာဖွေရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် သူ့၏ လေးလံလျက်ရှိသော စိတ်တို့သည် ပေါ့ပါး၍သွားလေ၏။ ဤသို့ ပေါ့ပါးသွားခြင်းပင်လျှင် အနည်းငယ်မျှ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေရာ ရှေ့သိုတက်၍ ပကတိငြိမ်းအေးခြင်းအစစ်ကို ရနိုင်ရန် အားဆေးတစ်ခွက်ဟုပင်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့်အလျောက် ကောင်းကင်မှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာနေသော လကိုကြည့်၍ စိတ်ကြည်နူးစွာဖြင့် ထိုင်လျက်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲဘကွန်း..ထမင်းမစားသေးဘူးလား” ဟု ကိုရင်ကြီးအသံပေါ်ထွက်လာမှပင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်းကပျာကယာထ၍ ကိုရင်ကြီးအားနေရာပေးလေ၏။

“စားပါ့မယ်ဘုရား၊ မဆာသေးလို့ပါ” ဟု ဖြေဆိုပြီးနောက် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ချိန်ဆလိုက်ပြီးလျှင်

“တပည့်တော် ကိုရင်ကြီးပြောတဲ့ ပကတိအေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာစစ်ကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဘုရား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်မနက်ကို ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းဖို့ မစ္စတာရှောင်ဝှါးကိုခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်မယ်၊ တပည့်တော် ပစ္စည်းတွေကိုလဲ တစ်ခါတည်း လှူပစ်လိုက်ပါတော့မယ် ဘုရား”

“ဟေ…တကယ်ပဲလားကွ၊ စဉ်းတော့ စဉ်းစားဦးနော်၊ ဒါလောက်ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့ပြန်ပြီးရှာမယ်ဆိုရင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး"

“တပည့်တော် စဉ်းစားပြီးပါပြီ ကိုရင်ကြီး၊ တပည့်တော်ဟာ ကိုရင်ကြီးပြောတဲ့ ပကတိအေးငြိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ချမ်းသာစစ်ကိုပဲ မရမနေ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေပါတော့မယ်ဘုရား”

“သာဓုကွယ်..သာဓု သာဓု၊ လောကမှာ ဆင်ဟာ အမဲပဲ ရှိတယ်ကွ၊ ဆင်ဖြူဆိုတာ သိပ်ရှားတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ လူထဲမှာလဲ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အားလုံးပယ်ဝံ့တဲ့လူဆိုတာ ရှိခဲတယ်၊ အဲဒီလို လူမျိုးဟာလည်း ဆင်ဖြူ ရတနာလိုပဲ ရှားပါးတယ်ဟေ့မင်းဟာ နယ်နယ်ရရလူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ တိဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေပဲ” ဟု ကိုရင်ကြီးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းလိုက်သည့်အထဲတွင်"မင်းဟာ တိဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ” ဟူသောစကားပါရှိလေရာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည့်ခဏ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍

သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညက ကိုရင်ကြီးနှင့်ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့သည် ညဉ့်အတော်နက်သည်အထိ စကားပြောလျက်ရှိကြလေ၏ ။ ကိုရင်ကြီးကား ပကတိအေးငြိမ်းသော ချမ်းသာစစ်ကို အမျိုးမျိုးသော ဇာတ်နိပါတ်တို့ဖြင့် ပြောပြခဲ့လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည့်အခါ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာရာခြံဝ၌ ဒရဝမ်နှင့် လူတစ်ယောက် စကားများ၍နေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ခြံဝသို့ထွက်လာရာ ဂဲဒေါက်မြဒင်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဦးဘကွန်း..လုပ်ပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ” ဟု တံခါးအပြင်မှ အော်၍ပြောလေ၏။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”ဟု ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ပြောလိုက်သည့် အခါမှပင် ဒရဝမ်က ဖွင့်ပေးလေ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြေးအလွှားဝင်၍လာပြီးလျှင် -

“ဦးဘကွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာပါ"

“ဆိုစမျးပါဦး..ဘာကိစ်စလဲ”

“ကိစ္စကတော့ အစည်းအရုံးက လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်အစည်းအရုံးကလဲ ကိုမြဒင်၊ သြော်..ကိုမြဒင်က ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်လားဗျ"

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျုပ်လဲ သခင်တစ်ယောက်ပါပဲ"

“ဆိုစမ်းပါဦး..ခင်ဗျားတို့ အစည်းအရုံးက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“အစည်းအရုံး ရန်ပုံငွေအတွက်လာတာပါ ကျုပ်တို့အတွင်းရေးမှူးသခင်အောင်ဆန်းက အစည်းအရုံးရဲ့ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေအတွက် ရန်ပုံငွေလိုနေတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့ကိုပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲ ဦးဘကွန်းဆီမှာ အလှူခံရင်ရမှာပဲ ဆိုပြီး လာခဲ့တာပဲ”

“အများ အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်ဆိုရင်လှူရတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးသခင်အောင်ဆန်း ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်က

လေးစားပြီးသွားပါ၊ ကဲ ကဲလာလေဗျာ"

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ဂဲဒေါက်မြဒင်အား ခေါ်ကာ တိုက်အတွင်းသို့ဝင်သွားပြီးလျှင် အလျား ခြောက်လက်မ၊ အနံငါးလက်မရှိသော အိတ်နှင့်အပြည့် မြိတ်ထုံးရွှေဒင်္ဂါးပြားများကိုလည်းကောင်း၊ ဂဲဒေါက်မြဒင်အတွက် သီးသန့်ငွေတစ်ထောင်ကိုလည်းကောင်း လှူဒါန်းလိုက်လေတော့၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ရက်ရောပုံကိုကြည့်၍ အံ့သြနေလေ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး၌ မန်နေဂျာ မစ္စတာရှောင်ဝှါးကိုခေါ်ယူ၍ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းပြစ်ရန် မှာကြားပြီးလျှင် သူပိုင်ဆိုင်သော တိုက်တာအိုးအိမ်၊ စိန်ရွှေငွေရတနာတို့အား ဆေးရုံများ၊ စာသင်ကျောင်းများ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာများ၊ မျက်မမြင်ကျောင်းများအမျိုးသမီးကယ်တင်ခြင်းဌာနများသို့ လှူဒါန်းလေ၏။

အချို့သောပစ္စည်းများသည် ရောင်းချပြီးမှ လှူဒါန်းရမည်ဖြစ်ရာ မိဘမဲ့ဂေဟာရေးမှူးများကို ပင့်ဖိတ်၍ မစ္စတာရှောင်ဝါးနှင့်တွေ့ဆုံပေးပြီးလျှင် ထိုပစ္စည်းများအားရောင်းချပြီးသည့်အခါ၌ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလက်သို့အပ်ရန် စာချုပ်စာတမ်းပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းလေ၏။

နံနက် မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ပစ္စည်းများအားလုံးကို သူ့နေရာနှင့်သူ လှူဒါန်းခဲ့ပြီးနောက် ညနေ ၃နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် သူနေလျက်ရှိသော ခြံနှင့်တိုက်ကို လှူဒါန်းရန်အတွက် မူလခြံပိုင်ရှင် ဦးဘသိုက်အားခေါ်ယူ၍ ဤခြံနှင့်တိုက်ကို လျှော့စျေးဖြင့် ရလျှင် ပြန်ယူလို၊ မယူလိုမေးမြန်းရာ ဦးဘသိုက်က ယူလိုကြောင်းပြောလျှင် အမျိုးသမီးကယ်တင်ခြင်းဌာနမှ အုပ်ချုပ်သူကိုခေါ်ယူ၍ ခြံနှင့်တိုက်ရောင်းရငွေကို လှူဒါန်းလေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကယ်တင်ခြင်းဌာနအုပ်ချုပ်သူမှာ ခရစ်ယာန်မယ်သီလရှင်ကြီးဖြစ်ပေရာအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ဆုတောင်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထိုအထဲတွင်"ဘုရားသခင်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုပါလိမ့်မည်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောဆုတောင်းကိုမူပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်လေ၏။

ခရစ်ယာန်သီလရှင်မကြီးသည် ဦးဘသိုက်ထံမှ ငွေကို ကောင်းမွန်သေချာစွာ ရေတွက်လက်ခံပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားလေ၏။ မပြန်မီ သူ၏ နဖူး၊ ရင်ဘတ် နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်အား လက်ဖျားကလေးနှင့်တို့ကာကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခြင်းအမှုကို ပြုသွားလေသေး၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လူမှုကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရသည့်

ဌာနများသို့သာလျှင်မဟုတ်ပေ။ ဘုရားတည်ရန်၊ ကျောင်းဆောက်ရန် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်သော အလှူကိုလည်းကောင်း၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးအသင်းနှင့် သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများသို့လည်းကောင်း၊ ဟိန္ဒူဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဘုရားကျောင်းများသို့လည်းကောင်း၊ မူဆလင်ဗလီများသို့လည်းကောင်း ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ၌ သုံးစွဲရန် လှူဒါန်းသွားသေး၏။

ကြီးမားသော အလှူငွေများကိုသာမဟုတ်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ရှိရှိ သမျှသော သူတောင်းစားများနှင့်အလှူခံဌာနများသို့လည်း မစ္စတာရှောင်ဝှါးနှင့် ကိုရင်ကြီးကိုလွှတ်၍ လှူဒါန်းစေခဲ့၏။

ဤသို့လှူဒါန်းခဲ့ပြီးနောက် ညနေ နာရီလောက်တွင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီး တို့သည် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြလေတော့၏။ ကိုရင်ကြီးနှင့်အတူ မစ္စတာရှောင်ဝှါးလည်း ပါ၍လာလေ၏။

“မစ္စတာရှောင်ငှါး ဟောဒီလိပ်စာပါ လူနှစ်ယောက်ကိုလည်းငွေတစ်သောင်းစီ လှူပေးပါဦး” ဟု ဆိုကာလိပ်စာနှစ်စောင်ကိုလည်း ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုလိပ်စာများအား ကိုရင်ကြီးကကြည့်လိုက်ရာ တင်တင်နှင့် မြယဉ်တို့၏ လိပ်စာများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“ကျုပ်တော့ မပြောတတ်အောင်ပါဘဲ ကိုဘကွန်းရယ်၊ မရှိတုန်းကတော့ ခင်ဗျားမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဒရဝမ်စောင့်ရ၊ ဈေးရောင်းရ၊ အနှိပ်သည်လုပ်ရနဲ့၊ ချမ်းသာလဲ ချမ်းသာလာရော ဇိမ်မခံဘဲနဲ့ အကုန်လုံးလှူပစ်တယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလည်းဗျာ” ဟု အထက်ပါမေးခွန်းကို မေးလေတော့၏။ မစ္စတာရှောင်ဝှါးက ပုဏ္ဏားဘကွန်း လှူပစ်သောပစ္စည်းများကို နှမြောလှသည့်အလျောက်ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံး၍ နေလေ၏။ ထို့နောက် မစ္စတာရှောင်ဝါးနှင့် ပြောစရာရှိသည်များကို ပြောဆိုရာ ၈ နာရီထိုးမှပင် ပြီးပြတ်လေတော့၏။ မစ္စတာရှောင်ဝါးလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်၍သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကိုရင်ကြီးသာလျှင် ကျန်ရစ်လေတော့၏။

အိမ်၌ရှိသမျှသော အစေခံများကိုလည်းကောင်း၊ ဒရိုင်ဘာကိုလည်းကောင်း၊ ဒရဝမ်ကိုလည်းကောင်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် လှူဒါန်းချီးမြှင့်၍ အလုပ်မှ တစ်ခါတည်းရပ်စဲလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ဒရိုင်ဘာကို မော်တော်ကားနှင့် ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်ခြင်းကိုထောက်၍ အခြားသော အစေခံ၊ ဒရဝမ် စသည်တို့

ရရှိသည့် ပမာဏမှာ မနည်းလှကြောင်း သိသာပေသည်။

“ကဲ..မင်းမှာ ဘာများကျန်သေးသလဲ"

“ကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီညအတွက်စားဖို့ ဘဏ္ဍာစိုး ဝယ်ပေးထားခဲ့တဲ့ ဟောဒီ ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ် (ထမင်းထုပ်ကိုမြှောက်ပြလျက်) နဲ့ ကိုရင်ကြီးကို လှူဖို့ငွေ" ဟု ဆိုကာ ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ ကိုရင်ကြီးကိုလှူဒါန်းလိုက်ပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါး၍နေ၏။ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးစဉ်အတွက်လည်း စိတ်စော၍နေ၏။ တနည်းဆိုရပါမူ .. ပွဲကြည့်သွားရမည့်..ကလေးငယ်၏စိတ်သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ မြူးထူးနေသကဲ့သို့ သူ၏စိတ်သည်လည်း မြူးထူးနေလေ၏။

ထို့နောက်ကိုရင်ကြီးလည်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းလှူသော ငွေထုပ်ကိုကိုင်လျက်ငွေများကိုရေတွက်ကြည့်ရာ တစ်သိန်းတိတိရှိကြောင်း တွေ့ ရလျှင် -

“ဟေ့ကောင်..တစ်သိန်းတောင်မှပါလား"

"မှန်ပါတယ်"

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုရင်ကြီးကို လှူတာပဲ၊ သုံးချင်တဲ့နေရာ၊ သုံးချင်တဲ့ကိစ္စမှာ သုံးပေါ့၊ ကိုရင်ကြီးဟာ ကိုရင်ကြီး မီးပဲရှို့ပစ်ပစ် တပည့်တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး”

“အင်း..သာခုကွယ်၊ သာခု..သာခု၊ မင်းမှာ ဘာများကျန်သေးသလဲ ဘကွန်း”

“ကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ထမင်းစား၍ ပြီးပြီဖြစ်ရာ ဖက်များကိုယူ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရေသောက်ခြင်း၊ လက်ဆေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးရှေ့ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ချလိုက်၍ -

“တပည့်တော်မှာ ဒါတွေကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကိုရင်ကြီးကလည်း ပုဏ္ဏားဘကွန်း ချပြသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်ရာ ..

မှန်အိမ်စုတ်ကြီးတစ်လုံး၊ လွယ်အိတ်ရှည်ကြီး တစ်အိတ်နှင့် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုပစ္စည်းသုံးမျိုးမှာ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်က ဤနေ့၊ ဤရက်ဤညမျိုး၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား သုညဘဝမှနေ၍ သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေတော့ ဟု ဆိုကာ ကိုရင်ကြီးက ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုရင်ကြီး၏စိတ်သည် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်တာ၏ ထူးဆန်းသော ညတစ်ညဆီသို့ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိသွားပြီးလျှင် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းသလိုလိုပင် ဖြစ်၍လာသေးတော့၏။

ထိုညက ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို မှန်အိမ်စုတ်ကြီးအား မီးထွန်း၍ လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲစေ၏။ လွယ်အိတ်ရှည်ကြီးကိုလည်း လွယ်စေ၏။ အခြားသော လက်တစ်ဖက်မှလည်း ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကိုင်စေပြီးလျှင်"ခုနစ်နှစ်အတွင်း သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပေတော့၊ ခုနစ်နှစ်ပြည့်လို့မှ သူဌေးကြီးမဖြစ်ရင်တော့ မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အဆိပ်ကြုပ်ကို ဖွင့်ပြီးသောက်ရမယ်” ဟု ဆိုကာ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ယနေ့ညသည် ခုနစ်နှစ်မြောက်သောနေ့ပင်ဖြစ်၏။ပုဏ္ဏားဘကွန်းကား လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးကြီးဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာများကိုတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမကျန်အောင်လှူဒါန်းစေခဲ့၏။

ထိုသို့လှူဒါန်းစေခဲ့ပြီးနောက် ပကတိအေးငြိမ်းသော ချမ်းသာစစ်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် လွှတ်ရပေဦးမည်။ ဤသည်ကိုပင် ကိုရင်ကြီးသည် ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ စိတ်မကောင်းသလိုလို ဖြစ်၍နေ၏။

မိုင်တစ်ရာမျှဝေးသောခရီးအား လေးလံသော အထုပ်ကြီးကို ထမ်းပိုး၍လာခဲ့ရမည်ဟု စေခိုင်းလိုက်သောသူသည် ပင်ပန်းမောဟိုက်စွာ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် မဟုတ်သေးဘူး၊ မူလနေရာကိုပြန်ပြီးသွားရမည်ဟုဆိုလျှင် မိုင်တစ်ရာခရီးကို ခြေကျင်လာခဲ့ရရုံမျှမက လေးလံသော အထုပ်ကြီးကိုပါ ထမ်းပိုး၍လာခဲ့ရသူသည် အထုပ်ကြီးအား မြေပေါ်သို့ပစ်ချပြီးလျှင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ ချုံးပွဲချ၍ မငိုသည့်ဆိုင်အောင် ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချမိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ကိုရင်ကြီးလုပ်ခိုင်းနေသည်မှာလည်း ဤနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်ချုံးပွဲချ၍ လည်း မငို၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုလည်း မချသည့်အပြင် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါး၍ နေပေသေးတော့၏။

“ဘကွန်း မင်းဟာ တော်တော့်ကို ထူးတဲ့လူပဲကွ အေး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါဦးကွာအချိန်ကျတော့ ငါနှိုးပါ့မယ်" ဟု ဆိုကာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား အိပ်ခိုင်းသဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ဆင်ဝင်ပေါ်ရှိကြမ်းပြင်၌ သွားရောက်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်လေတော့၏ ။

ကိုရင်ကြီးမှာမူ လုံးဝအိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ မည်မျှကြာကြာ လျှောက်နေမိသည်မသိ ခပ်လှမ်းလှမ်းခြံဝမှ ဒရဝမ်ကုလားက“ဘာရာဘဂျာဟိုး ဟုအော်ဟစ်ကာ ၁၂နာရီသံချောင်းကိုခေါက်သည့်အခါမှပင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအိပ်သည့်နေရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဟေ့ ဘကွန်း ထတော့ကွာ၊ ခရီးထွက်ဖို့တော်ပြီ” ဟု နှိုးလိုက်ရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း လူးလဲ၍ထလေ၏။ ထို့နောက် ကိုရင်ကြီးက ရေချိုးခိုင်းသဖြင့် ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီလတ်လတ်ကိုချွတ်၍ ဟောင်းသော်လည်း ထူ၍ခိုင်ခံသည့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်..ခရုတံဆိပ် ပလေကပ် လုံချည်ချောကိုချွတ်၍ ဖျင်ကြမ်းလုံချည်ကိုပင် ဝတ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် လုံချည်တို့မှာ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ အစေခံအား ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ငွေနှင့် အဝတ်အစားကောင်းများကို အစေခံမောင်ဖြူသည်"ဒါလောက်အကောင်းတွေရမှ ဒီအကြမ်းကြီးတွေသွားတော့”ဟု ဆိုကာ ပေးလိုက်သည့်ခဏ၌ပင် အစေခံမောင်ဖြူသည် ချွတ်၍ပစ်ခဲ့သောအရာများပင် ဖြစ်၏။

ကိုရင်ကြီးက ရေနံဆီမှန်အိမ်၌ ရေနံဆီထည့်၍ မီးထွန်းပေးလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီးအား ထိုင်၍ကန်တော့လေ၏။ ကန်တော့ပြီးနောက် လွယ်အိတ်ရှည်အလွတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီးလျှင် ညာဖက်လက်၌ဝါးရင်တုတ်ကြီးအား ကြမ်းပြင်၌ထောက်၍ တောင်ဝှေးကဲ့သို့ ကိုင်လိုက်ပြန်၏။

“ရော့ ဟောဒီမှာ မှန်အိမ်” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးက မှန်အိမ်ကိုပေးလိုက်လျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ကမ်းယူလိုက်၏။"မနက်ကျရင် ငါလဲ ဒီကြပြန်မယ်၊ ကဲ ကဲ ငါ့တပည့်ကြီး ပကတိ ငြိမ်းအေးခြင်းဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာစစ်ကိုကြိုးစားပြီးရှာပေတော့ကွာလျင်မြန်ထုတ်ချောက် ရပါစေလို့လဲ ငါဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်” ဟု ကိုရင်ကြီးက ကွဲအက်သောအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက သူ၏ဖြူဖွေးသောလှသောသွားများကို ပေါ်အောင် ပြုံး၍ပြပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ထို့နောက်..ခြံဝသို့ နှစ်ဦးစလုံး လျှောက်လာပြီးလျှင် ခြံဝ၌ ကိုရင်ကြီးက မတ်တတ်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်ကား လွန်စွာလှည့်ပတ်ဖြားယောင်းတတ်သော ကာမဂုဏ်အာရုံများနှင့် မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ သွား၍ရှောင်ပုန်းသည်ဖြစ်စေမလွတ်မြောက်နိုင်အောင် လောကကြီးနှင့် အပြည့်အသိပ်ရှိလှသော ဒုက္ခတရားများကို အနိုင်ယူ၍ ပကတိအေးငြိမ်းသော

ချမ်းသာစစ်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် ရင်ကိုကော့၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကိုရင်ကြီးမှာမူ ဝါးရင်တုတ်ကြီးအား တောင်ဝှေးသဖွယ် ကတ္တရာလမ်း၌ တဒေါက်ဒေါက်ထောက်၍ လျှောက်သွားသောပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ရပ်လျက် မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ထောက်၍သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော"ဒေါက်ဒေါက်” ဆိုသည့် အသံသည်လည်း တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း နွားခြံကုန်း(ယခုလုပ်သားဆေးရုံ) မှ ဖြတ်၍ မအူကုန်းဘက်သို့ ပေါက်သော လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍သွားနေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို မမြင်ရတော့သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ဆွဲထားသည့် မှန်အိမ်ကလေးကိုမူ မြင်နေရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မှန်အိမ်ကလေးသည်ပင်လျှင် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသည့်အလျောက် သေး၍ သေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏ ။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းမှာမူလျှောက်၍လာရင်းမှသူ၏စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပုံကိုသတိပြုမိ ထိုသို့လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားခြင်းကိုလည်း အကြောင်းရှာ၍ ကြည့်ပြန်ရာ သူဌေးကြီးအဖြစ်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သိမ်းပိုက်ထားရာမှ ထိုပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်လိုက်သဖြင့် သိမ်းရပိုက်ရသော အလုပ်မှ အားလပ်ခွင့်ရသွားခြင်းသဘောကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စိတ်ခန္ဓာ၌ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသကဲ့သို့ သူဌေးကြီးအဖြစ်နှင့် နေရစဉ်ကကဲ့သို့ ဟန်တွေပန်တွေ မပြုလုပ်ရတော့ပဲ မိမိနေချင်သလို နေခွင့်ရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် အောက်ပါစကားကို တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

[စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မိမိသဘောအလျောက် စွန့်ပစ်နိုင်သည့်နေ့၌ ငါသည် ချမ်းသာခြင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရရှိခဲ့လေပြီ။]

အပိုင်း-၃၇

ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် သူ၏မွေမိတ်ဆွေ

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မိမိဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်းစိတ်ကူးရင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ကန်တော်ကြီးမှနေ၍ သိမ်ဖြူကွင်းဘက်သို့ သွားသောလမ်းအနီး (ယခု ကရဝိတ်သို့ ဝင်သောလမ်းထိပ်) သို့ရောက်လျှင် သစ်ပင်အောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လှုပ်ရှား၍လာပြီးလျှင် သူဆီသို့ ဦးတည်၍လျှောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကပင် –

“မင်းကို ငါစောင့်နေတာကွ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟင်..ကြေးကူးဆစ်ပါလား၊ ကျုပ် ဒီအချိန်မှာ ဒီကိုလျှောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနေတာလဲ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ မနက်က မင်းရဲ့ မန်နေဂျာ ရှောင်ဝှါးက..မင်းကလှူခိုင်းလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို ငွေငါးသောင်း လာပြီးလှူတယ်လေ၊ အဲဒီကတည်းက ငါရိပ်မိပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ကိုရင်ကြီးကို ငွေတစ်သိန်း၊ ခင်ဗျားကို ငါးသောင်းလှူတဲ့ငွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအလှူပဲ၊ ခင်ဗျားအတွက်လဲ အဲဒီ ငွေငါးသောင်းဟာ တစ်သက်လုံးအေးအေးနေလို့ရပါတယ်”

“ဟား..ဟား..ဟား"

ကြေးကူးဆစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဘာကိုရယ်တာလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“ငါက ဘိန်းမှမရှူပဲကွ”

“ဟင်..ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကိုမေးလိုက်ရင် ဘိန်းဆိုင်ကပြန်လာတယ်၊ ဘိန်း ရှူသွားမလို့နဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

"အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုတော့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ တကယ်တော့

ဘိန်းမရှုပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတော့ လူတွေဟာ တော်တော်များများ လူတုံးတွေချည်းပဲကွ၊ တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေရင် ကြော် အဘိုးကြီး အိပ်နေပါလား၊ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်နေပါလားလို့ မှန်မှန်ကန်ကန်မြင်တတ်တဲ့လူဟာ မရှိသလောက်ရှားတယ်၊ တရုတ်အဘိုးကြီး ဘိန်းမှိန်းနေတာပါပဲလို့ ထင်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ထင်တတ်သလဲဆိုတော့ သူတို့တွေ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီး အများစုဟာ ဘိန်းမှိန်းနေလေ့ရှိတာကိုးကွ၊ အဲဒီ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ ဗဟုသုတ အပေါင်းကြောင့် ငါ့ဟာငါ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မျက်စိမှိတ်ပြီးတွေးနေရင်လဲ ကြေးကူးဆစ်ကြီး ဘိန်းမှိန်းနေပြီလို့ ပုံသေယူဆလိုက်တော့တာလားကွ၊ ဟဲ ဟဲ အဲဒီတော့ ငါကပဲ လူတွေကို မဆန့်ကျင်တော့ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး တွေးဖို့သွားရင် ဘိန်းသွားရှူဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့တာပဲဟေ့”

“ဩော်..ခင်ဗျားကို ကျူပ်လှူလိုက်တဲ့ငွေတွေကိုကော ဘယ်သွားထားလဲ”

“အဲဒီငွေတွေကို ငါမှ လက်မခံလိုက်ဘဲ .. လာပေးတဲ့ ရှောင်ဝှါးကို ပြန်ပြီးလှူပစ်လိုက်ပြီကွ၊ ဒီကောင် ငါ့ကို ကပြသွားတာကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ရတာကွာ၊ မပြောပါနဲ့တော့"

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ငွေတွေကို လက်မခံလိုက်တာလဲ"

“ငါ့မှာ ပြည့်စုံနေပြီပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လက်ခံရမှာလည်း"

“ပြည့်စုံနေပြီ .. ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာများရှိလို့ ပြည့်စုံနေတာလဲ”

“ဘာမှ မရှိလို့ ပြည့်စုံနေတာ”

“ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားကတော့ အဆန်းချည်းပဲဗျာ”

“မဆန်းပါဘူးကွရိုးရိုးကလေးပါဘာမှ မရှိခြင်းရဲ့တန်ဖိုးကို မင်းမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဥပမာကွာ အတွင်းဘက်မှာ ခွက်ပြီးနေတဲ့ အရာကို အိုးလို့ခေါ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ခွက်နေတဲ့ ဘာမှ မရှိတဲ့နေရာအတွက် အိုးဟာ တန်ဖိုးရှိနေတာ၊ အိုးကို ရေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ဆီနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားအရာတစ်ခုခုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည့်အောင်ဖြည့်လိုက်ရင် အိုးရဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်ဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီ တစ်နည်းပြောရရင် အိုးရဲ့တန်ဖိုးဟာ အဆုံးသတ်သွားပြီ မဟုတ်လားအိမ်လဲ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အိမ်တစ်လုံးဝယ်တယ်ဆိုတာ အမိုးကို ဝယ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အကာကို ဝယ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အခင်းကို ဝယ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရဲ့ အတွင်းလစ်လပ်ပြီး ဘာမှမရှိတဲ့နေရာကို ဝယ်ယူရတာပဲကွ၊ အခင်း၊ အကာ၊ အမိုး

ဆိုတာက ဘာမှမရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးတဲ့သဘောပဲရှိတယ်၊ တကယ့်အနှစ်အသားကတော့ ဘာမှမရှိတဲ့ နေရာလပ်ကို ဝယ်ယူခြင်းပဲဖြစ်တယ်”

“အဆန်းပဲဗျာဘာမှမရှိတဲ့ အရာရဲ့တန်ဖိုး”

"အေး...နားမယဉ်သေး၊ သဘောမပေါက်သေးလို့ပါ၊ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကကော ရှိတဲ့စည်းစိမ်ကို အကုန်စွန့်လွှတ်ပြီးဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ"

“အခု စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ တကယ့်စည်းစိမ်ချမ်းသာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိရပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ပကတိအေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာအစစ်ကို ရှာဖွေဖို့ပဲ"

“ဟာ-. တယ်လဲဟုတ်ပါလားကွ၊ ပကတိအေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာစစ်ဆိုတာက လောကဓမ္မ ကိုခေါ်တာပဲ၊ လောကဓမ္မကိုတောထွက်ပြီး ရှာမလို့လား”

“တောထွက်သင့် ထွက်ရမှာပဲ ကြေးကူးဆစ်”

“တောထဲမှာ တရားမရှိဘူး၊ တောထဲမှာ တရားရှိရင် အမြဲတမ်းနေတဲ့ ကျားနဲ့ မျောက်တွေဟာ တရားရဖို့ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ လောကဓမ္မ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ပကတိ အေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာစစ်ဆိုတဲ့တရားဟာ တောထဲမှာ မရှိရင် မြို့ပေါ်မှာကော ရှိသလား”

“မြို့ပေါ်မှာ အမှန်တရားရှိတယ်ဆိုရင်တစ်မြို့လုံးချောင်ကြိုချောင်ကြားပါမကျန် သွားနေတဲ့ သူခိုးဘိန်းစားတွေဟာအရင်ဆုံးတရားရဖို့ရှိတယ် ဘကွန်း"

“မြို့ပေါ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ တောထဲမှာလဲ မရှိဘူးဆိုရင် အမှန်တရားဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲ ကြေးကူးဆစ်"

“ကိုယ်ထဲမှာ..ဟား..ဟား ..ဟား”

ကြေးကူးဆစ်သည် သူ၏ စကားကို သူဘာသာ သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက်"မင်းပြောတဲ့ ပကတိအေးငြိမ်းခြင်းဆိုတာ တရုတ်လိုတော့ ပူဝီလို့ခေါ်တယ်၊ အခေါ်အဝေါ်တွေက အရေးမကြီးပါဘူးအနှစ်အသားက အရေးကြီးပါတယ်၊ အနှစ်အသားကို တွေ့ရှိဖို့အတွက်တော့ တောထဲပဲ သွားရသွားရ၊ မြို့ပေါ်မှာပဲ နေရနေရ မတွေ့ တွေ့ အောင်ရှာမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရှာဖွေရမှာပဲ၊ ကဲ..သွားကြစို့"

ကြေးကူးဆစ်က သွားကြစို့ဟု ဆိုသဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်

ရှေ့ဆက်၍လှမ်းလာသော်လည်း မည်သည့်အရပ်သို့သွားမည်၊ မည်သူနှင့်ကွေ့ မည်စသည်ဖြင့် တိကျသောရည်ရွယ်ချက်ရှိသည် မဟုတ်ပေ။

“နေစမ်းပါဦး ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားက ဘယ်လိုက်မှာလဲ”“မင်းကကော ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

“ပကတိ အေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာစစ်ရှိတဲ့နေရာ ဒါမှမဟုတ် ချမ်းသာစစ် ရရာရကြောင်းအဲဒီကို သွားမှာပေါ့”

“ငါလည်း မင်းနဲ့အတူ လိုက်မှာပေါ့”

“လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကျုပ်တို့ဟာ အင်မတိအင်မတန် ခက်ခဲတဲ့အရာကို ရှာဖွေရမှာ ဖြစ်လေတော့-ထမင်းစားဖို့အလုပ်လဲ လုပ်ဖို့ အချိန်မရဘူး၊ စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုကြံကြမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ..တောင်းစားရုံပေါ့”

“အင်း..ဟုတ်တယ်၊ တောင်းစားရမှာပဲ၊ဒီလိုတောင်းစားမှလဲ ကျုပ်ရှာချင်တဲ့ အမှန်တရားကို ရှာလို့ အချိန်ရမှာပဲ”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကြေးကူးဆစ်သည် တဖြည်းဖြည်းစကားပြောရင်းလျှောက်လာကြရာ အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမှနေ၍ ကွမ်းခြံဘူတာဘက်သို့ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်လျှောက်ကြပြန်၏။ ဘူတာသို့ရောက်လျှင် ခေတ္တခဏထိုင်၍ နားပြီးနောက် လမ်းမတော်ဘက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်ကြပြန်၏။ လမ်းမတော်ရောက်လျှင် နှစ်ယောက်သားထိုင်လျက် စကားပြောပြီးနောက် ဈေးဆိုင်များထွက်သည့်အခါ၌ အတော်ဆာနေကြပြီဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့.. ဆိုင်တွေတော့ ထွက်ပြီသွားပြီးတောင်းကြရအောင်ကွာ” ဟု ကြေးကူးဆစ်က စ,လေ၏။

“ဟုတ်တယ်..ကျုပ်လဲ ဆာနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သွားပြီးတောင်းစားရမှာကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟဲ ဟဲ .. အဲဒါဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ တောင်းစားရတာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်နေလို့ပေါ့"

“ဟာဗျာ..တောင်းစားရတာကိုမှ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့မထင်ရင် ဘယ်ဟာကိုဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်ရမှာလည်း”

“တောင်းစားသင့်တဲ့အချိန်မှာ တောင်းစားတာဟာ ဂုဏ်မငယ်ပါဘူးကွငါတို့ဟာ အမှန်တရားကို တကယ်ပဲ ရှာဖွေကြမှာပဲ ဒီတော့ အလုပ်လုပ်စားဖို့ အချိန်မရဘူး၊ တောင်းစားရမှာပဲ၊ တောင်းစားတဲ့လူကလဲ ပေးကမ်းတဲ့လူကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုရသေးတာပဲကွ၊ လာစမ်းပါကွာ” ဟုဆိုကာ ကြေးကူးဆစ်သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ လက်ကိုဆွဲ၍ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ သွားရောက်လေ၏၊ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအဖို့ ပွဲဦးထွက်တောင်းလိုက်သောဆိုင်မှာပင် အဆင်ပြေသွားသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ဘိန်းမုန့်ဆိုင်ဖြစ်ပေရာ ဘိန်းမုန့်အပျက်များကို ဈေးသည်မိန်းမကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်တွင်းသို့ လာရောက်၍ ထည့်ပေးလေ၏ ။

မုန့်များရလျှင် ပြန်၍ထွက်လာကြပြီးနောက် ကြေးကူးဆစ်က"ရတာကတော့ မနည်းဘူးကွ၊ မင်းအတွက်ကော လုံလောက်ရဲ့လား..မလုံလောက်သေးရင် ရှေ့ဆိုင်တွေမှာ လျှောက်ပြီးတောင်းမယ်၊ လုံလောက်ရင်တော့ တောင်းဖို့မလိုတော့ဘူး ဒါကိုပဲ စားလိုက်ကြရအောင်” ဟု ဆိုလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကလည်း လုံလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ မိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေကြလေ၏။

“ဘာလဲ..လည်ချောင်းနင်နေပြီလား၊ ရေနွေးသွားတောင်းပေးမယ်၊ မင်း ဒီမှာထိုင်နေ” ဟု ဆိုကာ ကြေးကူးဆစ်သည် ဖွင့်ကာစ ကာကာဆိုင်သို့ကူးသွားပြီးလျှင် ဆိုင်မှန့်ဆီခွက်အလွတ်တစ်လုံးကိုယူ၍ ရေနွေးကိုတောင်းယူလာလေ၏။ ရေနွေး၌ လက်ဖက်ခြောက် အကျရည်ကိုလည်း အနည်းငယ်ထည့်၍ ခိုင်းလိုက်သေး၏။ ရေနွေးရလာသောအခါ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆီသို့ ပြန်၍လာပြီးလျှင် ရော့ ဟော့ ဖြည်းဖြည်းမှုတ်ပြီးသောက်ပေါ့ကွာ” ဟုပြောကာ ရေနွေးခွက်အား ချ၍ပေးလေသည်။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ရေနွေးအား မှုတ်၍မှုတ်၍နှစ်ကျိုက်သုံးကျိုက်မျှ သောက်လိုက်ရာ လည်ချောင်းရှင်း၍သွားရုံမျှမက စား၍ထားသော ဘိန်းမုန့်များသည်လည်း အစာအိမ်အတွင်း၌ ပွ၍ပွ၍လာပြီဖြစ်ရာ အဆာပြေ၍သွားလေ၏ ။

"နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီလား၊ သူတောင်းစားအဖြစ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခံယူလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်လောကလုံးမှာရှိတဲ့ ထမင်းအိုးတွေဟာ ကိုယ့်ထမင်းအိုးတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲကွ၊ အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ဆန်းသလဲလို့၊ သူတောင်းစားမှာ ဘာမှမရှိဘူးဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှလည်း မငတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာမှလည်းမရှိဘူး၊ ငတ်လဲမငတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောတရားနှစ်ခုဟာ

တစ်နေရာတည်းမှာလာပြီး..ဆုံတွေ့နေတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သူတောင်းစားဖြစ်ရခြင်းရဲ့ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ပဲ ဘကွန်း”

“အင်း..ခင်ဗျားပြောလိုက်တော့လဲ ဟုတ်သလိုလိုပဲ"

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ပဲနေခြင်းသည် အားလုံးလုပ်ပြီးဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောတရားပေါ့ကွာ"

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ သဘောတရားကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ နားမလည်ဘူးဆိုတာထက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပဲ၊ ဘာမှမလုပ်ပဲနေခြင်းဟာ အားလုံးလုပ်ပြီးဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

“အခု ငါပြောတဲ့ သဘောတရားကို နားလည်ဖို့ ‘တာအို ဆိုတဲ့သဘောကို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့လိုတယ်"

“အဲဒီ 'တာအို ဆိုတာက ဘာလဲ”

“တာအိုက တရုတ်လိုပြောတာ၊ အဲဒီစကားလုံးကို မြန်မာလိုလဲ ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ တရုတ်လိုလဲ သူ့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြည့်စုံအောင် ငါမပြောတတ်ဘူး၊ ငါတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပြောတတ်ဘူးအေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ပြည့်စုံအောင်ပြောတတ်ရင်လဲ တာအို” မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ။"ဟင်” တစ်လုံးသာ ရေရွတ်နိုင်လေ၏။ ဤမျှရှုတ်ထွေးသော စကားများ၊ သဘောတရားများကို ပြောဆိုသော ဤတရုတ်အဖိုးကြီးနှင့် ဆက်လက်၍နေထိုင်လျှင် ဖြစ်ပါ့မည်လားဟူ၍ပင် စဉ်းစားမိလေတော့၏။ ပကတိအေးငြိမ်းသော ချမ်းသာစစ်ကို ရှာဖွေရာ၌ ဤမျှရှုတ်ထွေးသောစကားလုံးများ၊ သဘောတရားများသည် လိုအပ်ပါသလော ဟူသည်ကိုလည်းတွေးနေမိလေ၏။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အေးငြိမ်းခြင်းကိုရှာဖို့ ထွက်လာတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို အောင်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြေးကူးဆစ်"

“ကမ္ဘာလောကကြီးကိုအောင်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ခြုံငုံပြီး နားလည်အောင်..ကြိုးစားဖို့ ထွက်လာတာပဲ၊ အဲဒါကိုက မင်းရဲ့ အမှားပဲ”

“ဗျာ”

“တကယ်က မင်းဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ စွန့်လွှတ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်..ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်ရင်းနဲ့လဲ တကယ့်အေးငြိမ်းခြင်းကို ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်းရဲ့စိတ်မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ မထင်မှတ်ဘူး၊ မြန်မာလူမျိုး တော်တော်များများဟာ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့ လာရင် ဘုန်ကြီးဝတ်လိုက်တာပဲ၊ သာသနာ့ဘောင်မှာ ခိုလှုံလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငြီးငွေ့ လာပေမယ့် ဘုန်းကြီးဝတ်လို့လဲ မထူးပါဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တယ်ဒါကြောင့် အမှန်တရားကို ဘယ်နေရာမှာ..တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာမသိပဲ မျက်စိကန်း တစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ဖွတ်ကြီးလိုက်ရှာနေတယ်၊ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးဟာ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ မရှိသလောက်ရှားတယ်”

“ဒါကြောင့်..ဒုက္ခနဲ့ ပြွန်းတီးနေတဲ့ လောကကြီးကို အောင်နိုင်ပြီး၊ ဒုက္ခတွေကိုဖယ်ထုတ်ပြီး အေးငြိမ်းခြင်းကို အရယူမယ်လို့..မင်းရဲ့သန္တာန်မှာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်..မင်းဟာသူဌေးကြီးစစ်စစ်က သူတောင်းစား ဖြစ်ခဲ့ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့လို့ မင်းအနေနဲ့ကတော့ သူတောင်းစားဖြစ်ရတာကိုလဲ စိတ်မပျက်သေးပါဘူးဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပကတိအေးငြိမ်းခြင်းကို လိုချင်တဲ့စိတ်က စေ့ဆော်နေတာကိုးအမှန်ကတော့ လောကသဘာဝတရားကြီးကို အောင်နိုင်ဖို့ကြိုးစားနေတာထက် ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ အေးအေးလေး လောကသဘာဝအတိုင်း နေကြည့်စမ်းပါ၊ နေနိုင်ပြီဆိုရင် ဒုက္ခဆိုတဲ့အရာဟာ မင်းနဲ့မပတ်သက်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခကို အောင်နိုင်ပြီ၊ ဒုက္ခကို အောင်နိုင်ရင် လောကကြီးကို အောင်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ဘာမှမလုပ်ဘဲနေခြင်းဟာ အားလုံးလုပ်ပြီးသားနဲ့ အတူတူပဲလို့ ငါပြောတာ”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကြေးကူးဆစ်အား.. ပြုံး၍ပြလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးမှာ ခင်ဗျားပြောတာ..ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သဘာဝတော့ ကျသားပဲ ဟူသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ထိုင်ကာ လောကကြီး၏ အမှန်တရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြပေရာ တွေ့ မြင်ရသော လမ်းသွားလမ်းလာများကမူ သာမန်သူတောင်းစားနှစ်ဦးဟုပင် ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိလေ၏။

စကားပြောရင်းဖြင့် နေရာအတော်မြင့်လာပြီး နံနက်စာ စားချိန်၌ နှစ်ဦးစလုံးဆာလောင်မွတ်သိပ်၍လာကြသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးထမင်းဆိုင်တန်းသို့ သွားရောက်၍ တောင်းရမ်းကြပြန်လေ၏။

ထမင်းဆိုင် သုံးဆိုင်၌ သွားရောက်၍ လက်ဖြန့်ကာတောင်းရမ်းသော်လည်း လုံးဝမရရှိသဖြင့် နောက်တစ်ဆိုင်သို့ ကူးပြောင်း၍ တောင်းပြန်ရာ -

"အမယ်လေးတော်..ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သန်သန်မာမာ လုပ်ကိုင်စားနိုင်ရက်နဲ့ အပျင်းကြီးပြီး လျှောက်တောင်းနေတာ မထည့်နိုင်ပါဘူး” ဟု ဈေးသည်မိန်းမတစ်ဦးက ပစ်ပစ်ခါခါပြော၍နှင်ထုတ်လိုက်ရုံမျှမက ထမင်းဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ဦးကလည်း အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်း၍ ထိုဆိုင်အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်၍ သွားလေ၏။ လူအများကလည်း ဝိုင်းဝန်း၍ကြည့်ကာ အမျိုးမျိုးပြောဆိုလျှက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အတော်အတန်ဝေးသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ကြေးကူးဆစ်က..“ဟဲ ဟဲ .. သူတောင်းစား စာမေးပွဲကျပြီ၊ သူတောင်းစားရုပ် မပေါက်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ"

“ကျုပ်က သူတောင်းစားလုပ်ဖို့ ထွက်လာတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အမှန်တရားကို ရှာဖို့ ထွက်လာတာပဲ၊ အမှန်တရားကို ရှာနိုင်ဖို့အတွက်သာ တောင်းစားရတာပဲ”

“မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက မင်းရဲ့ ဝါဝင်းစိုပြည်တဲ့ အသားအရောင်၊ ပြည့်ဖြိုးတဲ့ ကိုယ်ကာယ၊ချောမောပြေပြစ်တဲ့ မင်းရုပ်ရည်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်လို့ မခံယူကြဘူးဒီတော့ မင်းကို မပေးချင်ကြဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြေးကူးဆစ်"

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ပဂိုး (ပဲခူး) ကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ အသိဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိတယ် သူ့ဆီမှာသင်္ကန်းအဟောင်းတစ်စုံနဲ့ သပိတ်တစ်လုံးတောင်းမယ်”

“ဘုန်းကြီးဝတ်ရမှာလား”

"မဟုတ်ပါဘူး..ရသေ့လို ဝတ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် စားဖို့သောက်ဖို့ ရပြီပေါ့”

“တကယ်ရသေ့မဟုတ်ဘဲ ရသေ့လိုဝတ်ပြီးတောင်းတော့ လိမ်စားရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီတော့လဲ လိမ်စားရသလိုမဖြစ်အောင် တကယ် ရသေ့လုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်..ဒါလဲ မဆိုးဘူး”

“ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကိုလဲ ပြန်လာဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဟိုမှာတင်နေကြရုံပဲ၊ မြို့ပေါ်တက်ပြီး အလှူခံပြီးတော့ တောထဲမှာနေ၊ မြို့နဲ့တောနဲ့ကလဲ ဆက်ပြီးနေတာပဲ"

“ကောင်းတယ်ဗျာ..ကြေးကူးဆစ်ပေးတဲ့ အကြံဟာ တကယ်ကောင်းတယ်”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့်..ကြေးကူးဆစ်တို့သည်အထက်ပါအတိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် သိမ်ကြီးဈေးမှနေ၍ကွမ်းခြံဘူတာသို့ လျှောက်၍ လာကြလေ၏။ ဘူတာသို့ရောက်လျှင် ပုရွက်ဆိတ်အုံအား တုတ်ဖြင့်ဆွလိုက်သကဲ့သို့တလှုပ်လှုပ်တရွရွနိုင်လှသော ခရီးသည်များကို တွေ့ရလျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိလေ၏။

သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သာစည်မှ မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရာ ဤဘူတာရုံကြီးသို့ရောက်သည့်အခါ၌..များပြားလှသော လူတို့ကို တွေ့ ရလျှင်"ဒီလူတွေဆီက တစ်ယောက်ကို ငွေတစ်မတ်ပဲ ရအောင်လုပ်နိုင်ရင်တောင် ငါတော့ ချမ်းသာပြီပဲ” ဟု စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က သာစည်နှင့်ရန်ကုန်ကို အသွားအပြန်ဆွဲသော သာစည်ရထားရှိ၏။ ထိုရထားသည် ပဲခူး၌ ခေတ္တရပ်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကြေးကူးဆစ်တို့သည် ထွက်လုဆဲဆဲ သာစည်ရထားပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် သာစည်မှ လိုက်ပါခဲ့ရစဉ်ကလည်း .. ဤပုံအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ လွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်လျက် မှန်အိမ်ကြီးနှင့် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။ ယခုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ရထားပေါ်သို့ တက်ရောက်လိုက်ပါခဲ့ရပြန်၏။

ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့်တူသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် ခြားနားပေသည်။ ထိုစဉ်က သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်ကို ရည်ရွယ်၍ ယခုမူ ပကတိအေးငြိမ်းသော ချမ်းသာသုခကိုရည်ရွယ်ပေသည်။

ရထားပေါ်၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်လျက် လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ စိတ်သန္တာန်၌ ပကတိအေးငြိမ်းခြင်းဟူသော ချမ်းသာစစ်ကိုသာလျှင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြံဆလျက်ရှိသကဲ့သို့ ကြေးကူးဆစ်၏ စိတ်သန္တာန်၌လည်း"တာအို” ဆိုသည့် ခက်ခဲသော သဘောတရားတစ်ခုကို ကြံဆလျက်ရှိပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မည်မျှကြာသည်အထိ တွေးတောနေခဲ့သည်မသိ။ တွဲပေါ်ရှိ

အခြားသောခရီးသည်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်၍လာသည့်အခါမှ တွဲပြင်ခေါင်းပြူ၍ကြည့်လိုက်ရာ..ပဲခူးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ပဲခူးဘူတာမှ ထွက်၍လာသည်နှင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကြေးကူးဆစ် ရှေ့ဆောင်ခေါ်ငင်ရာသို့သာ လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ပဲခူးတံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရလေ၏။ အတော်အတန် လျှောက်မိသည့်အခါ၌ ကျိုက်ပွန်ဘုရားဘက်သို့သွားသော မြေနီလမ်းကလေးတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ကြေးကူးဆစ်က ...

“ဟောဒီတောလမ်းအတိုင်းသွားရင် သိပ်ပြီးမသွားရပါဘူးကွ ရောက်ပါပြီ ဆွမ်းကျန်ဟင်းကျန်ကလေး တောင်းပြီးစားကြတာပေါ့ကွာ” ဟုပြောလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်၍သွားရာ ကျိုက်ပွန်ဘုရားအနီးရှိ ဝါးပင်များပတ်ပတ်လည် ကာရံထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ကျောင်းပေါ်သို့တက်၍..ဆရာတော်အား ဖူးတွေ့ လေ၏။ ဆရာတော်ဆိုသော်လည်း လွန်စွာ အသက်ကြီးသေးသည်မဟုတ်။ လွန်ရောကျွံရောရှိမှ ငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိပေမည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒကာကြီးကြေးကူးဆစ်၊ မရောက်တာကြာပြီပဲ၊ ဒကာကြီးပြောတဲ့ ‘တာအို’ ဆိုတာ ကျုပ်လည်း စဉ်းစားကြည့်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ စာထဲမှာပါတဲ့ သန္တိသုခကို တရုတ်လိုခေါ်တာနဲ့တူပါရဲ့ဗျာ

ဆရာတော်သည် ကြေးကူးဆစ်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးလေ၏။ မည်သို့မည်ပုံ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်ကိုတော့ မသိပေ။

"တပည့်တော်တို့ လာကြတာကတော့ အရှင်ဘုရားဆီမှာ အလှူခံမလိုပါဘဲ"

“ဟ ဒကာကြီးရ၊ ဘုန်းကြီးဆီလာရင် လှူဖို့သာ သူတကာလာကြတယ်၊ ကျုပ်ဒကာကြီးကတော့ အဆန်းပါလား၊ အလှူခံဖို့လာတယ်လို့၊ ကဲ ကဲ .. ဆိုစမ်းပါဦးဘာများအလှူခံမလိုလဲ”

“ဟောဒီက တပည့်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေအတွက် သင်္ကန်းအဟောင်းလေးတစ်စုံလောက် အလှူခံချင်လို့ပါ”

“ဩော်..ဟိုဒကာလေးက ပဉ္စင်းတက်မလို့လား”

“ပဉ္စင်းမတက်ပါဘူး၊ ရသေ့ဝတ်မလို့ပါဘုရား”

ပုဏ္ဏားဘကွန်းပင် မဖြေလိုက်ရပေ။ ကြေးကူးဆစ်ကဝင်၍

ဖြေလိုက်လေ၏။

“အို..ဒကာကြီးကလဲ သာသနာကြီးနဲ့ ကြုံကြိုက်နေပါလျက် ရဟန်းဝတ်ခွင့်ရှိပါလျက် ဘယ့်နှယ် ရသေ့ဝတ်မယ်လို့ဗျာ၊ လှူပါ့မယ်လေ၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ မောင်ပဥ္စင်းရေ..ငါဒကာကြီးတို့ကို ထမင်းလေးဘာလေး ကျွေးပါဦးကွ” ဟု ဆရာတော်ကြီးက အခန်းနေ ဦးပဥ္စင်းများကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးက ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ခေါ်၍သွားပြီးလျှင် ကပ္ပိယတစ်ဦးအား ထမင်းဟင်းများပြင်စေ၍ ကောင်းစွာကျွေးမွေးလေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟင်းလျာအမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း သုံးဦးစပ်ငါးပိ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်နိုင်နိုင်နှင့် သခွားသီး၊ မရမ်းသီးဆားစိမ်၊ ခံတက်ချဉ် စသော တို့စရာတို့သည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့အား လွန်စွာနှုတ်မြိန်စေလေ၏။

မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် ဘုန်းကြီးပွဲကျ အချိုပွဲ၌လည်း နာနတ်ယို၊ ကျောက်ဖရုံယို၊ မြေပဲလိပ် စသော အချိုပွဲများပါလေရာ ကြေးကူးဆစ်သည် ထိုယိုများနှင့်ရေနွေးကြမ်းကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်ရင်း"ဘကွန်းရေ ရသေ့မလုပ်ဘဲ ကပ္ပိယလုပ်ရရင်လဲ ကောင်းတာပဲကွ” ဟု နောက်လိုက်ရာ ကပ္ပိယအဘိုးကြီးက သူတို့နှစ်ဦးအား စားတော့ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။

အပိုင်း-၃၈

ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ကြေးကူးဆစ် အစွမ်းပြခြင်း

ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် ကြေးကူးဆစ်တို့သည် အချိုပွဲနှင့်ရေနွေးကြမ်းကို ကုန်စင်လုနီးပါးတိုင်အောင် စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆရာတော်ရှိရာကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်၍တက်လာကြလေ၏။ ဆရာတော်၏ရှေ့တွင် သစ်ခေါက်ဆိုးရောင် သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ဒုကုဋ်ခေါ် သင်္ကန်းကြီးတစ်စုံအပြင် ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆိုင်းထမ်းများ၊ ကျောက်ကာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောတောင်းခပ်လတ်လတ်နှစ်လုံးကိုပါတွေ့ ရလေ၏။

ထိုအရာများသည်သာမကပေ၊ သင်္ကန်းများပေါ်၌လည်း ကြေးစည်သေးသေးတစ်လုံးနှင့် ကြေးစည်ထုသော တင်းပုတ်ကလေး တစ်လက်ကိုပါတင်ထားလေ၏။

“ဒကာကြီး ကြေးကူးဆစ်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့က ရဟန်းတော့ ခဏခဏ ပြုပေးဖူးပါတယ်၊ ရသေ့ဝတ်ပေးရတာကတော့ ဒါဟာအစဦးဆုံးပဲ၊ ကဲ ကဲ..ရသေ့လုပ်မယ်လူရှေ့တိုးပါဦး” ဟုဆိုကာ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ရုပ်လက္ခဏာကို သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင်

“အင်း ဥပတိရုပ်ကတော့ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ လုပ်ပြီဆိုရင် နောက်မဆုတ်တမ်းလုပ်မယ့် ရုပ်မျိုးပဲ၊ ကဲ ကဲ..ရသေ့ဆိုတော့ ကမ္ဘာဦးရသေ့များ စောင့်ထိန်းလေ့ရှိကြတဲ့ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလကိုပဲ ဆောက်တည်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ-သီလပေးခြင်းကို ပြုလေ၏။ သီလပေးပြီးသောအခါ၌ ရသေ့ဝတ်ကို လဲစေ၏။

ဦးခေါင်း၌လည်း သစ်ခေါက်ဆိုးရောင်သင်္ကန်းထက်ပိုင်းပြတ်တစ်ခုအား ပေါင်းစေ၏။

“ရသေ့ဝတ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပကတိအေးငြိမ်းတဲ့ ချမ်းသာစစ်ကို ရှာမလို့ပါဘုရား”

“ကြိုးစားပါ၊ တကယ်လို့များ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရင်တော့ ငါတို့လဲ လာခေါ်လှည့်ပါဦး၊ ကဲ ရသေ့ဘွဲ့ လေးဘာလေး ပေးရဦးမယ်၊ မင်းက

ဘာနေ့သားလဲ"

"ကြာသပတေးသားပါဘုရား"

"အင်း..ဒီလိုဆိုတော့ မင်းဘွဲ့ ကို"ပက္ကောသ" လို့ ပေးလိုက်မယ်၊ ပက္ကောသဆိုတာ 'ခေါ်ခြင်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြစ်ရင်တော့ လာပြီးခေါ်လှည့်ပါဦး၊ ရသေ့ပတ္တောသ..ဟောဒီမှာ ဆန်တို့ဘာတို့ အလှူခံဖို့ ဆိုင်းထမ်းနဲ့ ထမ်းပိုး၊ ဟောဒီကြေးစည်ကလေးကို ထမ်းပိုးမှာချိတ်ထား၊ အလှူခံထွက်တော့ ကြေးစည်ကလေးတီးပြီး အလှူခံပေတော့" ဟုဆိုကာ ရသေ့အဖြစ်ကို ချီးမြှင့်လိုက်ပြီးနောက် ထမ်းပိုးနှင့် ကြေးစည်တို့ကိုပါ ပေးလိုက်ရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏စိတ်၌ ငါကား လူမဟုတ်တော့၊ ရသေ့ဖြစ်သွားပြီပဲ .. ဟူသောအသိကြောင့် ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ရုံသာမက ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထ၍လာလေ၏။

ထို့နောက်..ပုဏ္ဏားဘကွန်း ခေါ် ရသေ့ပက္ကောသနှင့် ကြေးကူးဆစ်သည် ကျောင်းမှထွက်ခွာရန်အတွက် ရှိခိုးဦးချလေရာ ဆရာတော်သည်"ဣမိနာပုညကမ္မေန ယာဝနိဗ္ဗာနပတ္တာ၊ ဤသို့ ရှိခိုးကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံ ပါရမီတို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် .." အစရှိသော လွန်စွာရှည်လျားသည့် ဆုပေးခြင်းကို ပေးလေတော့၏။

ရသေ့ပက္ကောသနှင့်..ကြေးကူးဆစ်တို့သည် ထိုဆရာတော်၏ ကျောင်းမှ ထွက်၍လာခဲ့ပြီး မြေနီလမ်းအတိုင်း ပြန်၍လျှောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

"လူမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဟေ့..ဘကွန်းမင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောရင်လဲ မသင့်လျော်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးလဲ မဟုတ်တော့ တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် စတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့လဲ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဆက်ဆံရပါ့မလဲ၊ အဲ အဲ..ရသေ့လိုခေါ်ရင် မကောင်းဘူး၊ ရသေ့ကြီးလို့ခေါ်ရအောင်ကလဲ အသက်ကငယ်နေတယ်" ဟု ကြေးကူးဆစ်က ပြောလေ၏။

ရသေ့ပဏ္ဍောသကမူ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြန်၍မပြောဘဲ ပြုံး၍နေလေ၏။

"အင်း ခေါ်တာကတော့ ရသေ့လေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ ပြောတာကတော့ ကျုပ်နဲ့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ငါနဲ့ပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကမှ ရသေ့လေးလို အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ မစောင့်နိုင်ဘဲကိုး၊ ကိုယ့်ဘက်က လျှော့ပေးရမှာပေါ့၊ ရသေ့လေးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲပြောရင်ရပါတယ်၊ ဟဲ ခေါ်ဘားကို နှုတ်ကျိုးသွားအောင် အခွန်းတစ်ရာလောက် အခေါ်ကျင့်ယူရမှာပဲ"

"ရသေ့လေး..ရသေ့လေး ရသေ့ လေး"

“ရသေ့လေး..ရသေ့လေး ရသေ့ လေး” ရသေ့လေး..ရသေ့လေး…ရသေ့လေး

ကြေးကူးဆစ်က"ရသေ့လေး” ဟူသော စကားကိုအဆက်မပြတ် ခေါ်၍နေပေရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းခေါ် ရသေ့လေးပဏ္ဏောသ၏ နားတွင်လည်းကောင်း၊ နှလုံးသားတွင်လည်းကောင်း ထို"ရသေ့လေး” ဟူသော အသံတို့သည် ပဲ့တင်ထပ်၍သွားလေတော့၏ ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် မြေနီလမ်းအတိုင်းလျှောက်၍လာခဲ့ရာ ပဲခူး-ရန်ကုန် ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကြေးကူးဆစ်က -"အားလုံးတော့ဟုတ်ပြီ၊ ရသေ့လေး နေဖို့ထိုင်ဖို့အတွက် ကျောင်းသခ်မ်းရှာဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟုပြောလေ၏။

“အရိပ်အာဝါသလဲကောင်းမယ်၊ ရေနဲ့လဲနီး၊ အလှူခံထွက်ဖို့လဲ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာကို ရွေးချယ်ရမှာ”

"အရှေ့ကျရင် မြေနီလမ်းကလေးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း တောထဲကိုဖြတ်သွားရင် ကျောင်းသခ်မ်းလုပ်ဖို့ အဆင်ပြေနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးတွေအများကြီးပါပဲ”

ကြေးကူးဆစ်ပြောသည့်အတိုင်းပင်..အတော်အတန်လျှောက်ပြီးနောက် မြေနီလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် မြေနီလမ်းအတိုင်း အတွင်းဖက်ကို တစ်မိုင်ခွဲခန့်ဝင်၍သွားရာ စေတီပျက်၊ ဇရပ်ဟောင်း၊ ရေကန်၊ စမ်းချောင်း၊ သစ်ပင်အုပ်အုပ်တို့ကို အသင့်ပင်တွေ့ရှိရလေ၏။ စမ်းချောင်းကလေးမှာ ဒူးဆစ်ကျော်ကျော်ခန့်သာနက်၍ ရေအောက်သို့ တိုးလျှိုပေါက်မြင်၍ နေရသည့်တိုင်အောင် ကြည်လင်လှပေသည်။ စမ်းချောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌လည်း ရေကန်တစ်ခုရှိ၍ ရေကန်ပတ်ပတ်လည်တွင် ထန်ပင်များ၊ မရမ်းပင်၊ သရက်ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ စေတီမှာမူ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ငှက်ပျောဖူးပင် မရှိတော့။ ဇရပ်ဟောင်းတစ်ခုရှိ၏။ သို့ရာတွင် လွန်စွာဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်ရာ နေ၍မရတော့ပေ။ ထိုနေရာသို့အရောက်တွင် သစ်ပင်တစ်ခု၌ ထိုင်၍နားလိုက်ကြလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲရသေ့လေး ဒီနေရာကတော့ မြို့နဲ့လဲ နည်းနည်းဝေးတယ်၊ စမ်းချောင်းလဲရှိတယ် သစ်ပင်ဝါးပင်လည်းရှိတယ်၊ လူလည်း အရောက်အပေါက်နည်းတယ်၊ ဒီမှာပဲ စခန်းချကြရင် မတော်ဘူးလား”၊

“ကျုပ်လဲအဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာပါပဲ၊

ရသေ့ရဟန်းအတွက်တော့တော်တော့်ကိုအေးချမ်းတဲ့နေရာပဲ၊ ဒီနေရာမျိုးရွေးချယ်ရမှာပဲ"

“ရသေ့လေး သဘောကျပြီဆိုရင်တော့ ဟောဒီ အရိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာကလေးမှာဝါးကျောင်းကလေးတစ် ဆောက်ရမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကျုပ်လဲ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ခုတွက်နေတာက ရသေ့ဟာ ကျောင်းနဲ့ နေကောင်းရဲ့လားလို့"

“ကျောင်းနဲ့ နေကောင်းပါတယ် ရသေ့ရှောင်ရမှာကတော့ သမင်မပဲ၊ အပေါ့သွားရင် ကြည့်သွား၊ သမင်မသောက်မိလို ဇေဒါရီလို သမီးကလေး မွေးလာရင် ကလေးထိန်းနေရတာနဲ့ လောကဓမ္မနဲ့ အမှန်တရားကို မရှာနိုင်ဘဲနေဦးမယ် …… ဟဲ ဟဲ”

“ဟာဗျာ …။ ကြေးကူးဆစ်ကလဲ မဟုတ်တာပြောရှော့မယ်"

“မဟုတ်တာပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကောင်းပြည်ကနေ တောဝက်လိုက်ရင် တောထဲမှာ ရသေ့သွားလုပ်တဲ့ ရသေ့ကြီး ခေပဒူတ ကိုကြည့်ပါလား၊ သေးကို မဆင်မခြင်ပေါက်မိလို့ သမင်မသောက်မိရာကအစ ကိုယ်ဝန်ရပြီး ဇေဒါရီ ဆိုတဲ့ သမီးကလေးကို ထိန်းလာခဲ့ရတာလေ၊ ရသေ့ကလေးရဲ့ ဖြူဝါတဲ့အသားရောင်နဲ့ သစ်ခေါက်သင်္ကန်းကလဲ လိုက်ပါပေ့ဗျာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့ လိုက်သေးတယ်၊ ပွဲထဲကမင်းသားများ ရသေ့ခန်းထွက်ပြနေတာကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲ၊ တယ်ပြီး ကြည့်လို့ ပနံရတာကလား၊မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ သမင်မလေးတွေ မြင်ရင် ကျောင်းပေါ်ကတောင်ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး သတိထားပေတော့" ဟုဆိုကာ ရသေ့လေးအားထားခဲ့၍ ထွက်သွားလေ၏။ရသေ့လေးလည်း စမ်းချောင်းသို့ သွားရောက်၍ ရေချိုးလေ၏။ ကြည်လင်အေးမြသော စမ်းရေကို ချိုးလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများပြေပျောက်၍ လန်းဆန်းသွားလေ၏။ ရသေ့လေးရေချိုးပြီး များမကြာမီအချိန်လောက်တွင် ကြေးကူးဆစ် ပြန်၍ ရောက်လာလေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားမကြီးတစ်လက် ပါ၍လာသကဲ့သို့ ပခုံးပေါ်၌လည်း ဝါးစည်းကြီးတစ်စည်း ပါ၍လာလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ဝါးစည်းကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် "ခုတ်ပြီးသားဝါးတွေ ကျန်သေးတယ်၊ အမိုးအတွက်လဲ အင်ဖက်တွေ ခူးထားပြီးပြီ” ဟုပြောလေ၏။

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တွင်းတူးရမှာလား၊ တူးရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်တူးမယ်၊ နေရာသာပြပါ” ဟု ရသေ့လေးကပြောလေ၏။

“မလိုဘူး..ဘာမှမလိုဘူး၊ ဒီက တရုတ်လက်သမားကြေးကူးဆစ်က

အစအဆုံးလုပ်သွားမယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ ကြေးကူးဆစ်၊ ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ-. .ကူညီရမှာပေါ့”

"ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေစမ်းပါ"

“တစ်ယောက်က အလုပ်လုပ်နေတာကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီးကြည့်နေရတဲ့အလုပ်က ထပြီး လုပ်ရတာထက်တောင် ပိုပြီးပင်ပန်းသေးတယ် ကြေးကူးဆစ်"

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကျုပ်က ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသင်္ခမ်းဆောက်ပြီး နေခဲ့မယ်ရသေ့ကလေးက အလှူခံထွက်ပေါ့၊ ရသေ့ကလေးက သီလနဲ့ဆိုတော့ ညစာမစားပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ညစာစားရလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ရသေ့အသစ်ကျပ်ချွတ်သည် အလှူခံထွက်ရန်အတွက် ဆိုင်းထမ်းနှင့်ထမ်းပိုးကို ပြင်ဆင်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပဲခူးမြို့အတွင်းသို့ရောက်အောင်ပင် တစ်နာရီနီးပါးခန့် လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။ မြို့တွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ဈေးဆိုင်များရှေ့၌လည်းကောင်း၊ အိမ်များရှေ့၌လည်းကောင်း ရပ်၍ ကြေးစည်ကိုထု၍ အလှူခံသော်လည်း မည်သည့်အိမ်မည်သည့်ဆိုင်ကမှ လောင်းလှူခြင်း မပြုကြပေ။

ရသေ့ကလေးသည်..ဖွဲကောင်းစွာဖြင့် အလှူခံလေ၏။ သို့ရာတွင် နေစောင်း၍သွားသည့်တိုင်အောင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကမျှ လောင်းလှူခြင်းမရှိသဖြင့် ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

မိမိပြန်လာသည်ကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေမည့် ကြေးကူးဆစ်အတွက် ဗလာသက်သက် ပြန်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေတော့သည်။ ရသေ့ကလေးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော်လည်း"သီလထိန်းထားသည်”ဟူသောအသိစိတ်ကြောင့်စိ ညစာစားရလိမ့်မယ်” ဟု အတိအလင်းပြောလိုက်သော ကြေးကူးဆစ်ကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

ဤသို့နှင့်ပင်ပြန်လာခဲ့ရာနောက်ဆုံး၌ ကျောင်းသင်္ခမ်း သို့ ရောက်လေ၏။ မရောက်မီခပ်လှမ်းလှမ်းကပင်ကြေးကူးဆစ်၏လက်ရာဖြစ်သော ဝါးကျောင်းကလေးကိုတွေ့ရလေ၏။ ကျောင်းကလေးမှာ ခြေတံရှည်ကလေးဖြစ်၍ဝါးလှေကားလေးတစ်ခုကိုလည်း လက်ရမ်းနှင့်တကွ တပ်ဆင်၍ထားလေ၏။ ထို့ပြင် လသာဆောင်ကဲ့သို့ ဝါးအခင်းနှင့်

အဆောင်ကလေးတစ်ဆောင်ပင် ထုတ်၍ထားပေရာ လသာသောညများတွင် ထိုလသာဆောင်ကလေး၌ နှစ်ဦးသားထိုင်၍ လေးနက်သော သဘောတရားများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးရန် ကောင်းပေစွဟု ရသေ့ကလေးက သတိပြုမိလေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရသေ့လေးပဏ္ဏာသရဲ့ လာဘ်လာဘများရွှင်ခဲ့ရဲ့လား” ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်ရာ ရသေ့ကလေးသည် ကြေးကူးဆစ်အတွက် အထူးပင် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်း၍ပြလိုက်လေတော့၏။

“အဲဒါပေါ့ ရသေ့ကလးရဲ့ + + + လာဘော အလာဘော၊ လာဘ်ရတဲ့အခါရှိသလို လာဘ်မရတဲ့အခါလဲရှိမယ် ဆိုတဲ့ လောကဓံတရားရဲ့ သင်ခန်းစာပေါ့” ဟု ကြေးကူးဆစ်က ရွှင်လန်းစွာပင် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်လည်း ကြေးကူးဆစ်အတွက် ကြိုးစားပြီး အလှူခံတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမရခဲ့ပါဘူး..အဲဒီအတွက် ကျုပ်လည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး ကြေးကူးဆစ်”

"ဟာ .....ဒီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကလဲ ညစာစားတယ်ဆိုပေမယ့် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ပါရှာလို့ရမှ စားတာပါ၊ မရတဲ့နေ့ဆိုရင် ကျုပ်လဲ ဥပုသ်စောင့်လိုက်တာပါပဲ”

“စားစရာမရှိမှ ဥပုသ်စောင့်လို့တော့..ဘာထူးမှာလဲ ကြေးကူးဆစ်"

“စားစရာမရှိ၊ ဥပုသ်လဲ မစောင့်တဲ့လူထက်တော့ ထူးတာပေါ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ငတ်လာရင် ဝံပုလွေဟာ မြေတွင်းထဲက ထွက်လေ့ရှိတယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်မြန်မာလိုတော့ 'ငတ်မရှက်' ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလို ‘ငတ်မရှက်’ ဖြစ်တာဟာ မစားရတဲ့အခါမှာတောင် ဥပုသ်မစောင့်နိုင်တဲ့လူမျိုးတွေဟာ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ ကျုပ်လို မစားရရင် ဥပုသ်စောင့်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ငတ်မရှက်လူတွေစာရင်းမှာ မဝင်နိုင်တော့ဘူး”

“အင်း..ဟုတ်သားပဲ”

"ပြီးတော့ ငတ်တဲ့အခါ၊ မစားရတဲ့အခါမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရသာတစ်ခုကို ခံစားရလေ့ရှိတယ်”

“ငတ်တဲ့အရသာရယ်လို့ ရှိလားဗျာစားရတဲ့ အရသာပဲ ကျုပ်တော့သိပါတယ်”

“စားရတဲ့ အရသာရှိရင် မစားရတဲ့ အရသာ၊ ငတ်တဲ့အရသာလဲ ရှိတာပေါ့ ရသေ့လေးရ”

ရသေ့လေး ပက္ကောသက ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြေးကူးဆစ်ထံမှ ထူးဆန်းသောစကားများကိုကြားရတိုင်း ငြင်းခဲ့ခြင်းမပြုပဲ ပြုံး၍သာနေလေ့ရှိ၏။

“ပြီးတော့ အငတ်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ လူမှာရှိတဲ့ စွမ်းရည်အမျိုးမျိုးအနက်မှာ အသုံးဝင်ဆုံးစွမ်းရည်ပဲ” ဟုလည်းကြေးကူးဆစ်က ပြောပြန်သည်။

ထိုညက ရသေ့ကလေးရောကြေးကူးဆစ်ပါ စမ်းချောင်းမှ ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ယူ၍ သောက်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် သူတို့ဝမ်းဗိုက်များကို ဖြည့်တင်းကြလေ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦးစလုံးသည် စိတ်မပျက်ကြ၊ မညည်းညူကြ၊ အားငယ်ခြင်းမဖြစ်ကြပေ။ ညဘက်သို့ရောက်သောအခါ လရောင်ကလေး အနည်းငယ်ရှိသည်နှင့် ဝါးကြမ်းခင်း၍ထားသော လသာဆောင်တွင်အေးချမ်းစွာထိုင်လျက် စကားပြောကြလေ၏။

“ကြေးကူးဆစ်..ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကလေးကို တော်ပါတယ်ဗဟုသုတလည်းပြည့်စုံတယ်ငယ်ငယ်က ပညာတွေဘာတွေ သင်ခဲ့ရတယ်မှတ်တယ်" ဟု ရသေ့ကလေးက မေးလေ၏။

“ဆယ့်ငါးနှစ်သားအထိတော့ ပညာသင်ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျုပ်အဖေက ကွမ်းတုံနယ်က လက်သမားဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်အမေက ယူနန်က မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲကလို့ဆိုတယ်၊ ကျုပ်ကို မွေးတာတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာမွေးတာပါ၊ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို အယ်အမ်ပီ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကျုပ်အမေကတော့ ကုန်သည်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ်..ကျုပ်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်သားအထိတော့ ပညာကို ကြိုးကြိုးစားစားပဲ သင်ယူခဲ့ပါတယ်၊ ခုနှစ်တန်းရောက်တဲ့အထိပေါ့"

“ဩော်..ခင်ဗျားက ခုနှစ်တန်းအထိအောင် ပညာသင်ခဲ့ဘူးတာကိုး၊ ဆိုစမ်းပါဦး..စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ"

“ခုနှစ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ ကျုပ်က ရန်ကုန်ကနေ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ကျောင်းပိတ်လို့ပြန်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ သစ်တော်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ် ရသေ့လေးရဲ့ .. ကျုပ်ကလဲ သစ်တော်သီးကို သိပ်ပြီးကြိုက်တယ်၊ ကျုပ်က အိမ်ပြန်တာဟာ ခါတိုင်းထက်စောပြီး ပြန်ခဲ့တဲ့အတွက် သစ်တော်သီးဟာ ကောင်းကောင်းမသီးသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ အမေ့ကိုမေးတယ်၊ အမေ သစ်တော်သီးတွေ မသီးသေးပါလားလို့-. အဲဒီတော့ အမေက ဘယ်သီးဦးမလဲသားရဲ့၊ မင်းပြန်လာတာက စောတာကိုးအပင်ဆိုတာက သူလနဲ့သူ သီးတာပဲလို့

ပြန်ပြောတယ်"

ရသေ့ကလေးသည် ကြေးကူးဆစ်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်၍နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကြေးကူးဆစ်ကဆက်၍ပြောပြန်သည်မှာ..“သစ်တော်သီးက သူ့လနဲ့သူ သီးရအောင် ဘယ်လရောက်နေ ပြက္ခဒိန် ကြည့်တတ်လို့လား အမေရဲ့” လို့ ကျုပ်ကမေးတော့ အမေက-. .

“သစ်ပင်ပဲကွယ်-. ပြက္ခဒိန်တော့ ဘယ်ကြည့်တတ်ပါ့မလဲလို့ ပြန်ပြောတယ်"

“အဲဒီတော့ စဉ်းစားကြည့်မိပြန်တယ်၊ ပြက္ခဒိန်ကြည့်တတ်တဲ့လူတွေတောင်မှ တခါတလေ လတွေရက်တွေ အမှတ်မှားနေတတ်တယ်၊ သစ်ပင်ကတော့ ပြက္ခဒိန်လဲ မကြည့်တတ်ဘူးဘယ်တောမှလည်း မမှားဘူး၊ အချိန်ကို မှန်လို့ အမေရယ်၊ အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲပြီးတော့ သစ်တော်ပင်ကို ဒီလို အချိန်မှန်မှန်အသီးသီးဖို့ ဘယ်သူက ခိုင်းနေတာလဲလို့ ကျုပ်ကမေးတော့ အမေဟာ တစ်ခါတည်းကို အံ့သြသွားပြီး မင်းအပါကို မေးကြည့်ပါဦး' ဆိုပြီး အဖေ့ဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်၊

အဖေ့ကိုလည်း ကျုပ်သိချင်တာတွေ မေးတယ်၊ အဖေလည်း မဖြေနိုင်ဘူး၊ ကျောင်းကျ ဆရာ့ကိုမေးလို့ ပြောတယ်၊ ကျောင်းဖွင့်လို့ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါမှ ကျုပ်ဟာ ဆရာ့ကို မေးတာပေါ့ ဖြေတော့ဖြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကျုပ်ကျေနပ်နိုင်တဲ့အဖြေမျိုးကို မပေးနိုင်ရှာဘူး၊ ဆရာကလဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီကို လွှတ်ပြန်တယ် ကျောင်းအုပ်ကြီးကလဲ ‘သဘာဝပေါ့ကွာ” လို့သာ ပြောတယ်၊ အဲဒီ ‘သဘာဝ’ ကိုဘယ်သူဖန်တီးနေတာလဲ ဆိုတော့ ဆရာကြီးလဲ ချွေးပြန်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို သူ ရဲ့ရုံးခန်းထဲက တစ်ခါတည်းမောင်းထုတ်လိုက်တော့တယ်”

“ဟင်..ကြေးကူးဆစ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အမှန်တော့ ဆရာကြီးမောင်းပြီးမထုတ်ရင်လဲ ကျုပ်က ထွက်လာမှာပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့..အဲဒီပြဿနာကို ဖြေနိုင်တဲ့လူကို ရှာတော့မှာကိုး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတစ်ခုကိုတောင် ပီပီပြင်ပြင်မသိတဲ့ ဆရာတွေဆီမှာ ဆက်ပြီးပညာသင်ယူဖို့စိတ်လဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်…ကျုပ်လဲ ဖြေနိုင်မယ်ထင်ရတဲ့ လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မေးလာလိုက်တာ တစ်ယောက်က ဘယ်စာအုပ်ဖတ်ကြည့်ပါဆို ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ တစ်ယောက်က ဘယ်ကျမ်းဖတ်ကြည့်ပါဆို ဖတ်ကြည့်လိုက်နဲ့ပဲ ကျုပ်လဲ ကျမ်းတွေပေတွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေတော့တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးကလဲ ဆန်းလှချေလား”

“ဆန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အရိုးဆုံး အလွယ်ဆုံး ကိစ္စကလေးကို သိချင်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျူပ်လဲ..ကျမ်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖတ်ရင်းကနေ စာသင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး ကျောင်းကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်လိုက်တော့တယ်၊ ဒီနောက်တော့ ထမင်းစားဖို့ အလုပ်ကလေး..နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်.. အမှန်တရားကိုရှာဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်စားနေရင် အချိန်မရဘူးဆိုပြီး ဘုံကျောင်းမှာပဲ ကပ်ရပ်နေပြီး လောကကြီးကို လေ့လာနေခဲ့တာ ဒီအချိန်အထိ ဆိုပါတော့၊ သစ်တော်သီးစားချင်တာကလေးကနေ အစပြုခဲ့တာပဲ ရသေ့လေးရယ်”

ရသေ့ကလေးပဏ္ဏောသသည်..ကြေးကူးဆစ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကလေးကို သိခွင့်ရလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာသော စိတ်သဘာဝကိုလည်း ရိပ်စားမိလေတော့၏။ ထိုညက သူတို့နှစ်ဦးသည်..အတော်အတန် ညဥ့်နက်သည့်တိုင်အောင် စကားပြောဆိုခဲ့ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ စကားပြောခဲ့ကြရာတွင် ကြေးကူးဆစ်သည် ထူးဆန်းသော ပုံပြင်ကလေးများနှင့် တန်ဆာဆင်၍ ပြောဆိုခဲ့လေ၏။ ထိုပုံပြင်များမှာ ထူးဆန်းဖွယ်ရာများလည်း လွန်စွာပါရှိလေတော့၏။

အပိုင်း-၃၉

ရသေ့ကလေး ပဏ္ဏောသ နှင့် သမင်မကလေးများ

ရသေ့ကလေးပဏ္ဏောသသည် တောဖိတ်၊ မြို့ဖိတ်၊ လပြည့်၊ လကွယ်နေ့များ၌ မြို့တွင်းသို့ အလှူခံထွက်လေ့ရှိ၏။ မြို့တွင်းမှ လူများကလည်း ရသေ့ကလေးအား မျက်မှန်းတန်းမိနေကြပြီဖြစ်၏။ ရသေ့ဝတ်သည်မှာလည်း လေးငါးခြောက်လရှိပြီဖြစ်၍ အတော်ကလေးပင် အသားကျလျက်ရှိပေပြီ။ အချို့သောအိမ်များကဆိုလျှင် ရသေ့ကလေးအားလောင်းလှူရန်အတွက် ဆန်ကိုသာမက မုန့်ပဲသရေစာများပင် ဝယ်ခြမ်းထားလေ့ရှိလေ၏။

ရသေ့ကလေးလည်း အလှူခံထွက်သည့်အခါ၌ စက္ကူပ္လန္ဒြေချ၍ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာကြေးစည်ကလေး တနောင်နောင်ထု၍ သွားလေ့ရှိလေ၏။ မြင်ရသူအပေါင်းကလည်း ရသေ့လေး၏ ဝါဝင်းစိုပြည်သော အသားရောင်၊ နုပျိုသောအရွယ်၊ ချောမောလှပသော အဆင်းတို့ကြောင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးမွမ်းလေ့ရှိပေသည်။
အချို့သောမိန်းမကြီးများကလည်း"ရသေ့ကလေးနှယ်..ကြည်ညိုစရာလေး၊ ငါ့သားကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ” ဟုပင် တောင့်တကြလေ၏။

ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းကလေးများကလည်း မျက်မှန်းတန်းမိသည်နှင့်အမျှ ရသေ့ကလေးကို စိတ်ဝင်စားလျှက်ရှိကြပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ရသေ့ကလေးသည် ဟင်္သာကုန်းဘက်သို့ အလှူခံထွက်ခဲ့ရာ မိန်းမပျိုလေးတစ်စုသည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများလောင်းလှူလေ၏။ ရသေ့ကလေးကလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများရသည့်အခါ၌ ရှေ့သို့ဆက်၍လှမ်းသွားရာမိန်းကလေးတစ်ဦးက ...

“အရင်ကလာတဲ့ ရသေ့တွေက ချေးတွေအထပ်ထပ်နဲ့ ညစ်ပတ်ပေရေပြီး ညှင်းသိုးသိုးနဲ့၊ ဒီရသေ့ကလေးကျတော့လဲ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ကြည်ညိုစရာကလေးတော့်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားသော မိန်းကလေးက

“မြင့်မြင့်ရယ် ဒါလောက်တောင် ကြည်ညိုရင်လဲ မယ်မဒ္ဒီတို့လို ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းဖို့ နောက်တော်ပါးက လိုက်သွားပါလား” ဟု ခနဲ့တဲ့တဲ့စကားကို ပြောလိုက်ရာ မြင့်မြင့်ဆိုသော မိန်းကလေးကလည်း ...

“မခေါ်လို့ပေါ့ ခင်ခင်ရယ် ခေါ်များခေါ်ရင်ဟောဒီ ဇလုံ(ရသေ့အား လောင်းလှူရန် ပစ္စည်းများ ထည့်ယူလာသည့် ဇလုံကိုပြလျက်) ကိုတောင် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး မထားတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားမှာပေါ့” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ရသေ့ကလေးမှာမူကား စက္ခုဣန္ဒြေချ၍ ရှေ့သို့လှမ်းမြဲလှမ်း၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ အချို့သော မိန်းကလေးများမှာ အိမ်ရှေ့သို့မရောက်မီ အတော်ဝေးဝေးကပင် လမ်း၌ဆင်း၍ စောင့်နေပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်၍ ရသေ့ကလေး လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကိုလှူပြီး ရသေ့ကလေး ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင်..အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်၍မတက်သေးဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်၍နေတတ်လေ၏။

ဤသို့..မိန်းကလေးအချို့က စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြသည့်အခါ၌ ကြေးကူးဆစ်သည်..ရသေ့ကလေးအတွက် အထူးစိုးရိမ်မိလေ၏။

“ရသေ့ကလေးရဲ့..အသားရောင်၊ ရသေ့ကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်၊ ရသေ့ကလေးရဲ့ သစ်ခေါက်ဆိုးသင်္ကန်းဟာ
အကျင့်သီလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့အတွက်လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာလဲဖြစ်ပြန်ဆိုတော့သိပ်ပြီးလိုက်ဖ
အဲဒီလိုချောမောပြေပြစ်တဲ့အရွယ်နဲ့ ရသေ့ကလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ” ဟု သတိပေးလေ၏။

“ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးပါလိမ့် ကြေးကူးဆစ်”

“မာတုဂါမ ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်လေ၊ ယောကျ်ားတွေအဖို့ အထူးသဖြင့်"အခုလို ရသေ့ဝတ်နေတဲ့ ရသေ့ကလေးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ မာတုဂါမဟာ အဆိပ်ထက်တောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း..ဆိုစမ်းပါဦး ကြေးကူးဆစ်"

“သူတို့ရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ အသံကလေးတွေ၊ ရယ်သံယဲ့ယဲ့ကလေးတွေဟာ ယောကျ်ားတော်တော်များများရဲ့ ကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ်ခာတ်ကို လေတိုက်တဲ့နေရာမှာထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးတောက်လို ဂနာမငြိမ်ဖြစ်စေတတ်ပါတယ် ရသေ့ကလေး"

“ပြောပါဦး ကြေးကူးဆစ်”

“သူတို့ဟာ လိုက်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ပြေးတတ်ပေမယ့် ရသေ့ကလေးတို့လို ပြေးတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ သူတို့က ပြန်ပြီးလိုက်တတ်တဲ့သဘောရှိပါတယ်”

“ဆိုပါဦးကြေးကူးဆစ်"

“သူတို့ရဲ့ စိတ်သန္တာန်ဟာ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်တတ်ပါတယ်ဘုရင်ကတော်ဖြစ်နေရတဲ့အခါမှာ မုဆိုးကို မျက်စိကျတတ်ပြီး မုဆိုးမယား ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာတော့ ရသေ့ကို သဘောကျရင် ကျတတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ကော ကြေးကူးဆစ်"

“နာလန်ထခါစ လူမမာဟာ ငှက်ပျောသီးတွေ့ ရင်လဲ မိမိနဲ့ တည့်မှန်း၊ မတည့်မှန်း မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘဲ စားချင်တယ်လို့ ပူဆာတတ်တယ်၊ ဆီထမင်းတွေ့ ရင်လဲ ပူဆာတတ်တယ်၊ ငါးကင်တွေ့ရင်လဲ ပူဆာတတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် မတည့်ပါဘူးလို့ဆိုတဲ့ အရာတွေကို ပိုပြီးတောင် စားချင်သောက်ချင်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ရသေ့ဖြစ်နေလို့ မတော်ပါဘူး ဆိုကာမှ ပိုပြီးတောင် စိတ်ဝင်စားတတ်ပါတယ်"

“သူတို့ဟာ ရာဇဝင်တွေကိုပြန်ကြည့်ရင် သူရဲကောင်းဆိုသူတွေကို အနိုင်ယူခဲ့ဖူးတယ်စစ်ဘုရင်ဆိုသူတွေကိုလဲ အနိုင်ယူခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူဌေးသူကြွယ်ကအစ နွားကျောင်းသားအထိ အနိုင်ယူခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြေးကူးဆစ်”

“ဝေးဝေးက ရှောင်ရမယ်”

“ရင်ဆိုင်တိုးရင်ကောဗျာ”

“ရင်ဆိုင်တိုးရင် မိခင်အရင်းလို သဘောထားနိုင်ရမယ်၊ မာတု ဆိုတာ မိခင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဂါမ ဆိုတာ လမ်းလို့ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ မိခင်တို့သွားရာလမ်းလို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ ဒီတော့ မိခင်ရင်းလို သဘောပိုက်ထားရမယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင်တော့ အခက်အခဲတွေ့ နိုင်တယ် ရသေ့လေး”

“ကောင်းပါပြီ... ကြေးကူးဆစ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျုပ်ဟာ အဲဒီအခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ရင်မဆိုင်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ စိတ်ချပါ”

ရသေ့ကလေးပဏ္ဍောသက ကြေးကူးဆစ်အား ခိုင်ခိုင်မာမာ ကတိပေးလိုက်လေ၏။ ရသေ့ကလေးနှင့် ကြေးကူးဆစ်တို့သည် ရသေ့ပြုပေးသော ဆရာတော်ထံသို့လည်း မကြာမကြာသွားရောက်၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို လှူဒါန်းလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာတော်ထံသို့ သွားရောက်ကာ အလှူခံရာတွင်ရခဲ့သော

ငါးရံခြောက်ပြားကြီးကို လှူဒါန်းခဲ့လေ၏။ ဆရာတော်ကလည်း မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ဆုပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌ အခြားတစ်ပါးသောစကားများကို သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ်၌အသက်အားဖြင့်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ပင်ရှိဦးမည်ဖြစ်သောသီလရှင်မ ဆရာတော်၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်၍လာလေ၏။

သီလရှင်မလေး၏ အသားအရောင်သည် တန်ဆောင်မုန်းလ၏ စပါးရောင်ကဲ့သို့ ဝါတော့မလို၊ စိမ်းတော့မလိုရှိ၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံတို့မှာလည်း ချောမောလှပခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ကျစ်လစ်သေးသွယ်၍ အချိုးကျလှပေသည်။ ကိုယ်ရံအောက်တွင်"ရိုက်” ဟုဆိုသော သင်တိုင်းရှည်ကြီးတစ်ခု ဝတ်ဆင်ထား၍သာလျှင် ကိုယ်လုံး၏အလှကို ပီပီပြင်ပြင် မဖော်ပြနိုင်သော်လည်း ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်ဟု ဆိုအပ်သော အလှများနှင့်လည်း ပြည့်စုံပုံရလေ၏။ ဆရာတော်အား ပျားရည်ပုလင်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရာတွင် ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းလှလှကလေးများကိုလည်း တွေ့မြင်ရပေရာ ရသေ့ကလေးပဉ္စောသ၏စိတ်၌"ဤမျှချောမောလှပပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သီလရှင်ဖြစ်နေရပါသနည်း၊ တရားဓမ္မ အလို့ငှာ သီလရှင်ဖြစ်နေရသည်ဟုဆိုလျှင် မိမိအနေနှင့် သာဓုခေါ်ရန် အဆင်သင့်ရှိပေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် လူကောကကြီး၏ လောကဓံတရားတို့ကများ..ထုထောင်းနှိပ်စက်လိုက်၍ သီလရှင်ဖြစ်နေရသည်ဆိုလျှင်မူ သနားဖွယ်ရာဟုတွေးမိလေ၏။

“ပျားရည်ရလာတာနဲ့ အရှင်ဘုရား ဆေးဖော်ဖို့ အလိုရှိမယ်ဆိုတာ သတိရလာပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော် ရရချင်းပဲ လှူဖို့လာခဲ့တာပါ”

“ပါရဒစာရီ၊ တရားကော အားထုတ်နိုင်ရဲ့လား"

“ထုတ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“အေး အေး ...သာဓုကွယ် သာဓု” ဟု အစချီကာ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီအကြောင်း၊ ပဋ္ဌာစာရီအကြောင်း စသော သာဓု ထေရီတို့၏ မှတ်သားဖွယ်ရာ အကြောင်းများနှင့်ယှဉ်၍ တရားချီးမြှင့်လေ၏။ ထိုသို့ တရားချီးမြှင့်ပြီးနောက် သီလရှင်မလေးသည် ဆရာတော်အား ကန်တော့၍ ဥဒေါင်းမကလေးသည် မိမိ၏လှပသောအမြီးကို မြေသို့နှိမ့်ချလျက် လျှောက်သွားသကဲ့သို့ သူသည်လည်း မျက်လွှာကိုချလျက် သူ၏ လှပသောအရာတို့ကို ဝင့်ဝါခြင်းမပြုဘဲ ဣန္ဒြေရစွာ လျှောက်သွားလေတော့၏။ မည်သို့ကြောင့်မသိ၊ ရသေ့ကလေးသည် သီလရှင်မလေးအား မျက်စိတစ်ဆုံး စိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။

ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ရောက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားမှပင် သူ၏အကြည့်ကို ရပ်စဲပစ်လိုက်လေ၏။

သီလရှင်မလေး မရှိတော့သည့်အခါ၌..ဆရာတော်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

“သီလမလေးရဲ့ ဘွဲ့အရှည်က ပုပ္ဖနာဂဇပါရဒစာရီ' လို့ခေါ်တယ်၊ သဗ္ဗဓာတုကဝိဇ္ဇာစရ ပကာသနီကျမ်းဆိုတာက အဂ္ဂိရတ်သမားတွေရဲ့ လက်စွဲကျမ်းကြီးပေါ့ကွယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့လဲ ငယ်ငယ်က ဝါသနာပါလေတော့ ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီကျမ်းမှာ ပြဒါးဟာ ခြောက်မျိုးရှိတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြထားတယ်၊ ပုပ္ဖနာဂဇပါရဒ ဆိုတာ အဲဒီကျမ်းမှာ ပြထားတယ်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘တောင်သလဲပွင့်ကဖြစ်သောပြဒါးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အလွန်အင်မတန်မှ ရှားပါးတဲ့ ပြဒါးမျိုး ဖြစ်တယ်ကွယ့်၊ ဒီသီလရှင်မလေးမျိုးကလဲ အင်မတန်မှ ရှားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီဘွဲ့ကို ပေးခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့..ပြဒါးဆိုတာက အပူကိုအလွန်ကြောက်တယ်၊ ဒီသီလရှင်မလေးဟာလဲ အိမ်ရာထောင်မှုနဲ့ လူ့လောကရဲ့ အပူတွေကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးလာတာကွ၊ လူနာမည်က မနှင်းရည်တဲ့” ဟု အစချီကာ မနှင်းရည်အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သံဝေဂရစေခြင်း အလို့ငှာပြောပြလေ၏။

မနှင်းရည်သည် ဦးလေးအတွက် အရက်ကို ရောင်းခဲ့ပုံ၊ သို့ရာတွင် သူဌေးတစ်ဦးသည် ငွေကိုပေးသော်လည်း သူ၏ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရယူသွားခြင်းမပြုဘဲ ထွက်သွားပုံ၊ တစ်ဖန် မနှင်းရည်သည် ဦးလေးအား လက်စားချေလိုသူ သူဌေးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် စုံစမ်းပြန်ရာ တစ်ခါက မနှင်းရည်၏ ဦးလေးသည်..ထိုသူဌေးအား မတရားနှိပ်စက်ခဲ့ပုံနှင့်တကွ ထိုသူဌေးဆိုသူသည် မနှင်းရည်နှင့်တွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ရှိရှိသမျှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို လှူဒါန်း၍ ထွက်သွားသည့်သတင်းကို ကြားခဲ့ရပုံ စသည်တို့အား တရားနှင့်စပ်၍ ပြောပြလေတော့၏။

ရသေ့ကလေးသည် ဆရာတော်ပြောနေသည်ကို နားထောင်းရင်း ရင်တွင်း၌ တလှပ်လှပ်တုန်၍လာလေ၏။ ချွေးများယိုစိမ့်၍ လာလေ၏။ မိမိလက်စားချေရာ၌ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရှာသော မနှင်းရည် သို့မဟုတ်"တောင်သလဲပွင့်မှဖြစ်သောပြဒါး”နှင့် လွန်စွာတူသည့်"ပရဒစာရီ” ဆိုသော သီလရှင်မလေးအပေါ်၌လည်း လွန်စွာသနားခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ မီး၌ အမြိုက်ခံရသော မြွေသည် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍ ဝေဒနာကို မချိမဆန့်ခံစားနေရသကဲ့သို့ ရသေ့ကလေး၏ စိတ်တို့သည်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းတည်းဟူသော မီးတောက်၌ အမြိုက်ခံ၍ နေရလေတော့၏။

ရေငတ်လွန်း၍ ရေဘူးကိုဖွင့်သောက်သည့်အခါ၌ ရေဘူးအတွင်းမှရှိသောအရာသည် ရေမဟုတ်ဘဲ ငရဲမီးဖြစ်၍နေသည်ကို တစ်ကျိုက်မျှ ကျိုက်ချလိုက်ပြီးမှ သိရသောသူကဲ့သို့ ရသေ့ကလေးသည်လည်း ပကတိအေးငြိမ်းသော ချမ်းသာစစ်ကိုရှာသည့်အခါ၌ပင် ငွေအားကိုးဖြင့်..စော်ကားရန် ကြံခဲ့ဘူးသော မနှင်းရည် ခေါ် ပရဒစာရီ ဆိုသည့် သီလရှင်မလေးနှင့် လာ၍ ဆုံနေသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အားကန်တော့၍ ကျောင်းသခ်မ်းသို့ ပြန်လာလေတော့၏။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်၍နေသော ရသေ့ကလေးအား ကြေးကူးဆစ်သည် လွန်စွာသနားခြင်းဖြစ်မိသည့်အလျောက် အောက်ပါစကားကို ပြောပြလေ၏။

“ဒီမှာ ရသေ့လေး..စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ငရုတ်သီးဟာ သူ့ကြောင့် လူတွေမှာ ပူရစပ်ရတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘူး-. .ကြောင်လျှာသီးဟာလည်း သူ့ကြောင့် လူတွေရဲ့ လျှာပေါ်မှာ ခါးရလေတယ်လို့-. .ဝမ်းမနည်းမိဘူး၊ သဘာဝတရားကလဲ သူတို့ကို အဲဒီလို ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း တစ်ဖန်ဖြစ်ရတာကို ခွင့်မပြုဘူး၊ ဒီလိုပဲပေါ့....ဟိုအချိန်တုန်းက ရသေ့လေးရဲ့စိတ်ဟာ လက်စားချေရမှ ကောင်းမယ်လို့ ယူဆခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက ရသေ့လေးဟာ ရသေ့လေးမဟုတ်ဘူး၊ နာကြည်းချက်ပေါင်းများစွာရှိတဲ့ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ တစ်နည်းပြောရရင် အလွန်ပူစပ်ခြင်းဖြစ်စေတဲ့ ငရုတ်သီးတောင့်ကြီးအလွန်ခါးသီးခြင်းကိုဖြစ်စေတဲ့ ကြောင်လျှာသီးတောင့်ကြီးပဲ၊ အဲဒီတော့ ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ သူ့ဘာသာသာထားလိုက်စမ်းပါ၊ သဘာဝတရားအပေါ်မှာပဲ အပြစ်တွေ ပုံချပစ်လိုက်စမ်းပါ ရသေ့လေး၊ လူဆိုတာ သူ့ရဲ့အသိတရား အတိုင်းအတာရှိသလောက် သူ့ရဲ့ဘဝကို ဖန်တီးကြတာပဲ၊ ဆဲတာကိုကောင်းတယ်လို့ထင်တဲ့လူက ဆဲတယ်မေတ္တာပို့တာကို ကောင်းတယ်လို့ သိတော့ မေတ္တာပို့တယ်၊ ဒါပါပဲ ရသေ့လေး၊ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ အသိတရားကို တိုးတက်အောင်သာ ကြိုးစားပါ၊ ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်”

“ကြေးကူးဆစ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဘယ့်နှယ်မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကလေးငယ်ဟာ မသိတတ်သေးခင်မှာ မစင်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး ဆော့ကစားတတ်တယ်၊ သိတတ်လာတော့ မကိုင်တော့ဘူးတစ်သက်ပတ်လုံး မစင်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး ဆော့ကစားနေတဲ့လူဟာမရှိဘူး၊ မွေးကတည်းက မစင်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး တစ်ခါမှမဆော့ဘူးမကစားဘူး ဆိုတဲ့လူလည်း မရှိသလောက် ရှားပါတယ်၊ ရသေ့လေးဟာ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းအဖြစ်နဲ့ မကောင်းမှုအချို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ဘူးတယ်၊ ရသေ့ကလေးပစ္စေသည် အဖြစ်မှာတော့.. ဒီလိုအမှုမျိုး

မလုပ်မိအောင် အသိတရားပြည့်ဝနေဖို့ပဲ၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ငယ်ငယ်က မစင်ကို ကိုင်တွယ်ကစားခဲ့တာကို တွေးမိတိုင်း ရှက်နေမယ်၊ ပူဆွေးနေမယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် မစင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ ရသေ့လေး”

ကြေးကူးဆစ်က တရားချလိုက်မှပင် ရသေ့ကလေးသည် စိတ်သက်သာရာရ၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကြည်လင်အေးမြသော စမ်းချောင်းအတွင်း၌ သွားရောက်၍ ရေချိုးကာ စိတ်မကောင်းမှုများအား တစ်ခါတည်းရေ၌ မျှော၍ပစ်လိုက်လေ၏။ ရေမိုးချိုးပြီး၍ အဟာရဖြည့်တင်းရန်အလို့ငှာ အသက်မပါသော ဟင်းနှင့်ထမင်းကိုခူးခပ်ပြင်ဆင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ရသေ့ကလေးသည် ထိုင်းမှိုင်းလေးလံလျက်ရှိသောစိတ်များသည် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍သွားခြင်းအတွက် စောစောက ကြေးကူးဆစ်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။

“ကြေးကူးဆစ် ပြောလိုက်တော့မှပဲ ကျုပ်လဲစိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားတော့တယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့”

“အဲဒါပေါ့..မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှိရမယ်လို့ သမ္ဗုဒ္ဓါတရားထဲမှာ ထည့်ထားရတာပေါ့ဗျာ”

ရသေ့ကလေးနှင့်ကြေးကူးဆစ်-စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင်..ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည်ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးမှဖြတ်၍ မြေနီလမ်းဘက်သို့ ကြွသွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့်"နေလဲ မွန်းတိမ်းဖို့ ဘာမှမလိုတော့ပါလား၊ ဒီဘုန်းကြီး မြို့ထဲရောက်လောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ မွန်းတိမ်းသွားမှာအမှန်ပဲ၊ ဆွမ်းတော့ ငတ်တော့မှာပဲ” ဟု ရသေ့ကလေးသည် တွေးမိသည်နှင့်"ရပ်တော်မူပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သဖြင့် ရဟန်းလည်း ခြေစုံရပ်လေ၏။

“အရှင်ဘုရားကို ဆွမ်းကပ်ပါရစေဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အပေါ်သို့ ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု ရသေ့ကလေးက လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုန်းကြီးသည်လည်း အသက်အရွယ်အားဖြင့် ရသေ့ကလေးထက်များစွာမကြီးသေးပေ။ ရုပ်လက္ခဏာမှာလည်း သန့်ပြန့်၍ ဣန္ဒြေလည်းလွန်စွာစောင့်ရှောက်လေ၏။

“ဒကာတို့မှာကော ပြည့်စုံရဲ့လား”

“ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား၊ ပြည့်စုံလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုတောင် လှူနေရပါတယ်ဘုရား” ဟုလျှောက်ထားမှပင် ဘုန်းကြီးလေးသည် ရသေ့၏

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ရသေ့နှင့် ကြေးကူဆစ်ကပ်လှူသော အသက်သတ်လွတ်ဆွမ်း မှျတရုံဘုဥ်းပေးပြီးလျှင် ဆွမ်းလှူရသော ကုသိုလ်အတွက် သာဓု အနုမောဒနာပြုလေ၏။ ထို့နောက်.........“ဒကာတို့ကော တရားဘာဝနာများ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစီးဖြန်းနိုင်ရဲ့လား” ဟုမေးလေ၏။

“တပည့်တော်က အာဇီဝဋ္ဌမကသီလတော့ ထိန်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ တရားကိုတော့ အားမထုတ်ပါဘူးဘုရား"

”"ဦးပဥ္စင်းတို့ သာသနာကြီးမှာ သီလသမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ ဂုဏ်သုံးပါးရှိတယ်၊ ဒီတော့ သီလဂုဏ်တော့ ရှိပါပြီ၊ ကျန်တဲ့ဂုဏ်တွေ ဖြည့်ဆည်းပါဦးလား"

“ဘယ်လို ဖြည့်ဆည်းရမှာလည်းဘုရား”

“ပထမ သမာဓိရအောင်လုပ်ပါ၊ မျက်ခုံးနှစ်ခုအကြားမှာ စိတ်ကို ကပ်နေအောင်ထားပါ၊ လွတ်ထွက်သွားရင် ပြန်ပြီးထားပါ၊ကြာလာတော့ သမာဓိရလာပါလိမ့်မယ်ပြီးတော့ မေတ္တာဘာဝနာကလေး ပွားများပေးပါ ဒကာ-. .

“တပည့်တော်က သမာဓိကို မလိုချင်ပါဘူး၊ အမှန်တရားကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်ဘုရား”

"အမှန်တရားရှာဖို့အတွက်လဲ သမာဓိရအောင်တော့ လုပ်သင့်ပါတယ်"

“သမာဓိမရှိတဲ့စိတ်ဟာ လေလာတိုင်းယိမ်းယိုင်တတ်တဲ့ ဝါးပင်လိုပဲမှန်တယ်မှားတယ်ဆိုတာကို မဝေခွဲနိုင်ဘူး၊

ရသေ့ကလေးသည် ဘုန်းကြီးလေး၏စကားကို သဘောကျ၍သွားလေ၏။ ဟုတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မှတ်မိပေ၏။

ဘုန်းကြီးလေးသည် မေတ္တာပို့၍ ရသေ့လေး၏ ကျောင်းသခ်မ်းမှ ထွက်ခွာ၍သွားလေ၏။ ဘုန်းကြီးလေးမရှိသည့်နောက် ရသေ့ကလေးက ကြေးကူးဆစ်အား ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ ကြေးကူးဆစ်သည် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“စိတ်ဟာ ပင်ကိုက အညစ်အကြေးမရှိပါဘူး၊သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာသောအစွမ်းတောင်ရှိပါသေးတယ် စိတ်ရဲ့စွမ်းအင်တိုးတက်အောင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဆားဆိုတဲ့အရာဟာ ငန်တယ်ဆိုတဲ့အရသာ တစ်ခါတည်း ပါရှိနေပါဘယ၊ ဆားကို ငန်အောင် ဘာမှထပ်ပြီးလုပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ငန်အောင် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရသေးတယ်ဆိုရင်လဲ ဆားမဟုတ်တော့ပါဘူး ဒီလိုပါပဲ

စိတ်ဟာ ပင်ကိုက ပြည့်စုံပြီးသားပါ၊ ဘာမှ လေ့ကျင့်ဖို့ မလိုပါဘူးသူ့အပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေကို ဖယ်ချပြီး နောက်ထပ် အညစ်အကြေး မတင်အောင်သာ ပြုလုပ်စမ်းပါ"

“မဟုတ်ဘူး.....ကျုပ်ကတော့ ဘုန်းကြီးပြောသွားသလို သမာဓိအလုပ်ကို လုပ်စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

“လုပ်ကြည့်တာကတော့ဘာမှ ကန့်ကွက်ဖို့မရှိပါဘူး၊ လုပ်ကြည့်ပေါ့"

ထိုအခါ၌ ရသေ့ကလေးသည် ကျောင်းရှေ့ရှိ သပြေပင်ရိပ်အောက်၌သွားရောက်၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာမျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုအကြား၌ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားမည် ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထိုနေရာသို့ လက်ကလေးဖြင့်ကိုင်စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ၍သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာကလေး၌ရှိသော နာကြည်းဆွေးမြည့်ဖွယ်ရာ စမ်းသပ်မိသောကြောင့်ပေတည်း။ ထိုအမာရွတ်ကလေးသည် ရသေ့ကလေး ဆေးရုံတက်နေစဉ်က အမာရွတ်ကလေးကို စမ်းသပ်မိသောကြောင့်ပေတည်း။ တင်တင်လာရောက်၍ မူးစေ့အပုံကလေးဖြင့် ပစ်ပေါက်သွားသောကြောင့် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟောင်းကလေးပင်ဖြစ်၏။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အမာရွတ်ကလေးပေါ်၌ပင် စိတ်ကိုစိုက်၍ထားလိုက်လေ၏။

အစတွင် ရသေ့ကလေး၏စိတ်သည် ယောက်ယက်ခတ်၍ ပြေးလွှားနေ၏။ မျောက်လွှဲကျော်တစ်ကောင်ကို ထိန်းရသည်ထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာခက်လေ၏။ အမာရွတ်ကလေး၌ထားပါလျက် ပြေး၍ပြေး၍သွား၏။ ရသေ့ကလေးသည် ပြေးသွားမှန်းသိသည်နှင့် သူ၏စိတ်ကို အမာရွတ်ကလေးပေါ်၌ပင် ပြန်၍ တင်ထားလိုက်၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ပြေးလိုက်၊ ပြန်ဆွဲလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် တစ်စထက်တစ်စ တည်ငြိမ်လာလေ၏။ ဝေးဝေးမပြေးတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ပါးလာ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် တစ်စထက်တစ်စ အမာရွတ်ကလေးပေါ်၌ စိတ်သည် မြဲ၍လာလေတော့၏။

ထို့နောက် ရသေ့ကလေး၏ စိတ်၌ အကြောင့်ကြမဲ့၍သွား၏။ အပူပင်များ လွတ်၍သွား၏။ အေးချမ်း၍သွား၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘာကိုမျှ မစွဲတော့ဘဲ တန့်၍သွားလေတော့၏။ ထိုတန့်၍သွားသောအချိန်ကလေးမှာ လွန်စွာတိုတောင်းလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကလေးသည် ထိုတန့်သွားသောသဘော၌ ကျေနပ်၍သွားလေ၏။ နှစ်ခြိုက်၍သွားလေ၏။

ရသေ့ကလေးသည် သမာဓိလုပ်ငန်းမှ ထလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ နေစောင်းနေပြီဖြစ်၏။

“ရသေ့ကလေး..တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မနက်စာ စားပြီးကတည်းက ထိုင်လိုက်တာ ညနေတောင် စောင်းသွားပြီ” ဟုကြေးကူးဆစ်ကပြောလိုက်မှပင် မိမိထိုင်ခဲ့သောအချိန်မှာ မနည်းကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ သိရလေတော့၏။

ရသေ့ကလေးသည် သမာဓိအလုပ်ကို ကျေနပ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ညဘက်တွင်လည်း လသာဆောင်၌ သမာဓိအလုပ်ကို လုပ်ပြန်၏။ ဤသို့လျှင် အချိန်ရတိုင်းရတိုင်း သမာဓိအလုပ်ကို ကြိုးစား၍လုပ်လေ၏။ တစ်စထက်တစ်စ သမာဓိရသည်ထက် ရလာပေရာ တိုး၍တိုး၍ လုပ်ချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ရသေ့ကလေးသည် သပြေပင်အရိပ် မြေပြောင်ပြောင်ကလေး၌ထိုင်၍ သမာဓိအလုပ်ကို လုပ်၍နေလေ၏။ နာရီအတော်ကြာမျှလုပ်၍ ထလိုက်ရာ မည်သည့်အချိန်ကရောက်ရှိနေသည်မသိပေ။ မိန်းကလေးတစ်စုသည် မြေကြီးပေါ်၌ပင် ထိုင်ကာ ရသေ့ကလေးကို လက်အုပ်ချီလျက် ရှိခိုးနေကြသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလည်း” ဟု ရသေ့ကလေးက မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ခက်သွက်သွက် မိန်းကလေးတစ်ဦးက "ကျွန်မတို့..ဟု စလိုက်လျှင်တစ်ယောက်က "ရသေ့နဲ့ စကားပြောရင် "ကျွန်မ’ လို့မပြောရဘူးဟဲ့၊ တပည့်တော်မ လို့ပြောရမယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်..သူတို့ဘာသာ သဘောကျ၍ တိုးတိုးညင်းညင်းကလေး ရယ်လိုက်ကြရာ ဆည်းလည်းကလေးများ ပြိုင်တူလှုပ်ခါလိုက်ဘိသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

"တပည့်တော်မတို့က ဝါဆိုပန်းခူး ထွက်လာကြတာပါ၊ မောတာနဲ့ ရေသောက်မလို့ ဝင်ခဲ့ကြတာပါ ရသေ့ကြီး”

“ဟဲ့ မလှဝင်းရသေ့ကြီးမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ရသေ့ကလေးပါ" ဟု တစ်ယောက်က ဝင်၍ ဆိုလိုက်ပြန်ရာ ကျန်လူများအားလုံးက ရယ်မောကြပြန်လေ၏။ ကြေးကူးဆစ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်၍"အင်း..ငါ့ရသေ့လေးတော့ သမာဓိအလုပ်ကို လပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လုပ်ထားလို့ တော်ပေသေးတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ အခက်ပါလား" အောက်မေ့မိလေတော့၏။ “မြင့်မြင့်က ရသေ့ကြီးခေါ်တာ မကြိုက်ရင် ရသေ့လေးလို့ပဲ ခေါ်လိုက်ပါ မလှဝင်းရယ်"

“ခင်ခင်..ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့၊ ရသေ့ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရသေ့ကြီးခေါ်ရင် သင့်လျော်ပါ့မလား”

မိန်းကလေးနှစ်ဦး စကားများကြလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ခါက

မိမိအလှူခံထွက်ရာတွင်"ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းဖို့ လိုက်ခဲ့လိုကြောင်း” နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည့် မိန်းကလေးများဖြစ်သည်ကို ရသေ့ကလေး အမှတ်ရမိလေ၏။

ရသေ့ကလေးသည် ထိုမိန်းကလေးများအား ဖြူသည်မည်းသည်ပိန်သည်၊ ဝသည်ကိုမျှ မသိပါ။မျက်လွှာကိုချ၍ထားလေ၏။

ဤသည်ကိုပင်သူ၏မိတ်ဆွေကြီး ကြေးကူးဆစ်က သဘောကျမိလေတော့၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေးတစ်ဦးက...

“ရသေ့ကလေးရဲ့ ဘွဲ့က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” မေး၏။

“ပဏ္ဏောသလို့ ခေါ်တယ်”

“ပဏ္ဏောသ ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုရသလဲ"

“ခေါ်လှည့်ပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်"

ရသေ့ကလေးက ရိုးရိုးသားသားဖြေသော်လည်း မိန်းကလေးများသည် ခေါ်လှည့်ပါ” ဟူသောစကားကိုပင် ပွဲကျ၍ ရယ်မောကြပြန်လေ၏။ ခင်ခင်ဆိုသူ မိန်းကလေးက မြင့်မြင့်၏ပေါင်အား လိမ်ဆွဲ၍ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်ကိုက ‘ခေါ်လှည့်ပါ' တဲ့၊ သူ့အခေါ်ကိုစောင့်မနေနဲ့၊ ကိုယ်ကသာစပြီး ခေါ်ပေတော့" ဟု တိုးတိုးကလေး နောက်လိုက်၏။ မြင့်မြင့်က ခင်ခင်အား မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျက်စောင်း၌ စိတ်ဆိုးသော အရိပ်အယောင်များမပါပေ။

မိန်းကလေးများသည် ရသေ့ကလေးအား အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ပြည်တီတီ ကလက်တက်တက် စကားများပြောပြီးနောက် ပန်းနှင့် ငွေများကို ရသေ့ကလေး၏ရှေ့ မြေပြောင်ပြောင်တွင်ပင် ချ၍လှူဒါန်းကာ ပြန်သွားကြလေ၏။ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သည့်အခါ၌ ခပ်နောက်နောက် မိန်းကလေးက"ရသေ့လေးရေ၊ ပြန်တော့မယ်၊ ကမ်းမင်း အဖိတ်နေ့ကို လာခဲ့နော်၊ စောင့်နေမှာပဲ” ဟူ၍ နောက်တီးနောက်တောက်ပြောသွားလေ၏။

“ကျုပ်မပြောဘူးလား မာတုဂါမ ဆိုတာဟာ နာလန်ထလူမမာလိုပဲမတည့်တာကိုမှ စားချင်သောက်ချင်ကြတယ်၊ ရသေ့ပါ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဆိုကာမှပဲ ပတ်သက်ချင်ကြတယ်”“ဟုတ်တယ် ကြေးကူးဆစ်"

“မျောက်အုပ်နဲ့တွေ့တဲ့ ငှက်ပျောသီးဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသလို

ရသေ့လေးမှာသာ ထိန်းသိမ်းမှုမရှိရင် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို သိသွားပြီး လမ်းပေါက်သွားပြီ လာကြလိမ့်မယ်၊ သားကောင်ရဲ့ ခြေရာတွေ့တဲ့ မုဆိုးလို အလွတ်ပေးကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ လာကြလိမ့်မယ်၊ သတိဟာ သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်”

ကြေးကူးဆစ်ပြောသည်မှာ မှန်ပေ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရသေ့ကလေး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ လာရောက်၍ တံမြက်စည်းလှည်းပေးခြင်း၊ ရေခပ်ပေးခြင်း၊ သင်္ကန်းလျှော်ပေးခြင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချက်ပြုတ်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လေတော့၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးရုံမျှမက အချို့သော မိန်းမများက "ရသေ့လေးကျောင်းက သိပ်ပြီးအေးချမ်းတာပဲ၊ ဒီရောက်ရင် ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး ..." ဟူ၍လည်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွထွက်သော စကားများဖြင့် ရသေ့ကလေး၏စိတ်အား နှိုးဆွလေ့ရှိ၏။

“မာတုဂါမတွေဟာ အေးချမ်းတဲ့ ရသေ့ရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ပူလောင်လှဘဲ လူအိုးလူအိမ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြဖူးတယ်၊ လယ်ယာတွေဟာလည်း သူတို့ကြောင့် စစ်မြေပြင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘုရင်ကေရာဇ်အချို့ကို ထီးနန်းစွန့်စေခဲ့ဖူးတယ်၊ ယောက်ျားအချို့ကို စက်တိုင်တင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူတို့ရဲ့ စကားဟာ ပျားသကာလို ချိုမြိန်လှတယ်၊ အတွင်းသဘောမှာတော့ တမာ၊ ကြောင်လျှာ၊ လက်ထုတ် စတဲ့ အရာတွေထက်တောင် ပိုပြီးခါးသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့လည်း လှတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ သူတစ်ပါးကလည်း လှတယ်လို့ ထင်စေချင်တယ်၊ အဲဒီလို ဖွတ်တရွတ်နိုင်လှတဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ဘယ်လိုလူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပမာမခန့်ဆက်ဆံလေ့ရှိတတ်ကြတယ်၊ သတိထားပါ"

“ကောင်းပါပြီ ကြေးကူးဆစ်"

“အမြောက်သေနတ်ဟာ ကျည်ဆန်ထည့်စဉ်က အသံမမြည်ပေမယ့် ပစ်ဖောက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့..နားကွဲလုမတတ် ပေါက်ကွဲမြည်ဟိန်းတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ မိန်းမတွေဟာ ချစ်တဲ့အခါမှာတော့ ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကားကို တိုးတိုးကလေး အဖြေပေးတတ်ပေမယ့်သူတို့က မုန်းပြီဆိုရင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်လေ့ရှိတယ် ရသေ့ကလေး”

“ကောင်းပါပြီ ကြေးကူးဆစ်"

“ခွေးရှင်ဟာ မိမိခွေးက စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ကိုက်လေ့ရှိတာကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်လို့ မမြင်ပေမယ့် အကိုက်ခံရတဲ့လူက ခွေးကို ဆုံးမမယ်ဆိုရင်တော့ စကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခုခံကာကွယ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မောင်ဖွား လင်သားတွေဟာလဲ လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့အဖြစ်ကိုတော့ မမြင်ဘူး၊ တစ်ပါးသူကိုသာ ရန်လုပ်ဖို့ အံတခဲခဲ ရှိနေတတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြေးကူးဆစ်"

“အရက်ရောင်းတဲ့လူဟာ လိုင်စင်ယူရတယ်၊ အဆိပ်ရောင်းတဲ့လူလဲ လိုင်စင်ယူရတယ်၊ လက်နက်ရောင်းတဲ့လူလဲ လိုင်စင်ယူရတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ မျောက်မထားခြင်းဟာတော့ လိုင်စင်ယူရတဲ့ အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်က မျောက်မထားတဲ့ မိန်းမကြောင့် အရက်၊ အဆိပ်၊ လက်နက်တွေဟာ အသုံးဝင်လာတတ်တယ်ဆိုတာကို သတိထားမိတဲ့လူ နည်းတယ် ရသေ့ကလေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြေးကူးဆစ်"

“ညောင်ပင်ဟာ သူ့ရဲ့အနီးမှာရှိတဲ့ ထန်းပင်ကိုဖြစ်စေ၊ သရက်ပင်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျောက်တိုင်ကြီးကိုဖြစ်စေ၊ အုတ်တံတိုင်းကြီးကိုဖြစ်စေ တဖြည်းဖြည်း မျိုပစ်လေ့ရှိတယ်၊ မာတုဂါမတွေဟာလည်း မိမိနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူကိုသာ သားအရွယ်၊ တူအရွယ်ကနေ အဖေအရွယ်၊ အဘိုးအရွယ်ထိ ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး” မဟုတ်ဘူး၊

အထက်ပါစကားများမှာ တစ်ထိုင်တည်းပြောသောစကားများ မဟုတ်ပေ။ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကြေးကူးဆစ်က ရသေ့ကလေးအား..မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်၍ မုန်းတီးသွားစေရန် ပြောပြခဲ့သော စကားများဖြစ်၏။ ရသေ့ကလေးကလည်း ကြေးကူးဆစ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် သဘောထားပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ရသေ့ကလေးသည် သမာဓိလုပ်ငန်းကိုသာလျှင် မနေမနားပြုလုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မိန်းမများအပေါ်၌သာလျှင် မဟုတ်ပေ။ အခြားသော သမာဓိနှင့်မပတ်သက်သောကိစ္စများအား အသေးအဖွဲကိစ္စများဟူ၍ပင် သဘောထားလေသည်။

ရသေ့ကလေး၏..ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့လည်း မိန်းမပရိသတ်များသည် တစ်စထက်တစ်စ များပြား၍လာလေ၏။ အထက်တန်းကျသော လူကုံထံ အသိုက်အဝန်းမှ မိန်းမများသည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့လျှင်"ကျွန်မလဲ အိမ်အလုပ်တွေ များရတဲ့အထဲက ရသေ့ကလေးကျောင်းသွားပြီး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးနေရတယ်၊ ရှင်ကော..ရသေ့ကလေးပဏ္ဍောသရဲ့ ကျောင်းကို ရောက်ပြီးပြီလား” ဟု မေးလေ၏။ အမေးခံရသူက"ဘယ်က ရသေ့ကလေးပဏ္ဍောသလဲ” ဟု ပြန်မေးလျှင်"ရသေ့ကလေးပဏ္ဍောသကို ရှင်မသိဘူးလား၊ မင်းကတော်မြမြတို့၊ ညွန့်ညွန့်တို့၊ သိန်းသိန်းတို့တောင် ရောက်ပြီးကြပြီရှင်မသိတာ အံ့ပါရဲ့” ဟူ၍ပင် ရသေ့ကလေးကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ မရောက်ဖူးသေးလျှင် လူဖြစ်ကျိုး၊ မိန်းမဖြစ်ကျိုး မနပ်သကဲ့သို့ ပြောဆိုကြသည်အထိ ဖြစ်၍လာလေ၏။

ရသေ့ကလေးက သမာဓိဘက်သို့ အားစိုက်လေလေ၊ မိန်းမတွေက

ပို၍ကြည်ညိုလာလေလေ ဖြစ်၍နေလေ၏။

တစ်ညသ၌ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မိန်းမနှစ်ဦးသည်..အဖော်ယောကျ်ားတစ်ဦးနှင့်အတူ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်၍လာလေ၏။ မိန်းမနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မင်းကတော်ဟု ခေါ်ကြခြင်းကိုထောက်၍ မင်းကတော်များဖြစ်ကြောင်းသိရလေ၏။

ကြေးကူးဆစ်မှာမူ ထိုအချိန်က..ကျောင်းပေါ်တွင် အိပ်လျက်ရှိပေသည်။ ရသေ့ကလေးသည် ထွက်ပြူကာစ လရောင်အောက်တွင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်လျက် သမာဓိကိုထူထောင်၍နေလေ၏။မင်းကတော်နှစ်ဦးသည် အဖော် ခေါ်၍လာသော ယောကျ်ားအား..ကတ္တရာလမ်းသို့ ပြန်၍သွားပြီး စောင့်နေရန်မှာကြားလိုက်၏။ ထိုယောကျ်ားမှာ သူတို့၏အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူ၏။

ရသေ့ကလေးသည် သမာဓိလုပ်ငန်းမှ ထလိုက်သည့်အခါ၌ မိန်းမနှစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြ၍သွားလေ၏။

“မိုးချုပ်လှပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဘယ်အတွက်လာခဲ့ကြတာလဲ” ဟု ရသေ့ကလေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် မေး၏။

“ရသေ့လေးဆီ အကူအညီလာတောင်းတာပါ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ညကအိမ်မက် မက်ပါတယ်၊ ရသေ့ကလေးဆီမှာ သားဆုပန်ရင် သားသမီးရမယ်လို့ အိမ်မက် မက်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် လာခဲ့တာပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။ ရသေ့ကလေးသည် ထိုစကားကို မရိပ်မိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ...“သားသမီးလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရသေ့ကလေးဒီကိစ္စကို ကျွန်မတို့တာဝန်ထားပါ၊ ရသေ့ကလေးရဲ့ တာဝန်က သားဆုပေးဖို့ပါပဲ"

“ပေးပါတယ်ဗျာ”

ရသေ့ကလေးက ဤသို့ပြောလိုက်လျှင်မင်းကတော်နှစ်ယောက် သူအရင်၊ ငါအရင် စသည်ဖြင့် ငြင်းခုံကြသေး၏ ထိုအခါ၌ ရသေ့ကလေးက"ငြင်းမနေကြပါနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း သားဆုပေးလိုက်မယ် ပြီးတော့ မြန်မြန်ပြန်ကြပါ” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းကတော်နှစ်ယောက်သည် ကလက်တက်တက်နိုင်လှသော ရယ်သံကိုပြုလျက်တစ်ဦးက ရသေ့ကလေး၏ပေါင်ပေါ်တွင်လှဲ၍အိပ်၏။ တစ်ဦးက ရသေ့ကလေး၏ လည်တိုင်ကို ဖက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင်..ရသေ့ကလေးသည် မျောက်ကဲ့သို့ ဆော့သော မင်းကတော်နှစ်ဦး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိလေတော့သဖြင့် .

“ကြေးကူးဆစ် ကြေးကူးဆစ် လာပါဦး” ဟု အော်ဟစ်ကာ မိန်းမနှစ်ဦးကိုလည်း တွန်းဖယ်၍ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေတော့၏ ။

ကြေးကူးဆစ်သည်..ကျောင်းပေါ်မှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ထိုမိန်းမနှစ်ဦးအား အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လေတော့၏။ မိန်းမနှစ်ဦးမှာမူ ရှက်ရှက်နှင့် ငိုယိုကာ ပြန်၍သွားကြလေတော့၏။

မိန်းမနှစ်ဦး ပြန်သွားပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို ရသေ့ကလေးအား ကြေးကူးဆစ်က မေးမြန်းလေ၏။ ရသေ့ကလေးက လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြလိုက်ရာ ကြေးကူးဆစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍"ကံကောင်းလို့ပါလား ရသေ့ကလေးရယ် မာတုဂါမတွေဟာ ကျုပ်ပြောတာထက်တောင် ပိုပြီးဆိုးနေပါလား” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကြေးကူးဆစ်”

“ဒီတော့..မာတုဂါမတွေနဲ့ ဝေးရာကိုပြေးမှ တော်မယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ဟာ တရားဓမ္မရဲ့ အဆိပ်ဖြစ်တယ်၊အနှောင်အဖွဲ့ဖြစ်တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုရှောင်မသွားချင်ဘူး၊ ရှောင်သွားတာဟာ အောင်မြင်တာမဟုတ်ဘူးခြပုံထဲကို သစ်သားတုံးတစ်ခုချလိုက်ရင်တော့ ခြတွေဟာ သစ်သားတုံးကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောက်တုံးကိုတော့ ခြတွေဟာ ဘာမှလုပ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသဘောပဲ..ကျုပ်ဟာ ရှောင်မပြေးဘဲနဲ့ကို အနိုင်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ်”

ထိုအချိန်၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ"တွေ့ပြီ .. တွေ့ပြီ.... ဝိုင်းကြ” ဟူသောအသံများကို ကြားရသဖြင့် ရသေ့ကလေးနှင့် ကြေးကူးဆစ်သည် တံခါးဝသို့ထွက်၍ကြည့်ရာ"ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ရသေ့လူယုတ်မာ” ဟူသော အသံတစ်သံထွက်၍လာပြီးလျှင် ကျောက်ခဲများ၊ တုတ်များ ကျလာလေတော့၏။ လူအုပ်ကြီးသည်..ရသေ့ကလေး၏..ကျောင်းသခ်မ်းအား ဝိုင်းလိုက်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်အတူ တည်ကြည်ခံ့ညားသော လူနှစ်ယောက်ပါ ပါ၍လာလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် လရောင်နှင့် အတိုင်းသား မြင်နေရပါလျက် ရသေ့ကလေး၏မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ကြည့်ပြီးလျှင်..“အစ်မကြီး..သူလား” ဟု လူအုပ်အတွင်းရှိ မိန်းမနှစ်ဦးကို လှမ်း၍မေးလိုက်ရာ မိန်းမနှစ်ဦးက"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” ဟု ငိုသံကြီးနှင့် ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ကြေးကူးဆစ်သည် မိန်းမနှစ်ဦးကို သေသေချာချာ ကြည့်၍အံ့ဩနေပုံရ၏။

ခံ့ခံ့ညားညား လူကြီးနှစ်ဦးမှာ အကျင့်ယုတ်သော မိန်းမနှစ်ဦး၏

လင်ယောကျ်ားများဖြစ်ကြ၏။ မျောက်ကဲ့သို့ ဆော့တတ်သော မိန်းမကို ယူ၍ထားသည့် နွားနှင့်တူသောယောကျ်ားများလည်းဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူနှစ်ဦးသည် မင်းကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။

“ကိုယ့်ကိုကြည်ညိုလို လျှုဒါန်းနေတဲ့မိန်းမတွေကို အချိန်မတော်မှာ လာခိုင်းပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေလဲ ဖြုတ်ယူသေးတယ်၊ အခမ္ဗကျင့်ဖို့လဲ ကြံစည်တယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား” ဟု ရာဇဝတ်အုပ်ကမေးလေ၏။ ရသေ့ကလေးသည်မျက်လွှာချထားရာမှ ရာဇဝတ်အုပ်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လေ၏။ သူ၏အပြုံးသည် လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှုဖြင့် လက်ထိတ်ခတ်ခံရမည့်ဆဲဆဲ တရားခံ၏ အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဖခင်ကမသိနားမလည်သောသားငယ်အား ခွင့်လွှတ်၍ပြုံးလိုက်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။ အေးချမ်းသောအပြုံးမျိုးဖြစ်၏။ ကြေးကူးဆစ်သည်..ရသေ့ကလေးအတွက် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကာ ဝင်၍ ပြောသည်မှာ"ဒီမှာ ဟိုမိန်းမတွေ၊ သေသေချာချာနားထောင်၊ လူဆိုတာ ရှုပ်ချင်သလောက်ရှုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မယုတ်ပါနဲ့၊ ရှုပ်လဲရှုပ်မယ်၊ ယုတ်လဲယုတ်မယ် ဆိုရင်တော့..နင်တို့ ဒုက္ခတွေ့ တော့မယ်”

"ဒီတရုတ်ကြီးက ဘာဝင်ရှုတ်တာလဲ၊ သူ့ကိုပါ ဖမ်းပါ"

“ဖမ်းမနေပါနဲ့၊ နှစ်ကောင်စလုံး ရိုက်သတ်လိုက်ပါ"

“သတ်ပါ..မြန်မြန်သတ်ပစ်ပါ"

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ရာဇဝတ်အုတ်မင်း၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်” ဟူသော အသံများသည် လူအုပ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်သည် ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ရသေ့ကလေးအား လက်ထိတ်ခတ်စေပြီးလျှင် ဂါတ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဂါတ်သို့ရောက်လျှင် ဂါတ်စာရေးက လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ ဆူပူစေမှု စသည့် ထောင်ဒဏ်ထိုက်သော ပုဒ်မများကိုတပ်ဆင်၍ အမှုဖွင့်လိုက်လေတော့၏။

အပိုင်း-၄၀

ကြေးကူးဆစ်

နောက်တစ်နေ့သတင်းစာများ၌မူ"မိန်းမတွေကိုလိမ်ညာပြီးပစ္စည်းယူ၍အခမ္မကျင့် ဖမ်းဆီးမိခြင်း” ဟူသော ခြောက်လိုင်းစာလုံးမည်းမည်းကြီးများနှင့်အတူ ဣန္ဒြေရှင် ရသေ့ကလေးပဏ္ဏောသ၏ သတင်းသည် မျက်နှာဖုံးတွင်ပါလာလေ၏။

ပဲခူးဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ရသေ့ကလေး၏သက်န်းများ၊ မင်းကတော်တို့၏ ထမီများကိုယူ၍ စစ်ဆေးသေး၏။ မတော်မတရားပြုကျင့်ရန်..လုံ့လပြုထားသော လက္ခဏာများ လုံးဝမတွေ့ ဟူသော ဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ချက်များကြောင့် ရသေ့ကလေးအဖို့ ပုဒ်မတစ်ခု သက်သာခွင့်ရခဲ့လေ၏။

မိန်းမရှုပ်များ၏ ယောကျ်ား မင်းကြီးနှစ်ဦးသည် ဂါတ်သို့လာရောက်၍ သေးသောအမှုကို ကြီးစေရန်၊ ကြီးသောအမှုကို ထောင်ကျစေရန် ရာဇဝတ်အုပ်များ၊ တိုက်ပိုင်အရာရှိများထံတွင် လာရောက်အကူအညီတောင်းကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုဂတ်မှ ပုလိပ်အရာရှိများသည် အမှန်တကယ်ပင် တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ပြုလုပ်လိုသော ဆန္ဒကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မင်းကတော်ကြီးများကို မျက်မုန်းကျိုးနေခြင်းကြောင့်လော မဆိုနိုင်ပေ။ အမှန်အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်မည်။ အပြစ်မရှိဘဲနှင့်တော့ အမှုဆင်ပြီးလုပ်တာမျိုး အလုပ်နိုင်ကြောင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မျောက်မထားသောမိန်းမတို့၏ လင်ယောကျ်ားများ ဖြစ်ကြကုန်သော..ချိုပေါက်လျက်ရှိကြသည့် မင်းကြီးနှစ်ဦးသည် အချုပ်ခန်းသံတိုင်အနီးသို့ လာရောက်၍ အချုပ်ခန်းထောင့်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော ရသေ့ကလေးအား ခေါ်ပေးရန် ကြေးကူးဆစ်အား ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး..ရသေ့ကို နှိုးပေးစမ်းပါ"

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရသေ့ကို ဘာလှူချင်လို့လဲ၊ အိပ်နေတယ်မနှိုးနိုင်ဘူး” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး..ကျုပ်တို့ကို ဘာကောင်တွေများ မှတ်နေသလဲ၊

မင်းကြီးတွေ-. ."

"မင်းကြီးဆိုတာ စစ်တုရင်ထိုးတဲ့ အရုပ်ထဲမှာ အညံ့ဆုံးအရုပ်ပဲ၊ အကွက်များများလဲ ရွှေ့လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နှိုးမလား..မနှိုးဘူးလား”

“ရသေ့ကို ခင်ဗျားတို့ နှိုးလို့မရဘူး၊ ရသေ့ဆိုတာ လူ့လောကကြီးနဲ့ ကင်းလွတ်နေတာမင်းကြီးလဲ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်ခံ လာရင်တောင် ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ သံယောဇဉ်မရှိတဲ့အတွက် သတ္တိရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့သာ မျောက်လောက်ဆော့တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကိုယူထားပြီး နွားသိုးလို ရှုူးရှုူးရှားရှားဖြစ်နေကြတာ၊ သွားကြ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ မင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်မင်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်” ဟု ကြေးကူးဆစ်က မောင်းထုတ်လိုက်ရာ မင်းကြီးဆိုသူများသည် မျက်နှာများ နီမြန်း၍ ကြေးကူးဆစ်အားရိုက်နှက်ရန်အတွက် အချုပ်ခန်းစောင့်ပုလိပ်အား တံခါးကိုဖွင့်ခိုင်းလေ၏။

“မင်းတို့ရော၊ မင်းတို့ရဲ့ မျောက်မတွေရော အရှက်ကွဲတော့မယ်” ဟု ကြေးကူးဆစ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်က -

“မင်းကြီးတို့ ကြွကြပါဦးခင်ဗျား..အမှုမှာ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေရောက်လာပါပြီ” ဟု ခေါ်လေ၏။ မင်းကြီးနှစ်ဦးလည်း ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ သွားလေ၏။ ဂါတ်စာရေး၏ ရှေ့တွင် သက်သေတစ်ဦး ထိုင်၍နေ၏။ ထိုသက်သေမှာ မင်းကတော်တို့ရသေ့ကျောင်းသို့သွားရာတွင် ခေါ်၍သွားသော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

"ခင်ဗျား မြင်သရွေ့၊ တွေ့သရွေ့၊ သိသရွေ့ကို မှန်မှန်ကန်ကန်ထွက်ပါ၊ ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားဟာ အရေးကြီးတဲ့သက်သေဖြစ်တယ်” ဟူ၍ ရာဇဝတ်အုပ်က ပြောလိုက်၏။ သက်သေကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ"

“နောက်တိုးပါ”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“ဟောဒီ မင်းကြီးအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ပါတယ်”

“ဦးမောင်မောင်အိမ်မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မနေ့ညက ၇ နာရီ ထိုးခါနီးလောက်မှာ ဘယ်ကိုသွားသလဲ"

“မင်းကြီး ဦးမောင်မောင်ကတော် ဒေါ်ခင်တင့်နဲ့ မင်းကြီး ဦးသိန်းကျော်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်တို့ကို ဘုရားကြီးသွားတဲ့ လမ်းအထိ ကားမောင်းပို့ရပါတယ်၊ ကတ္တရာလမ်းမှာ ကားရပ်ထားပြီး ရသေ့ကျောင်းထိ ခြေကျင်လိုက်ပို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလမ်းမှာ မင်းကတော်နှစ်ဦး ဘာပြောလာသလဲ”

“သူတို့အချင်းချင်း ကလေးအကြောင်း ပြောလာကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရသေ့ကလေး ချောမောလှပကြောင်းကိုလဲပြောလာကြပါတယ်"

"မသင်္ကာစကား ဘာကြားရသလဲ

“မကြားရပါဘူး..တစ်ချို့စကားတွေကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြပါတယ်”

“ကောင်းပြီ..ရသေ့ကျောင်း ရောက်တော့ ရသေ့ဘာလုပ်နေသလဲ"

“ရသေ့ တရားအားထုတ်နေပါတယ်"

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြန်သွားလို့ ပြောသလဲ”

“ဒေါ်ခင်တင့်က ပြောပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ပြန်လာခဲ့ရောလား”

“မပြန်ပါဘူး၊ ပြန်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ဘက်က ကွေ့ပြီး သူတို့ ဘာလုပ်မလဲလို့ ချောင်းပါတယ်"

“ဘာတွေ့လဲ”

“ရသေ့ကလေး တရားထိုင်ပြီးတဲ့အခါမှာ မင်းကတော်နှစ်ဦးဟာ သားဆုပန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကတော်နှစ်ဦးဟာ ရသေ့ကလေးကို ဖက်လားရမ်းလားနဲ့ မတော်မတရား ...

“ဖြန်း”ဒရိုင်ဘာ နောက်တိုး၏ စကားမဆုံးမီ၌ပင်..မင်းကြီးဦးမောင်မောင်သည် နောက်တိုး၏ ပါးကို ဖြန်းကနဲနေအောင် ရိုက်လိုက်လေ။ ထိုအခါ၌ သက်သေထွက်ချက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်လျက်ရှိသည့် အရပ်အမောင်းကောင်း၍

ဥပတိရုပ်သန့်ပြန့်သော လူဆိုးထိန်းတစ်ဦးက ဦးမောင်မောင်၏ မေးစေ့အား လက်သီးဖြင့် ခွပ်ကနဲနေအောင် ထိုး၍ချလိုက်ရာ ဦးမောင်မောင်သည် အောက်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုလူဆိုးထိန်းက ဆက်၍-. ..

“ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း သက်သေကို ခေါ်မေးတယ်၊ မျက်မြင်သက်သေ..နောက်တိုးကလည်း ဥပဒေကိုလေးလေးစားစားနဲ့ သက်သေခံနေတာကို ခင်ဗျားက ငါမင်းကြီးပဲဆိုပြီး ဒီလို ရိုက်လားနှက်လားလုပ်တဲ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက်တဲ့ လက်သီးပဲ မင်းကြီး၊ တကယ်တော့ ရသေ့ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရှုပ်တာ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလက်အောက်က စာရေးကလေးမိန်းမနဲ့ ရှုပ်နေတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဟောဒီမှာက ခင်ဗျားမိန်းမ နောက်တိုးအရင်က ဒရိုင်ဘာနဲ့ ရှုပ်နေကြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဦးကျော်သိန်းတို့ရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်တွေလဲ ဓာတ်ပုံနဲ့တကွရထားပြီးပြီ၊ ဒီတော့ အမှုကို ပြန်ပြီးပိတ်မလား၊ ရုံးတော်မှာ အရှက်ကွဲခံမလား၊ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

မင်းကြီးဆိုသူနှစ်ဦးသည် မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့ပေ။ ထောင်ချောက်တွင်မိသော ကြွက်များကဲ့သို့ ပျာယီးပျာယာ ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်အမှုပိတ်၍ပေးပါမည်ဟုဝန်ခံလိုက်ကြပြီးနောက်မင်းကတော်များကို လူဆိုးထိန်းသည် အချုပ်ခန်းသော့ကိုယူ၍ ရသေ့ကလေးနှင့် ကြေးကူးဆစ်အား တံခါးဖွင့်၍ ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီအချိန်၌ပင် မင်းကတော်နှစ်ဦး ရောက်၍လာကြလေ၏။ မင်းကတော် ဒေါ်ခင်တင့်က ရာဇဝတ်အုပ်အား"မောနင်းဟူ၍ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။အလိုက်သိသော ရာဇဝတ်အုပ်က -"အစ်မကြီးတို့ ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာအတွက်လဲ”

"အမှုပိတ်ဖို့ပါ"

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့ပိတ်ရမှာလဲ၊ ဒီလူယုတ်မာရသေ့ကို ထောင်ချပစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ပိတ်ရမှာလဲကိုကို ...အတင့်တို့ကို မတော်မတရားကြံတာတောင် အမှုပိတ်ပြီး လွှတ်ပစ်လိုက်တော့မှာလား၊ ကိုယ့်မယားကို စော်ကားတာတောင် ကြည့်ဖြုံရအောင် ကိုကိုကဘာမို့လို့လဲ၊ တင့် အမှုမပိတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းကြီးဦးမောင်မောင်သည် ရှက်လွန်းမကရှက်၍ လာသည့်အခါ၌ ခါးကြားတွင် ခါးပတ်ဖြင့် ချည်၍လာသော ခြောက်လုံးပြူးအားဆွဲထုတ်ပြီး သူ၏ဇနီးအားပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌အချုပ်ခန်းမှထွက်၍လာသော ကြေးကူးဆစ်နှင့်..ရသေ့ကလေးတို့သည်..အပြင်သို့ထွက်ရန်အတွက် မင်းကြီးကတော် ဒေါ်ခင်တင့်အနီးသို့ ရောက်၍လာကြရာ မင်းကြီးသည်ရသေ့ကလေးကိုပါ ပစ်ရန်အတွက် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသော ကြေးကူးဆစ်သည် ရသေ့ကလေးအား တွန်းလှဲပစ်လိုက်ရာ ရသေ့ကလေးသည် သေဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်သွားသော်လည်း ကြေးကူးဆစ်ကိုမူ လည်ပင်းမှဖောက်၍ ထိမှန်လေတော့၏။

ထို့နောက်ဦးမောင်မောင်သည် သေနတ်ပြောင်းဝကို ပါးစပ်ဖြင့်ငုံကာ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပဲခူးဆေးရုံကြီးရင်ခွဲရုံအနီး၌ ရသေ့ကလေးသည် ကြေးကူးဆစ်အလောင်းကို ယူရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ နေ့လယ်တစ်ချက်ထိုးခန့်တွင် ဆေးရုံအလုပ်သမားများထံမှ ကြေးကူးဆစ်၏ အလောင်းကို ရရှိခဲ့သဖြင့် ဆေးရုံမှ လူသေတင်လှည်းကို ခေတ္တငှားယူကာ မိမိဘာသာ တစ်ဦးတည်း တွန်း၍လာလေ၏။ ကျောင်းသင်္ခ်မ်းသို့ ရောက်လျှင် သမာဓိအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့သော သပြေပင်ရင်းရှိ မြေပြောင်ပြောင်ကလေးတွင် နက်စွာသောကျင်းကို တူး၍ ကြေးကူးဆစ်၏အလောင်းအား မြှုပ်နှံရလေ၏။ မမြှုပ်နှံမီ၌ ကြေးကူးဆစ်၏ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ရှာဖွေရာ ပိုးအဖြူစကလေးပေါ်၌ တရုတ်မင်အနက်ဖြင့် ရေးထားသော အောက်ပါစာကို ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ တွေ့ ရှိရလေ၏။

ကျင်းကို အနက်ကြီးမတူးပါနဲ့။ ပင်ပန်းပါတယ်။ ကျုပ်အတွက် စိတ်မကောင်းလဲ မဖြစ်ပါနဲ့။ သေတယ်ဆိုတာ အသက်ရှင်နေခြင်းရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ပြီးဆုံးကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ အမြန်ဆုံး ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ။

ကြေးကူးဆစ်

မည်သည့်အချိန်က မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးသားထားသည်မသိပေ။ ပိုးစဖြူကလေးမှာ ဝါ၍ပင် နေပေပြီ။ ရသေ့ကလေးသည် မြေမဖို့မီ ကြေးကူးဆစ်၏မျက်နှာကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ကြေးကူးဆစ်သည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေတော့၏။

မြေများဖို့ပစ်လိုက်ပြီးနောက်..ရသေ့ကလေးသည် ဆိုင်းထမ်း၊ ထမ်းပိုးနှင့် ကြေးစည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေနံဆီမှန်အိမ်နှင့် တောင်ဝှေးကြီးကိုလည်းကောင်း ယူကာ-. .

“သွားတော့မယ်..ကြေးကူးဆစ်” ဟု ရင်တွင်းမှ နှုတ်ဆက်ကာ ထိုကျောင်းသင်္ခမ်းကလေးအား အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာ၍သွားလေတော့၏။

အပိုင်း-၄၁

ပုဏ္ဏားဘကွန်း ငရဲပြည်ရောက်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ လွန်စွာခံ့ညားလှပသော မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးသည် ယခင်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းနေခဲ့သော ခြံကြီးရှေ့၌ ထိုး၍ ရပ်လိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်း၍ ကားနောက်တွင် အခန့်သားထိုင်၍လာသော သူဌေးကြီးအား တံခါးဖွင့်၍ ပေးလိုက်ရာ သူဌေးကြီးသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံတံခါးဆီသို့ တည်ငြိမ်ခံ့ညားသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်၍ သွားလေ၏။ ခြံတံခါးသို့ရောက်လျှင် ခြံတံခါးအုတ်တိုင်အား ကြည့်လိုက်၏။ သူကြည့်လိုက်သောနေရာမှာ တစ်ခါက"သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း" ဟူသော စာကို ချိတ်ဆွဲထားသောနေရာပင်ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးသည် တံခါးပေါ်တွင် တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသည့် ခြံတွင်းရှိတိုက်အိမ်ကြီးမှ ခေါင်းလောင်းကြိုးကလေးအား ဆွဲလိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပြေး၍ထွက်လာပြီး“ဘာကိစ္စပါလဲရှင်” ဟုမေးလေ၏။

“တံခါးဖွင့်စမ်းပါ” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့်ပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ စီးလာသောကားနှင့် သူဌေးကြီး၏ ဥပတိရုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဝတ်စားလာသော အဖိုးတန် အဝတ်အစားများသည်လည်းကောင်း"ဖွင့်ပေးသင့်သောသူ”တစ်ယောက်ဟု မိန်းကလေးက နားလည်၍ သွား၏။ သူဌေးကြီးသည် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားပြီးနောက် ကြီးမားသော တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ရောက်၍ ထိုင်လိုက်လျှင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးက အနီးရှိဆိုဖာပေါ်၌ လာ၍ထိုင်ကာ-.

“လာရင်းကိစ္စကလေး တစ်ဆိတ်လောက် အမိန့်ရှိပါ၊ ကျုပ်က ဦးဘသိုက်ပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျုပ်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ၊ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ"

“ဘာ..ဘာ..ဘာဗျ..ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်ဘူး”

“ကျုပ်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ၊ ဒီအိမ်က သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလို့ ပြောတာပါ”

“အဲဒါကြောင့် နားမလည်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် နားကိုရှုပ်သွားတာပဲ၊ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းကိုတော့ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ”

ထိုသူနှစ်ဦးသည် စကားနှစ်လုံးတည်းနှင့်ပင် ချာလပတ်လည်၍ နေကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မော်တော်ကားကြီးနှင့် ရောက်လာပြီး မိမိကိုယ်ကို"ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ” ဟု ဆိုသူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဤခြံ၌နေထိုင်သော သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ဧည့်ခံပွဲအတွက် ကူလီအဖြစ်နှင့် ရောက်ခဲ့ပုံ၊ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းက သူ၏ ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝမှ ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် သူဌေးကြီးဖြစ်ခဲ့ရပုံတို့ကို ပြောပြခဲ့ရာတွင် သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းကို အားကျ၍ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်..ငါးနှစ်အတွင်း ကြိုးစားခဲ့ရာ ယခုအခါ၌ သိန်းပေါင်းများစွာချမ်းသာသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပုံတို့ကို ရှင်းပြသည့်အခါမှပင် တိုက်ရှင်အဘိုးကြီး ဦးဘသိုက်သည် ကောင်းစွာသဘောပေါက်၍ သွားလေ၏။

“ဪ..ဒီလိုလားခင်ဗျားက ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ သူဌေးပုဏ္ဏားဘကွန်းကို အားကျပြီး ကြိုးစားလိုက်တာ ခင်ဗျားလဲ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်..ဟိုက မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ ခင်ဗျားက ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ.... အဲဒါ လာတဲ့ကိစ္စကတော့ ဦးစောစောက ပြောခဲ့တဲ့ မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ပါပဲ”

“အင်း ခင်ဗျား မေးမှ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီလူက သိပ်ပြီးထူးဆန်းတာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းဟာ ရန်ကုန်ကို သူရောက်တာ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဆိုပြီး ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုပ်တယ်ဗျ”

“အဲဒီဧည့်ခံပွဲမှာ ကျွေးမွေးဖို့သားငါးတွေကို ကျွန်တော်က ကူလီအဖြစ်နဲ့ ထမ်းပြီးပို့ ခဲ့ရသေးတာပေါ့ ဦးရဲ့”

"အင်း..အဲဒီဧည့်ခံပွဲလုပ်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို အကုန်လုံး လှူပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီအိမ်ကိုလဲကျုပ်ကို ပြန်ရောင်းတယ်။ ရောင်းလို့

ရတဲ့ငွေကိုလဲ သူက ကိုင်တောင်မကြည့်ဘူး၊ အမျိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေးက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကိုခေါ်ပြီး လှူပစ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီညမှာပဲ မှန်အိမ်စုတ်တစ်လုံးရယ်၊ တုတ်တစ်ချောင်းရယ်၊ လွယ်အိတ်တစ်လုံးရယ်ကို ယူပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာပဲလို့ သိရတယ်ကိုရင်ရေ၊ ဒီနောက်တော့ ဘာသတင်းမှ မကြားမိပါဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ စစ်ကြီးကလဲ ဖြစ်လိုက်သေးတော့ သေသလား ရှင်သလားတောင် မသိတော့ပါဘူး ကိုဘကွန်းရယ် လူကတော့ လူထူးပဲဗျ၊ လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့လူပဲ"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးရယ်..သူနဲ့အတူ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးကော ပါသွားသေးလား"

"ဪ..သူ့ဆရာ ကိုရင်ကြီးလား၊ မပါဘူး ကိုဘကွန်းရဲ့-. .၊ သူတစ်ယောက်တည်းသွားတာ"

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား၍နေလေ၏။ ထို့နောက်"ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို ကွန်တော့်ကိုရောင်းပါ-ဦးရယ်"

"ဟာ..ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်"

"ဦးကြိုက်တဲ့ဈေးကို တောင်းပါ၊ ကျွန်တော်မဆစ်ပါဘူး"

ခြံရှင်အဘိုးကြီး ဦးဘသိုက်သည် ဦးကြိုက်တဲ့ဈေးကိုတောင်းပါဟု ဆိုသောစကား၌ အရည်ပျော်၍သွားပုံရ၏။

"ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျာ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို တယ်လဲ မျက်စိကျတာကိုး၊ မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဒီအိမ်ကို နှစ်ခါတောင် ဝယ်ရရှာတာ၊ ရလဲပြီးရော သူလဲ မနေတော့ဘူး၊ အခုတစ်ခါ ခင်ဗျားက လာပြီးဝယ်ပြန်ပြီ"

"ကျွန်တော်ကတော့ မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီးနေသွားတဲ့အိမ်မို့ ဝယ်တာပါ၊ ဦးရောင်းနိုင်တဲ့ဈေးပြောပါ"

"ကျုပ်ကတော့ ကိုးသောင်းလောက်ရမှ ရောင်းနိုင်မယ်၊ အခုခေတ်က ငွေတန်ဖိုးကလဲ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘဲ"

"ကိုးသောင်း ဟုတ်လား၊ အခုပဲ စာချုပ်လိုက်ချင်တယ် ဦး"

ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ဦးဘသိုက်ထံမှ ခြံနှင့်တိုက်ကို မရမက ဝယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် ထိုတိုက်၌ပင် နေထိုင်လေ၏။ ခြံအဝင်အုတ်တိုင်၌ ယခင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီး၏ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲခဲ့သည့်နေရာ၌ပင်-. .

“သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ထို့နောက် ပုဏ္ဏားဘကွန်း လက်သစ်သည် မြို့အသီးသီးသို့ လူယုံများစေလွှတ်ကာ မူလပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြ၍ ရှာဖွေစေလွှတ်ခဲ့လေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း လက်သစ်သည် ထိုခြံကြီး၌နေထိုင်သောကာလမှာ"အမေရိကန်လက်ထောက်" ဟု အများခေါ်လေ့ရှိသော ကက်စဘီခေတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် သတင်းစာများမှလည်း မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီးအား ကြော်ငြာ၍ ခေါ်ယူလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့လေ၏။

လွတ်လပ်ရေးရကာစ၌တိုင်းပြည်သည်လည်းဟိုနေရာဒီနေရာ၌မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် တပည့်များအား တစ်နှစ်တိတိရှာဖွေရန် စရိတ်စက အကုန်အကျခံလျက် မူလလက်ဟောင်းဘကွန်းကြီးအား စုံစမ်းခိုင်းသော်လည်း လူကိုတွေ့ ရန် မဆိုထားဘိ သဲလွန်စကိုမျှ မတွေ့ ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေလေ၏။

သန်လျင်တွင် မူလဘကွန်းကြီး၏ ချစ်သူ တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းကလေး နေထိုင်ကြောင်းကို မူလဘကွန်းက သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိပြောပြစဉ်က သိရှိထားသည်ဖြစ်ရာ..သန်လျင်မြို့ သို့ ဦးစွာသွားရောက်ခဲ့လေသည်။

သန်လျင်သို့ နံနက်စောစော သင်္ဘောပတ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရာ သန်လျင်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကပ်လျက်၌ပင် မြင်းလှည်းများကို တွေ့ ရလေ၏။ ဘကွန်းလက်သစ်သည် မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရာ မြင်းလှည်းသမားလည်း မြင်းကို"ဟဲ့” ဟု ငေါက်၍ ဇက်ကြိုးကိုခါလိုက်ရာ မြင်းလည်းစတင်ထွက်ခွာလေ၏။ ထိုအခါ၌ မြင်းလှည်းသမားက ...

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဆရာ”

“ဘယ်ကို သွားရမှန်း မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ဒီလမ်းအတိုင်းမောင်းဗျာ” ဟု ဘကွန်းက ပြောလိုက်ရာ မြင်းလှည်းဆရာလည်း လမ်းအတိုင်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းလမ်း) မောင်းနှင်လေ၏။ မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းလှည်းမောင်း လွန်စွာကျွမ်းကျင်ပေသည်။ လမ်းရှုပ်နေသည့်အခါ၌..ကြာပွတ်ကို လှည်းဘီးဒေါက်များ၌ ကပ်လိုက်ရာ..တောက် တောက် ဟူသောအသံသည် အဆက်မပြတ်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ၌

လမ်းသည် ရှင်း၍သွားတတ်လေ၏။

မြင်းလှည်းသမားသည် အရှောင်အတိမ်းလည်း လွန်စွာကျွမ်းကျင်ပေ၏။ မြင်းကိုလည်း"သမီး .. ပြေးပါတော့လား၊ သမီး နားတော့” စသည့်ဖြင့် ချော့၍ညာခိုင်းတတ်လေ၏။ လမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်လာရာ မြင်းသည် အတော်ကလေး မော၍နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ

“ဘယ်ကိုသွားမှာလည်းဆရာ၊ မြင်းလဲ မောနေပြီဗျ”

"လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကွေ့ပြီးမောင်းဗျာ"

“နေစမ်းပါဦး..ခင်ဗျားဥစ္စာက ကိုယ်သွားမယ့်ခရီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိပါလား၊ ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ"

“သွားချင်တာမဟုတ်ဘူး .. ရှာချင်တာဗျ”

“ဘယ်သူ့ကို ရှာချင်တာလဲ”

“ပြောရမှာက ကျုပ်လည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့သိတာ မဟုတ်ဘူးနားစွန်နားဖျားနဲ့ရှာရမှာ”

"ပြောပါလေကျုပ်လည်း ဝိုင်းရှာပေးပါ့မယ်"

“တင်တင်လို့ခေါ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်"

"လွန်ခဲ့တဲ့ခုနစ်နှစ်လောက်အထိတော့ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေကြတယ်"

“အင်း..ဆရာဟာကလဲ အဂ္ဂိရတ်စာကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရသလိုပါပဲကလားဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီထက် နည်းနည်းပိုပြီး ပြောနိုင်တာကတော့အဲဒီတင်တင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူလိမ်တစ်ယောက်နဲ့အိမ်ထောင်ကျတယ်”

“ဟိုက်” မြင်းလှည်းသမားက ဟိုက်ခနဲ ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍-. .

“တင်တင့်ကို ရှာတာလား”

“တင်တင့်ကို ရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ တင်တင်နဲ့ ပတ်သက်ဖူးတဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတဲ့လူကို ရှာတာ”

“ဘာပြောတယ် ...ပုဏ္ဏားဘကွန်း..ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်လဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပဲ"

“သြော် သိပြီ သိပြီ၊ ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကိုကွ၊ ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဟား…ဟား"

ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော ရယ်သံကြီးကို ကြားရမှပင် ဘကွန်းလက်သစ်သည် ကိုရင်ကြီးကို ကောင်းစွာမှတ်မိသွားလေ၏။

“ကိုရင်ကြီး..တပည့်တော်ကို မှတ်မိတယ်လား”

“မင်းကလဲ လုပ်ပြီ၊ ကိုရင်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူးကွဦးအုန်းမြင့် ဖြစ်နေပြီ” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ဆောင်းထားသော ဝါးဖတ်ခမောက်ကိုချွတ်၍ ပြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကူလီဘကွန်းရဲ့..မင်းက ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ကိုရင်ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ကိုရင်ကြီးနဲ့ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့နှစ်ယောက်က သူဌေး ပုဏ္ဏားဘကွန်းဖြစ်လာရပုံအကြောင်းကို ပြောပြတာလေ။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကျွန်တော် ငွေတစ်ထောင်တောင်မှပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မယူဘဲ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တာလေ”

“အေး..မှတ်မိပြီ ကူလီဘကွန်းရဲ့”

“အဲဒါ အခု ကျွန်တော် သူဌေးကြီးဖြစ်လာလို့ ကျွန်တော့်ဆရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်းလို့လိုက်ပြီးရှာနေတာပါ"

“အေး မင်းပြောမှ ငါ့တပည့်ကြီးကို သတိရတယ်ကွာ၊ လွမ်းလဲ သိပ်လွမ်းတာပဲကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင် အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ဦး” ဟု ဆိုကာ မြင်းလှည်းသမား ဦးအုန်းမြင့် ခေါ် ကိုရင်ကြီးသည် သူ့အိမ်ရှိရာသို့ မောင်းနှင်၍လာခဲ့လေ၏။

သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုအနီးသို့ရောက်လျှင်..မြင်းလှည်းကိုရပ်၍ ကိုရင်ကြီးက ဆင်းလိုက်လေ၏။-ဘကွန်းသည် မည်သို့ဆက်၍လုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်၌ပင် ထိုင်၍နေရာ ကိုရင်ကြီးက"ဟေ့..ကူလီဘကွန်း၊ ဆင်းလေကွာ" ဟု ခပ်ဝေါက်ဝေါက်ကလေး အော်လိုက်မှပင် ဘကွန်းသည် လှည်းပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်း၍ ကိုရင်ကြီးနှင့်အတူလိုက်ပါ၍ သွားလေ၏။ မြေပုံအချို့နှင့် အုတ်ဂူအချို့ကို ကွေ့ ပတ်၍ လျှောက်ပြီးနောက်"ဟောဟိုဂူဟာ တင်တင့်ဂူပေါ့ကွာ၊

ငါ့တပည့်ကြီး ဘကွန်းမြတ်နိုးရှာတဲ့ တင်တင်ပေါ့" ဟု ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့်ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရင်ကြီးရယ်၊ သနားစရာပါလား”

“အဲဒီ သနားတဲ့စိတ်နဲ့သေတာပေါ့ကွာ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်းတစ်ယောက် တင်တင်နဲ့တွေ့ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးစွန့်ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကိုလဲ ကြားရ၊ ဘကွန်းပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေကလဲ ရောက်လာဆိုတော့ တင်တင်ဟာ ဘကွန်းအပေါ်မှာ သူ့အထင်လွဲပြီး ရိုင်းပြခဲ့တာတွေကို ယူကြုံးမရဖြစ်ပြီး အဆိပ်သောက်သေလိုက်တာပါပဲကွာ၊ ငါကတော့ သေပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာပဲ ချောက်မြို့ကနေ တင်တင်တို့အိမ်ကိုရောက်တယ်၊ တင်တင်သေတဲ့သတင်းကိုတော့..ချောက်မြို့မှာကတည်းက သိနေပြီကွတင်တင့်အဒေါ် မတင်ရီတို့ကို တင်တင့်အမေက သံကြိုးရိုက်လိုက်တာကိုးကွ၊ ငါလဲ တင်တင့်အဒေါ်တွေနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့တာပဲ"

ကိုရင်ကြီးသည် ရှင်းပြပြီးနောက်"လာပါကွာ” ဟုဆိုကာ ဘကွန်းလက်သစ်အား ခေါ်ယူ၍ မြင်းလှည်းနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ သဘော်ဆိပ်နှင့် များစွာမဝေးသည့် ညစ်ပတ်ပေရေ၍ တဲအိမ်များ ပြွတ်သိပ်နေအောင် ဆောက်၍ထားသော ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့ မြင်းလှည်းကို မောင်း၍ဝင်လာလေ၏။ လွန်စွာ ယိုင်နဲ့၍နေသော တဲတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမား၍ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မိန်းမတစ်ယောက်သည် သုံးနှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ဦးအား စဉ့်အိုးတစ်လုံးမှ ရေကိုခပ်၍ ဖင်ဆေးပေးနေလေ၏။ ကလေးငယ်သည် ဖင်ဆေးပေးနေသည်ကို တအင်းအင်းနှင့်ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ” ဟု ကိုရင်ကြီးက မေးလိုက်ရာ ထိုဖြူ ဖြူတုတ်တုတ် မိန်းမက -"ကာလနာတိုက်နေတာလေဒီတစ်မနက်တည်းမှာ သုံးခါရှိပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဝမ်းပျက်နေပါတယ်..ပဲဟင်းမကျွေးပါနဲ့ ဆိုတာကို ကျွေးတာကိုးကွ”

“ရှင်ပေးတဲ့အဆံက ပဲဟင်းချက်ဖို့ပဲ ရတာကိုး၊ ပဲဟင်းပဲ ကျွေးမှာပေါ့၊ ကျုပ်က ဘယ်မှာသွားပြီး ...

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ ဧည့်သည်ပါလာပါတယ်၊ ကဲ အိမ်ပေါ်တက်လေကွာ” ဟု ဘကွန်းအား အိမ်ပေါ်တက်ရန် ပြောသော်လည်း ဘကွန်းသည် မိမိတက်လိုက်လျှင် အိမ်ကျိုးကျမည်လားဟု တွေးတောရင်း

တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်၍နေလေ၏။

“ရဲရဲတက်ခဲ့စမ်းပါကွ၊မင်းတက်ရုံနဲ့တော့ ငါ့အိမ်က မကျိုးပါဘူး”

တော်တော်ကြီးကြီး ကလေးနှစ်ဦးမှာ ဇလုံတစ်ခုကို လု၍နေကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ဇလုံသည် တစ်ဦးလက်သို့ ပါသွားလေ၏။အိမ်ပေါ်တွင် ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦး နေမကောင်းဖြစ်၍ စောင်စုတ်ကလေးကိုခြုံကာ တုံးလုံးလှဲနေ၏။ ကျွက်ကျွက်ညံလျက် ရှိပေသည်။ တဲအမိုး ဓနိများမှာလည်း ပေါက်ပြဲ၍နေသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နေပြောက်များ ထိုးကျနေ၏။

"ကိုရင်ကြီး ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“လေးယောက်တောင်ပေါ့ကွာ၊ လူက ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ မိန်းမက ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးတော့တာပဲဟေ့”

“မွေးမှာပေါ့..”

ကိုရင်ကြီး၏မိန်းမသည် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောချလိုက်မည်ဟု လုပ်ပြီးကာမှ ဧည့်သည်ကို သတိရသဖြင့် အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"မြယဉ်ရေ... ဟောဒီဧည့်သည်က ကုလီဘကွန်းတဲ့၊ ငါတို့ဘကွန်းကြီးကို အတုယူပြီး ကြိုးစားလိုက်တာ အခုတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်နေပြီကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ဘကွန်းကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့လိုက်ရှာနေတာ၊ ငါနဲ့ပက်ပင်းသွားတိုးလို့ ခေါ်လာခဲ့တာပဲ"

စောစောက ကျားသစ်မကဲ့သို့မာန်ဖီနေသော ကိုရင်ကြီးကတော်သည်"ဘကွန်း”ဟူသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စကားဝိုင်းအနီးသို့ ယဉ်ကျေးစွာ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

“ကိုရင်ကြီးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ..." ဟု ဘကွန်းက စကားကို တန်းလန်းကြီး ရပ်၍ထားရာ ကိုရင်ကြီးက

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို လူထွက်ပြီး မိန်းမရတာလဲလို့ မေးမလို့ မဟုတ်လား၊ အားနာမနေပါနဲ့ကွာ၊ မေးချင်တာ မေးလိုက်စမ်းပါ”

ဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ပုဏ္ဏားဘကွန်း နှိပ်စက်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ရှင် ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့အစ်ကိုဘကွန်းက ရှင့်လို ဆရာသမားကိုမပြောနဲ့၊ ရန်သူကိုတောင် အနိုင်ရတဲ့အခါမှာ ...မနှိပ်စက်တော့ဘူး”

“ငါက-ရယ်စရာပြောတာပါကွာ၊ ဒီလိုကွ ကူလီဘကွန်းရဲ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်း အိမ်ကထွက်မယ့်ညမှာ ငါ့ကို ငွေတစ်သိန်းလှူခဲ့တယ်ကွ၊ အဲဒီငွေတစ်သိန်းရတဲ့အခါမှာ လူထွက်ပြီး အိမ်နဲ့နေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပေါ်ပေါက်လာတာနဲ့ ချောက်ကိုပြန်ပြီး ဆရာတော့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး လူထွက်လိုက်တယ်၊ လူထွက်ပြီး ဘာမှ မကြာပါဘူးကွာ၊ တင်တင့်အသုဘကို တင်တင့်အဒေါ်တွေနဲ့ လာခဲ့တာ အဲဒီမှာ မြယဉ်နဲ့ တွေ့တော့တာပဲဟေ့၊ မြယဉ်ရဲ့တဏှာကွန်ရက်ကို ငါ့တပည့်ကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းက ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ မရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ဘူးကွ”

“ရှင် ဒီလိုတော့ တဏှာကွန်ရက်တွေ ဘာတွေနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားမျိုး မပြောပါနဲ့၊ အစ်ကိုဘကွန်းကိုတော့ ကျွန်မဟာ မိန်းမမာယာနဲ့ အမိဖမ်းဖို့ ကြံခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရှင့်လို လူနုံလူအကြီးကိုတော့ ဝေးသေးတယ်၊ ရှင့်ဟာရှင်လာပြီးတိုးတာပါ..ရှင့်လိုလူက အစ်ကိုဘကွန်းနဲ့ နှိုင်းပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ နားကလောပါတယ်၊ ဟိုက တကယ့်ကို လူသူတော်ကောင်းကြီးရှင်က နွားအို မြက်နုကြိုက်၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မြယဉ်သည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ..ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီးအား မိန်းမက ဤမျှအထိ အနိုင်ယူနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။ ကိုရင်ကြီးကမူ မြယဉ်ပြောသည်ကို နာရကောင်းမှန်းပင် မသိတော့ပေ။ အသံနက်ကြီးနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်မောနေလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ -"ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်စားရင်တောင်မှ ဒါလောက်မြဲသွားဖို့ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တိုးလာလေမလားလို့ ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ်နဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ကုန်သွားလိုက်တာ၊ စစ်ကလဲ ဖြစ်လိုက်သေးတာကိုးကွ၊ စစ်ကြီးလဲပြီးရော ငါ့ငွေတစ်သိန်းလဲ တက်တက်ပြောင်တော့တာပဲဟေ့"

“ရှင့်ငွေချည်း ကုန်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို အစ်ကိုဘကွန်းပေးသွားတဲ့ ငွေတစ်သောင်းလဲ ပါ,ပါတယ်၊ ဟောဒီ ငွေမတ်စေ့ပဲ ကျန်တော့တယ်အစ်ကိုဘကွန်းဆီက ရတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်း” ဟု ဆိုကာ လည်ပင်းတွင် ဘန်ချည်ကြိုးဖြင့် ဟု ဆွဲ၍ထားသော ငွေမတ်စေ့ကလေးအား ထုတ်၍ပြလေ၏။ သားတွဲလဲ ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ပုဏ္ဏားဘကွန်း ပြန်၍ပေးလိုက်သည့် ငွေမတ်စေ့ကလေးအား မြတ်နိုးစွာဆွဲ၍ထားသော မြယဉ်အား ကူလီဘကွန်းက ဂရုဏာသက်မိလေ၏။ မြယဉ်က ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ -"တင်တင်သေတော့ သူ့လက်ထဲမှာ အစ်ကိုဘကွန်းပေးခဲ့တဲ့ မူးစေ့အပဲ့ကလေးကို

ဆုပ်လျက်သား သေသွားရှာတာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အစ်ကိုဘကွန်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊ တင်တင်ကတော့ ဝဋ္ဋ်ကျွတ်သွားပြီ၊ ကျွန်မပဲ ကျန်ပါတော့တယ်” ဟု ဆိုကာ မြယဉ်သည် မျက်ရည်များ ကျ၍လာလေ၏။ ကိုရင်ကြီးက မြယဉ်အား ချော့မော့နှစ်သိမ့်ရပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုရင်ကြီး၏ မြင်းမသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်တဲမှ လှမ်း၍ထားသော အဝတ်ရေစိုတစ်ထည်အား ဆွဲယူပြီး ဝါးသဖြင့် အဝတ်ရှင် မိန်းမကြီးက ...

“အောင်မလေးတော်..ရှင်တို့မြင်းက ဘယ်လောက်များ ငတ်နေပြီလဲ မသိပါဘူး၊ သူများအဝတ်တွေကို ဆွဲပြီးစားနေပြီရှင့်၊ မြင်းကို ခိုင်းတော့ခိုင်းပြီး အစာတော့ မကျွေးကြပဲကိုး” ဟု ရန်တွေ့ လေတော့၏။

“ရှင့်မြင်းကို အစာမကျွေးဘူးလား၊ အစာလဲ မဝယ်ခဲ့ပါလား” ဟု မြယဉ်က ကိုရင်ကြီးအား တိုးတိုးမေးလိုက်လေ၏။

“ဟိုရက်တွေက အစာဖိုးအကြွေးကျန်လို့ ယူလို့မရတော့ဘူးကွ”

“ခက်တော့တာပါပဲရှင်”

“မြင်းထားလို့ ငါတောင် ဒီမနက် ဘာမှ မစားရသေးဘူး” ဟု ကိုရင်ကြီးက ညည်းတွားလိုက်လေ၏။ ဘကွန်းသည် အိမ်ထောင်ဝန်များပိ၍နေသည့် ကိုရင်ကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်သွားမိ၏။ မိမိသည်ပင် ဤမျှအထိ ဝမ်းနည်းပါလျှင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသာ ကိုရင်ကြီးအဖြစ်ကို မြင်ရပါက အဘယ်မျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလိမ့်မည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိလေ၏။

“ဒါနဲ့ ကိုရင်ကြီး..ပုဏ္ဏားဘကွန်း ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ သူ့သတင်းကို တစ်ခါမှ မကြားမိတော့ဘူးလား” ဟု ဘကွန်းက မေးလိုက်မိလေ၏။

“ထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ပဲခူးဘက်မှာ ရှိသလိုလိုတော့ ကြားတယ်ကွ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီအချိန်မှာမြယဉ်နဲ့ ရခါစဆိုတော့ သူ့အကြောင်းလဲ သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူးကွာ၊ မြယဉ်ကတော့ အမြဲစုံစမ်းနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ပါဘူးကွာ”

ကူလီဘကွန်းသည်..ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသော ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား တွေ့လိုလှပေသည်။ သူ၏ဆရာ ကိုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က မိန်းမရနေပြီဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် ရင်တွင်း၌ဆို့နင့်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ကြွေးရှင် မိန်းမတစ်ဦးက တဲရှေ့တွင် လာရောက်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီးလျှင်-. .

“ဒီမှာ ကိုရင်ကြီး ရှင်ဟာ ဆန်တစ်ပြည်ပေးပါဦး၊ ပဲတစ်ပြည်ပေးပါဦး၊ ကလေးအုပ်ဆေးတစ်ထုတ် ပေးပါဦးနဲ့ ယူနသာယူသွားတယ်၊ ကြွေးလဲ ဘယ်တော့မှ မဆပ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လဲ ရှိလို့ ရောင်းစားရတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“အေးဗျာ ဒေါ်အေးရှင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ မြင်းလှည်းက ကောင်းကောင်း မဆွဲရလို့ပါ၊ မနက်ဖြန်တော့ ကျုပ်ဆပ်ပါ့မယ်”

"ရှင်ပြောရင် ဒီလိုချည်းပဲမနက်ဖြန် မနက်ဖြန်နဲ့ ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ"

ကြွေးရှင်မိန်းမကြီးသည် ခါးထောက်၍ မျက်စောင်းထိုးကာ ပြန်၍သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ နေမကောင်း၍ တုံးလုံးလှဲနေသော ကလေးက"အဖေ ဆာတယ်” ဟု ပူဆာလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ညှိုး၍သွားသည်ကို ကိုဘကွန်းသတိပြုလိုက်မိ၏။

“ဟောဒီမှာ ကိုရင်ကြီးတို့ သုံးချင်ရာသုံးဖို့ ငွေတစ်ထောင်” ဟု ဆိုကာ ဘကွန်းက ကိုရင်ကြီး၏ လက်တွင်းသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာပေးလေ၏။ ကိုရင်ကြီးက မယူဘဲ နောက်သို့ တွန့်သွားလေ၏။

"ယူပါ ကိုရင်ကြီး..ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုရင်ကြီးရဲ့ တပည့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလို သဘောထားစမ်းပါ”

"အဲဒါကြောင့် မယူရဲတာပေါ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ဘကွန်း နှစ်ကွန်းစလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မင်းယောက်ျား အာဇာနည်တွေကွ၊ ငါကတော့ ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလို မလုပ်နဲ့လို့ဆိုရလောက်အောင် ညံ့တဲ့ ညံ့ဖျင်း မဟုတ်လားကွာ"

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ"

“ဟုတ်တယ်..ဘကွန်း၊ ငါ့တပည့်ကြီးဘကွန်းက ငါ့ကို ငွေတွေပေးသွားတယ်၊ သူပေးသွားတဲ့ငွေတွေဟာ ငါ့လက်ထဲလဲရောက်ရော ဒုက္ခဖြစ်ဖို့ ကိရိယာတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ အခုတစ်ခါ မင်းကပေးပြန်ပြီ"

“မဟုတ်ဘူး ကိုရင်ကြီး၊ ငြင်းချင်ရင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေးစဉ်ကတည်းက ငြင်းသင့်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငွေဆိုတာ ခင်ဗျားအတွက်..အပိုပစ္စည်း၊ အခုမှတော့ မငြင်းနဲ့တော့ ကိုရင်ကြီး၊ အခုအခါမှာတော့ ခင်ဗျားအတွက် ငွေဟာ အလိုအပ်ဆုံးပစ္စည်းဖြစ်နေပြီ၊ ယူစမ်းပါ” ဟု တိုက်တွန်းလိုက်မှပင် ကိုရင်ကြီးသည် တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ယူလိုက်ပြီးလျှင်"သာဓု..သာဓု..သာဓု" ဟု အစချီကာ ရှည်လျားစွာ ဆုကိုပေးလေ၏။ ဆုပေးများကိုရွတ်ဆိုရင်း၌ပင် ကိုရင်ကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်များသည် တပေါက်ပေါက်ကျ၍ လာလေတော့၏။

ဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီးကိုကြည့်၍ အထူးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍သွားလေတော့၏။

"ကျွန်တော်ပြန်မယ် ကိုရင်ကြီး၊ မြယဉ် ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးဆက်ရဦးမယ် မြန်မာပြည်ထဲမယ်ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ကျွန်တော့်ဆရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကို တွေ့ ရမှာ အမှန်ပဲ၊ မတွေ့ တွေ့ အောင်ရှာမယ်"

“ရှာပါရှင်၊ တွေ့ရင်လဲ မြယဉ်တို့ကို အကြောင်းကြားပါ၊ မမေ့ပါနဲ့နော်” ဟု ပြောရင်း မြယဉ်သည် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေ၏။

“မြယဉ် သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်ကွာ” ဟု ဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ကူလီဘကွန်းက လိုက်မပို့ရန် အတန်တန် ပြောသည့်ကြားကပင် မရမက လိုက်ပို့လေ၏။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာ အလောတော်ဖြစ်၍ နေ၏။

ကျွန်ုပ် သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် သင်္ဘောလည်း ကမ်းက ခွာလေသည်။

အိမ်ထောင်မှုညွန်ဖွက်အတွင်း၌ အနှစ်ခံထားရသဖြင့် ချုံးချုံးကျလျက်ရှိသော ကိုရင်ကြီး မဟုတ်သော ကိုရင်ကြီးသည် တံတားပေါ်မှ လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အပိုင်း-၄၂

ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းက သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ရှာဖွေခြင်း

ကူလီဘကွန်းသည် ဖောတံတားပေါ်တွင် လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကိုရင်ကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိလေ၏။ တစ်ခါက ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော ကိုရင်ကြီးသည် မရယ်နိုင်မမောနိုင်တော့ပေ။ ငရဲတမျှ ကျွက်ကျွက်ညံ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေးတို့အတွက် ပူလောင်နေရသော ဃရာဝါသ အဖွဲ့အစည်း ညွှန်ပူအိုင်အတွင်း၌ နစ်မြုပ်၍ နေရရှာပြီဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုသူက တိုက်တာအိမ်ခြေ၊ စိန်ရွှေငွေအမြောက်အများကို စွန့်နိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း ကိုရင်ကြီးမှာမူ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေးလှူခဲ့သည့် အစွန်းထွက်မျှသော ငွေကလေးကို မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်ခဲ့ပုံ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်းက မြယဉ်၏ တဏှာပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်တောက်ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ကိုရင်ကြီးမှာမူ မိမိအား မဖမ်းမအုပ်ပါဘဲလျက် ပိုက်ကွန်တွင်းသို့ တိုး၍ ဝင်သွားခဲ့ပုံတို့ကို တွေးမိသဖြင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်း၏ သံမဏိကဲ့သို့မာကျောခိုင်ခံ့လှသော စိတ်ဓာတ်ကို လေးစား ကြည်ညိုမိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။ သန်လျင်ဘက်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဘကွန်းသည် သူ၏ လုပ်ငန်းများအား မန်နေဂျာ၊ လူယုံတော် စသည်တို့ဖြင့် လွှဲအပ်ကာ မြန်မာပြည်ရှိ မြို့ကြီးများသို့ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လှည့်လည်၍ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ရှာဖွေလေတော့၏။

ကူလီဘကွန်း၏ ရှာဖွေပုံမှာမြို့တစ်မြို့ ရောက်လျှင် ရှေးဦးစွာ စာတိုက်သို့သွား၍ ဘကွန်းအမည်ရှိသော သူတို့၏ စာရင်းကို စာပို့သမားများထံမှ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ သွားရောက်လေ၏။ ထိုမှတဖန်-. တစ်မြို့လုံး သတင်းစာဖြန့်ချီရသော သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်နှင့် တစ်မြို့လုံးမျက်မှန်းတန်းမိနေသော ဘတ်စ်ကားဂိတ်များ၌ ဘကွန်းအမည်ပါသူတို့ကို မေးမြန်း၍ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ဤသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက် တစ်ရပ်ကွက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်၊ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ဘကွန်းအမည်ပါသူတို့ကို

မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။

ကူလီဘကွန်း ခေါ် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ယခုအခါ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးဖြစ်၍ နေပေပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးဇိမ်ခံနေသင့်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေရပါသနည်းဟုဆိုမူ ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်လိုသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာ မူလလက်ဟောင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာအောင် မရမကကြိုးစားခဲ့ပြီး အဘယ်ကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စွန့်လွှတ်၍ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ထွက်၍သွားရပါသနည်း ဆိုသည်ကို သေချာဂန သိလိုလှသည်ကလည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

မြောက်များလှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ဖွဲဆန်ကွဲသဖွယ် သဘောထား၍ စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသောသူ၌ စွန့်လွှတ်နိုင်လောက်သော အကြောင်းရှိပေမည်။ ထို့အတူ စွန့်လွှတ်နိုင်လိုက်သော စွမ်းရည်လည်း ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ဘကွန်းလက်သစ်က ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မူလပုဏ္ဏားဘကွန်းကို တွေ့ အောင်ရှာမည်၊ တွေ့လျှင်မေးမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည် ယခုအခါ သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သုံးနှစ်နီးပါးတိုင်အောင် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားကို ငွေကုန်လူပန်းခံ၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ရှာဖွေခဲ့ရာတွင် မြို့တိုင်းမြို့တိုင်း၌ သူခိုးဘကွန်း၊ ဓားပြဘကွန်း၊ လူလိမ်ဘကွန်း၊ ခါးပိုက်နှိုက်ဘကွန်း ဘုရားလူကြီးဘကွန်း၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဘကွန်း၊ ကားသမားဘကွန်း၊ ဖဲသမားဘကွန်း၊ မြင်းသမားဘကွန်း၊ အရာရှိဘကွန်း၊ ဖာခေါင်းဘကွန်းလူနုံဘကွန်း၊ မယားကြောက်ဘကွန်း စသော များစွာသော ဘကွန်းဆိုသူတို့အား တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် သူ တွေ့လိုသော ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုသည့် လူထူးလူဆန်းကြီးကိုမူ တွေ့ဖို့ထား၍ တွေ့ နိုင်သော သဲလွန်စကိုပင် မရခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်-. ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် နောက်ဆုံးရောက်ရှိသော မိတ္ထီလာမြို့မှ မော်တော်ကားတစ်စီးကိုဝယ်ယူပြီးလျှင်ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အားလည်းငှားရမ်းကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်၍လာလေ၏။

ဤမျှရှာပါလျက် မတွေ့ခြင်းမှာ မူလပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် စစ်အတွင်း၌ သေဆုံးပြီဟုသာ ယူဆဖွယ်ရာ ရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘကွန်းလက်သစ်သည် ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ ဆိုသော စကားကို အားကိုးပြုလျက်

လူပင်ပန်းစိတ်ပင်ပန်းခံကာ ရှာဖွေခဲ့ရသောအလုပ်ကို လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းလိုက်လေတော့၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ကားနောက်ခန်း၌ထိုင်လျက် မိတ္ထီလာမှ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာလေ၏။ ကားမှာလွန်စွာပြေးသကဲ့သို့ ဒရိုင်ဘာမှာလည်း ကားမောင်းလွန်စွာကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်ရာ နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့ရသော ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်အဖို့ကား ပြတင်းပေါက်မှ တိုး၍ တိုး၍ ဝင်လာသောလေအေးကလေးကြောင့် အထူးပင် စည်းစိမ်တွေ့လျက် ရှိပေသည်။ သူ၏စိတ်သည် ပေါ့ပါးလျက်ရှိပေသည်။ နှစ်ရှည်လများ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေခဲ့ရသော လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီးတစ်ခုသည် ပေါ့ပါး၍သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ညစ်စရာဟူ၍ စဉ်းစား၍ပင် မရနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်၍ ရောက်သည်နှင့်အမျိုးမျိုးသော အဖုံဖုံသော လူ့စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားမည်ဟု တွေးတောခဲ့လေ၏။

စည်းစိမ်တကာတို့တွင်လည်း ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ထက် သာလွန်သော စည်းစိမ်ကို မရနိုင်ရာ။ အရွယ်အမျိုးမျိုးသောရုပ်ရည်အမျိုးမျိုးသော မိန်းမတို့အား ထိုက်သင့်သော လစာရိက္ခာကိုပေး၍ ပေါင်းသင်းခြင်းဖြင့် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ခံစားမည်ဟု တွေးတောလာလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ကားနောက်ဘက်တွင် ဇိမ်နှင့်လိုက်ပါလာခဲ့ရင်း ဖြူသောမိန်းမ၊ ညိုသောမိန်းမဝါသောမိန်းမ၊ ပုသောမိန်းမ၊ ရှည်သောမိန်းမ၊ မပုမရှည်သောမိန်းမ တို့ကို စိတ်ကူးဖြင့် ပေါင်းဖက်၍လာခဲ့လေ၏။

သူဌေးမဖြစ်မီက သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်-မနေမနားကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သူဌေးကြီးဖြစ်သည့်အခါ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ဖွယ်မရှိတော့။ အကောင်းဆုံး အစားအသောက်ကို စား၍ လုံချည်ကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်လဲ သကဲ့သို့ မိန်းမများကိုလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲလှယ်၍ ပေါင်းဖော်သွားခြင်းသာလျှင် သူဌေးကြီးဖြစ်ရခြင်း၏ အဆုံးစွန်သော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ပေသည်ဟု တွေးတောမိလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ကားပေါ်တွင် စိတ်ကူးဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ယူသကဲ့သို့ သူ့အဖော်မော်တော်ကားသည်လည်း တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ဖြတ်ကျော်၍ လာလေ၏။ ဒရိုင်ဘာသည်အချို့သောမြို့များ၌ ရပ်တန့်၍ မော်တော်ကားကို ရေထည့်ခြင်း၊ ဆီထည့်ခြင်းများ ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည်လည်း လက်ဖက်ရည်၊ မုန့် စသည်များ မှာယူစားသောက်ခြင်း၊ အပေါ့အပါးသွားခြင်းကို ပြုလုပ်လေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွက် မိန်းမများကို နာရီမဆိုင်း

ရှာဖွေခိုင်းမည်ဟုလည်း စိတ်၌ ပိုင်းဖြတ်ထားလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်၏ စိတ်ကူးများသည် စည်းစိမ်ခံခြင်း၊ အပျော်ကြူးခြင်းများသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့နှင့်ပင် တောင်ငူမြို့ကိုကျော်လွန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာ၌ မော်တော်ကားသည် တံ့ခနဲ တံ့ခနဲ ဖြစ်ပြီးလျှင် စက်ရပ်၍သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့” ဟု မေးလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက-. .“ဆီပိတ်လို့ပါ ဆရာ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ကြာမှာလား”

“သိပ်ပြီး မကြာပါဘူးခင်ဗျာ” ဟုဆိုကာ ဒရိုင်ဘာလည်း ကားပြင်ရန်ကိရိယာများကို ယူ၍ ကားအဖုံးကို ဖွင့်လှစ်လေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် အညောင်းဆန့်ရန်အတွက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် အညောင်းဆန့်လေ၏။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းလှသဖြင့် လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်သို့ဆင်း၍ အရိပ်ခိုရလေ၏။ အရိပ်ခိုသော သစ်ပင်မှာ အရိပ်ကောင်းစွာ မရသဖြင့် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ နေပြောက်မထိုးသော ညောင်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်သို့ ကူးပြောင်း၍ အရိပ်ခိုပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် တောစပ်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။ သူ၏ စိတ်သည် စမ်းချောင်းကလေးထံ ရောက်သွားပြန်၏။ စမ်းချောင်းသို့သွားရောက်၍ ခြေလက်ဆေးခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းများပြုလုပ်ရလျှင် နွမ်းနယ်မှုများ သက်သာလိမ့်မည်ဟုတွေးကာ စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ လျှောက်၍သွားမိပြန်၏။

စမ်းချောင်းကလေးသည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း၍ အေးမြလှပေ၏။ ချောင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း သစ်ပင်ဝါးပင်များ အစီအရီပေါက်ရောက်လျက်ရှိပေရာ လွန်စွာအေးချမ်းလှပေ၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် စမ်းချောင်အတွင်းမှရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ယူ၍ မျက်နှာသစ်ခြင်းခြေလက်ဆေးခြင်းများကို ပြုလုပ်လိုက်သည်နှင့် ညောင်းညာမှုများ၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပြေပျောက်သွားပြီးလျှင် အေးချမ်း၍သွားလေ၏။ ထိုနေရာကလေး၌ပင် တရေးတမောလောက်ပင် အိပ်စက်ချင်စိတ်ပေါ်လာလေ၏။ သဘာဝ၏အေးချမ်းမှုကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျ၍ သွားလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်မည်ဟု စမ်းချောင်းကလေးမှထလိုက်ရာမလှမ်းမကမ်းတွင် နေပြောက်မျှပင်မထိုးသော တောအုပ်ကလေးကို တွေ့ ရလေ၏။ ဘကွန်း၏စိတ်သည် ထိုတောအုပ်ကလေးဆီသို့ ရောက်၍သွားပြန်၏။ ထို့ကြောင့် တောအုပ်ကလေးဆီသို့

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

တောအုပ်အတွင်း တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထား၍ ထိုင်နေသည်ကို အဝေးမှနေ၍တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စား၍သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းကလေးပေါ်တွင် ဝါးလုံးကလေး သုံးလုံးပူး၍ချည်နှောင်ကာ တံတားခင်း၍ထားသော နေရာမှဖြတ်၍ တောအုပ်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍သွားလေ၏။ တောအုပ်ကလေးမှာ အမြင်အားဖြင့်နီးသော်လည်း မကယ်တမ်းသွားရသောအခါ၌ ထင်သလောက်မနီးပေ။ အတော်ကလေးသွားရလေ၏။

တောအုပ်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ မိမိအတွက် မိမိအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန်အတွက် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာလှမ်းလေ၏။ တောအုပ်မှာလည်း အပေါ်ပိုင်း၌ အရွက်အခက်တို့နှင့် ရှုပ်၍နေသလောက် အောက်ပိုင်း၌ ရှင်း၍ နေ၏။ မြေမှာလည်း သဲမြေဖြစ်ပေရာ လွန်စွာလျှောက်၍ ကောင်းပေ၏။

သပြေပင်အောက်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ ကပ်သွားလေ၏။အနီးသို့ရောက်သည့်အခါ၌ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းနေကြောင်း သိရသည့်အပြင် ခေါင်းပေါ်၌လည်း ဆံကျစ်ကို တွေ့မြင်ရပေရာ-. .ဘုန်းကြီးရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရသေ့ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

ဘကွန်းသည် ရသေ့အနီးသို့ကပ်၍သွားပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် ဦးချ၍သာနေလေ၏။ ရသေ့လည်း ဘာဝနာလုပ်ငန်းပြီးသွားသည့်အခါ၌ မိမိရှေ့တွင်ဝပ်လျက် ဦးချနေသောသူအား ချမ်းမြေ့ သောအသံဖြင့် မေတ္တာပို့သလေ၏။

ဘကွန်းလက်သစ်လည်း ရသေ့၏ မျက်နှာအားဖူးရန်အတွက် မော့လိုက်ရာ သူ၏ ဘဝတွင် အအံ့သြဆုံး အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ ရလေတော့၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းများလည်း ထလေ၏။ ရင်၌လည်း တလှပ်လှပ် ခုန်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ကျသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေတော့၏။

“ဟင်သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါလား” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ငါ အခု သူဌေးကြီးလဲမဟုတ်တော့သလို ပုဏ္ဏားဘကွန်းလဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရသေ့ ပက္ကောသ ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဆိုကာ ချ၍ထားသော မျက်လွှာကို ပင့်၍ကြည့်လေ၏။ ကူလီဘကွန်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် လွန်စွာအံ့သြခြင်း အမှတ်လက္ခဏာကို မပြပေ။ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သော၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော၊ မုဒိတာနှင့်ယှဉ်သော၊ ဥပေက္ခာနှင့်ယှဉ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့်မူ

ပြုံးလိုက်လေ၏ ။

“ရှာနေတာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ၊ ကူလီဘ၀ကနေ ဆရာသမားရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြားရတဲ့အချိန်ကစပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တာ ငါးနှစ်အတွင်းမှာပဲ သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့အခါ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ရှာဖွေခဲ့တာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ၊ ဆရာ့ကို မတွေ့တဲ့အဆုံးမှာ စစ်အတွင်း သေဆုံးခဲ့ပြီလို့ ယူဆပြီး ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြန်တဲ့အခါကျမှပဲ လာပြီးတွေ ပါတော့တယ်”

ရသေ့ပဏ္ဍောသသည် ကူလီဘကွန်း ခေါ် ဘကွန်းလက်သစ် ပြောနေသည်ကို နားထောင်၍နေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ၀င်ရောက်၍ မပြောပေ။ ကူလီဘကွန်းက"ကိုရင်ကြီးလဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး တော်တော်ပဲဆင်းရဲနေပါတယ်ဘုရား၊ သူယူတဲ့ မိန်းမကလဲ တစ်ခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ မြယဉ်ပါ” ဟု အံ့ဩဖွယ်ရာသော စကားကို ပြောသည့်အခါ၌လည်း အံ့ဩမှုကို မပြပေ။“တင်တင်ကတော့ ဆရာသမား အ၀တ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ထွက်သွားတယ်လို့ ကြားရတဲ့နေ့မှာပဲ အဆိပ်သောက်ပြီး သေလိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ တင်တင့်ဂူကိုလဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်” ဟူ၍ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ၊ သနားဖွယ်ရာသော စကားကို ပြောသည့်တိုင်အောင်လည်း ရသေ့ပဏ္ဍောသ၏ မျက်နှာ၌ ထူးခြားမှုကိုမပြပေ။

သူ၏မျက်နှာသည် အေးချမ်းနေ၏။ ကြည်လင်နေ၏။ တည်ငြိမ်နေ၏။ ပူလောင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သောအရာတို့ကိုရသေ့ပဏ္ဍောသ၏မျက်နှာ၌ ကူလီဘကွန်းက ရှာဖွေ၍ ကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် ပူလောင်မှု အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေ။"ဆရာနဲ့တွေ့ရအောင် လှုပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းခံပြီး ရှာနေတဲ့သူပါ၊ တပည့်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်စကားမျိုးပြောပါဦး” ဟု ကူလီဘကွန်းက တောင်းပန်လိုက်သည်။

သံသရာနယ် ခရီးသည်မှာ လွတ်ဖွယ်မျှော်မှီး၊ နေတုံငြီးတွင်၊ ဏကြီး’ ကွယ်၍၊ ‘နငယ်’ ကိုမမြင်ဟု အစချီသော လောကုတ္တရာ တဘောင်ပဟေဠိစကားကို အစချီလျက် နိ၀ရဏခြောက်ပါးဟုဆိုအပ်သော ဖုံးကွယ်တတ်သည့် တရားခြောက်ပါးအား ‘ဏကြီး' ဟူ၍ မှတ်။ ထိုကာကြီးကွယ်၍နေသောကြောင့် နငယ်ဟုဆိုအပ်သော ပကတိအေးငြိမ်းသော နိဗ္ဗာန်ကို သတ္တ၀ါတို့ မမြင်ကြရပုံကို အစချီလျက် ရသေ့ပဏ္ဍောသက ဘကွန်းအား ဟောပြလေ၏။

ရသေ့ပဏ္ဍောသ၏ အသံသည် ကူလီဘကွန်း၏ နားကိုသာမဟုတ်ဘဲ နှလုံးအိမ်သို့ပါ အေးချမ်းစေလေ၏။

မှတ်ချက်။
ယင်းလောကုတ္တရာတဘောင်စကားနှင့်ပတ်သက်၍အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားဖြေဆိုရှင်းလင်း

အကျယ်ကိုသိလိုမူ သာစုပဟာဒယနကျမ်းကို ကြည့်ကြပါကုန်။(စာရေးသူ)

“ဆရာဟာ ပကတိ အေးချမ်းနေတယ်လို့ တပည့်တွေ့ ရပါတယ်၊ ဆရာ့ရဲ့ အေးချမ်းမှုတွေဟာတပည့်ကိုကူးစက်စေပါတယ်"

“တစ်ပါးသူရဲ့ အေးချမ်းမှုကို တစ်ဆင့်ရတာထက် မင်းကိုယ်တိုင်ကော မအေးချမ်းချင်ဘူးလား”

“အေးချမ်းချင်ပါတယ် ဘုရား”

“အေးချမ်းချင်ရင်တော့ ပူလောင်တဲ့အရာဝတ္ထုကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရမယ်၊ မီးတောက်ကြီးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပြီး မီးခဲကလေးကို ချန်ထားရင် ပူလောင်မှုဟာ အဆုံးမသတ်သေးဘူး၊ မီးခဲကလေးကနေ မီးတောက်ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုရင်ကြီးဟာ မီးခဲကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိရာက မီးတောက် မီးပုံကြီးထဲကို ကျဆင်းခံရတာပဲ”

“မှန်ပါတယ်”

“မက်မောခြင်းဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်တစ်မျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မက်မောခြင်း၊ တစ်မျိုးကတော့ တခြားကို မက်မောခြင်းပဲ၊အဲဒီမက်မောခြင်းနှစ်မျိုးစလုံးဟာ အဖြေကျတော့ အတူတူပဲဒုက္ခလို အဖြေရတယ်"

“ကောင်းပါပြီ”

“ငါဟာ ဆရာသမားပေါင်းများစွာဆီမှ အထူးသဖြင့် ဆရာတော် သမားတော်ထံမှာ ကျိုးနွံစွာ တပည့်ခံပြီး အေးငြိမ်းခြင်းလမ်းစဉ်ကို မေးမြန်းသင်ယူခဲ့တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားလို့ဆိုတဲ့ တရားပေါင်းများစွာကို နာယူခဲ့ရတယ်၊ အေးငြိမ်းမှုကိုလိုချင်ရင်တော့ ဆရာကောင်းထံမှာနည်းနာခံပြီး ညွှန်ပြချက်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းကျင့်ကြံပါ"

“ပြောပါဦး ဆရာ”

“ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိရင် ပူလောင်ရတယ်ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိရင်တော့ ပိုပြီးပူလောင်ရတယ်၊ တစ်ခုက ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်စေပြီး တစ်ခုကတော့ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတယ်ရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်းရယ်လို့ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိပေမယ့်လို့ အဖြေကျတော့ အတူတူပဲ၊ ဆင်းရဲခြင်းလို့ပဲ အဖြေရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖိုနဲ့မ ပေါင်းစပ်ခြင်းကို ကြီးမားတဲ့အရသာမြင့်မြတ်တဲ့စည်းစိမ်လို့

ထင်နေသရွေ့တော့ အေးချမ်းမှုကို မရှာပါနဲ့ဦး၊အဲဒီကိစ္စကို တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ဒီလိုပဲ နားလည်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“တပည့်သိချင်တာက ဆရာပြောသလိုဆိုရင် တပည့်တော်တို့ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိရှိမရှိရှိ ဆင်းရဲနေဦးမယ်ဆိုတာ သိရပါပြီ၊ အဲဒီလို ဆင်းရဲတဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူက ဖန်တီးနေတာလဲ"

“ရင်ဘတ်မှာ မြားမှန်တဲ့သူဟာ စူးဝင်နေတဲ့မြားကို အမြန်ဆုံးထုတ်ပစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ စူးဝင်နေတဲ့မြားကို ဘာနဲ့ လုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ မြားကိုပစ်တဲ့လူဟာ အသားဖြူသူလား၊ မည်းသူလား၊ အရပ်မြင့်သူလား၊ နိမ့်သူလား၊ မျိုးရိုးကဘယ်လိုလဲ စသည်ဖြင့် စူးစမ်းနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ဆင်းရဲ ပူလောင်ခြင်းရဲ့ လက်သည်ကို ရှာနေတာထက် ဆင်းရဲပူလောင်ခြင်းကို မိနစ် စက္ကန့်မဆိုင်းဘဲ ဖြတ်တောက်သင့်တယ်”

“ဆရာဟာ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းအဖြစ်နဲ့ ရသေ့ပဏ္ဏောသအဖြစ် ဘယ်ဟာက ပိုပြီးချမ်းသာပါသလဲ"

“ကြွက်နဲ့ဆင်ကို ဘယ်ဟာကြီးသလဲလို့မေးတာမျိုး၊ မြင့်မိုရ်တောင်နဲ့ခြတောင်ပို့ကို ဘယ်ဟာပိုမြင့်သလဲလို့ မေးတာမျိုး၊ တမာနဲ့သကာကို ဘယ်ဟာပိုချိုသလဲလို့ မေးတာမျိုးနဲ့ တူပါတယ်၊ မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင်ကွာခြားပါတယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသမောဟတရားတွေမှာ စိုက်ပျိုးရင်တော့ တဏှာဆိုတဲ့အပင်၊ မာနဆိုတဲ့အပင်၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့အပင်တွေ၊ ပြီးတော့ ကိလေသာဝဋ္ဋ်၊ကမ္မဝဋ္ဋ်၊ ဝိပါကဝဋ္ဋ်ဆိုတဲ့အပင်တွေပဲ ပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲကဲ..ဒါလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်ပေတော့"

ကူလီဘကွန်းသည်..မေးလိုသမျှကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးမြန်းလျက်ရှိပေသည်။ ရသေ့ကလေးက မေးသမျှကို အေးချမ်းသောအသံနှင့်ပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေဆိုလေ၏။ ရသေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပကတိအေးချမ်းလျက်ရှိကြောင်း သိသာပေသည်။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ကျေနပ်လောက်အောင် မေးမြန်းပြီးနောက် ကူလီဘကွန်းက ရသေ့အား ဦးချ၍ ပြန်ခွင့်တောင်းလေ၏။

“ကောင်းပြီ ပြန်လိုက ပြန်နိုင်ပြီ” ဟု ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိမှတ်လျက် ကူလီဘကွန်းအား မေတ္တာပို့သခြင်း ပြုလေ၏။ ကူလီဘကွန်းသည် နေရာမှထ၍ အေးချမ်းသော တောအုပ်ကလေးကိုဖြတ်ကာဝါးတံတားလေးဆီ ရောက်လာလေသည်။ ဝါးတံတံတားကလေး၏ တစ်ဘက်အခြမ်းမှစ၍ နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက်ရှိပေသည်။ တောအုပ်ကလေးနှင့် ဝေး၍လာသည်နှင့်အမျှ တစ်စတစ်စ ပူပြင်း၍လာလေ၏။ ဝါးတံတားကလေးမှနေ၍

ကြည့်လိုက်ရာ မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက်ရှိလေ၏။ ရသေ့ကလေးပဏ္ဏသာရှိရာ စမ်းချောင်း၏ တစ်ဖက်မှာမူ သစ်ပင် ဝါးပင်များ၊ တောအုပ်များဖြင့် အေးချမ်းလျက်ရှိလေ၏။

ကုလီဘကွန်းသည် ဝါးသုံးလုံးကို ခင်း၍ထားသော တံတားပေါ်သို့ လှမ်း၍တက်လိုက်ပြီးလျှင် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက်ရှိသောဘက်သို့ မိမိခရီးဆက်ရမည်ကို တွေးမိလိုက်သည့်ခဏ၌ ရင်တွင်းဝယ် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် တံတားပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။ ဤတံတားကလေး၏ ဝါးလုံးတစ်လုံးသည် အပူပိုင်းဘက်သို့ ပြန်၍သွားစေနိုင်ရန်လည်း အကျိုးပြုပေသည်။ ရသေ့ကလေးပဏ္ဏသာရှိရာ၏ အအေးပိုင်းဘက်သို့သွားရန်လည်း အကျိုးပြုပေသည်။ ဤဝါးလုံးကလေးသုံးလုံးကား-. .

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟတရားအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ တင်စားနိုင်ပေသည်။ တံတားပေါ်သို့ ရောက်သူသည် မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာလမ်းကို မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်ရပေသည်။ကုလီဘကွန်းသည် တံတား၏ အလယ်တွင် ရပ်လျက် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ရှေ့ဆက်ရမည်လော..နောက်ဆုတ်ရမည်လော။

အပူလော အအေးလော။

အဆင်းလော..အတက်လော။ချမ်းသာတုလော..ချမ်းသာစစ်လော။

အမှောင်လော .. အလင်းလော။

ပြဿနာလော အဖြေလော ဟူသည်တို့ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အားပြိုင်လျက်ရှိနေကြ၏။ ကုလီပုဏ္ဏားဘကွန်း ခေါ် သူဌေးကြီးပုဏ္ဏားဘကွန်းလက်သစ်သည် ကျောက်တိုင်ကြီး စိုက်ထူထားသကဲ့သို့ ဝါးလုံးသုံးလုံးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဝါးတံတားကလေး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် တည်ငြိမ်စွာရပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏စိတ်သည် ကျွမ်းကျင်သောရက်ကန်းသည်မ၏လက်သို့ ရောက်သော ရက်ကန်းလွန်းကဲ့သို့ ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလျက် ရှိလေတော့သတည်း။

အပိုင်း-၄၃(ဇာတ်သိမ်း)

နင်နှင့်မဆိုင်နင်ပိုင်မဟုတ်

နင့်ရုပ် နင့်နာမ်နင့်သဏ္ဌာန်ကို

နင့်ဉာဏ်မစူးအပေါ်ဖြူး၍

မှုးမှုးမေ့မေ့အများလေ့ဖြင့်

နေ့ရက်အပုံလွန်ခဲ့တုံပြီ။

တဏှာဘုရင်နှင့်သခင်၏

လိုအင်လိုက်လျောမိုက်သဘောနှင့်

မိုက်ဇောရေတွေမွှန်၍နေသော်

လှိုင်းလေပြင်းပြပင်လယ်ဝ၌

မျောရမည်မှာမလွဲရာတည်း။

တပန်းဟိုက်ဟိုက်တရှိုက်ငင်ငင်

တငြင်ငြိုငြိုဆင်းရဲပိုလျက်

ထိုထိုဘဝအနန္တလျှင်

အစ မဆုံးအများထုံးတည့်

အနှုန်းမပျက်အောက်နရက်ဝယ်

တစ်သက်နွှယ်နွှယ်အမြစ်တွယ်သို့

အပါယ်ထိုထိုဥဒဟိုသည်

နင်လိုလူမိုက် သွားလမ်းတည်း။

လယ်တီဆရာတော်

ပုဏ္ဏားဘကွန်း နောက်ဆက်တွဲ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူခင်ဗျား ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုသည် ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်း ဝါးတံတားပေါ်၌ စုံရပ်လျက်..စဉ်းစားနေသော နေရာ၌ပင် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်ပါသည်။

တံတားပေါ်တွင် စုံရပ်လျက်စဉ်းစားနေရာမှ-ဒီမှာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါမူ သူ၏ကားပေါ်သို့တက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ ရောက်သည်နှင့် မူလက စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သည့်အတိုင်း လူ့လောကကြီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို အပြည့်အဝ ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ်မူပဲ မူလပုဏ္ဏားဘကွန်း ခေါ် ရသေ့ကလေး ပဏ္ဏောသဆီသို့ ပြန်၍သွားပါကလည်း ရသေ့ကလေးပဏ္ဏောသကဲ့သို့သော လောကီနှင့် မစပ်သော ချမ်းသာမျိုးကို တွေ့ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကူလီဘကွန်းမည်သည့်ဘက်သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဖော်ပြလိုခြင်းမရှိပါ။ စာဖတ်သူတို့ကိုယ်တိုင်တွေးတော၍ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ယူဆရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အောက်၌ ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဤ“ပုဏ္ဏားဘကွန်း နောက်ဆက်တွဲ” ကို ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။(စာရေးသူ)

ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်

မန္တလေး ရန်ကုန် အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာကိုသာတင့် ဆိုသူသည် တစ်ခါက ညောင်လေးပင်အလွန်တွင် မော်တော်ကားရုပ်ကျိုးရာမှအစ လမ်းဘေးချောက်တွင်းသို့ ထိုး၍ ကျသွားဘူးသည်ဆို၏။ အချိန်မှာ ညဆယ်နာရီနီးပါးရှိပြီဖြစ်၍ ကူညီမည့်သူလည်း မရှိဘဲ ကားပေါ်၌ပင် ထိုင်၍နေရလေ၏။ စပယ်ရာမှာလည်း တောင်ငူကျမှ ဝင်၍ခေါ်ရမည်ဖြစ်ရာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နေရလေ၏။ ချောက်တွင်းသို့ကျခဲ့စဉ်က ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိခဲ့သည်ကိုပင်..တော်ပေသေးသည်ဟု .. အောက်မေ့မိလေ၏။ ထမင်းလည်း ရွှေ့ကျမှစားမည်ဟု မစားဘဲထွက်လာခဲ့ရာ လွန်စွာဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပေ၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ ထမင်းဆာခြင်း၊ လူဆိုးဓားပြတို့၏ရန်ကို ကြောက်ရခြင်း ဒုက္ခအပြင် ဆေးလိပ်မသောက်ရသဖြင့် ခံတွင်းချဉ်သောဒုက္ခကပါ ဖိစီးလျက်ရှိသည် ဆို၏။

ထိုအချိန်၌ တောစပ်ကလေးဘက်မှ မီးအလင်းရောင်ပျပျကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် လုဖို့ယက်ဖို့များ လာလေပြီလားဟု အောက်မေ့ကာ မော်တော်ကား..ဟင်တယ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး အသာ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ နေလေ၏။ ပျပျမျှမြင်ရသော မီးရောင်ကလေးသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသဖြင့် သူက အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ လူနှစ်ယောက်သည် အနီးသို့ရောက်လာပြီးလျှင် သူတို့၏ မှန်အိမ်ကို မြှောက်၍ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ယောက်သောသူက-. .“ချမ်းသာပါစေ” ဟု မေတ္တာပို့လေ၏။

“ဒဏ်ရာတွေဘာတွေတော့ မတွေ့ပါဘူးမေ့များနေတာလား ရေနဲ့မျက်နှာကို ဖျန်းကြည့်မယ်” ဟု ဆိုကာ ရေနှင့် ဖျန်း၍ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒရိုင်ဘာလည်း အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေရာမှ ထ၍ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာဥပဓိရုပ်သန့်ပြန့်သော ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်ဆို၏။ ထိုရသေ့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်အားဖြင့် ရွယ်တူခန့်ပင် ရှိကြပေ၏။

ရသေ့များသည် ဒဏ်ရာ ရ,မရ မေးကြပြီးလျှင် ငှက်ပျောသီးကို ကျွေး၏။ ရေဘူးမှ ရေကိုတိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်နှင့် ယမ်းမီးခြစ်တစ်လုံးကိုပင် ပေးခဲ့ပြီးနောက် ရသေ့နှစ်ဦးသည်"သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ” ဟု ရေရွတ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ဒရိုင်ဘာသည် အတော်ကြာအောင် ထိုင်၍နေပြီးနောက် ကျေးဇူးရှင် ရသေ့နှစ်ဦးအား..ကားပေါ်မှဆင်းကာ-ထိုင်၍ ဦးချလေ၏။ ရသေ့နှစ်ဦးမှာမူ ဒရိုင်ဘာ ဦးချကန်တော့သည်ကို မသိတော့ပေ။ ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၏။

ရသေ့တစ်ဦးသည် မှန်အိမ်နှင့် တောင်ဝှေးကို ကိုင်ဆောင်၍ ရသေ့တစ်ဦးမှာမူဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းလျက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ဓားပြတိုက်ခံရသော ခရီးသည်တစ်စု

ရှမ်းပြည်နယ် အောင်ပန်းမြို့ နှင့် မနီးမဝေး၌ ဝက်ဖြူရေ’ ဟုခေါ်သော တောင်ပေါ်လမ်းတစ်ခုရှိ၏။ တစ်ချိန်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဓားပြများ လွန်စွာပေါ်များခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မော်တော်ကားတစ်စီးကို ဓားပြများကတား၍ ဓားပြတိုက်ရာ ကားသမားက ရပ်မပေးသဖြင့် ဓားပြများက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြရာ ခရီးသည်များ ဒဏ်ရာရကြလေ၏။ ခရီးသည်တို့သည် ဒဏ်ရာများနှင့် ညည်းညူနေကြစဉ်တွင် ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာများကို ပတ်တီးစည်းပေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်း၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းလျက် စသည်တို့ ကျွေးမွေးခြင်းကို ပြုသည့်အပြင်"သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ” ဟု ရေရွတ်ကာ ထွက်၍သွားကြလေ၏။

ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးသည် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိ၏။ တစ်ဦးက ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းလျက်၊ တစ်ဦးက မှန်အိမ်နှင့်တောင်ဝှေးကို ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိသည်ကိုမူ ခရီးသည်တိုင်း အမှတ်ရမိကြလေ၏။

ဤနည်းနှင်နှင်ပင် ရခိုင်ရိုးမအနီး၌ ဒဏ်ရာရ၍ လူအုပ်ကွဲသွားသော တပ်မတော်သား တစ်ဦးသည် လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်တောဌာနမှ တောအုပ်တစ်ယောက်နှင့် တောခေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပြည် ပေါက်ခေါင်း အလယ်ရိုးမအနီး၌ မုဆိုးသားအဖသည် လည်းကောင်း ဒုက္ခရောက်နေစဉ်၌ ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးရောက်လာ၍ ကူညီပုံ၊ အစာရေစာ ကျွေးမွေးပုံတို့နှင့်တကွ ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးက ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းလျက်၊ တစ်ဦးက မှန်အိမ်နှင့်တောင်ဝှေး ကိုင်ဆောင်ကြပုံမှာလည်း တူညီကြပေသည်။

ထို့အပြင်ရင်းတို့သည် ထွက်ခွာသွားသည့်အခါမှာလည်း အောက်ပါအတိုင်းချည်း ရွတ်ဆိုသွားကြသည်ဟု ဆို၏။ ...

"သဗ်ဗသေတ်တာ ကမ်မဿကာ”

ထို့ကြောင့် အရှေ့ရိုးမဟု ခေါ်သော ရှမ်းရိုးမ၊ အလယ်ရိုးမဟု ခေါ်သော ပဲခူးရိုးမနှင့် အနောက်ရိုးမဟု ခေါ်သော ရခိုင်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးများနှင့် ထိုတောင်တန်းကြီးများနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော တောအုပ်တောစပ်များအတွင်း လှည့်လည်၍ သွားလာကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိသော ရသေ့ကလေးနှစ်ဦးရှိသည်ဟူ၍..ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသူများ ယုံကြည်ကြပေသည်။

အကယ်၍ထိုနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးက ပုဏ္ဏားဘကွန်း ခေါ် ရသေ့ကလေး ပက္ကောသ ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ကျန်တစ်ဦးမှာ..မည်သူဖြစ်မည်ဟု လေးစားအပ်သော အသင်စာရှုသူများက ထင်မြင်ကြမည်နည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိခ်